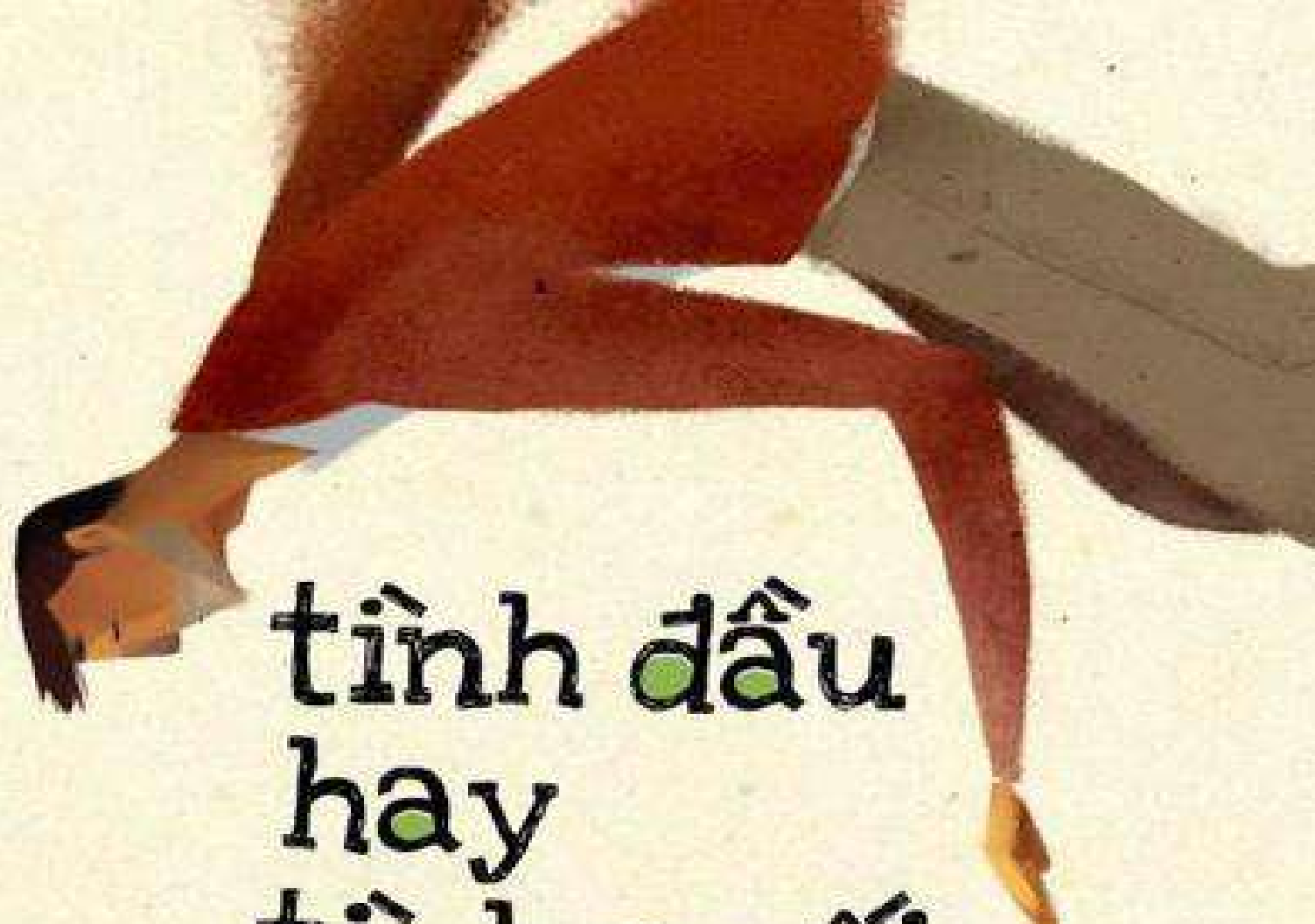
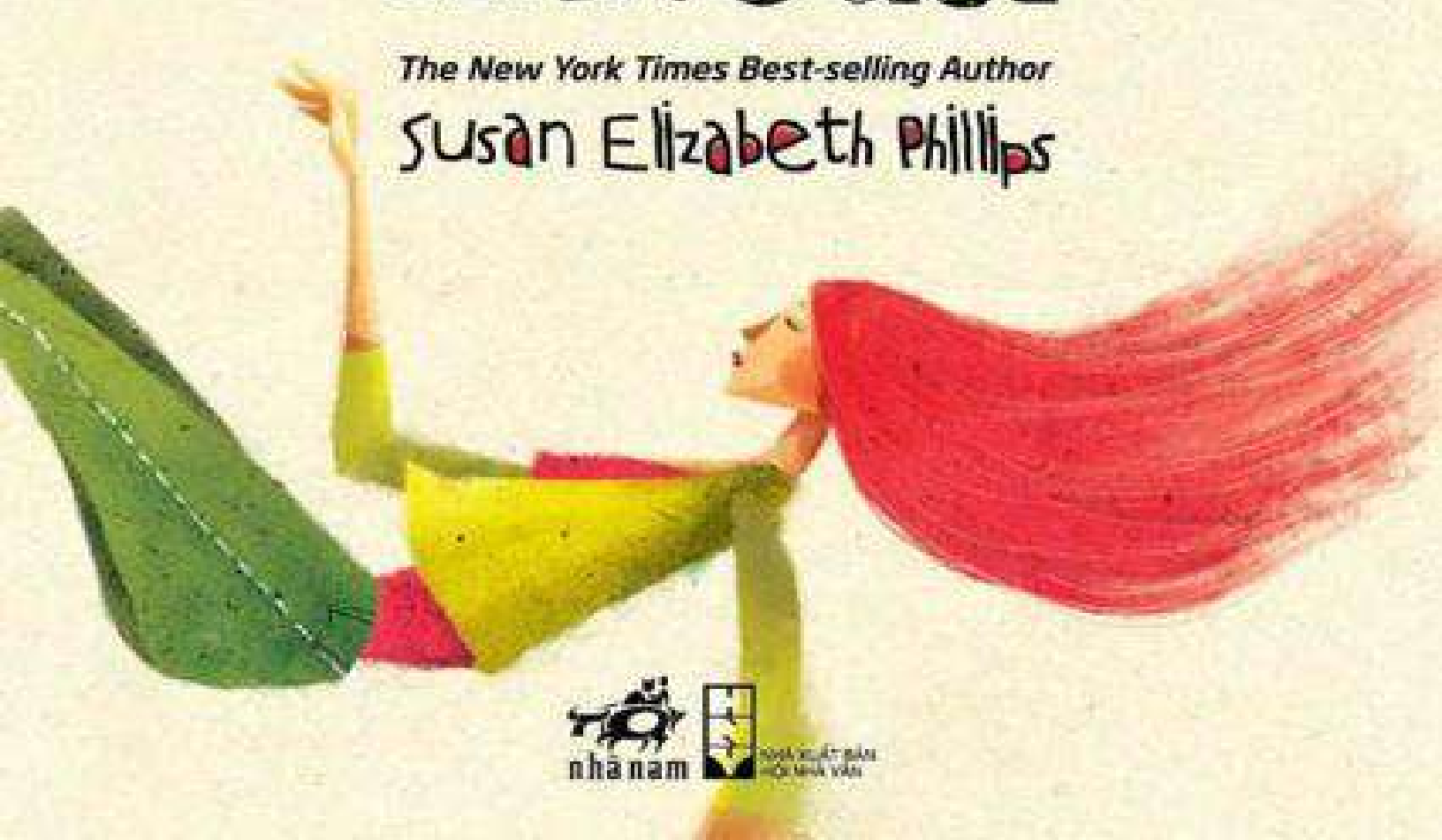

tình đầu hay tình cuối

The New York Times Best-selling Author

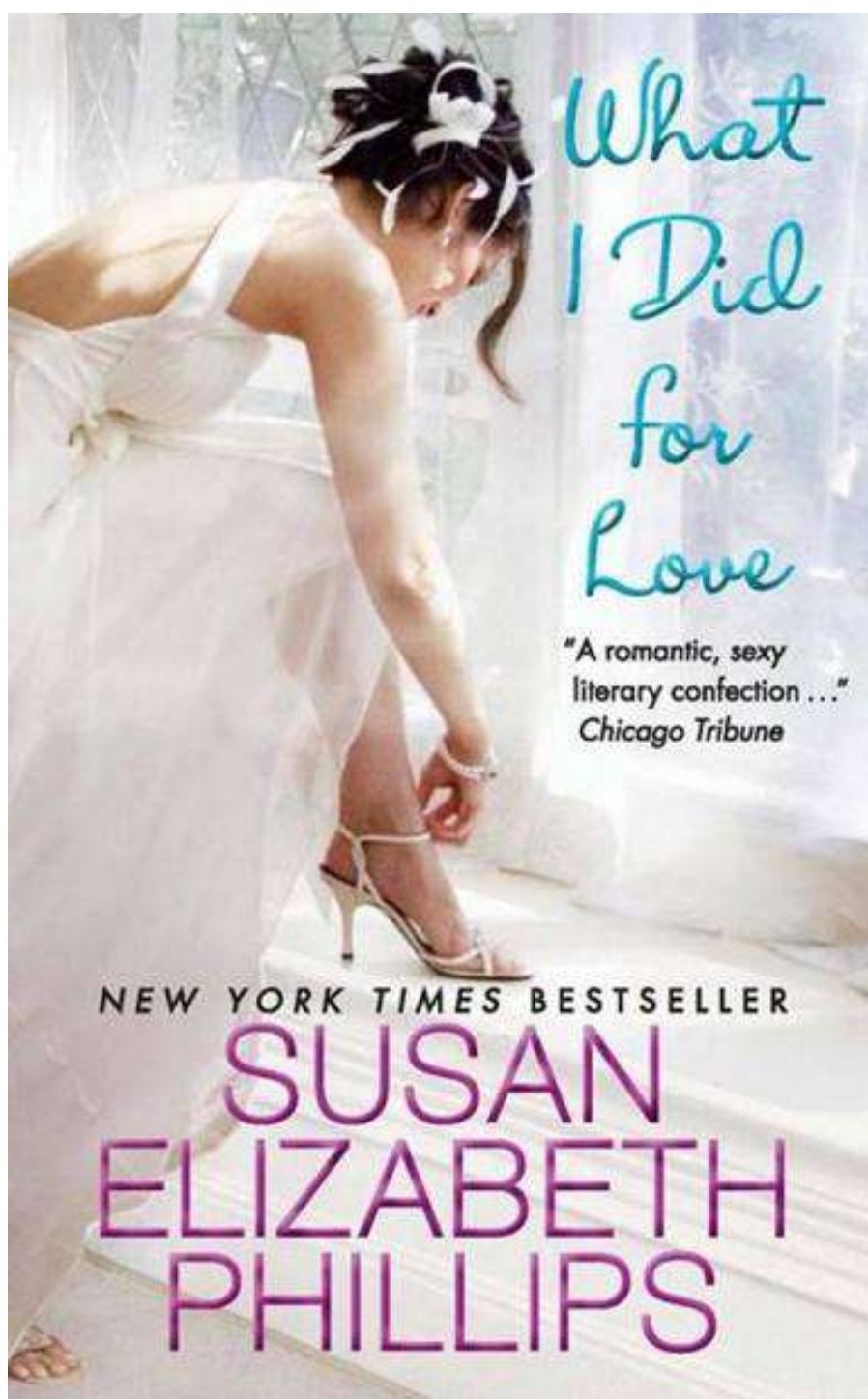
Susan Elizabeth Phillips

CÔNG TY CỔ PHẦN
SÁCH NHÀ VĂN

Tình Đầu Hay Tình Cuối

Susan Elizabeth Phillips

What I Did for Love

"A romantic, sexy
literary confection ..."
Chicago Tribune

NEW YORK TIMES BESTSELLER

SUSAN
ELIZABETH
PHILLIPS

Thông tin ebook:

Tên sách: Tình Đầu Hay Tình Cuối

Nguyên tác: What I Did For Love [Wynette, Texas #5]

Tác giả: Susan Elizabeth Phillips

Dịch giả: Mai Trang

Nhà xuất bản: Hội Nhà Văn

Công ty phát hành: Nhã Nam

Số trang: 552

Trọng lượng: 616 gram

Hình thức bìa: Mềm

Kích thước: 14 x 20.5 cm

Giá bìa: 110.000

Năm xuất bản: 2012

Thực hiện ebook: Hoàng Liêm

Ngày hoàn thành: 08/03/2015

Nơi hoàn thành: Hà Nội

Nguồn: Smart Ebooks

<https://www.facebook.com/smartebooksvn>

Ebook không mang tính chất thương mại, để chia sẻ tới các bạn yêu sách ở xa, hoặc không có điều kiện mua sách giấy. Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ và tôn trọng nhà xuất bản.

Giới thiệu nội dung:

Mười bảy tuổi, trên một con thuyền hoan lạc, Georgia đã lao mình vào vòng tay Bram - kẻ nhẵn tâm quyến rũ, cậu bạn điển đẹp mã mà vô lối như một vị thần bị đày đoạ xuống trần gian, để rồi căm ghét hắn trong suốt hơn mười năm vì hắn đã phá nát cả tâm hồn trong trắng lẫn sự nghiệp đang thăng hoa của cô. Nhưng ngày tái ngộ hắn lại là một ngày vô cùng may mắn. Ở tuổi ba mốt, bị anh chồng siêu sao cùng các đạo diễn tài năng bỏ rơi, tất cả những gì cô cần là kết hôn giả với một kẻ thật lộng lẫy nhưng cũng thật đáng ghét để vừa che giấu nỗi tuyệt vọng, vừa bảo vệ được trái tim. Chỉ có điều cô không hề biết mình đã dần thân vào trò chơi đau đớn và đam mê không lối thoát với một Bram cô chưa từng khám phá ra.

Với *Tình đầu hay tình cuối*, Susan Elizabeth Phillips một lần nữa chứng tỏ mình là một trong những nhà văn nữ xuất sắc nhất của dòng văn học lãng mạn hiện nay. Ngọt ngào, sống động và gợi cảm, tất cả những nguyên liệu ấy hòa trộn làm nên chất văn đặc trưng lôi cuốn của bà.

Giới thiệu tác giả:

Susan Elizabeth Phillips sinh tại Ohio (Hoa Kỳ), tốt nghiệp ngành Nghệ thuật Sân khấu tại Đại học Ohio, rồi dạy kịch nghệ và tiếng Anh tại một trường phổ thông cho đến khi sinh con đầu lòng và trở thành bà nội trợ. Từng cùng bạn thân Claire LaFkowitz hợp tác viết một tiểu thuyết lãng mạn lịch sử, nhưng sau đó Phillips độc lập sáng tác và thu được thành công rực rỡ. Các tiểu thuyết của bà đều nằm trong danh sách bestseller của tờ *USA Today* và *New York Times*. Bà là tác giả duy nhất năm lần đoạt giải *Sách của năm* và chủ nhân giải *Thành tựu trọn đời* do Hội các nhà văn lãng mạn Mỹ trao. Hiện bà sống tại ngoại ô Chicago với chồng và hai con trai lớn.

Các tác phẩm cùng tác giả do Nhã Nam xuất bản:

- *Mai mối cho tôi nếu em có thể*

- *Vì đó là em*

- *Con của riêng tôi*

- *Tình đầu hay tình cuối*

Nhận xét về tác phẩm:

“Hài hước, quyến rũ và không ít điểm nhấn cảm động.”

- Publisher Weekly

“Tài dẫn chuyện của Susan Elizabeth Phillips thật đáng kinh ngạc.”

- People

“Câu chuyện này là một thổi sô cô la. Dưới nhãn đấng là dư vị vô cùng dịu ngọt.”

- Book Review

Mục Lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Đoạn kết](#)

[Lời tác giả](#)

Tưởng nhớ Kate Fleming/Anna Fields

Chẳng thể đủ lời để lấp đầy khoảng trống mà bạn bỏ lại.

*Chúng tôi đau buồn trước sự ra đi của bạn và nhớ bạn mà không sao
bày tỏ thành lời.*

Chương 1

Lũ chó săn bu lấy cô khi cô bước chân ra ngoài vào buổi chiều muộn tháng Tư. Ban nãy khi Georgie trốn vào cửa hàng nước hoa trên đại lộ Beverly, chỉ có ba gã theo đuôi cô, nhưng giờ có đến mười lăm - hai mươi gã - có khi còn nhiều hơn - như một bầy chó hoang gào rú thả rông ở L.A., máy ảnh bật lên, sẵn sàng xé đến mẩu thịt cuối cùng khỏi xương cô.

Ánh đèn nhấp nháy của máy ảnh làm cô chói mắt. Cô tự nhủ mình có thể xử lý bất kỳ trò gì bọn họ ném vào cô. Chẳng phải cô đã làm đúng như vậy suốt năm vừa qua sao? Bọn họ bắt đầu hét lên những câu hỏi thô lỗ - quá nhiều câu hỏi, quá nhanh, quá âm ỉ, từ ngữ cứ lẫn lộn với nhau cho đến khi chẳng câu nào còn có nghĩa. Một gã nhét thứ gì đó vào tay cô - một tờ báo lá cải - và hét vào tai cô. “Cái này vừa lên kệ, Georgie ạ. Cô có gì để nói chứ?”

Georgie vô thức liếc xuống, và kia trên trang bìa tờ *Flash* là ảnh siêu âm một em bé. Con của Lance và Jade. Đứa bé mà đáng lẽ phải là của cô.

Máu rút hết khỏi đầu cô. Ánh đèn nhấp lên, máy ảnh tanh tách, và cô đưa vội mu bàn tay lên che miệng. Sau bao nhiêu tháng trời kìm nén, cô đã mất phương hướng, và mắt cô đẫm lệ.

Đám máy ảnh chớp được mọi thứ - bàn tay ở miệng, những giọt lệ trên mắt cô. Cuối cùng cô cũng trao cho lũ chó săn những gì chúng dành cả năm qua rình mò hòng tóm được - những bức ảnh của Georgie York vui nhộn, ba mươi một tuổi với cuộc sống vỡ vụn quanh mình.

Cô thả tờ báo xuống và quay người bỏ chạy, nhưng bọn họ đã cài bẫy cô. Cô cố lui ra sau, nhưng họ ở sau cô, trước mặt cô, bao vây cô bằng ánh đèn nóng rực và những tiếng la hét tàn nhẫn. Mùi của bọn họ làm ngạt mũi cô - mùi mồ hôi, thuốc lá, nước hoa hăng nồng. Một gã giẫm lên chân cô. Một khuỷu tay thúc vào sườn cô. Bọn họ ép sát hơn, cướp lấy không khí của cô, bóp ngạt cô...

Bramwell Shepard quan sát cảnh tượng kinh tởm bày ra trước mắt từ bậc tam cấp của nhà hàng bên cạnh. Anh vừa rời khỏi tiệm sau khi ăn xong bữa trưa thì cảnh náo loạn ấy diễn ra, và anh dừng lại ở bậc thềm trên cùng để quan sát. Anh đã không gặp Georgie York đôi ba năm nay rồi, thế mà chỉ mới như trong chớp mắt. Giờ đây khi anh quan sát lũ paparazzi tấn công, cảm giác cay đắng xưa cũ lại quay về.

Vì đứng cao hơn nên anh có thể dễ dàng theo dõi đám lộn xộn. Vài tên thợ săn ảnh giơ máy cao quá đầu; những kẻ khác xô thẳng ống kính vào mặt cô. Cô đã quen xử lý đám báo chí từ khi còn bé, nhưng chẳng gì có thể chuẩn bị cho cô đủ sức đối phó với cảnh địa ngục năm vừa qua. Quá tệ là cũng chẳng có người hùng nào chờ đợi quanh đó để giải cứu cô.

Bram đã mất tám năm khôn khổ để giải cứu Georgie khỏi những tình huống oái oăm, song những ngày đóng vai Skip Scofield ga lăng với Georgie trong vai Scooter Brown can đảm đã ở sau anh rất xa rồi. Lần này Scooter Brown có thể tự cứu lấy thân mình, hoặc khả năng lớn hơn là ngồi chờ ông bố thân yêu tới giải cứu.

Đám paparazzi không phát hiện ra anh. Đạo gần đây anh không còn nằm trên màn hình ra đa của chúng nữa, nói vậy không có nghĩa là anh sẽ vẫn được như thế nếu có ngày chúng tóm được anh trong cùng khung hình với Georgie. *Skip* và *Scooter* từng là một trong những bộ phim sitcom thành

công nhất trong lịch sử truyền hình. Tám năm lên sóng, tám năm sau ngày kết thúc, nhưng công chúng vẫn không quên, đặc biệt là không quên cô gái ngoan được người Mỹ yêu thích nhất, Scooter Brown, do Georgie York trong đời thực thủ vai.

Một người đàn ông tử tế hơn có thể sẽ thấy thương cảm cho tình thế khó khăn hiện giờ của cô, còn anh chỉ đeo băng người hùng trên màn hình mà thôi. Miệng anh nhếch lên khi nhìn xuống chỗ cô. *Dạo này cái thái độ hăng hái quyết thắng của cô giúp ích được gì cho cô hả Scooter?*

Mọi chuyện đột ngột chuyển biến xấu hơn. Hai gã săn ảnh xô đẩy nhau, và một trong hai tên thổi phồng cô rất mạnh. Cô mất thăng bằng ngã dúm dúm, khi ngã đầu cô ngóc lên, và đó cũng chính là lúc cô phát hiện ra anh. Qua đám đông đang phát rồ, nhảy chồm chồm lên nhau và điên cuồng huých đẩy, qua cảnh âm ỉ và loạn xạ, bằng cách nào đó cô phát hiện ra anh đang đứng cách cô chưa đầy mười mét. Mặt cô lộ vẻ choáng váng, không phải vì bị ngã - cô đã trụ lại được trước khi hai đầu gối đập xuống - mà là vì nhìn thấy anh. Mắt họ dán vào nhau, đám máy ảnh ép sát hơn, và lời nài nỉ xin giúp đỡ hiện trên mặt cô khiến cô lại trông như một đứa bé. Anh nhìn thẳng vào cô - không nhúc nhích - chỉ đơn giản quan sát đôi mắt xanh lục như màu kẹo gôm ấy, đôi mắt tới giờ vẫn chứa chan hy vọng có thêm một món quà nữa được để lại cho mình dưới cây thông Giáng sinh. Rồi mắt cô tối sầm lại, và anh nhìn thấy chính xác khoảnh khắc cô nhận ra rằng anh sẽ không giúp cô - rằng anh vẫn là tên đê tiện ích kỷ như vẫn luôn thế.

Cô mong chờ cái quái gì cơ chứ? Đã bao giờ cô dựa dẫm được gì vào anh chưa? Khuôn mặt cô nằng nặt vui nhộn của cô nhăn nhó đầy khinh miệt, và cô tập trung trở lại vào việc chống cự đám máy ảnh.

Anh nhận ra một cách muộn màng rằng mình đang bỏ lỡ một cơ hội vàng, và anh bắt đầu bước xuống bậc thềm, nhưng anh đã đợi quá lâu. Cô đã tung ra năm đám đầu tiên. Không phải là một cú đâm tốt lắm, nhưng nó vẫn được việc, và hai tay săn ảnh nhảy bổ ra tạo thành khe hở để cô có thể

vào ô tô của mình. Cô quăng mình vào trong và vài giây sau lái xe khỏi chỗ đỗ. Khi cô phóng bừa vào dòng xe cộ nườm nượp ở L.A. chiều thứ Sáu, đám paparazzi chạy như bay tới mấy chiếc SUV đen đỗ trái phép của bọn họ và lao theo phía sau cô.

Nếu dịch vụ trông xe của nhà hàng không chọn đúng thời điểm ấy để đưa chiếc Audi của anh ra, Bram chắc sẽ bỏ qua ngay vụ lộn xộn kia, nhưng khi anh đã ngồi vào sau tay lái, sự tò mò lại lấn át anh. Một bà hoàng báo lá cải có thể đi đâu để liếm láp các vết thương của mình khi cô ta không còn chỗ nào để mà trốn nhỉ?

Bữa trưa anh vừa ăn thật chán ngấy, và anh chẳng có gì hay ho hơn để giết thời gian, nên anh quyết định xếp hàng theo sau đoàn xe paparazzi. Mặc dù anh không thể nhìn thấy chiếc Prius của cô, song qua cái lối đoàn thợ săn ảnh luồn lách giữa dòng xe anh cũng có thể biết rằng Georgie đang lái bừa. Cô tạt ngang hướng về Sunset. Anh bật radio lên, rồi lại tắt đi, cân nhắc tình huống hiện tại của mình. Tâm trí anh bắt đầu chơi đùa với một kịch bản đầy hấp dẫn.

Cuối cùng, đoàn xe chạm đến đầu Bắc của đường cao tốc ven Thái Bình Dương, và đó là lúc anh nhận ra. Nơi cô có khả năng đến nhất. Anh xoa ngón tay cái trên đầu bánh lái.

Chẳng phải cuộc sống luôn đầy những trùng hợp thú vị hay sao...

Georgie ước gì cô có thể lột da mình ra rồi vứt luôn lớp da ấy đi. Cô không muốn là Georgie York thêm tí nào nữa. Cô muốn là một người có phẩm giá và tự trọng.

Sau các ô cửa kính đen của chiếc Prius, cô đưa mu bàn tay quệt mũi. Từng có thời cô làm cả thế giới bật cười. Giờ thì, bất chấp mọi nỗ lực của

bản thân, cô đã trở thành cô nàng biểu trưng cho cảnh thất tình và nhục nhã. Niềm an ủi duy nhất cô có trong suốt vụ ly dị thảm hại của mình là việc biết rằng máy ảnh của lũ paparazzi không bao giờ, không đời nào chụp được cô không ngẩng cao đầu. Thậm chí trong cái ngày tồi tệ nhất của cuộc đời cô - cái ngày chồng cô rời bỏ cô đến với Jade Gentry - Georgie vẫn xoay xở nở được một nụ cười toe toét đặc trưng của Scooter Brown và tạo một tư thế gợi cảm ngu si cho lũ chó săn theo đuôi. Nhưng hôm nay chút kiêu hãnh cuối cùng còn sót lại cũng đã bị cướp mất. Và Bram Shepard đã chứng kiến tất cả.

Dạ dày cô nôn nao. Cô gặp anh ta lần cuối cùng ở một bữa tiệc cách đây vài năm. Bao nhiêu phụ nữ vây quanh anh ta - cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Cô đã bỏ đi ngay lập tức.

Một tiếng còi réo lên. Cô không thể đối diện với ngôi nhà trống không hoặc cảnh thương hại của công chúng, những thứ đã trở thành cuộc sống của cô, và cô thấy mình hướng về ngôi nhà bên bờ biển của anh bạn thân Trevor Elliott ở Malibu. Dù đã ở trên đường gần một tiếng đồng hồ, nhịp tim của cô vẫn không hề chậm lại. Từng chút từng chút một, cô đã mất đi hai thứ quan trọng nhất đối với mình - người chồng và lòng kiêu hãnh. Ba thứ, nếu cô tính cả sự nghiệp đang dần dần tàn lụi. Và giờ lại chuyện này nữa. Jade Gentry đang mang thai đứa bé mà Georgie vẫn luôn khao khát.

Trevor ra mở cửa. “Em điên à?” Anh tóm lấy cổ tay cô, lôi cô vào tiền sảnh mát lạnh, rồi thò đầu trở ra ngoài, nhưng lối vào hình chữ L của nhà anh đủ kín đáo để che chắn cô khỏi những tay săn ảnh đang tấp vào lề đường cao tốc ven Thái Bình Dương.

“An toàn mà,” cô nói, một lời phát biểu mỉa mai, khi mà ngày nay chả có gì mang lại cảm giác an toàn hết.

Anh xoa tay trên quả đầu đinh. “Trên tờ *E!News* tối nay họ sẽ cho chúng ta cưới nhau và em có thai mất.”

Giá mà được thế, cô nghĩ khi theo anh vào trong nhà.

Cô gặp Trevor mười bốn năm trước trong bộ phim *Skip và Scooter* khi anh đóng vai anh bạn thân Harry ngu ngốc của Skip, nhưng từ lâu anh đã bỏ những vai thứ củ chuối của mình lại sau lưng để thành ngôi sao trong một bộ phim hài kịch dài tập nhắng nhít rất thành công yêu cầu người xem phải là nam trên mười tám tuổi. Giáng sinh năm ngoái cô tặng anh một cái áo phông ghi dòng chữ TÔI XIN ĐỦ MẤY CÂU ĐÙA THÔ TỤC.

Mặc dù cao chưa đến một mét tám, anh có một cơ thể cân đối đẹp đẽ, và những đường nét dễ chịu, hơi vênh vênh khiến anh hoàn hảo để vào vai một kẻ thất bại ngớ ngẩn lúc nào cũng xoay xở để trèo lên chỗ cao nhất. “Đáng lẽ em không nên xộc vào đây,” cô nói mà không hề có ý hối hận.

Anh tắt tiếng cái TV plasma đang chiếu trận bóng chày, rồi cau mày trước bộ dạng của cô. Cô biết mình đã hao mất nhiều cân hơn cơ thể võ công mảnh mai bẩm sinh của cô có thể thừa ra. Chính sự đau đớn, chứ không phải chứng biếng ăn, là thứ khiến dạ dày cô nổi loạn.

“Có lý do gì để em không trả lời hai cuộc gọi gần đây nhất của anh không?” anh nói.

Cô bắt đầu tháo kính râm ra, rồi nghĩ kỹ lại. Chẳng ai muốn nhìn nước mắt của nàng hề, dù là bạn thân của nàng hề đi nữa. “Này, em quá mải mê chăm sóc bản thân đâu có thời gian quan tâm được đến một ai khác ngoài em.”

“Không đúng.” Giọng anh ảm áp đầy cảm thông. “Trông em có vẻ cần dùng rượu giải sầu đấy.”

“Bao nhiêu cồn trên cả thế giới cũng không đủ đâu... Nhưng thế cũng được.”

“Anh không nghe thấy tiếng máy bay trực thăng nào hết. Ra hiên ngồi đi. Anh sẽ pha margarita.”

Khi anh biến vào trong bếp, cuối cùng cô cũng gỡ hắt kính râm ra rồi lê mình qua sàn nhà ốp đá tới phòng vệ sinh để chỉnh sửa lại vẻ ngoài xộc xệch do bị đám thợ săn ảnh tấn công.

Do sút cân, khuôn mặt tròn trịa của cô đã bắt đầu hõm xuống dưới xương gò má, và đôi mắt to bự của cô hẳn sẽ nuốt chửng mặt cô nếu miệng cô không rộng tới vậy. Cô gài một lọn tóc thẳng đuột màu nâu đỏ ra sau tai. Trong nỗ lực nâng cao tinh thần và làm dịu những góc cạnh cứng rắn trên mặt, cô đã làm kiểu đầu bát bồng bênh, với phần mái suôn dài và hai bên ốp lại quanh má. Đạo còn đóng *Skip và Scooter*, cô đã buộc phải nhuộm mái tóc sẫm màu thành màu vàng cà rốt quê kệch và uốn xoắn tít vì nhà sản xuất muốn lợi dụng vai diễn thành công vang dội của cô trong vở *Annie* do Broadway dàn dựng lại. Kiểu tóc đáng xấu hổ đó cũng làm nổi bật sự đối lập giữa vẻ ngoài kiểu cô-bé-vui-tính của cô với vẻ bảnh bao lý tưởng của Skip Scofield.

Cô luôn vừa yêu vừa ghét đôi má búp bê, đôi mắt màu xanh lá to tròn, và cái miệng ngoác rộng của mình. Một mặt, những đường nét khác thường của cô đã mang đến cho cô sự nổi tiếng, nhưng trong một thành phố như Hollywood, nơi cả nhân viên thu ngân siêu thị cũng đẹp mê hồn, thì chuyện không xinh đẹp thật chẳng dễ chịu gì. Nói như thế không có nghĩa lúc này cô vẫn bận lòng. Nhưng thời còn là vợ của Lance Marks, siêu sao phim hành động nổi nhất thành phố, cô đã rất bận lòng.

Cảm giác kiệt sức lan khắp người cô. Cô đã không tham gia một lớp học nhảy nào suốt sáu tháng nay - cô hầu như không thể rời khỏi giường.

Cô ra sức chỉnh sửa lớp trang điểm mắt nhòe nhoẹt, rồi quay lại phòng khách. Trevor chỉ mới chuyển tới ngôi nhà mà anh đã trang trí bằng đồ nội thất hình amip kiểu thập niên năm mươi này. Anh hẳn đang thực hiện một chuyến du ngoạn dọc con đường kỷ ức bởi có một quyển sách

đang mở ra trên bàn cà phê, một cuốn lịch sử phim sitcom Mỹ. Bức hình dàn diễn viên gốc của phim *Skip và Scooter* nhìn thẳng vào cô. Cô ngoảnh đi.

Ngoài hiên, các chậu thạch cao trắng trồng cây xanh cao ngất mang đến chút riêng tư tách biệt khỏi những người đang nhàn hạ dạo chơi trên bãi biển. Cô hát đôi xăng đan ra rồi ngồi phịch xuống một chiếc ghế bành sọc xanh sọc nâu. Đại dương trải rộng bên kia hàng rào bằng ống thép trắng. Vài người lướt sóng đã lướt qua đường sóng đỏ, nhưng hôm nay biển quá lặng cho một chuyến chèo sóng đúng nghĩa, ván của họ cứ đập dềnh trên nước như bào thai bập bênh trong nước ối.

Một cơn đau trào dâng cướp đi hơi thở của cô. Cô và Lance từng là một cặp đôi cố tích. Anh là chàng hoàng tử nam tính đã nhìn thấu tâm hồn xinh đẹp dưới vẻ ngoài vệt con xấu xí của cô. Cô là người vợ tận tâm đã trao cho anh tình yêu bền chặt mà anh cần. Trong suốt hai năm hẹn hò và một năm hôn nhân của họ, đám lá cải bám riết họ khắp nơi, nhưng cô vẫn không được chuẩn bị tinh thần cho cảnh điên cuồng nổ ra lúc Lance bỏ cô để đến với Jade Gentry.

Khi có một mình, cô nằm trên giường, hầu như không nhúc nhích nổi người. Ở chốn đông đúc, cô trát một nụ cười trên mặt. Nhưng bất kể cô giữ đầu mình ngẩng cao đến đâu, những câu chuyện đáng thương chỉ mỗi lúc một tồi tệ thêm.

Đám lá cải gào lên:

Trái tim tan vỡ của Georgie dũng cảm

Georgie gan dạ muốn tự tử khi Lance tuyên bố,

“Tôi chưa từng biết đến tình yêu thực sự cho tới khi tôi gặp Jade Gentry”

Georgie ngã quỵ! Bạn bè lo lắng cho cuộc sống của cô

Dù Lance có một sự nghiệp điện ảnh thành công hơn nhiều, cô vẫn là Scooter Brown, bé cưng của người Mỹ, và công chúng ồ ạt quay sang chống lại anh vì ruồng rẫy một biểu tượng truyền hình vô cùng được yêu quý. Lance tung ra đòn phản công của chính mình. “*Những nguồn tin bí mật nói rằng Lance muốn có con đến tuyệt vọng, nhưng Georgie còn quá bận rộn với sự nghiệp của cô ấy để dành thời gian cho gia đình.*”

Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ta vì lời dối trá đó.

Trevor bước ra ngoài hiên, tay cầm chắc một cái khay bọc da trắng với hai cốc margarita và một bình cocktail đồng bộ. Anh lịch sự vờ như không để ý thấy dòng nước mắt đang nhỏ xuống dưới cặp kính râm của cô. “Quầy bar chính thức mở cửa.”

“Cảm ơn anh bạn.” Cô cầm cốc margarita lạnh từ chỗ anh rồi chùi má khi anh quay người đặt khay lên chiếc bàn tròn màu trắng. Cô không thể nói với anh về hình siêu âm đó được. Ngay cả những người bạn thân nhất của cô cũng không hề nhận ra chuyện có con có ý nghĩa lớn lao thế nào với cô. Nỗi đau ấy là bí mật. Một bí mật mà các bức ảnh ngày hôm nay sẽ phơi bày cho cả thế giới.

“Bọn em đã đóng máy phim *Cuộc dạo chơi của bánh ngọt* thứ Sáu vừa rồi,” cô nói. “Một quả bom nữa.” Cô không thể chịu nổi ba cú xẹt doanh thu phòng vé liên tiếp nhau, và đó là thứ cô sẽ có khi *Cuộc dạo chơi của bánh ngọt* được tung ra. Cô đặt cốc rượu lên sàn mà chưa hề ném thử. “Bố thực sự khó chịu về kỳ nghỉ dài sáu tháng này của em.”

Anh ngồi phịch xuống một cái ghế tulip bằng nhựa đúc. “Em gần như đã làm việc từ lúc ra khỏi bụng mẹ. Chú Paul cần cho em xả hơi một chút chứ.”

“Vâng, mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Em biết anh cảm nhận thế nào về cách ông ấy thúc ép em rồi đấy. Anh sẽ không nói thêm từ nào nữa.”

“Đừng.” Cô đã quá quen thuộc với quan điểm nhìn chung là chính xác của Trev về mối quan hệ khó khăn giữa cô với bố cô rồi. Cô khoanh tay quanh đầu gối và kéo chân vào sát bụng. “Làm em phân tâm với tin đồn hay ho nào đó đi.”

“Bản diễn của anh ngày càng điên hơn. Chỉ cần anh nghĩ đến việc đóng chung một bộ phim khác với cô ta thì cứ việc giết anh đi nhé.” Anh điều chỉnh ghế để quả đầu đinh khuất vào trong bóng râm. “Em có biết cô ta và Bram từng hẹn hò không?”

Dạ dày cô thắt lại. “Nồi nào vung nấy.”

“Cậu ta đang trông nhà...”

Cô gior tay lên. “Ngừng. Em không thể nói chuyện về Bramwell Shepard. Đặc biệt không phải hôm nay.” Lúc chiều Bram hẳn sẽ giương mắt nhìn cô bị giẫm đạp tới chết mà chẳng hề lạc mắt nụ cười trên mặt. Chúa ơi, cô ghét anh ta, thậm chí sau từng ấy năm.

Trev tử tế đổi chủ đề mà không chất vấn cô. “Em đã xem bảng thăm dò của tờ *USA Today* tuần trước rồi chứ gì? Scooter Brown về thứ ba sau Lucy và Mary Tyler Moore đấy. Em thậm chí còn đánh bại Barbara Eden.”

Cô đã xem bảng thăm dò ấy và không thể ép mình quan tâm cho được. “Em ghét Scooter Brown.”

“Em là người duy nhất thấy ghét đấy. Cô ấy là một biểu tượng. Không yêu cô ấy là chống lại nước Mỹ.”

“Bộ phim đó đã kết thúc tám năm rồi. Sao mọi người lại không thể cho nó chìm vào quên lãng đi chứ?”

“Có lẽ việc phát đi phát lại không ngừng trên khắp thế giới có liên quan gì tới điều đó chẳng?”

Cô đẩy kính râm lên đỉnh đầu. “Khi chương trình đó bắt đầu em chỉ là một đứa trẻ, mới mười lăm. Và chưa đầy hai ba khi nó kết thúc.”

Anh nhận thấy đôi mắt đỏ của cô nhưng không bình luận về nó. “Scooter Brown là bất diệt. Bạn thân của mọi phụ nữ. Cô gái trong trắng đáng yêu của mọi đàn ông.”

“Nhưng em không phải Scooter Brown. Em là Georgie York. Cuộc sống của em thuộc về em, không phải thuộc về thế giới.”

“Chúc may mắn với điều đó.”

Cô không thể để bản thân làm thế này thêm nữa. Cứ mãi đối phó với các tác động bên ngoài. Không thể phản kháng. Luôn nghe lời. Không bao giờ chống đối. Cô kéo đầu gối lại gần hơn và ngắm nhìn những hình cầu vồng mà cô đã bảo thợ làm móng vẽ lên móng chân cô với hy vọng hão huyền như thế sẽ làm mình vui lên. Nếu cô không làm việc này ngay bây giờ, cô sẽ không bao giờ làm được. “Trev, anh nghĩ sao về chuyện em và anh nhẹ nhàng - à, *mãn liệt* yêu đương?”

“Yêu đương sao?”

“Hai chúng ta.” Cô không thể nhìn anh, cô dán mắt vào các hình cầu vồng. “Công khai yêu nhau. Và... có thể...” Cô nặn ra từng từ. “Trev, em đã nghĩ rất lâu về chuyện này... em biết anh sẽ nghĩ nó điên rồ. Nó điên *thật*. Nhưng... nếu anh không ghét ý tưởng này, em đã nghĩ... ít nhất chúng ta nên cân nhắc đến khả năng... kết hôn.”

“*Kết hôn?*” Chân Trevor đập xuống sàn.

Anh là một trong những người bạn thân nhất của cô, nhưng má cô vẫn bông rất. Tuy vậy, có thêm một khoảnh khắc bẽ bàng khủng khiếp trong một năm đầy những khoảnh khắc như vậy thì có là gì? Cô gỡ tay khỏi đầu gối. “Em biết mình không nên bắt thình lình đổ chuyện này lên đầu anh. Và em biết nó kỳ cục. Rất kỳ cục. Em cũng cảm thấy thế khi thoát nghĩ về nó, nhưng khi xem xét nó một cách khách quan, em không thấy mặt nào là quá tệ.”

“Georgie, anh là gay.”

“Anh bị *đôn* là gay.”

“Anh cũng thực sự là gay.”

“Nhưng anh ảm sâu đến mức hầu như không ai biết.” Vết xước còn mới trên mắt cá chân cô nhói lên khi cô thả chân qua thành ghế. “Chuyện này cuối cùng sẽ đặt dấu chấm hết cho các tin đồn. Đối mặt với nó đi, Trev. Nếu đám pê đê có ngày phát hiện ra anh đồng hội đồng thuyền với họ, sự nghiệp của anh sẽ đi tong.”

“Em nghĩ là anh không biết điều đó à?” Anh xoa tay trên mái đầu ngắn ngủn. “Georgie, đời em là một màn xiếc, và anh ngưỡng mộ em nhiều bao nhiêu thì cũng không muốn bị kéo vào giữa sân khấu bấy nhiêu.”

“Vấn đề nằm ở đó. Nếu em và anh ở cùng nhau, màn diễn xiếc sẽ chấm dứt.” Khi anh ngồi xuống trở lại, cô đi tới bên anh và quỳ ở đó. “Trev, nghĩ về chuyện đó xem nào. Chúng ta luôn hợp nhau. Chúng ta sẽ có thể sống đời mình theo cách chúng ta muốn - mà không có sự can thiệp lẫn nhau. Nghĩ xem anh sẽ có thêm bao nhiêu tự do - cả hai chúng ta chứ.” Cô tựa má vào đầu gối anh, chỉ một khoảnh khắc, rồi lại ngồi quỳ gối. “Anh và em không phải là một cặp đôi cộc cạch như Lance và em trước đây. Trevor và Georgie là một cặp tẻ nhạt, và sau vài tháng đầu tiên, báo chí sẽ để chúng ta yên. Chúng ta có thể sống kín đáo. Anh sẽ không cần tiếp tục đi chơi với tất cả những cô gái mà anh phải giả vờ có hứng thú ấy nữa. Anh có

thể gặp gỡ người anh muốn. Cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ là vỏ bọc hoàn hảo cho anh.” Và với cô, đó sẽ cách khiến cả thế giới ngừng trò thương hại của họ. Cô sẽ lấy lại được phẩm giá trước công chúng và có một chính sách bảo hiểm giữ cho cô không bao giờ quăng mình qua bờ vực cảm xúc vì một tên đàn ông nào nữa.

“Nghĩ về nó đi, Trev. Đi mà.” Cô cần để anh làm quen với ý tưởng đó trước khi đề cập đến con cái. “Nghĩ xem nó sẽ mở rộng cửa biết bao nhiêu.”

“Anh sẽ không cưới em.”

“Cả tôi cũng không.” Một giọng nói quen thuộc khấp khiếp vẳng qua hiên nhà. “Tôi thà bỏ rượu còn hơn.” Georgie bật thẳng dậy và nhìn Bramwell Shepard thong dong đi lên cầu thang từ bãi biển. Anh ta dừng ở đầu cầu thang, miệng cong lên đầy vẻ thích thú tính toán. Cô hít mạnh một hơi.

“Đừng để tôi cắt ngang.” Anh ta dựa người vào lan can. “Đây là cuộc trò chuyện thú vị nhất tôi từng nghe lắm được kể từ lần Scooter và bạn bè cô ta tranh cãi chuyện nhuộm lông vùng kín. Trev, sao cậu không bảo tôi cậu đồng tính? Giờ thì chúng ta không bao giờ có thể để bị nhìn thấy đi cạnh nhau ở nơi công cộng nữa rồi.”

Không như Georgie, Trevor có vẻ nhẹ nhõm vì sự xen ngang này, anh giờ cốc margarita của mình chỉ về hướng mái đầu ngập nắng của Bram. “Cậu đã làm môi cho tôi với anh bạn trai gần đây nhất của tôi mà.”

“Hắn là khi ấy tôi đã say thuốc.” Bạn diễn cũ của cô chú ý tới cô. “Nói đến say thuốc... trông cô thảm hại thế.”

Cô phải ra khỏi đây. Cô liếc về hướng cánh cửa dẫn vào trong nhà, nhưng vẫn còn chút tàn dư kiêu hãnh nấn ná trong đám tro tàn lòng tự trọng của cô, và cô không thể để anh ta thấy cô bỏ chạy. “Anh đang làm gì ở đây?” cô nói. “Chuyện này không phải ngẫu nhiên.”

Anh ta hát đầu về hướng bình cocktail. “Không phải hai người đang uống thứ nhạt toẹt đó đấy chứ?”

“Tôi tin chắc cậu nhớ tôi cất đồ uống nặng ở đâu.” Trev nhìn cô đầy quan tâm.

“Đề sau.” Bram gấp tấm thân dài của mình vào chiếc ghế bành đối diện chiếc Georgie đã ngồi. Lốp cát dính ở bắp chân anh ta sáng lên như những viên kim cương bé xíu. Làn gió nô đùa trên mái tóc nâu vàng chải chuốt của anh. Dạ dày cô quặn lại. Một thiên thần trụ lạc tuyệt đẹp.

Hình ảnh đó đến từ bài báo do một nhà phê bình phim nổi tiếng viết không lâu sau vụ bê bối chấm dứt một trong những chương trình truyền hình thành công nhất trong lịch sử. Cô vẫn nhớ.

Chúng ta có thể tưởng tượng ra Bram Shepard ở thiên đường, khuôn mặt anh ta hoàn hảo đến mức những thiên thần khác không nỡ tổng cổ anh ta đi dù anh ta đã nốc sạch rượu thánh, quyến rũ các thiên thần trinh trắng xinh đẹp, và đánh cắp một chiếc đàn hạc để thay thế chiếc anh ta thua bạc khi chơi poker ở thiên đường. Chúng ta thấy anh ta gây nguy hiểm cho toàn bộ con chiên bởi việc bay quá gần mặt trời, rồi liều lĩnh đâm ra biển. Nhưng cộng đồng thiên thần bị thôi miên bởi cánh đồng hoa oải hương tím ngát trong mắt anh ta, những tia sáng mặt trời dẹt trên tóc anh ta, nên họ tha thứ cho mọi hành vi phạm giới của anh ta... cho tới khi cú trầm mình liều lĩnh cuối cùng của anh ta chìm tất cả họ vào bùn lầy.

Bram ngả đầu ra lưng ghế bành, tư thế ấy phác hình dáng hoàn mỹ của anh ta lên nền trời. Ở tuổi ba mươi ba, những đường nét mềm mại của tuổi trẻ theo đuổi khoái lạc của anh ta đã trở nên rắn rỏi, khiến cho vẻ đẹp trẻ nãi hào hoa ấy càng có sức phá hoại hơn. Chỉ đồng dẹt trên mái tóc vàng

óng, vẻ nhạo báng bôi bẩn đôi mắt màu oải hương thánh thiện, và vẻ mĩa mai ẩn núp nơi hai khóe miệng đối xứng hoàn hảo của anh ta.

Chuyện một kẻ vô đạo đức hết sẩy như thế nghe lỏm được cuộc trò chuyện của cô với Trevor làm cô thấy phát ốm. Cô không thể bỏ chạy, chưa thể, nhưng chân cô đang cứng đờ. “Sao anh lại ở đây?” Cô ngồi phịch xuống một cái ghế tulip.

“Anh đã định nói với em,” Trev nói. “Thỉnh thoảng Bram dùng một ngôi nhà khác của anh dưới bãi biển, ngôi nhà mà anh đang cố bán ấy. Từ khi cậu ta chủ động thất nghiệp, cậu ta không có gì hay ho hơn để làm ngoài lang thang quanh đây để quấy nhiễu anh.”

“Tôi không hẳn là thất nghiệp.” Bram vắt chéo hai mắt cá chân đầy cát. Ngay cả đường vòm của bàn chân anh ta cũng uốn cong duyên dáng như lưỡi mã tấu. “Chỉ mới tuần trước tôi nhận được một lời đề nghị tự làm bề mặt mình trên một chương trình thực tế mới. Nếu không say xỉn khi nhận cuộc gọi đó, tôi chắc mình đã chấp nhận rồi. Cũng tốt thôi.” Anh ta khua một bàn tay thanh tú. “Quá nhiều việc rồi.”

“Rõ rồi,” Trev nói.

Cô điên cuồng nhìn khắp lượt bãi biển xem có đám thợ ảnh không. Đây là một bãi biển riêng, nhưng giới báo chí sẽ làm bất kỳ chuyện gì để lấy được một bức ảnh cô một lần nữa ở cùng Bram. Skip và Scooter công khai tái hợp sau từng ấy thời gian. Dạy dầy cô sôi lên trước ý nghĩ một người bản tính xấu xa như Bram Shepard lại trở thành một phần con ác mộng truyền thông của cô.

Anh ta tựa người ra sau và lại nhắm mắt lại. Anh ta trông như một quý tộc buồn chán đang tận hưởng ánh nắng - một hình ảnh bịp bợm, khi mà anh ta chỉ là một kẻ chưa tốt nghiệp nổi bậc trung học, lớn lên ở khu Bờ Nam ở Chicago dưới sự nuôi nấng của ông bố vô công rồi nghề. “Trev, tôi hy vọng cậu đã giấu lưỡi dao cạo đi rồi. Có tin đồn là Scooter của chúng ta

đang mong được chết khi cuộc sống giáng xuống cô ấy một cú đòn nghiệt ngã đến vậy. Riêng tôi thì nghĩ cô ấy nên ăn mừng vì cuối cùng cũng thoát được khỏi tên khờ mà cô ấy đã cưới. Jade Gentry hẳn đã mất trí mới để mình bị quý ngài đặc Mỹ đó lừa gạt. Nói với tôi sự thật đi, Scoot. Lance Marks không thể đứng vững được, phải không?”

“Tôi thấy rằng anh vẫn là một quý ông hoàn hảo. Nhẹ nhõm làm sao.” Cô phải thoát đi sao cho không giống vẻ đang bỏ chạy. Cô chậm rãi nhồm dậy khỏi ghế và thờ thần ngó quanh tìm đôi xăng đan. Quá muộn, cô nhận ra rằng mình không thể nhớ nổi đã bỏ nó ở đâu.

Anh ta mở mắt và trao cho cô nụ cười chế nhạo uể oải vốn đã hủy diệt được vô khối phụ nữ nhạy cảm khác. “Tôi đọc thấy rằng cặp đôi hạnh phúc đang quay lại các bãi biển nước ngoài thực hiện thêm nhiều hoạt động từ thiện được tuyên truyền rộng rãi của mình.”

Lance và Jade đã dành tuần trăng mật vào một chuyến hoạt động nhân đạo tới Thái Lan. Cô sẽ không bao giờ quên thông cáo báo chí của họ. *“Chúng tôi muốn dùng danh tiếng của mình để thu hút sự chú ý tới dự án từ thiện của Jade, tình trạng bóc lột trẻ em trong ngành công nghiệp tình dục.”*

Georgie chẳng có một dự án từ thiện nào, ít nhất cũng chẳng có gì vượt quá việc viết vài tờ séc hậu hĩnh. Cô điên cuồng ngó nghiêng tìm dép.

Bram chìa ngón tay thanh mảnh về phía chân chiếc ghế cô ngồi lúc trước. “Chiến dịch nhằm tăng cường các điều luật chống lại những du khách quan hệ với trẻ em của họ thật đáng cảm động. Và trong lúc họ đang tranh cãi với quốc hội, tôi nghe nói cô đang mạnh tay mua sắm ở Fred Segal.”

Đột ngột, khả năng tự kiểm chế của cô vụn vỡ. “Tôi thực sự ghét anh.”

“Không thể. Scooter chẳng đời nào lại đi ghét Skip yếu đuối của mình. Không thể ghét anh ta khi mà anh ta đã mất tám năm cuộc đời để cứu cô ta thoát khỏi những bể tắc vụn vật điên rồ.”

Cô cầm đôi xăng đan và xỏ một chân vào.

“Thôi đi, Bram,” Trev nói.

Nhưng Bram chưa xong với cô. “Nhớ lúc cô rơi xuống hồ khi đang mặc áo lông thú của mẹ Scofield chứ? Hay lần cô mở lồng chuột ở bữa tiệc sinh Giáng sinh thường niên của bà ấy?”

Nếu cô không phản ứng trước mối nhử của anh ta, anh ta sẽ dừng lại.

Nhưng Bram vẫn luôn thích thú với trò tra tấn từ từ. “Thậm chí trong ngày kết hôn của chúng ta, cô cũng vướng vào rắc rối. May là chúng ta chưa bắt tay vào quay cảnh đó. Nghe đâu tôi sẽ làm cô có bầu trong tuần trăng mật của chúng ta. Nếu không bị ngừng phát sóng, tôi chắc đã đẻ ra một Skip con rồi.”

Cơn giận của cô phun trào. “Không phải là một Skip con! Mà là một cặp sinh đôi! Chúng ta đáng lẽ sẽ có một cặp *sinh đôi* - một trai một gái. Rõ ràng là anh quá cao quý để có thể nhớ được chi tiết nhỏ bé ấy.”

“Tôi tin chắc đó sẽ là một ý tưởng hoàn mỹ. Cô có thể tưởng tượng được Scooter trần truồng và...”

Cô không thể chịu thêm được nữa liền quay ngoắt vào nhà trong, một chiếc xăng đan trên chân, một chiếc trên tay.

“Nếu là cô thì tôi sẽ không bỏ đi đâu,” anh thùng thẳng nói. “Cách đây mười phút, tôi đã phát hiện thấy một tay thợ săn ảnh trườn vào mấy bụi cây bên kia đường. Chắc có ai đó đã thấy xe của cô.”

Cô mắc kẹt.

Anh ta nhìn cô một lượt từ đầu tới chân, một trong nhiều thói quen đáng ghét của anh ta. “Cô không tình cờ bắt đầu thích hút thuốc chứ, Scoot? Tôi cần một điếu thuốc, mà Trev từ chối trữ một bao trong nhà cho khách. Cậu ta đúng là một Hướng Đạo Sinh.” Bram nhướn một bên cặp mày hoàn mỹ. “Ngoại trừ những thói quen tệ lậu của cậu ta với những người cùng giới.”

Trevor cố xoa dịu căng thẳng. “Em biết là anh chỉ chịu đựng được cậu ta vì anh thèm thèm khát cơ thể trần truồng của cậu ta thôi mà. Tiếc là cậu ta lại không gay.”

“Anh quá kén chọn làm sao mà thèm khát anh ta được,” cô bắt bẻ.

“Xem lại đi,” Trev nói gọn.

Thật không công bằng. Đáng lẽ giờ Bram phải chết rồi mới phải, bị chính thói vô độ của anh ta giết ngoéo, nhưng cơ thể còm nhom mà cô nhớ từ thời *Skip và Scooter* đã trở nên vạm vỡ, vẻ thanh nhã gầy gò của nó đã chuyển thành cơ múi cứng cáp và bắp thịt dẻo dai. Ngay dưới một bên ống tay áo phong trắng của anh ta là một hình xăm kiểu bộ lạc vòng quanh bắp tay cuộn cuộn, và quần soóc đi biển màu xanh dương của anh để lộ cặp chân với những gân cơ căng dẻo, dài rộng của một vận động viên chạy đường dài. Anh ta để mái tóc dày màu đồng lộn xộn, và làn da trắng bệch cùng vẻ rượu chè vốn từng là những phần không thể thiếu của anh ta đã biến mất. Ngoại trừ bầu không khí suy đồi bao quanh anh ta như thứ tiếng tăm hư hỏng, Bram Shepard trông khỏe khoắn đến đáng kinh ngạc.

“Giờ cậu ta tập thể hình,” Trev xen ngang với một câu thì thầm cường điệu, như thể đang tiết lộ một vụ bê bối lý thú.

“Bram chưa từng tập thể hình một ngày nào trong đời cả,” cô nói. “Anh ta có được những cơ bắp đó là nhờ bán đi chỗ linh hồn còn sót lại của mình.”

Bram mỉm cười và quay khuôn mặt thiên thần đê tiện của anh ta về phía cô. “Kể thêm cho tôi về kế hoạch lấy lại lòng kiêu hãnh bằng cách cưới Trev của cô đi. Không thú vị được bằng câu chuyện nhuộm lông vùng kín, nhưng mà...”

Cô nghiêng răng. “Tôi thề có Chúa, nếu anh thốt ra một từ với bất kỳ ai...”

“Cậu ta sẽ không làm thế đâu,” Trevor nói. “Bramwell của chúng ta chưa từng có hứng thú với bất kỳ ai trừ chính cậu ta.”

Điều đó quá đúng. Nhưng cô vẫn không thể chịu nổi khi biết anh ta đã nghe lỏm được một chuyện đáng xấu hổ như thế. Cô và Bram đã làm việc cùng nhau từ lúc anh ta mười bảy cho tới khi anh ta hai mươi lăm tuổi. Ở tuổi mười bảy, sự ích kỷ của anh ta chỉ do tính vô tâm, nhưng khi danh tiếng lan rộng, hành vi của anh ta đã trở nên cố tình khinh suất. Không khó để thấy rằng anh ta chỉ ngày càng thêm hoài nghi và coi trọng bản thân hơn mà thôi.

Anh ta co một đầu gối lên. “Không phải là cô còn hơi trẻ để từ bỏ tình yêu thực sự sao?”

Cô cảm thấy như mình đã một trăm tuổi. Cuộc hôn nhân cổ tích của cô đã thất bại, đặt dấu chấm hết cho giấc mơ được có một gia đình của riêng mình và một người đàn ông yêu cô vì chính bản thân cô chứ không phải những gì cô có thể làm cho sự nghiệp của anh ta. Cô đẩy kính râm xuống mắt, ước lượng hiểm họa từ lũ chó săn ẩn núp bên ngoài so với hiểm họa từ tên quái vật trước mặt. “Tôi sẽ không nói về chuyện đó với anh.”

“Dịu xuống đi, Bram,” Trevor nói. “Cô ấy đã có một năm khó khăn.”

“Mặt trái của việc được tôn thờ,” Bram đáp lại.

Trev khịt mũi. “Chẳng phải chuyện có ngày cậu cần lo đến.”

Bram nhặt cốc margarita bị bỏ quên của cô lên, uống, và rùng mình trước vị của nó. “Tôi chưa bao giờ thấy công chúng phản ứng gay gắt đến thế trước vụ ly dị của một người nổi tiếng. Tôi ngạc nhiên là chưa có người hâm mộ cuồng nhiệt nào của cô thiêu mình trên lửa đấy.”

“Người ta cảm thấy mình như gia đình của Georgie,” Trevor nói. “Họ lớn lên cùng Scooter Brown.”

Bram đặt cốc rượu xuống. “Họ cũng lớn lên cùng tôi.”

“Nhưng Georgie và Scooter về cơ bản là cùng một người,” Trevor chỉ ra. “Cậu và Skip thì không.”

“Tạ ơn Chúa.” Bram nhòe dậy khỏi ghế. “Tôi vẫn ghét cái tên công tử bột cứng nhắc ngu si đó.”

Nhưng Georgie đã yêu Skip Scofield. Cô yêu tất cả mọi thứ về anh ấy. Trái tim bao la, tính trung thành, cách anh ấy cố bảo vệ Scooter khỏi gia đình Scofield. Cách anh ấy cuối cùng cũng đã yêu khuôn mặt tròn trịa ngớ ngẩn và khuôn miệng như dải cao su của cô ấy. Cô yêu tất cả mọi thứ trừ người đàn ông Skip biến thành khi máy quay ngừng chuyển động.

Ba người họ lại rơi vào khuôn mẫu cũ - Bram tấn công còn Trevor bảo vệ cô. Nhưng cô không còn là một đứa trẻ nữa, và cô cần phải tự bảo vệ mình. “Tôi không nghĩ anh ghét Skip đâu. Tôi nghĩ anh luôn muốn trở thành Skip, nhưng anh thua kém quá xa đến mức anh phải giả bộ khinh miệt anh ấy.”

Bram ngáp. “Có lẽ cô đúng. Trev, cậu chắc không có ai bỏ lại tí thuốc lắc nào lẫn lóc quanh đây chứ? Hoặc một điều thuốc cũng được?”

“Chắc chắn là thế,” Trevor nói, vừa lúc điện thoại reo. “Đừng giết nhau trong lúc tôi trả lời điện thoại đấy.”

Trevor đi vào trong.

Cô muốn trừng phạt Bram vì là một kẻ như thế kia. “Hôm nay tôi hẳn có thể bị giẫm đạp tới chết. Cảm ơn chẳng vì gì cả nhé.”

“Cô đang xử lý được mà. Mà không cần đến ông bố thân yêu. Đó mới là chuyện ngạc nhiên thực sự đấy.”

Cô trừng mắt nhìn xuống anh. “Anh muốn gì, Bram? Chúng ta đều biết việc anh xuất hiện ở đây không phải ngẫu nhiên.”

Anh nhồm dậy, thơ thẩn đi về hướng lan can, và nhìn xuống bãi biển. “Nếu Trev ngốc nghếch đến nỗi nhận lời đề nghị quái đản của cô, cô sẽ làm gì với đời sống tình dục của mình?”

“Đúng rồi. Đó là chuyện tôi định nói với anh đấy.”

“Còn ai tốt hơn để tâm sự nữa?” anh ta nói. “Tôi đã ở đó ngay từ đầu, nhớ không?”

Cô không thể chịu nổi một giây nào nữa nên liền quay ngoắt về hướng cánh cửa kiểu Pháp.

“Chỉ vì tò mò thôi, Scoot...” anh ta nói từ sau lưng cô. “Giờ khi Trev đã từ chối cô, ai sẽ là người kế tiếp làm ngài Georgie York thế?”

Cô trưng ra một nụ cười đầy giấu cợt và quay lại. “Anh thật tử tế làm sao khi đề nghị thêm vào cái đầu xấu xa bực chảng của anh việc lo lắng cho tương lai của tôi khi mà cuộc đời của chính anh đã là một mớ hỗn loạn thuộ kinh hoàng.” Tay cô đang run rẩy, nhưng cô vẫn vẩy tay một cái, thầm hy vọng nó đủ được coi là một cái vẩy tay lịch sự, rồi đi vào trong. Trev vừa nghe xong điện thoại, nhưng cô quá kiệt sức để làm gì hơn ngoài việc xin anh ít nhất cũng hãy cân nhắc ý tưởng của cô.

Đến lúc tới được quận Pacific Palisades, cô đã giận dữ tới nhức cả người. Cô lơ tay thợ săn ảnh đồ ở cuối phố nhà cô và quành vào một con đường hẹp vòng xuống một ngôi nhà mô phỏng kiểu Địa Trung Hải nhỏ bé

khiêm tốn hẳn có thể đặt vừa vặn trong cái bể bơi ở ngôi nhà trước của cô. Cô đã không thể chịu nổi cảnh ở lại trong ngôi nhà cô và Lance từng sống. Ngôi nhà thuê này có đầy đủ những món đồ kèn càng vốn quá nặng nề đối với những căn phòng nhỏ, trần nhà thì quá thấp để mang những xà gỗ xù xì như thế, nhưng cô không đủ sức tính chuyện đi tìm một chỗ khác.

Cô mở một cửa sổ phòng ngủ ra, rồi lê thân tới kiểm tra thư thoại.

“Georgie, tớ đã thấy tờ báo ngu ngốc đó, và...”

Xóa.

“Georgie, tớ rất tiếc...”

Xóa.

“Hắn đúng là đồ tởm lợm, nhãi nhép, mà cậu thì...”

Xóa.

Các bạn cô đều có ý tốt - đầu sao cũng là phần lớn - nhưng sự thông cảm liên miên của họ làm cô phát ghen. Cô muốn đổi lại được làm người ban phát sự thông cảm, không cứ lúc nào cũng phải nhận lấy nó.

“Georgie, gọi cho bố ngay.” Giọng dứt khoát của bố cô vang khắp phòng. “Có một bức hình trên tờ *Flash* mới ra chắc chắn sẽ làm con buồn bã. Bố không muốn con bị đột kích.”

Quá muộn rồi, bố ạ.

“Quan trọng là con phải đối phó được với tình huống này. Bố đã email cho Aaron một thông báo để đưa lên trang web của con nói với cả thế giới rằng con rất mừng cho Lance. Bố chắc chắn con biết...”

Cô đập mạnh vào nút xóa. Sao bố cô không thể dù chỉ một lần cư xử giống một ông bố thay vì một quản lý? Ông đã bắt đầu xây dựng sự nghiệp cho cô khi cô năm tuổi, chưa đầy một năm sau cái chết của mẹ cô. Ông họ

tổng cô tới mọi buổi thử vai, bố trí phim quảng cáo đầu tiên cho cô, và ép cô tham gia các lớp học hát và múa mà nhờ đó cô giành được vai chính trong vở *Annie* do Broadway dàn dựng lại, chuyện này đã dẫn cô tới buổi thử vai Scooter Brown. Không giống rất nhiều bậc cha mẹ của các sao nhí khác, bố cô đã đảm bảo cho tiền của cô được đầu tư khôn ngoan. Nhờ ông, cô sẽ không bao giờ phải làm việc nữa, nhưng dù thấy biết ơn vì ông đã chăm nom tiền bạc của cô vô cùng cẩn thận, cô sẵn sàng vứt bỏ đến đồng xu cuối cùng để có một người bố thực sự.

Cô lùi bước khỏi điện thoại khi nghe thấy giọng Lance. “Georgie, anh đây,” anh ta nói nhẹ nhàng. “Hôm qua bọn anh đã đến Philippine. Anh vừa nghe về bài báo trên tờ *Flash*... Anh không biết em đã xem nó chưa. Anh... anh muốn tự mình báo với em trước khi em đọc nó. Jade có bầu...”

Cô nghe tin nhắn của anh ta từ đầu tới cuối. Cô nghe thấy cảm giác tội lỗi trong giọng anh ta, lời khẩn nài, vẻ kiêu hãnh mà anh ta chưa diễn đủ giỏi để che giấu. Anh ta vẫn muốn cô tha thứ cho chuyện anh ta bỏ đi, tha thứ cho anh ta vì nói dối trước giới truyền thông chuyện cô không muốn có con. Lance là một diễn viên, với mong muốn tất cả mọi người đều yêu anh ta, kể cả những phụ nữ mà anh ta đã làm tan nát trái tim. Anh ta muốn cô trao cho anh ta giấy miễn tội. Nhưng cô không thể. Cô đã trao cho anh ta tất cả mọi thứ. Không chỉ tim cô, không chỉ cơ thể cô, mà là tất cả mọi thứ cô có, và hãy xem nó đã đưa cô tới đâu.

Cô ngồi phịch xuống ghế. Đã một năm rồi mà cô vẫn như thế này đây. Lại khóc lóc. Khi nào thì cô mới thoát khỏi nó được? Khi nào thì cô mới ngừng cư xử đúng như kẻ thảm hại cả thế giới vẫn nghĩ về cô? Nếu cô cứ tiếp tục thế này, nỗi cay đắng đang ăn mòn tâm cô sẽ chiến thắng, và cô sẽ biến thành một người mà cô không hề muốn thành. Cô cần làm gì đó - gì cũng được - để khiến cô trông giống - để khiến cô *cảm thấy* - như người chiến thắng.

Chương 2

Scooter Brown sẽ làm gì? Đó là câu hỏi mà Georgie cứ tự hỏi mình, và đó là lý do tại sao rốt cuộc cô lại đang băng qua khoảng sân ngoài trời của quán Ivy tới một cái bàn bên phải ngay cạnh hàng rào trắng nổi tiếng của nhà hàng. Scooter Brown, cô gái mồ côi can đảm ăn nhờ ở đậu đã núp trong khu dành cho người hầu của điền trang Scofield để không bị đem đi làm con nuôi, sẽ nắm quyền kiểm soát định mệnh của mình, và thời điểm Georgie phải làm chính xác như thế đã qua lâu rồi.

Cô vẫy vẫy một tay rapper nổi tiếng, chào chủ xị một chương trình giải trí, và hôn gió với ngôi sao cũ của bộ phim *Xác ướp của Grey*. Chỉ Rory Keene, lãnh đạo mới của Vortex Studios, còn đang mải mê vừa ăn trưa vừa trò chuyện với một tay quản lý của công ty C.A.A nên không để ý thấy Georgie đến.

Mục một trong danh sách mới của Georgie: *Để người khác nhìn thấy ở cùng người đàn ông hoàn hảo*. Với bức ảnh bề mặt chụp cô đang chăm chăm nhìn vào ảnh siêu âm con của Lance trát khắp mọi nơi, cô phải ngừng ngay việc ần nấp và làm những việc cô đáng lẽ phải làm từ hàng tháng trước. Cuộc hẹn ăn trưa ngày hôm nay cần phải trở thành một tin đủ thu hút để tất cả mọi người quên tiệt nét mặt đau khổ của cô.

Không may thay, người đàn ông hoàn hảo mà cô chọn làm bạn hẹn đầu tiên vẫn chưa đến, buộc cô phải ngồi ở một bàn đôi trong. Georgie cố trông ra vẻ hạnh phúc khi được có thêm vài phút cho bản thân. Cô không thể nổi giận với Trevor. Có thể cô không thể thuyết phục nổi anh làm đám

cười, nhưng ít nhất anh cũng đã đồng ý bước vào vòng xiếc truyền thông của cô trong vài tuần.

Quán Ivy là một địa điểm nổi tiếng của L.A., chốn lý tưởng để nhìn người và bị người nhìn, với một đoàn quân thợ săn ảnh cắm trại thường trực trước cửa. Những người nổi tiếng ăn uống ở Ivy mà vờ như thấy phiền hà trước sự chú ý họ nhận được là những kẻ đạo đức giả nhất thế giới, đặc biệt là những ai ngồi ngoài sân bên cạnh dãy hàng rào mòn vẹt chạy dọc vỉa hè đại lộ Robertson đông đúc.

Georgie ngồi dưới một cái ô trắng, uống rượu vang vào bữa trưa có thể ra dấu rằng cô đang chìm các rắc rối của mình vào rượu chè, nên cô gọi trà lạnh. Hai phụ nữ dừng lại trên vỉa hè ngoài hàng rào để nhìn cô. *Trevor đâu?*

Kế hoạch của cô rất đơn giản. Thay vì tránh sự chú ý của giới truyền thông, cô sẽ mời mọc nó, nhưng với các điều khoản của cô - như một phụ nữ độc lập đang tận hưởng cuộc sống. Cô sẽ dành ra vài tuần với một anh chàng hoàn hảo này, vài tuần với anh chàng nọ. Cô sẽ không hẹn hò ai đủ lâu để khiến người ta nghĩ đó là một chuyện tình nghiêm túc. Chỉ vui, vui, vui kèm theo vô số bức ảnh chụp cô đang cười đùa và tận hưởng - những bức ảnh mà nhân viên truyền thông của cô bảo đảm sẽ truyền bá rộng rãi. Cô biết một tá diễn viên diễn trai khao khát được chú ý và cũng hiểu rõ luật chơi. Trevor sẽ khởi động chiến dịch của cô. Giá như anh không quá chống đối mà chịu đến đúng giờ.

Và giá như toàn bộ cái ý tưởng tình nguyện khuyến khích sự chú ý của giới truyền thông này không ghé thăm đến thế.

Năm phút trôi qua. Cô đã ăn vận phù hợp cho dịp này trong bộ cánh mà stylist tài năng của cô chọn - một chiếc váy hai dây cotton đen với viền áo rộng màu đỏ tươi kết hợp với chân váy ngắn ôm sát in rải rác hình những chiếc lá màu nâu và vàng nhạt đủ dạng. Giày đế xuồng buộc dây quanh mắt cá chân và bông tai hồ phách đồng màu hoàn thiện vẻ ngoài sành điệu ung

dung khác lạ, vốn phù hợp với cô hơn hẳn những bộ đồ diêm dúa lôi thôi. Chiếc váy được may vừa khéo để ngụy trang tình trạng giảm cân của cô.

Tám phút trôi qua. Rory Keene cuối cùng cũng phát hiện ra cô và bèn vẫy tay thân thiện. Georgie vẫy lại. Mười lăm năm trước, trong mùa *Skip và Scooter* thứ hai, Rory chỉ là một trợ lý sản xuất tầm thường, nhưng giờ cô ấy là người đứng đầu Vortex Studios và là một trong những phụ nữ quyền lực nhất Hollywood. Vì hai bộ phim gần đây nhất của Georgie là thảm họa phòng vé và bộ phim mới nhất của cô hứa hẹn còn tệ hơn, cô ghét bị một người có tầm ảnh hưởng lớn thế kia nhìn thấy cô ngồi đây trông như một kẻ thua cuộc. Nhưng mà chuyện đó thì có gì mới mẻ chứ?

Cô chưa từng là người bị quan, và cô phải ngừng ngay việc suy nghĩ kiểu đó. Chỉ có điều mười phút đã đi qua...

Georgie giả vờ không chú ý đến những ánh nhìn chăm chăm mà cô đang phải nhận, nhưng cô bắt đầu toát mồ hôi. Ở một mình tại Ivy cũng tồi tệ ngang với việc tránh né công chúng. Cô cân nhắc việc mở điện thoại di động, nhưng cô không muốn có bộ dạng như thể phải theo đuôi bạn hẹn của mình.

Bên kia sân, một nhóm những người thừa kế trẻ tuổi mảnh mai sành điệu đến từng chi tiết với những khuôn mặt xinh đẹp vô hồn đang tụ tập ăn trưa. Họ gồm những cô con gái tẻ nhạt của một ngôi sao nhạc rock đã hết thời, một đại gia phim ảnh, và một ông trùm đồ giải khát quốc tế. Các cô gái này nổi tiếng vì sự nổi tiếng - biểu tượng của tất cả những thứ gì hợp thời và đắt đỏ quá mức đối với những phụ nữ bình thường mê mẩn các bức hình của họ. Không ai trong số họ muốn thú nhận mình sống nhờ tiền của bố, nên họ giả vờ nêu nghề nghiệp của mình là “nhà thiết kế túi xách”. Nhưng công việc thực sự của họ là được chụp ảnh, và thủ lĩnh của họ, cô gái thừa kế của nhà sản xuất đồ giải khát, nhóm dậy khỏi bàn và lướt như một chiếc Ferrari đẹp mắt về hướng Georgie.

“Xin chào, em là Madison Merrill. Chúng ta chưa gặp nhau.” Cô ta xoay hông cho các ống kính dài của nhóm thợ săn ảnh bên kia đường, cho họ tầm nhìn đẹp mắt bộ váy hình thang hiệu Stella McCartney của cô ta. “Em rất thích chị trong phim *Mùa hè trong thành phố*. Em không hiểu nổi sao nó lại không trở thành bom tấn. Em yêu các bộ phim hài lãng mạn.” Một vết nhăn hằn trên vầng trán hoàn hảo của cô ta, và cô ta hấp tấp thêm vào, “Ý em là, em cũng thích những thứ nghiêm túc nữa, kiểu như là, chị biết đấy, phim của Scorsese chẳng hạn.”

“Chị hiểu.” Georgie trưng ra nụ cười tươi tỉnh và hình dung đám thợ săn ảnh đang bấm máy, chụp lấy những bức hình tuyệt vời của Madison Merrill vô cùng ăn ảnh đứng cạnh một Georgie York tiêu tụy, người đang phải ngồi *một mình* ở bàn đôi.

“*Skip và Scooter* cũng rất tuyệt.” Madison lùi lại vài bước để cái ô không che khuất mặt cô ta. “Đó là chương trình ưa thích nhất của em khi em tầm chín tuổi.”

Cô gái này quá ngu ngốc để trở nên khôn khéo cho được. Cô ta sẽ phải cải thiện điều đó nếu muốn tiến thân ở L.A.

Madison nhìn vào cái ghế trống. “Em phải quay lại với các bạn em đây. Chị có thể ra ngồi với bọn em nếu không có ai ăn cùng?” Cô ta biến lời phát biểu thành câu hỏi.

Georgie giật giật một bên khuyên tai hồ phách. “À, không. Anh ấy đã bị giữ chân trong một buổi họp. Chị đã hứa sẽ đợi anh ấy rồi. Tiếc thật.”

“À vâng.” Madison vẫy chào mấy tay săn ảnh và lóc cóc chạy về chỗ.

Georgie cảm giác như có một mũi tên bằng neon nhấp nháy đang chĩa vào cái ghế trống bên kia bàn. Hàng nghìn đàn ông trên thế giới - hàng triệu người ấy chứ - sẽ từ bỏ bất kỳ thứ gì để ăn trưa cùng Skipper Brown, nhưng cô lại chọn đúng người bạn thân không thể tin cậy được của mình.

Người phục vụ Georgie hiện ra lần thứ ba. “Cô chắc cô không muốn gọi món ngay chứ, cô York?”

Georgie mắc kẹt hoàn toàn. Cô không thể ở lại. Cô không thể đi. “Một cốc trà lạnh nữa, cảm ơn.”

Người phục vụ biến mất. Georgie nhắc cổ tay lên và nhìn thẳng vào đồng hồ. Cô không thể hoãn việc này. Cô phải giả vờ nhận một cuộc gọi. Đó sẽ là cuộc gọi mà bạn hẹn của cô báo rằng anh ta bị tai nạn xe cộ. Đầu tiên cô sẽ giả vờ lo lắng, rồi nhẹ nhõm khi không ai bị thương, rồi sẽ hoàn toàn thông cảm.

Đứng dậy! Người đàn ông bí ẩn bỏ hẹn với Georgie

Ngay lúc này cô đã có thể nhìn thấy bức ảnh cô ngồi một mình ở chiếc bàn đôi. Sao một kế hoạch đơn giản như thế có thể phản tác dụng nhanh đến vậy cơ chứ? Đáng lẽ cô nên bắt đầu bằng việc đi dạo với trợ lý như tất cả các ngôi sao khác, nhưng cô vẫn luôn ghét cái ý nghĩ bị một bạn đồng hành được trả lương bám riết.

Khi lục tìm điện thoại di động, cô nhận ra một biến đổi nhẹ trong bầu không khí, một dòng điện vô hình xoẹt ngang khoảng sân. Cô ngược lên và máu cô đông lại. Bramwell Shepard vừa bước vào.

Từ khắp mọi hướng quanh sân, bao nhiêu cái đầu ngoái lại, hắt từ Bram sang cô rồi ngược lại. Anh ta ăn mặc như đứa con trai thứ hai vô tích sự của một quốc vương châu Âu lưu vong: áo vest hàng hiệu - chắc là Gucci - quần jean tuyệt đẹp làm nổi bật chiều cao một mét tám tám, áo phông đen bạc màu cho thấy anh ta là kẻ phớt đời. Một đôi người mẫu nam chòng chọc nhìn anh ta đầy ghen tị. Madison Merrill hơi nhồm dậy khỏi ghế để chặn anh ta lại. Nhưng Bram đang hướng thẳng về phía Georgie.

Ô tô trắng phanh rín rít khi lũ thợ săn ảnh từ bên kia đường lao vào luồng giao thông để chớp lấy bức ảnh tiêu điểm của tuần, mà có khi là của cả tháng, bởi lẽ từ khi bộ phim kết thúc tới nay chưa bao giờ người ta thấy

Bram và Georgie đi với nhau. Bram đến bên bàn cô, cúi xuống dưới ô, và lướt nhẹ một nụ hôn lên môi cô. “Trev không tới được.” Anh ta hạ thấp giọng để dè chừng những cái tai đang động lên. “Tình huống bất ngờ không tránh được.”

“Tôi không tin nổi anh đang làm chuyện này!” Cô không tin nổi. Bram muốn gì đó từ cô - một trò hề nơi công cộng chẳng? Cô ép đôi môi đông cứng của mình biến thành một thứ mà cô hy vọng rằng đám máy ảnh sẽ ghi nhận là nụ cười. “Anh đã làm gì anh ấy?”

“Nghĩ ngờ nhiều thế. Anh chàng tội nghiệp đó bị treo lưng khi ra khỏi phòng tắm.” Bram ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô, giữ giọng điềm tĩnh y như cô và trưng ra nụ cười quyến rũ nhất của mình.

“Vậy sao anh ấy không gọi cho tôi để báo hủy hẹn?” cô nói.

“Cậu ta không muốn gọi ra những ký ức tồi tệ. Như cách Lance Thảm Hại đã hủy cuộc hôn nhân của hai người. Trev làm thế là rất sâu sắc.”

Nụ cười của cô nở rộng, nhưng tiếng thì thầm của cô thật chua cay. “Anh đang cố bẫy tôi. Tôi biết mà.”

Bram giả vờ cười thích thú. “Đúng là hoang tưởng. Và vô ơn. Dù Trev đang co rút trong đau đớn, cậu ta cũng không muốn để cô ngồi đây một mình. Cô có thể không biết chuyện này, Scoot, nhưng tất cả mọi người trong thành phố đều đã cảm thấy thương hại cô rồi, và Trev không thể chịu nổi việc làm cô xấu hổ hơn những gì cô đã tự làm bản thân xấu hổ. Đó là lý do cậu ta gọi tôi.”

Cô chống tay lên má và nhìn anh với vẻ yêu mến giả tạo. “Anh đang nói dối. Anh ấy biết cảm giác của tôi về anh rõ hơn bất kỳ ai.”

“Cô nên thấy biết ơn vì tôi đã sẵn lòng giúp cô thoát.”

“Vậy lý do anh trình diện muộn nửa tiếng là gì?”

“Cô biết tôi luôn gặp rắc rối với thời gian mà.”

“Nhảm nhí!” Cô cười toe toét với đám máy ảnh cho đến khi hai má nhức mồm. “Anh muốn gây chú ý. Lợi dụng chuyện bề mặt của tôi.”

Anh ta cũng không ngừng mỉm cười, còn cô thì nghiêng đầu cười lớn, và anh ta với tay qua bàn day cầm cô, lại là Skip và Scooter từ thừa ban đầu.

Khi người phục vụ tiến đến, đám thợ săn ảnh trên vỉa hè đã tràn xuống lòng đường, và ruột gan cô cứ thất lại liên hồi. Trong vòng vài phút những bức ảnh đó sẽ hiện lên trên màn hình máy tính khắp thế giới, và màn xiếc sẽ càng cuồng nhiệt hơn.

“Bánh cua cho cô Scooter đây,” Bram vừa nói vừa búng tay thanh nhã. “Scotch pha đá cho tôi. Loại Laphroaig. Và bánh bao tôm hùm.” Người phục vụ biến mất. “Chúa ơi, tôi cần một liều thuốc.”

Anh ta cầm tay cô, xoa ngón tay cái lên khắp các khớp tay cô. Da cô bỏng rộp trước sự động chạm không mời của anh ta. Cô cảm nhận được vết chai ở cuối ngón tay anh ta và không thể hình dung nổi sao nó xuất hiện ở chỗ đó. Bram hẳn đã lớn lên ở một khu dân cư nghèo khổ, nhưng anh ta chưa từng phải làm việc vất vả trong đời. Cô thốt ra một tiếng cười vui tươi. “Tôi ghét anh.”

Anh ta hớp một ngụm trà lạnh của cô và để đường nét khuôn miệng đẹp như tạc của mình cong lên thành nụ cười. “Tôi cũng thế thôi.”

Bram chẳng có lý do gì để ghét cô. Cô đã là một binh sĩ tốt trong khi anh ta đơn phương hủy hoại một trong những bộ phim hài hay nhất trong lịch sử truyền hình. Trong hai năm đầu tiên của *Skip và Scooter*, chỉ thỉnh thoảng anh ta mới trái lời, nhưng theo năm tháng trôi qua, anh ta ngày càng không thể kiểm soát nổi, và đến lúc mối quan hệ trên màn ảnh của Skip và Scooter bắt đầu trở nên lãng mạn, anh ta chẳng thêm quan tâm đến thứ gì

ngoài ăn chơi hưởng lạc. Kiếm được bao nhiêu anh ta tiêu bằng hết vào xe hơi hào nhoáng, tủ quần áo hàng hiệu, và nuôi một đội quân ăn bám là đám bạn thời thơ ấu. Ngày qua ngày đoàn làm phim không biết liệu anh ta sẽ xuất hiện trong cảnh quay trong tình trạng say xỉn hay tỉnh táo, hoặc thậm chí liệu anh ta có xuất hiện hay không. Anh ta phá xe, đập phá các câu lạc bộ đêm, và phốt lờ mọi cố gắng uốn nắn bản tính vô tổ chức của anh ta. Không gì được an toàn trước anh ta, dù đó là phụ nữ, danh tiếng, hay kho thuốc lắc của một thành viên đoàn làm phim.

Nếu anh ta đóng một nhân vật hắc ám thì bộ phim chắc đã có thể sống sót qua vụ băng sex bị phát tán ở cuối mùa phim thứ tám, nhưng Bram lại đóng vai anh chàng tốt bụng, nghiêm trang Skip Scofield, người thừa kế trẻ tuổi của gia tài nhà Scofield, thế nên ngay cả những người hâm mộ trung thành nhất cũng bất bình trước những gì họ thấy. *Skip và Scooter* bị dừng lại vài tuần sau đó, mang về cho anh ta sự phẫn nộ của công chúng và sự căm ghét của bất kỳ ai liên quan tới bộ phim.

Bữa ăn của họ ì ạch trôi cho tới khi Georgie không chịu nổi nữa. Cô đặt đĩa xuống cạnh cái bánh cua nát vụn không được ăn đến, xem đồng hồ, và cố tạo ra vẻ mặt thật không may ngày Giáng sinh đã sắp tàn. “À... tệ quá. Tôi phải đi rồi.”

Bram xiên đĩa vào miếng bánh bao cuối cùng rồi chọc đĩa của anh vào miệng cô. “Không nhanh thế được. Cô không thể rời khỏi Ivy khi chưa ăn tráng miệng.”

“Sao anh dám kéo dài vở hài kịch này chứ.”

“Cẩn thận. Cô đang đánh mất khuôn mặt vui vẻ kia.”

Cô nuốt xuống miếng bánh bao rồi lại dán nụ cười lên. “Anh phá sản rồi phải không? Bố tôi đã đầu tư tiền cho tôi, còn anh thì hoang phí hết tiền bạc. Đó là lý do anh làm việc này. Chẳng ai giao việc cho anh bởi vì anh không đáng tin, và anh cần sự chú ý của công chúng để vực mình dậy.” Dù

vẫn làm việc, nhưng dạo này Bram chỉ kiếm được những vai nhỏ, đóng vai những kẻ nhân phẩm suy đồi - một anh chồng dối trá, một kẻ say xỉn đâm đãng - chứ thậm chí không được là nhân vật phản diện quan trọng. “Anh tuyệt vọng đến mức phải ăn theo khả năng thu hút báo chí của tôi.”

“Cô phải thú nhận là nó có tác dụng. *Skip và Scooter* tái hợp.” Bram giơ tay gọi phục vụ, người này đi nhanh tới. “Chúng tôi ăn bánh bơ hồ đào với nước sốt kẹo nóng. Hai thìa.”

Khi phục vụ đi, cô rướn người tới trước và hạ thấp giọng hơn nữa. “Sao tôi lại ghét anh thế nhỉ? Để tôi nghĩ xem nhé. Tôi ghét anh vì đã khiến thời thơ ấu của tôi khổ sở...”

“Cô đã mười lăm khi bộ phim bắt đầu. Đâu phải trẻ con.”

“Nhưng Scooter chỉ mới mười bốn, và tôi ngây thơ.”

“Phải rồi.”

“Tôi ghét anh vì đã làm tôi bẽ mặt trước các diễn viên, đoàn làm phim, báo chí, trước mặt *tất cả mọi người* - với những câu đùa ác ý ngu si của anh.”

“Ai biết được cô vẫn cứ đồ trước những lời ấy chứ?”

“Tôi ghét anh vì tất cả những giờ tôi phải ngồi vắn vơ ở phim trường chờ anh.”

“Tôi phải thú nhận là như thế thật không chuyên nghiệp. Nhưng cô cứ chúi mũi vào sách, do đó cô nên cảm ơn là nhờ tôi cô mới có trình độ cao mới phải.”

“Và vì hành vi ti tiện của anh mà chúng ta phải hủy phim làm tôi mất hàng triệu đô.”

“Cô sao? Thế còn hàng triệu đô tôi tự làm mình mất thì sao?”

“Ít nhất tôi cũng cảm thấy sung sướng vì việc đó.”

“Được rồi, đến lượt tôi...” Nụ cười của anh ta vừa sắc sảo vừa mềm như lụa. “Cô là một cô nàng cứng nhắc tự kiêu, em bé ạ, và là một kẻ ba hoa lảm nhảm. Chỉ cần gặp tẹo teo khó chịu, cô cũng phải bảo đảm rằng bố Paul thân yêu sẽ chạy tới nhà sản xuất và làm nhặng xị lên. Công chúa bé nhỏ của ông phải có mọi thứ theo cách của cô ta.”

Miệng cô vẫn cong lên, nhưng mắt cô lấp lánh tức giận. “Sai toét.”

“Và cô là một diễn viên ích kỷ. Cô luôn luôn bám riết lấy kịch bản, không có chỗ cho ứng biến. Kiểu đó thật ngọt ngào.” Anh ta lại day cằm cô.

Cô đá thật mạnh vào bắp chân trong của anh ta nơi không ai có thể nhìn thấy. Anh ta nhăn mặt, và cô vỗ vỗ tay anh ta. “Anh ta chỉ muốn ứng tác vì anh không thể nhớ được lời thoại thôi.”

“Bất kỳ lúc nào tôi cố gắng đẩy bộ phim ra khỏi thói thường của nó, cô lại phá hoại tôi.”

“Bất đồng không phải là phá hoại.”

“Cô là lỗi tôi trên báo.”

“Chỉ *sau* băng sex của anh thôi!”

“Cuộn băng vớ vẩn. Tôi vẫn mặc quần áo.”

“Cô ta thì không!” Georgie nở to nụ cười yếu ớt của mình. “Nói lên những gì anh thực sự muốn nói đi. Anh ghét chuyện tôi làm ra nhiều tiền hơn anh và tôi có quyền lực ngôi sao hơn.”

“Phải rồi. Sao tôi có thể quên bước ngoặt đáng nhớ của cô trên sân khấu Broadway khi vào vai Annie nhỉ?”

“Trong khi anh đang trốn học và chơi bời trong các góc phố.” Cô chống cằm lên mu bàn tay. “Anh có bao giờ lấy được bằng trung học chưa?”

“Chà, chà... chuyện này không thú vị sao?”

Họ đang quá mải mê cãi cọ nên không chú ý tới người phụ nữ tóc vàng cao ráo, lạnh lùng đang tiến đến gần bàn của họ. Rory Keene, với mái tóc phồng kiểu Pháp cổ điển và những đường nét thanh mảnh cao quý, trông giống một quý bà vùng Bờ Đông hơn là một giám đốc xưởng phim đầy quyền lực, nhưng thậm chí trong mùa duy nhất làm trợ lý cấp thấp cho phim *Skip và Scooter*, cô ta cũng đã hơi đáng sợ.

Bram đứng bật dậy và đặt một nụ hôn lạnh lùng lên má cô ta. “Rory, thật tuyệt được gặp cô. Cô trông vẫn xinh đẹp như thường lệ. Cô ăn trưa vui chứ?”

“Rất vui. Tôi không tin nổi hai người đang ngồi cùng một bàn mà thiếu súng đã nạp đạn.”

“Súng của tôi ở trong túi xách,” Georgie nói kèm một nụ cười kiểu Scooter.

Bram vòng tay qua vai Georgie. “Chuyện qua lâu rồi mà. Chúng tôi đã làm lành lâu rồi.”

“Thật à?” Rory kéo cao túi xách lên cánh tay và trừng mắt chăm chăm nhìn Bram. “Chăm sóc Georgie đấy. Thành phố này có lượng người tử tế rất ít ỏi, và chúng ta không thể chịu nổi việc mất đi một trong số đó đâu.” Gật đầu một cái, cô ta quay người băng qua sân.

Nụ cười mượng mà của Bram phai đi. Anh ta trừng mắt nhìn xuống Georgie. “Cô và Rory trở thành bạn tốt thế từ khi nào vậy?”

“Chúng tôi không phải bạn tốt.”

Không một lời cáo lỗi, anh ta đi qua sân theo sau Rory. Ở cùng Bram vẫn gây cảm giác mệt mỏi như mọi khi, thế nên Georgie vui sướng khi có được vài phút nạp lại năng lượng. Món tráng miệng đến. Dạ dày cô nổi loạn. Cô ngoảnh mặt đi và nghĩ đến ngày bố cô đưa cô kịch bản diễn thử cho phim *Skip và Scooter*. Cô đã chẳng hề biết rằng đời mình sắp sửa thay đổi vĩnh viễn.

Cốt truyện ngớ ngẩn của bộ phim là món ăn hài kịch hoàn hảo. Scooter Brown là một đứa trẻ mồ côi can đảm mười bốn tuổi xuất hiện ở dinh thự Scofield lộng lẫy khu bãi biển phía Bắc xa hoa của Chicago. Scooter đang cố tránh bị người lạ nhận nuôi bằng cách đến tìm một cô chị họ đã từng làm việc ở đó, nhưng người chị họ ấy đã biến mất từ lâu. Không còn chỗ nào để đi, Scooter đã ẩn núp ở dinh thự để rồi bị phát hiện bởi anh chàng Skip mười lăm tuổi tính tình nghiêm túc, người thừa kế của gia tài Scofield. Anh ta, cùng đám người hầu, bị miễn cưỡng lôi vào âm mưu che giấu cô khỏi các bậc thành niên nhà Scofield.

Chẳng ai mong đợi bộ phim kéo dài hơn một mùa, nhưng đoàn phim tạo được sức lôi cuốn đặc biệt, và đội ngũ viết kịch bản của bộ phim đã đưa ra những âm mưu đầy sáng tạo. Quan trọng hơn, họ đã tìm ra cách làm các nhân vật chủ chốt sâu sắc vượt xa khuôn mẫu ban đầu.

Georgie trao cho Bram một nụ cười hằn học. “Xong việc vuốt đuôi Rory rồi hả?”

“Tôi ra ngoài để mua thuốc lá.”

“Chắc chắn rồi.”

“Mua thuốc lá và vuốt đuôi. Tôi thích sự đa zi năng. Có phải bữa trưa khủng khiếp của chúng ta cuối cùng cũng xong rồi không?”

“Thậm chí trước cả khi nó bắt đầu.”

Bram khẳng khẳng đợi trong quán cùng cô cho tới khi phục vụ đưa xe cô ra. Cô xốc lại tinh thần, và quả nhiên, ngay khi họ ra đến vỉa hè, lũ chó săn bao vây họ. Bram quàng một cánh tay đầy vẻ bảo vệ quanh vai cô - cô muốn cắn đứt nó đi - giơ tay lên, và trao cho bảy máy ảnh nụ cười rạng rỡ của anh ta. “Chỉ là một đôi bạn cũ cùng nhau ăn bữa trưa thôi mà,” anh ta nói át trên tiếng ồn ào của lũ thợ săn ảnh. “Đừng dừng thêm gì từ chuyện đó nhé.”

“Hai người đáng lẽ phải ghét nhau chứ nhỉ.”

“Hai người đã làm lành rồi à?”

“Các bạn đang hẹn hò à?”

“Georgie, cô đã nói chuyện với Lance chưa? Anh ta có biết cô đang gặp gỡ Bram không?”

Bram làm một vẻ mặt khó chịu mà cô biết hoàn toàn là giả mạo. “Cho chúng tôi nghỉ ngơi chút đi. Chỉ là bữa trưa thôi mà. Và đừng chú ý gì đến những tin đồn về bộ phim tái hợp của *Skip* và *Scooter* nhé. Nó sẽ không xảy ra đâu.”

Bộ phim tái hợp?

Nhóm thợ săn ảnh phát điên.

“Có kịch bản rồi à?”

“Các diễn viên còn lại đã ký chưa?”

“Khi nào thì các bạn quay?”

Bram dẫn cô luồn lách qua đám đông tới chỗ xe cô. Cô cố kẹp ngón tay anh ta vào cửa, nhưng anh ta quá nhanh. Khi lái xe đi, cô bắt mình mỉm cười và vẫy tay với các máy ảnh, nhưng khoảnh khắc thoát ra khỏi tầm nhìn của chúng, cô hét âm lên.

Không có bộ phim tái hợp nào hết, dù chỉ là đồn thổi hay gì gì đi nữa.
Bram đã dựng nó lên để trừng phạt cô.

Chương 3

Sáng thứ Bảy, Georgie đỗ xe vào lề đường Temescal Canyon, lướt vào sau một chiếc Bentley xanh bụi bặm và một chiếc Benz Roadster đỏ. Vì đám thợ săn ảnh vẫn còn ngủ vùi sau những hoạt động đêm qua, cô không có người tháp tùng không mời nào. “Cậu đến muộn!” Sasha nói khi Georgie bước ra khỏi xe. “Quá bận ầu yếm Bramwell Shepard hả?”

“Ừ, đúng thế, đó là những gì tớ vừa làm đấy.” Georgie sập mạnh cửa xe.

Sasha bật cười. Trông cô vẫn đẹp lộng lẫy như mọi khi, cao ráo và thướt tha trong chiếc áo sơ mi trắng và quần dài màu xám. Cô buộc cao vòng mái tóc nâu vốn thẳng ro và che mặt bằng một chiếc mũ lưỡi trai hồng.

“Kệ Sasha đi.” April, người lớn tuổi nhất và cũng là thành viên sáng suốt duy nhất trong nhóm bạn thân của cô, mặc một chiếc áo phông đen vốn là sản phẩm của chuyến lưu diễn gần đây nhất của chồng cô. “Cô ấy vừa mới đến được ba mươi giây thôi.”

“Em ngủ quá giấc,” Sasha nói. “Những người trẻ thường thế.”

April vừa bước sang tuổi năm mươi, đường nét đậm đà xinh đẹp, gương mặt ấn tượng với khuôn cằm vuông và vàng sáng rạng ngời hạnh phúc mãn nguyện. Cô là stylist của Georgie trong nhiều năm, nhưng quan trọng hơn, cô là một người bạn thân. April hấy mái tóc vàng pha nâu và trao cho Sasha một nụ cười ngọt ngào. “Đúng là tối qua chị ngủ say như chết. Nhưng sau đó *chị* đã có cuộc làm tình nóng bỏng.”

Sasha cau mày. “Vâng, chắc, em hẳn cũng có một cuộc làm tình nóng bỏng, nếu em cưới được Jack Patriot.”

“Nhưng em lại không được thế, phải không nào?” April nói một cách tự mãn.

Ba thập kỷ trước, April từng là một fan hâm mộ nhạc rock and roll rất nổi tiếng, nhưng những ngày vang dội ấy đã qua lâu rồi. Giờ cô là vợ của tay rock huyền thoại Jack Patriot, đồng thời là mẹ một tiền vệ bóng bầu dục nổi tiếng và gần đây đã lên chức bà. Cô không còn làm stylist nữa, ngoại trừ để giúp Georgie.

Georgie vén tóc ra sau tai và đội mũ bóng chày. Cô kéo chiếc ba lô nặng đầy nhóc bình nước ra khỏi xe. Cô là người duy nhất trong đám bạn không ngại đeo ba lô, nên cô chuyên mang nước cho cả nhóm, một việc tiêu thụ năng lượng mà họ đã cố bảo cô đừng làm từ khi cô trở nên quá gầy gò, nhưng cô quyết không nhượng bộ.

Thi thoảng cô băn khoăn không biết những phụ nữ không có bạn gái sẽ xoay xở làm sao với cuộc sống. Riêng với cô, đây là những người bạn không bao giờ khiến cô thất vọng, dù cho họ thường bị khoảng cách không gian chia cắt, khiến những buổi sáng thứ Bảy đi leo núi như thế này cũng trở nên hiếm hoi. Sasha sống ở Chicago. April sống ở L.A nhưng dành hết thời gian thu xếp được để sống ở nông trại gia đình tại Tennessee. Meg Koranda, trẻ nhất nhóm, lại đang chu du đâu đó. Không ai trong số họ biết chính xác ở đâu.

Sasha dẫn họ về hướng con đường mòn. Cô kìm hãm tốc độ chết người quen thuộc để Georgie, vốn từng là người chuyên đi đầu, có thể theo kịp. “Nói cho chúng tớ nghe chính xác những gì đã xảy ra với Bram mau,” cô nói.

“Thật tình, Georgie, em đã nghĩ gì thế?” April cau mày.

“Tai nạn ấy mà.” Georgie kéo mạnh cái ba lô. “Về phần tớ thì thế đấy. Còn về phần anh ta thì toàn là sắp đặt.” Cô kể cho họ về kế hoạch bắt đầu hẹn hò liên miên, rồi giải thích chuyện xảy ra ở quán Ivy. Cô tránh nhắc đến lời cầu hôn Trevor, không phải vì cô không tin họ - không như Lance, những người phụ nữ này sẽ không bao giờ phản bội cô - mà vì cô không muốn những người bạn thân nhất của mình biết rằng cô còn thảm hại hơn mức họ nhận ra. Đến lúc họ tới được cái chòm nhô ra trên khe núi, cô đã thở hắt ra.

Cơn giá lạnh cuối cùng buổi sáng sớm đã biến mất, họ có thể nhìn thấy đường bờ biển từ vịnh Santa Monica kéo tới Malibu. Họ dừng lại một lát để cởi áo khoác buộc ống tay áo lại quanh eo. Sasha rút ra hai thanh kẹo và đưa cho Georgie một thanh, cố ra vẻ bình thường, nhưng Georgie từ chối. “Sáng nay tớ ăn rồi. Thật đấy.”

“Một thìa sữa chua hả,” April nói.

“Cả một hộp. Em đang khá lên. Thật mà.”

Họ không tin cô.

“Chắc, tớ đói ngấu,” Sasha nói.

Khi cô cắn thanh kẹo, cả Georgie và April đều không nói thẳng ra rằng Sasha Holiday, người sáng lập công ty Holiday Ăn Uống Khỏe Mạnh, lại muốn ăn một miếng hoa quả hoặc một thanh Holiday Tăng Cường Sức Khỏe thì hợp lý hơn một thanh Milky Way. Sasha là một kẻ nghiện ăn vặt thầm kín, một điều chỉ họ mới biết. Dù rằng điều đó chẳng thể hiện trên cơ thể của cô.

Sasha nhét vỏ kẹo vào thân chiếc áo trắng làm lớp vải bó căng phồng lên một ụ. “Nghĩ kỹ mà xem nhé. Có khi gặp Bram cũng không phải ý tệ lắm. Chắc chắn nó sẽ làm người ta thôi bàn tán về Lance và thánh Jade.” Cô cắn một miếng kẹo. “Vả lại dù sao Bram Shepard vẫn là gã hư hỏng quyền rũ nhất thành phố.”

Georgie ghét phải nghe dù chỉ một từ ca ngợi Bram. “Anh ta đâu có quyền rũ ở phòng vé,” cô nói. “Và tớ gặp may khi tay buôn thuốc phiện cho anh ta không xuất hiện khi bọn tớ đang ăn.”

Sasha giữ thanh kẹo giữa hai hàm răng, lần tay ra sau lưng Georgie để mở ba lô và lấy ra một chai nước. “Trev bảo tớ là nhiều năm rồi Bram không hút nữa.”

“Trev rất cả tin.” Georgie vặn nắp chai nước của mình. “Không nói thêm về Bram nữa, được chứ? Tớ sẽ không để anh ta phá hoại buổi sáng của tớ đâu.” Anh ta đã phá hoại đủ rồi, cô nghĩ thầm.

Hai dặm kế tiếp họ sai bộ trên một con đường mòn uốn khúc qua những cây thích, sỏi cổ thụ và nguyệt quế. Georgie tận hưởng cảm giác riêng tư. Họ tới một con lạch nông hẹp. Sasha vươn vai duỗi chân. “Tớ có ý hay lắm đây. Cuối tuần tới cùng đi Vegas nhé.”

April quỳ cạnh dòng nước. “Chỗ đó không tốt cho chị. Và lại Jack với chị có kế hoạch rồi.”

Sasha khịt mũi. “Kế hoạch khóa thân.”

April toe toét, và Georgie mỉm cười cùng cô, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy nổi đau bị phản bội quen thuộc. Từng có thời cô cũng chắc chắn về tình yêu của Lance như April chắc chắn về Jack Patriot. Rồi Lance gặp Jade Gentry, và mọi thứ thay đổi.

Lance và Jade cùng quay một bộ phim ở Ecuador. Lance đóng vai một tay chuyên được thuê đi tìm báu vật còn Jade là một nhà khảo cổ lập dị, rõ ràng là một vai phi lý nếu xét đến vẻ đẹp kỳ lạ của cô ta. Đạo đầu gọi điện về, Lance hay kể với Georgie là Jade mê mải trong công việc làm người tốt chuyên nghiệp đến nỗi hiếm khi trò chuyện với mọi người trong đoàn làm phim và cô ta dành nhiều thời gian trên điện thoại để ủng hộ các dự án từ thiện đến mức nhiều khi cô ta không nhớ nổi lời thoại.

Nhưng dần dần Lance không kể gì nữa. Thế mà Georgie không hề để ý thấy.

Cô quay sang Sasha. “Một chuyến tới Vegas nghe hay đấy. Tính tới vào nhé.” Cô tưởng tượng ra những bức ảnh Georgie York và người bạn lộng lẫy của cô ta vui chơi ở thành phố Tội lỗi. Nếu cô nối tiếp chuyến du lịch này bằng vài tháng hẹn hò liên tục như cô đã lên kế hoạch ban đầu, có lẽ câu chuyện về “Trái tim tan vỡ vĩnh viễn của Georgie” cuối cùng cũng sẽ nhường đường cho “Những đêm hoang dã của Georgie”.

Sasha bắt đầu hát bài “Girls Just Want To Have Fun”. Georgie khẽ nhún nhảy theo. Đó là một ý hay. Một ý tuyệt diệu. Chính xác là thứ cô cần.

“Cậu bảo cậu phải quay về Chicago là có ý gì?” Georgie rít vào điện thoại sáu ngày sau. Cô đang ngồi ở một bàn trong nhà hàng Bellagios Le Cirque nơi lẽ ra Sasha đang gặp cô để khởi động kỳ nghỉ cuối tuần tại Vegas của họ.

Giọng Sasha có vẻ cáu bẳn thay vì vẻ tự giễu hằng ngày. “Tớ đã để lại ba tin nhắn. Sao cậu không gọi lại cho tớ?”

Bởi vì Georgie đã vô tình bỏ điện thoại vào va li và tận khi trên đường tới nhà hàng mới lấy ra.

“Nhà kho nhà tớ bị cháy,” Sasha tiếp tục. “Tớ phải về nhà ngay.”

“Mọi người đều ổn chứ?”

“Ừ, nhưng hư hại nặng lắm. Georgie, tớ biết chuyến du lịch Vegas là ý của tớ. Tớ chắc chắn không bao giờ cho cậu leo cây thế này nếu...”

“Đừng ngốc thế. Tớ sẽ ổn thôi.” Khi gặp khủng hoảng Sasha rất bình tĩnh, nhưng cô cũng không phải kẻ cứng rắn như cô vẫn thường giả bộ. “Chăm sóc bản thân nhé, và gọi tớ khi cậu có thông tin gì thêm. Hứa đấy.”

“Đồng ý.”

Sau khi gác máy, Georgie nhìn quanh căn phòng ăn như nạm đá quý của khu khách sạn này với trần bọc lụa và khuôn viên hướng ra hồ Bellagio. Vài người khách đang mặc nhiên nhìn cô chăm chăm, và cô nhận ra mình lại một lần nữa lẻ loi ở bàn đôi. Cô để lại một tờ một trăm đô dưới chân cốc nước và lên ra casino qua cửa dành cho ngôi sao của nhà hàng. Cô cúi thấp đầu khi đi qua máy đánh bạc đơn.

“Tôi thế, cô đang theo đuôi tôi.”

Cô quay ngoắt lại và thấy Bram Shepard đang đứng bên ngoài Circo, nhà hàng anh em với nhà hàng cô vừa rời đi. Anh ta vẫn rạng rỡ như thường lệ với quần jean và áo sơ mi sọc nhỏ có gấu tay xắn kiểu Pháp, một sự kết hợp giữa thoải mái và sang trọng lẽ ra phải trông thật khủng khiếp, nhưng lại không hề. Ánh đèn casino biến đôi mắt màu tím oải hương của anh ta thành thủy ngân. Anh ta như một trong bảy kỳ quan của thế giới - chỉ có điều anh ta đã bị quá nhiều mưa axit làm xói mòn.

“Chuyện này không thể nào là ngẫu nhiên được,” cô nói.

“Thế mà lại có đây.”

“À ừ, phải rồi.” Cô di chuyển thật nhanh, cố thoát đi trước khi có ai đó phát hiện ra họ, nhưng anh ta đã sải chân bước sát cô.

“Tôi vừa có một món béo bở,” anh nói.

“Tôi không quan tâm. Biến đi.”

“Đó là một buổi liên hoan công ty. Tôi nhận được hai trăm ngàn đô để dành ra hai giờ tham dự một bữa tiệc cocktail liên hoan công ty cùng với

khách khứa.”

“Có béo bỏ gì cho cam.”

“Béo bỏ với *tôi*.”

“Rõ rồi.” Cô biết cả tá sao hạng C kiếm sống thế này, nhưng chẳng ai trong bọn họ thú nhận cả.

Cô đi nhanh hơn, nhưng quá muộn. Họ đã thu hút sự chú ý rồi, cũng chẳng quá đáng ngạc nhiên, khi mà buổi hẹn ăn trưa tuần trước đã được quăng lên khắp các tờ báo trong tuần này. Cô muốn những câu chuyện tích cực mà cô có thể kiểm soát được, nhưng chẳng có gì kiểm soát được mà cũng chẳng có gì tích cực ở Bram Shepard cả.

Họ đi qua quầy bar hình tròn nơi một ban nhạc rock đang gào một bài hát của Nickelback. Giờ thì cô không thoát đi đâu được nữa, nên cô trưng lên mặt một nụ cười. Đã đến lúc cô cho anh ta biết những ngày gục ngã của cô đã ở phía sau rồi. “Để tôi đoán nào,” cô nói khi họ luôn lách đi qua các máy đánh bạc. “Anh đang hướng đến phòng ngủ của cô vợ ba một đại gia già khú đế. Cô ta sẽ trả cho anh những dịch vụ thêm.”

“Muốn đi cùng không? Tưởng tượng xem cô ta sẽ dâng ra bao nhiêu để được lên giường với cả hai chúng ta.”

“Cảm ơn vì nghĩ đến tôi, nhưng không giống anh, tôi vẫn giàu sụ, nên tôi không phải hạ mình bán thân.”

“Cô đang đùa với ai thế? Tôi đã thấy cô trong phim *Gái đẹp*. Cô đã bán mình khi tham gia bom tấn đó.”

Cô đã cố thuyết phục bố cô rằng tham gia bộ phim đó là sai lầm, nhưng ông không chịu nghe. Mùi thất bại đang bắt đầu bám dính lấy cô như thứ nước hoa rẻ tiền.

“Cô nên kiện kẻ làm trang phục cho cô trong bộ phim đó dù hẳn là ai đi nữa.” Anh nháy mắt với một cô nàng chia bài người châu Á dễ thương. “Lẽ ra họ nên chú trọng vào chân chứ không phải ngực cô.”

“Nếu anh chỉ ra khiếm khuyết của tôi, đừng quên đôi mắt thô lỗ và cái miệng cá ngão của tôi rồi còn...”

“Mắt cô không thô lỗ. Và một cái miệng cá ngão đâu làm hại gì Julia Roberts.”

Nhưng Georgie không phải Julia Roberts.

Mắt anh ta lướt lên người cô. Cô cao, nhưng anh ta vẫn cao hơn nửa cái đầu. “Mà này tôi nay trông cô cũng đẹp đây. Cái váy gần như giấu được chuyện cô gây gò đến thế nào. April hẳn vẫn lựa đồ cho cô.”

“Ừ.” Tuy nhiên chính Georgie đã chọn chiếc váy bó cổ chữ V với hoa văn đen trắng kiểu Jackson Pollock này. Thân váy rủ thẳng từ vai xuống, và chiếc thắt lưng da đen quàng thấp trên hông tạo nên vẻ hiện đại vui vẻ. Cô làm tóc thành những khóm dài nhọn ôm lấy mặt và phối cùng một cặp vòng dày dặn.

Anh ta ngắm soi một cô nàng tóc vàng chân dài đang công khai nhìn mình. “Vậy nói cho tôi đi... cuộc săn vẫn tiếp diễn, hay cô tìm ra một anh chàng đủ ngu để cưới cô rồi?”

“Hàng tá. May thay, tôi đã kịp tỉnh trí. Trị liệu sốc điện một chút có thể làm được nhiều chuyện đáng ngạc nhiên lắm đấy. Anh nên thử xem.”

Anh gõ vào giữa hai bả vai cô. “Để tôi bảo cô chuyện này, Scoot. Cô vẫn biết cách lôi mình vào những rắc rối vụn vặt nhục mặt. Chen vào cảnh tế nhị của cô với Trev là quãng thời gian tuyệt nhất của tôi suốt mấy tháng lại đây.”

“Điều đó chỉ cho thấy rằng cuộc sống bé nhỏ hạn hẹp của anh thực sự đáng buồn biết bao nhiêu.”

Họ tới hành lang đông đúc. Trần nhà lộng lẫy cầu kỳ đính những bông hoa thủy tinh Dale Chihuly không khớp lắm với các đường nét trang trí còn lại nhưng vẫn tuyệt đẹp. Tiếng xì xào lập tức rộ lên và ai nấy đều dừng ngay mọi việc để hau háu nhìn họ. Georgie trưng lên mặt nụ cười tươi nhất. Một bà đưa điện thoại lên chụp lấy một bức ảnh. Tuyệt. Chuyện này quá tuyệt.

“Ra khỏi đây nào.” Bram tóm tay cô đẩy qua đám đông. Điều kế tiếp cô biết là họ đang ở trong một thang máy có mùi nước hoa Jo Malone Tuberose. Anh ta trượt một tấm thẻ khóa vào cái khe trên bảng chỉ dẫn rồi ấn số tầng. Hình ảnh phản chiếu của họ nhìn thẳng lại cô từ các vách gương - Skip và Scooter đều đã lớn. Trong một phần nghìn giây ngắn ngủi, cô tự hỏi ai đang chăm sóc hai đứa sinh đôi trong lúc bố mẹ chúng nghỉ đêm trong thị trấn.

Thang máy bắt đầu di chuyển. Cô vờ tay qua anh và ấn nút tầng mười ba.

“Còn chưa đến mười một giờ,” anh ta nói. “Vui chơi một chút trước đã nào.”

“Ý hay đấy. Tôi sẽ đi lấy khẩu súng điện.”

“Vẫn đầy gai như thường. Cô là một hộp quà rực rỡ, Georgie ạ, nhưng không có món quà nào bên trong. Tôi cá cô còn chưa bao giờ để Lance Thảm Hại nhìn cô trần trụi.”

Cô ép hai tay lên má. “Đáng lẽ tôi phải cởi quần áo ra à? Sao không có ai bảo tôi nhỉ?”

Anh ta dựa vai vào vách thang máy, vắt chéo cổ chân, và nhìn cô với ánh mắt có thể làm tan chảy đá đầy chuyên nghiệp. “Cô biết tôi ước gì

không. Tôi ước mình sẽ được đề Jade Gentry khi có cơ hội. Người phụ nữ đó đúng là đầy gợi dục.”

Lời bình luận của anh ta lẽ ra phải đánh gục cô, nhưng đây là Bram, nên bản năng tranh đấu của cô nổi lên. “Anh chẳng bao giờ có cơ hội với thánh Jade đâu. Cô ta chọn tất cả đàn ông của mình từ danh sách hạng A, và bộ phim mới nhất của Lance đã thu về tám mươi bảy triệu đô la.”

“Thằng khốn may mắn. Gã công tử bột đó diễn chả ra quái gì.”

“Ngược hẳn lại với thành tích phòng vé phi thường của anh nhỉ. Dù vậy tôi phải thú nhận... trông anh ngon lành lắm.” Cô vỗ vỗ vào ví. “Đừng để tôi đi mất mà chưa kịp lấy tên vị bác sĩ thẩm mỹ xuất chúng của anh nhé.”

Anh ta đứng thẳng lại. “Mấy năm trước Jade có gọi cho tôi, nhưng khi đó tôi còn đang mải phê nên không bao giờ gọi lại cho cô ấy. Đó là cách thực sự mà thuốc lắc làm hỏng não người, nhưng chả ai cảnh báo với lũ trẻ về những thứ phải gió đó cả.” Cửa mở ra ở tầng hai tám. Anh ta túm lấy khuỷu tay cô. “Đến giờ tiệc tùng rồi. Đi nào.”

“Thôi đi.”

Anh ta kéo cô ra. “Thôi nào. Tôi đang chán lắm đây.”

“Không phải chuyện của tôi.” Cô cố bám gót giày vào tấm thảm dày chạy dọc giữa hành lang sang trọng.

Nắm tay anh ta siết chặt. “Cô hẳn đã quên những gì tôi nghe lỏm được ở nhà Trev, không thì cô đã nhận ra về cơ bản cô là nô lệ của tôi.”

Cô từng là mục tiêu của quá nhiều trò mèo vờn chuột của Bram để nhận thấy chuyện này chẳng dẫn tới đâu, và cô không thích nó.

Anh ta lôi cô rẽ vào một góc hành lang. “Cô có biết tôi có thể kiếm được bao nhiêu tiền khi bán câu chuyện của Georgie York buồn bã tuyệt

vọng đang van vỉ một người đàn ông cưới cô ta không?”

“Ngay cả người như anh cũng không thể làm thế đâu.” Chỉ có điều anh ta có thể.

“Tôi đoán điều đó còn tùy xem cô là một nô lệ tốt đến thế nào. Tôi hy vọng cô đang mặc đồ lót gì đó quyến rũ vào bởi vì tôi đang có tâm trạng thích xem nhảy khêu gợi lắm đây.”

“Tôi sẽ gọi một cuộc cho anh. Có rất nhiều cô gái tuyệt vọng ở Vegas.”

Anh ta dùng mu bàn tay đập cửa. “Tôi chỉ thú nhận điều này với cô thôi đây, Scoot, thật tình tôi vẫn đang khá chũnh choáng vì cả đồng martini mà người ta vừa rót xuống họng tôi. Vì tôi muốn tỉnh táo tuyệt đối cho màn nhảy khêu gợi của cô, tôi sẽ dính chặt lấy nước ngọt có ga nốt đêm.”

Trông anh ta không có vẻ chũnh choáng, nhưng từ kinh nghiệm quá khứ cô biết rằng anh ta có thể nốc một lượng cồn cực lớn rồi mới nói lấp một âm tiết. Anh ta chắc chỉ đang làm cô loạn đầu với màn nhảy khêu gợi, nhưng điều đó không có nghĩa là anh ta chưa từng nghĩ tới chuyện sử dụng một việc xấu xa tương đương kiểu như tống tiền. Cô có thể sẽ gặp rắc rối lớn ngay trước mắt và cô cần phải nhanh chóng tìm ra cách đối phó với nó.

Cửa mở ra, anh ta lôi cô vào một phòng riêng hạng sang rộng rãi lát đá cẩm thạch tràn ngập hoa tươi, có mấy cô gái rất trẻ trung, rất xinh đẹp, còn lại toàn là đàn ông. Xét về chiều cao thì phần lớn bọn họ có vẻ đều là cầu thủ bóng rổ, trừ vài tay đại diện trông đáng bộ giả tạo trong những bộ vest đắt tiền, đeo đồng hồ đắt giá và đang trưng ra vẻ mặt lo lắng ở góc phòng.

“Scooter kia!” Một cầu thủ bóng rổ nhòm dậy, nhe ra vài chiếc răng vàng. “Khỉ gió, cô em à, trông em tuyệt thật. Lại đây uống một ly nào.”

“Đám công chúng ngưỡng mộ của cô đấy.” Bram khướ tay một vòng, rồi hướng đến quầy bar nơi phụ nữ tụ tập.

Vì chỉ một căn phòng khách sạn trống đang đợi cô và ở đây lại có hàng tá phụ nữ choán lấy sự chú ý của Bram, cô quyết định mình có thể an toàn ở lại chơi một lúc. Và lại, cô sẽ không để Bram thấy cô bỏ chạy. Cô sớm khám phá ra rằng phần lớn các anh chàng ở đây chơi cho đội Knick. Người vừa gọi cô tới hóa ra là một anh dở hơi, nhưng đồng đội của anh ta thì thật quyến rũ. Kerry Cleveland có mái tóc xoăn quyến rũ, lông mi đen dài, và có một vẻ nhiệt tình dễ lây. Hết nửa cốc sô cô la martini đầu tiên, cô bắt đầu thả phanh. Cô không cần phải lo bị máy ảnh chụp được, còn Bram thì quá bận rộn với những cô nàng trẻ trung xinh xắn đang vây kín anh ta để có thể làm phiền cô.

Tới khoảng hai giờ sáng, bữa tiệc chuyển đến một phòng bạc kín, ở đó Kerry dạy cô chơi xúc xắc. Lần đầu tiên trong nhiều tháng trời, cô được vui vẻ. Cô vừa đưa ra cú cá cược đầu tiên thì Bram xuất hiện bên cạnh cô. “Cô nhận ra đó là các thẻ bài năm nghìn đô đấy chứ.”

“Dĩ nhiên, và tôi không quan tâm. Anh quá cứng nhắc đấy.”

“Em không nghĩ anh cứng nhắc đâu, Bram ạ.” Một cô nàng tóc đỏ đẹp chết người với giọng khàn đặc khòí thuốc cổ quấn chặt lấy anh ta, nhưng anh ta giữ cô ta ra và thông báo rằng anh ta cũng sẽ chơi.

Khi đến lượt Georgie đỏ, Bram đặt thẻ bài của anh ta vào khu Không Qua. Cô ném xúc xắc. Một tiếng hò reo vang lên khi cô đỏ được một con sáu và năm thắng cuộc. Chỉ có Bram đặt cược chống cô.

“Tệ quá,” cô thì thầm. “Tôi biết tiền nong rất hạn hẹp với anh, nhưng tôi nghe nói trai bao có thể làm ra cả một gia tài nếu tìm được đúng khách hàng đấy.”

“Nhớ luôn tìm hộ tôi đấy.”

“Đó là việc bạn bè làm mà.”

Cô nàng tóc đỏ cứ cố gắng thu hút sự chú ý của Bram, còn anh ta thì cứ lờ tịt cô ta đi. Cuối cùng cô ta cũng biến mất, chỉ để quay lại với hai ly martini mới. Cô ta ấn một ly vào tay Bram, nhưng khi cô ta nhấc ly kia lên môi, anh ta lấy cái ly khỏi tay cô ta đưa cho Georgie. “Có lẽ cái này sẽ làm cô lỏng ra.”

Cô nàng tóc đỏ có vẻ thất vọng trước sự từ chối của Bram đến mức Georgie hẳn đã thấy thương cô ta nếu cô ta không quá tự tin đến thế. Bram đỏ xức xắc và ra được bảy. Đến giờ, anh đã hòa vốn, trong khi Georgie lỗ vài nghìn. Cô không quan tâm. Trò này vui thật. Cô hớp ly martini và cổ vũ Kerry khi đến lượt anh ta.

Thời gian trôi qua, và thế giới bắt đầu xoay tít trong hàng ngàn màu sắc lẫn lộn. Xúc xắc đập vào mép bàn. Cây gậy quét qua mặt dạ xanh. Thẻ bạc kêu lạch cạch. Đột nhiên, mọi thứ thật tươi đẹp, kể cả Bram Shepard. Họ đã từng tạo ra phép màu nhỏ trên màn ảnh. Chắc chắn điều đó phải có nghĩa gì đó. Cô tựa má vào anh ta. “Tôi không còn thấy ghét anh nữa.”

Anh ta quấn một cánh tay quanh vai cô, giọng cũng vui vẻ như cô. “Tôi cũng không ghét cô.”

Một phút tươi đẹp nữa trôi qua, và rồi, không vì lý do gì cả, anh ta xịch ra. Cô muốn phản đối khi anh ta bỏ đi, nhưng cô đang cảm thấy quá tuyệt.

Qua khóe mắt, cô thấy anh ta đến gần nàng tóc đỏ. Trông anh ta tức giận. Sao anh ta lại nổi giận trong một đêm đẹp đẽ thế này?

Xúc xắc lạch cạch và lạch cạch không ngừng. Bram xuất hiện lại bên cạnh cô. “Chúng ta phải ra khỏi đây.”

Đó là điều cuối cùng cô nhớ cho tới chiều hôm sau, khi cô phạm phải sai lầm là tỉnh dậy.

Chương 4

Georgie rên lên. Đầu cô nhức như búa bổ, miệng có vị axit pin, và một bề vi trùng cứ nhộn nhạo ở nơi đáng lẽ là dạ dày của cô. Khi cô co đầu gối lên bụng thì hông cô chạm nhẹ vào người Lance. Da anh ấm và...

Khôngggggg!

Cô mở choàng bên mắt không bị vùi vào gối.

Một tia nắng chiều chói chang luôn qua rèm và chiếu lên chiếc áo lót ren trắng nằm trên thảm phòng ngủ trong phòng cô ở khách sạn Bellagio. Một chiếc trong đôi giày cao gót tối qua cô đi lấp ló bên dưới một chiếc quần jean đàn ông.

Làm ơn, ôi, làm ơn, hãy để cái quần jean đó thuộc về chàng cầu thủ bóng rổ ngọt ngào ấy.

Cô vùi mặt vào gối. Nếu không phải thì sao? Sẽ thế nào nếu chúng thuộc về...

Không thể. Cô và chàng cầu thủ bóng rổ... Kerry - tên anh ta là Kerry... Họ đã tán tỉnh nhau âm ỉ trên bàn xúc xắc. Tán tỉnh mang lại cảm giác thật tuyệt. Nên nếu anh ta trẻ tuổi hơn cô thì có làm sao?

Được rồi, cô đang khóa thân, chuyện này khá kỳ cục. Nhưng giờ Lance không còn là người đàn ông cuối cùng cô ngủ cùng nữa, và đó là một dấu hiệu cho thấy sự tiến lên, phải chứ? Dạ dày cô gặm gù khó chịu. Cô lại căng mắt ra. Cô từng phải chịu đựng mấy lần dư âm say xỉn, nhưng không lần nào giống này. Không lần nào quét sạch ký ức của cô.

Cái đùi dụi dụi vào mông cô. Nó có cảm giác cơ bắp khác thường, rõ ràng là đùi vận động viên. Nhưng bất kể cô tập trung bao nhiêu, điều cuối cùng cô nhớ vẫn là Bram đã lôi cô ra khỏi bữa tiệc.

Kerry hẳn đã đi theo cô. Phải, cô chắc chắn mình nhớ rằng anh ta đã cướp cô khỏi Bram. Họ đã quay lại đây rồi trò chuyện tới bình minh. Anh ta làm cô cười và bảo rằng cô kiên cường hơn bất kỳ người phụ nữ nào anh ta biết. Anh ta nói rằng cô thông minh, tài năng, và xinh đẹp hơn mọi người nghĩ rất nhiều. Anh ta nói rằng Lance đã tự biến mình thành kẻ ngốc khi rời bỏ một phụ nữ như cô. Họ bắt đầu nói đến chuyện có con với nhau - những đứa trẻ lai xinh đẹp, không giống đứa nhóc mặt phệ tương lai của Lance. Họ đồng ý bán ảnh đứa con xinh đẹp của họ cho tạp chí nào trả giá cao nhất và làm từ thiện khoản tiền đó, việc này sẽ khiến mọi người cực kỳ cảm động sau khi trang *Drudge Report* bới móc ra chuyện Jade Gentry đã dùng toàn bộ số tiền từ thiện cô ta quyên góp được để mua cho mình một chiếc du thuyền. Rồi Georgie sẽ thắng một giải Oscar, và Kerry sẽ thắng Siêu Cúp^[1].

Được rồi, nhầm môn thể thao, nhưng đầu cô vẫn đang nện búa, dũa dày cô đang sôi sục, và một cái đầu gối rắn chắc đang cố lèn sâu hơn vào mông cô.

Cô phải đưa mình thoát khỏi cảnh khốn khổ này, nhưng điều đó dính tới việc quay người lại và xử lý những hậu quả của điều cô nhìn thấy. Cô cần nước lọc. Và thuốc giảm đau Tylenol. Cả một bình nước lọc đầy.

Bỗng nhiên cô sực nghĩ rượu không khiến con người ta quên sạch mọi sự. Đây không phải hậu quả của say xỉn thông thường. Cô đã bị bỏ thuốc. Và cô chỉ biết có một kẻ duy nhất thôi nát đến mức đi đánh thuốc phụ nữ.

Cô vận hết sức lực huých khuỷu tay vào ngực anh ta.

Anh ta kêu lên một tiếng *au* đầy vẻ đau đớn rồi lăn ra, cuộn theo tấm ga trải giường.

Cô vùi mặt vào gối. Một thoáng sau tấm đệm lún xuống khi anh ta đứng dậy. Cô nghe tiếng bước chân anh ta bồm bộp lê về hướng phòng tắm. Khi cửa đóng lại, cô sờ soạng tìm tấm ga và nhóm dậy. Căn phòng chao đảo. Dạ dày cô cuộn sóng. Cô quần tấm ga quanh người, lảo đảo đứng lên rồi lần lần từng bước về căn phòng tắm thứ hai, ở đó cô dựa vào bồn rửa mặt và vùi mặt vào tay.

Scooter sẽ làm gì nếu bị chuốc thuốc và thức dậy trần truồng trên giường với một người lạ? Hoặc người không lạ. Scooter sẽ chẳng làm gì hết bởi vì chẳng có chuyện nào khủng khiếp đến thế xảy ra với cô ấy. Thật dễ trở nên hiếu chiến và lạc quan khi bạn có cả một đội ngũ viết kịch bản toàn thời gian bảo vệ bạn khỏi những thứ bẩn thỉu mà cuộc đời thực quăng ra.

Khi cô thả tay xuống, một hình ảnh đáng kinh hãi chào đón cô trong gương, như Courtney Love thời trẻ. Thức uống phù thủy làm từ mái tóc màu nâu đỏ bù xù không giấu được vết đỏ do râu cọ xát trên cổ cô. Vệt mascara cứ nhoe nhoẹt khắp đôi mắt xanh của cô như bùn quanh hồ nước phủ rêu. Cái miệng rộng ngoác của cô võng xuống bên mép và da cô có màu sữa chua hồng. Cô bắt mình uống một cốc nước. Tất cả đồ vệ sinh của cô nằm ở phòng tắm bên kia, nhưng cô vẫn rửa mặt và súc nước súc miệng của khách sạn.

Cô vẫn thấy mình chưa đủ sức đối mặt với điều đang ẩn giấu bên kia cánh cửa, thế nên cô hất tóc ra khỏi mặt và ngồi xuống mép bồn tắm cẩm thạch. Cô muốn gọi ai đó, nhưng lúc này cô không thể chất thêm gánh nặng cho Sasha nữa, Meg thì không liên lạc được, và cô sẽ không thú nhận hành vi quá trớn của mình với April, chị ấy sẽ vô cùng thất vọng về cô. Một cựu fan nhạc rock and roll đã trở thành nhà đạo đức học của cô. Còn với bố cô... Không đời nào.

Cô lê mình đứng dậy và siết chặt tấm ga dưới cánh tay. Phòng ngủ trống không, nhưng hy vọng trong cô rằng anh ta đã bỏ đi vệt biến mất khi cô thấy quần áo anh ta vẫn ở trên sàn. Cô lết qua thảm ra ngoài phòng khách.

Anh ta đứng ở cửa sổ quay lưng về phía cô. Anh ta cao. Nhưng không phải chiều cao của cầu thủ NBA^[2]. Anh ta là cơn ác mộng khủng khiếp nhất của cô.

“Đừng nói một lời nào cho đến khi cà phê tới đây,” anh ta nói mà không quay lại. “Tôi nói thật đấy, Georgie. Tôi không thể xoay xở với cô ngay bây giờ được đâu. Trừ phi cô có một liều thuốc.”

Cơn phần nộ quét tràn qua cô. Cô chớp lấy một cái gối đệm ghế và phóng mạnh vào mái đầu vàng nâu bù xù của Bramwell Shepard. “Anh đã *đánh thuốc* tôi!”

Anh ta cúi người, cái gối đập bộp vào cửa sổ.

Cô cố tóm lấy anh ta, nhưng khi anh ta quay về phía cô, cô vấp vào tấm ga làm nó trượt xuống eo cô.

“Thôi đi,” anh ta nói. “Chúng ta có đủ rắc rối lắm rồi.”

Cô gặp may hơn khi cố với lấy một chiếc giày anh ta cởi ra.

“*Au!*” Anh ta xoa ngực và tỏ vẻ tức giận. “Tôi không bỏ thuốc cô! Tin tôi đi, nếu tôi có bỏ thuốc một phụ nữ, thì đó cũng sẽ không phải là cô.”

Cô kẹp tấm ga vào dưới nách và nhìn quanh tìm thứ gì khác để ném. “Anh nói dối. Tôi đã bị bỏ thuốc.”

“À, phải rồi. Cả hai chúng ta đều bị. Nhưng không phải do tôi. Do Meredith, Marilyn, Mary gì gì đó.”

“Anh đang nói về ai thế?”

“Cô gái tóc đỏ ở bữa tiệc tối qua. Nhớ mấy ly đồ uống cô ta mang qua không? Tôi lấy một ly và đưa cô ly còn lại - ly cô ta tự làm cho mình ấy.”

“Sao cô ta lại tự bỏ thuốc mình chứ?”

“Bởi vì cô ta thích cái *cảm giác* cô ta nhận được!”

Georgie lần đầu chợt nghĩ rằng Bramwell Shepard có thể đang nói thật một lần duy nhất trong đời. Cô cũng nhớ cách anh ta đối diện với người phụ nữ đó, khi ấy trông anh ta rất tức giận. Cô kéo tấm ga lên và lão đảo đi về hướng anh ta. “Anh biết trước mấy ly đó bị bỏ thuốc phải không? Anh đã biết mà không ngăn lại sao?”

“Tôi không hề biết. Không cho tới khi tôi uống xong ly của tôi, nhìn cô, rồi nhận ra mình không bị *đánh gục* hoàn toàn!”

Một tiếng cốp vang lên ở cửa rồi đến một giọng thông báo dịch vụ phòng. “Quay vào phòng ngủ,” cô rít lên. “Và đưa tôi cái áo choàng đó! Bọn lá cải có chỉ điểm ở khắp nơi. Nhanh lên!”

“Nếu cô ra lệnh cho tôi một câu nữa...”

“*Làm ơn* nhanh lên, *đồ đần!*”

“Tôi thích cô khi say xỉn hơn.” Anh ta cởi áo choàng ra ném lên tay cô rồi biến mất. Cô ném tấm ga giường ra phía sau trường kỷ rồi vừa thất dậy lưng chiếc áo choàng vừa đi ra cửa.

Người phục vụ đẩy xe vào và sắp xếp các món ăn lên chiếc bàn đặt dưới một chùm đèn mạ vàng. Cô nghe tiếng vòi sen chảy trong phòng tắm. Người ta sẽ kháo nhau rằng cô không qua đêm một mình. May thay, không ai biết người cô đã qua đêm cùng, nên chuyện này có thể có lợi cho cô.

Người phục vụ cuối cùng cũng rời đi. Cô rót vòi một tách cà phê, rồi loạng choạng đi tới cửa sổ và cố định thần lại. Xa dưới kia, du khách đang

tự tập để xem chương trình nhạc nước của Bellagio. Chuyện gì đã xảy ra trong gian phòng ngủ kia đêm qua? Cô chẳng thể nhớ gì hết. Chỉ có lần đầu tiên...

Ngày họ gặp nhau, cô mười lăm tuổi còn anh ta mười bảy. Vẻ đẹp của anh ta khiến cô sững sờ nán lại, nhưng anh ta đã xua cô đi với một tiếng cầu nhàu khó chịu sau khi nhìn lướt qua cô một lần duy nhất bằng đôi mắt màu oải hương tự mãn đó. Theo lẽ tự nhiên, cô bị mê hoặc.

Những lời cảnh báo của bố cô về anh ta chỉ khiến cô càng mê mẩn hơn. Bram kiêu ngạo, hay sùng sãi, vô kỷ luật, nhưng có vẻ đẹp mê hồn - thứ cực kỳ cảm dỗ với một cô bé lẳng mạn mười lăm tuổi, tuy vậy suốt hai mùa đầu tiên trừ những lúc họ thực sự quay phim, còn lại anh ta đều lơ tịt cô đi. Có thể cô được đăng hình lên trang bìa của hàng tá tạp chí tuổi teen, nhưng cô vẫn là một con nhóc mảnh khảnh với đôi mắt xanh như kẹo cao su, đôi má phúng phính và cái miệng như kẹo dẻo. Da cô liên tục nổi mụn vì đồng mỹ phẩm buộc phải dùng, và mái tóc Annie Mò Côi màu vàng cam xoắn tít làm cô trông càng trẻ con hơn. Chuyện đi chơi cùng vài cậu nhóc diễn viên dễ thương không hề giúp cô tự tin hơn, khi mà chính bố cô đã sắp xếp các cuộc hẹn ấy để thu hút công chúng. Thời gian còn lại Paul York luôn giam kín cô, bảo đảm an toàn khỏi những thói hư tật xấu của Hollywood.

Vẻ điển trai rạng rỡ, điệu bộ vênh váo và thái độ thô lỗ đường phố của Bram khuấy động mọi mơ mộng trong cô. Cô chưa từng biết người nào hoang dã đến thế, kẻ hoàn toàn không có nhu cầu làm hài lòng ai khác. Cô cười lớn để cố thu hút sự chú ý của anh ta. Cô mua quà cho anh ta - một đĩa CD mới anh ta buộc phải nghe, sô cô la đặc biệt ngon nhất trần đời, những chiếc áo phông ngộ nghĩnh anh ta chẳng bao giờ mặc. Cô dành dụm những câu chuyện cười để kể cho anh ta, đồng ý với mọi ý kiến của anh ta, và làm mọi việc có thể để khiến anh ta thích cô, nhưng trừ lúc máy quay đang chuyển động, còn lại thì cô gần như vô hình.

Sự đối lập giữa thói sống thô lỗ và hình ảnh chàng công tử lịch thiệp mà anh ta đóng thu hút cô, và cô thu lượm quá khứ của anh ta từ lũ bạn hàng xóm nhà anh ta, những tên khốn to mồm hay lượn lờ khắp phim trường.

Bram lớn lên ở khu Bờ Nam Chicago. Từ năm anh bảy tuổi, sau khi mẹ anh chết vì dùng thuốc phiện quá liều, anh đã phải tự chăm lo cho bản thân. Ông bố vô trách nhiệm, một thợ sơn thời vụ phải xin bạn gái cả tiền uống bia, chết khi Bram mười lăm. Bram bỏ học không lâu sau đó và bắt đầu ăn cắp vặt. Một ngày nọ, một góa phụ bốn mươi tuổi giàu có phát hiện ra anh lúc bà ta đang làm tình nguyện viên từ thiện và đưa anh về dưới trướng bà ta - có lẽ vào cả giường bà ta - Georgie chưa bao giờ biết rõ chuyện đó. Người phụ nữ đó trau chuốt thêm cho những khía cạnh thô bạo của anh và thuyết phục anh vào nghề người mẫu. Sau khi một cửa hàng đồ nam cao cấp ở Chicago chọn anh cho một chiến dịch quảng cáo, anh đã đá vị mệnh thường quân của mình đi, tham gia vài lớp học diễn xuất, đóng vài vai cho một công ty nhạc kịch địa phương, và cuối cùng là tới buổi thử vai cho Skip.

Mùa thứ tư của bộ phim bắt đầu. Georgie tự hứa sẽ khiến anh thấy rằng cô không còn là một mối phiền phức nữa mà đã trở thành một phụ nữ mười tám tuổi đáng khao khát. Họ bắt đầu làm việc vào tháng Bảy, quay phim ở Chicago. Một tay trong đám bạn hư hỏng của Bram có nhắc đến chuyện Bram đang thuê một chiếc du thuyền để dạo chơi tiệc tùng vào đêm thứ Bảy trên hồ Michigan. Vì bố cô đi New York vào cuối tuần, Georgie quyết định lên vào bữa tiệc.

Cô ăn mặc cẩn thận với bộ váy liền ôm cổ họa tiết da báo và đi đôi xăng đan đế cao mảnh mai. Khi bước lên thuyền, cô để ý thấy hầu hết đám con gái đều mặc quần soóc ngắn và áo tắm. R. Kelly la hét từ hệ thống âm thanh trên thuyền. Tất cả các cô gái đều ở độ tuổi hai mươi với mái tóc sáng rỡ, chân dài, cơ thể quyến rũ, nhưng Georgie có thể bài nổi tiếng, và khi

thuyền rời bến, họ tách mình khỏi mấy cậu bạn đồng hương của Bram để tới trò chuyện với cô.

“Tôi có thể chụp ảnh cô cho cháu tôi được không?”

“Cô có tham dự các lớp học diễn xuất hay kiểu kiểu thế không?”

“Cô thật may mắn vì được làm việc cùng Bram. Anh ấy như là anh chàng hấp dẫn nhất hành tinh vậy.”

Georgie mỉm cười và chụp ảnh, cùng lúc luôn để mắt tìm Bram.

Cuối cùng anh cũng xuất hiện từ dưới khoang. Anh mặc quần soóc nhàu nhĩ và cái áo phông bò màu vàng nhạt. Hai tay anh quàng vai hai cô gái, bàn tay cầm rượu, còn môi thì đu đưa điệu thuốc. Cô muốn anh khủng khiếp tới mức đau đớn.

Trăng lên, bữa tiệc trở nên huyền ảo hơn - đúng loại tiệc tùng mà bố cô luôn giữ cô tránh xa. Một cô gái cởi áo ra. Lũ đàn ông reo hò. Hai cô nàng bắt đầu hôn hít. Georgie sẽ thấy bình thường với họ nếu họ là dân đồng tính, nhưng đêm này không phải vậy, và ý nghĩa phụ nữ sờ soạng nhau cho đàn ông xem khiến cô phẫn nộ. Khi họ bắt đầu vuốt ve ngực nhau, cô lên vào trong phòng khách, nơi một tá khách đang túm tụm quanh quầy bar và vắt vẻo trên một cái ghế da trắng hình móng ngựa.

Luồng khí điều hòa thổi một cơn gió lạnh buốt tới mắt cá chân cô. Cô đã nuôi dưỡng quá nhiều hy vọng cho đêm nay, nhưng Bram thậm chí còn không nói chuyện với cô. Trên đầu cô, tiếng hò reo mỗi lúc huyền ảo hơn. Cô không thuộc về nơi đây. Cô chẳng thuộc về nơi đâu hết trừ đóng kịch trước máy quay.

Cửa mở ra, Bram thông dong đi xuống cầu thang. Lần này anh đi một mình. Niềm hy vọng rằng có thể anh đã đi theo cô chọt đâm chồi trong lòng cô khi thấy anh ngồi ườn xuống một cái ghế bành cách chỗ cô đứng không xa và nhìn cô từ đầu tới chân. Sự kết hợp của mái tóc bảnh bao kiểu Skip,

bộ râu lún phún vàng rực và một hình xăm mới toanh bao tròn quanh bắp tay ngay dưới ống tay áo phong bó khít của anh làm cô rùng mình. Anh vắt một chân qua tay ghế và hớp một ngụm từ ly rượu của mình, mắt anh vẫn dán vào cô.

Cô cố nghĩ ra thứ gì đó khôn ngoan để nói. “Bữa tiệc tuyệt vời đấy.”

Anh trao cho cô nét mặt chán chường quen thuộc, châm một điếu thuốc nữa, và nheo mắt nhìn cô qua làn khói. “Cô đâu có được mời.”

“Đằng nào tôi cũng đã đến.”

“Có nghĩa là bố thân yêu đi khỏi thành phố hả.”

“Tôi đâu có làm tất cả những gì bố tôi bảo.”

“Theo như tôi thấy thì không phải thế.”

Cô nhún vai, cố ra vẻ lạnh lùng. Anh hẩy tàn thuốc xuống thảm. Cô chưa bao giờ nghĩ ra mình đã làm gì để phải nhận sự chán ghét từ anh trừ chuyện cô được trả lương cao hơn, mà đó cũng chẳng phải lỗi của cô.

Anh chĩa cốc rượu về hướng boong tàu. “Bữa tiệc đang trở nên hơi quá hoang dã với cô hả?”

Cô muốn bảo anh rằng nhìn con gái hạ nhục bản thân khiến cô khó chịu, nhưng anh vốn đã nghĩ cô là một đứa cứng nhắc rồi. “Không hề.”

“Tôi không tin cô.”

“Anh thì biết gì về tôi. Anh chỉ tưởng là mình biết thôi.” Cô cố làm ra vẻ bí ẩn và có lẽ điều đó có tác dụng bởi vì mắt anh lướt khắp người cô theo cái cách khiến cô cuối cùng cũng cảm thấy như là anh đang thực sự nhìn cô.

Những lọn tóc xoăn vàng cam của cô xù lên vì hơi ẩm, nhưng lớp trang điểm của cô trông rất đẹp. Cô đã dùng phấn mắt màu đồng và son môi màu be để thu gọn miệng. Chiếc váy da báo không phải thứ mà Scooter

Brown mặc, và cô đã nhấn mạnh sự khác biệt bằng cách nhét nút vào áo con, nhưng khi mắt anh dừng trên ngực cô, cô có cảm giác rằng anh biết chúng là đồ rởm.

Anh thổi ra một dải khói trắng mỏng. “Tôi cá cô vẫn là trinh nữ.”

Cô đảo mắt. “Tôi mười tám rồi. Tôi đã không còn là trinh nữ đôi ba năm rồi.” Tim cô bắt đầu đập thành thịch vì lời nói dối đó.

“Cứ cho là thế đi.”

“Anh ấy là một người từng trải. Anh sẽ biết anh ấy là ai nếu tôi kể cho anh, nhưng tôi không kể đâu.”

“Cô đang nói dối.”

“Anh ấy có thói khó chịu trước những phụ nữ quyền lực. Đó là lý do cuối cùng tôi lại phải chia tay anh ấy.” Cô yêu vẻ thạo đời trong giọng điệu của mình, nhưng nụ cười chế giễu của anh không khiến cô vững dạ tí nào.

“Bố Paul sẽ không để một anh chàng từng trải lại gần cô. Ông ấy không bao giờ để cô rời khỏi tầm mắt.”

“Tôi đã tới đây tới nay, không phải sao?”

“Ừ, tôi đoán là phải.” Anh uống cạn cốc rượu, rút thuốc, và đứng dậy. “Vậy thì đi nào.”

Cô trừng trừng nhìn anh, sự tự tin của cô chuồn mất. “Đi ư?”

Anh hất đầu về hướng cánh cửa có hình mỏ neo khảm vào gỗ. “Vào đó.”

Cô nhìn anh ngập ngừng. “Tôi không...”

“Vậy quên nó đi.” Anh nhún vai và bắt đầu quay đi.

“Không! Tôi sẽ đi.”

Và cô đi thật. Chỉ như vậy. Không đòi hỏi bất kỳ thứ gì từ anh, cô theo anh vào căn phòng ngủ đầu tiên.

Một cặp đôi bán khóa thân ườn ra trên chiếc giường đôi. Họ nhấc đầu dậy để xem ai vừa xộc vào.

“Biến đi,” Bram nói.

Họ trườn ra khỏi giường.

Đáng lẽ cô phải đi cùng họ, nhưng cô lại không làm thế. Thay vì vậy, cô đứng đó trong chiếc váy da báo và đôi xăng đan cao gót với mái tóc màu cà rốt xoắn tít và quan sát cánh cửa đóng lại phía sau lưng họ. Cô không hỏi tại sao anh lại đột nhiên có hứng thú với cô. Cô không tự hỏi cô xem phẩm cách của mình là gì khi theo chân anh như thế này. Cô chỉ đứng đó và để anh ép cô vào cửa.

Anh xòe hai tay ôm lấy hai bên đầu cô. Ngón cái của anh luồn vào tóc cô và giật một lọn tóc. Cô nhắm mắt. Anh chỉnh đầu và hôn cô kiểu Pháp. Anh có vị rượu và khói thuốc. Cô hôn trả lại anh với mọi thứ cô có. Líp rầu lờm chớm trên cằm anh cào xước má cô. Răng anh đập vào răng cô. Đây là những gì cô muốn, khiến anh nhìn cô như một người phụ nữ chứ không phải đứa trẻ mà anh phải giải cứu khỏi những rắc rối được dựng trong kịch bản.

Anh giật gấu váy cô và đẩy nó lên. Cô mặc một chiếc quần lót mỏng manh, khóa quần jean của anh cào lên bụng trần của cô. Anh đang đi quá nhanh đối với cô, và cô muốn xin anh chậm lại. Nếu anh mà là ai khác, cô hẳn đã đẩy anh ra và bảo anh đưa cô về nhà. Nhưng đây là Bram, nhà cô cách xa cả nửa châu lục, và cô để anh luồn ngón tay vào quần lót của cô và chạm vào cô tùy ý anh muốn.

Trước khi cô kịp biết, anh đã lột quần lót của cô và kéo cô đến giường. “Nằm xuống,” anh nói.

Khi cô ngồi xuống mép giường và cảm nhận động cơ của con thuyền lắc lư qua lớp vải váy mỏng, cô tự dỗ mình đây là những gì cô vẫn mơ đến. Anh thọc tay vào túi quần và rút bao cao su ra. Chuyện này sắp thực sự xảy ra.

Dù trong khoang gió điều hòa lạnh ngắt, da cô vẫn ứa mồ hôi vì lo lắng. Cô quan sát anh hất văng quần jean của anh ra và cố không dán mắt vào thằng bé của anh, nhưng nó cương cứng, và cô không thể quay đi. Anh lột cái áo phông bó qua đầu để lộ ra một bộ ngực xương xẩu với vài sợi lông vàng nhạt. Cô nghiêng cứu trần nhà trong lúc anh đeo bao cao su vào.

Giường cao ngất, anh không cần với xa để kéo hông cô tới mép giường. Cô chống người trên hai khuỷu tay, chân váy cô rúm ró lại dưới người. Anh thò tay xuống dưới đầu gối cô, dang hai chân cô ra và bước vào giữa. Nét mặt anh chăm chú, đôi mắt anh mờ mờ khi nhìn xuống cô. Cô chống chọi bất lực và chưa bao giờ cảm thấy yếu đuối hơn.

Anh trượt tay dọc xuống sau đùi tới hông cô và nâng nó hướng lên. Trọng lượng của cô càng dồn xuống hai khuỷu tay. Cổ cô nhức mỏi vì tư thế kỳ cục. Cô ngửi thấy mùi nhựa từ bao cao su, cô ngửi thấy mùi anh - mùi bia, thuốc lá, thoảng thoảng mùi nước hoa của một phụ nữ khác. Các ngón tay anh bấm vào mông cô khi anh đẩy mình vào trong cô. Đau kinh khủng, cô nhăn mặt. Con thuyền tròn trĩnh, đẩy anh vào sâu hơn. Đầu cô va mạnh vào tường khi anh bắt đầu đâm vào. Cô nghiêng cổ, nhưng cũng chẳng giúp được gì. Anh nghiêng mạnh vào cô. Hết lần này tới lần khác. Cô nhìn lên khung xương đối xứng hoàn hảo trên khuôn mặt trắng nhợt của anh, những khoảng tối hình kim cương cắt ngang cằm anh. Cuối cùng, anh bắt đầu rùng mình.

Khuỷu tay cô rơi xuống và cô ngã ra sau. Một lát sau, anh rút ra và thả chân cô xuống thảm. Hai chân cô cứng ngắc đến nỗi vát và lăm cô mới khép chúng lại được. Anh đi vào phòng tắm nhỏ bên cạnh. Cô kéo váy xuống và tự dỗ mình chuyện này vẫn có thể chuyển hóa thành tốt đẹp. Giờ

anh sẽ phải nhìn cô trong một ánh sáng mới. Họ sẽ trò chuyện. Dành thời gian với nhau.

Cô cần môi và xoay xở để đứng dậy trên đôi chân run rẩy. Anh quay trở ra và châm một điếu thuốc. “Gặp lại sau nhé,” anh nói. Và cánh cửa đóng lại phía sau anh.

Khi ổ khóa vang lên, tất cả mơ mộng của cô về anh vỡ nát, và cuối cùng cô nhìn rõ anh như chính xác con người anh, một tên thô lỗ, tự coi mình là trung tâm, ích kỷ. Cô cũng thấy rõ con người mình - đói khát tình yêu và ngu ngốc. Nỗi xấu hổ làm cô khuyu gồi và cảm giác tự căm ghét bản thân cháy âm ỉ trong ngực cô. Cô chẳng biết gì về con người, về cuộc đời. Tất cả những gì cô biết là tạo ra những vẻ mặt ngu ngốc trước máy quay.

Cô muốn trả đũa. Cô muốn đâm anh. Tra tấn anh, giết anh, làm anh đau đớn như anh đã làm cô đau đớn. Sao cô lại từng có thể hình dung rằng mình đang yêu chứ?

Mùa phim tiếp theo thật khó chịu. Trừ những lúc quay phim, còn lại lúc nào cô cũng giả bộ như anh vô hình. Mỉa mai thay, tình trạng căng thẳng khủng khiếp của cô lại dẫn tới một phản ứng hóa học mạnh mẽ trên màn ảnh, khiến tỉ suất xem phim của họ tăng lên. Cô để mình được bao bọc giữa những người bạn trong đội diễn viên và đoàn làm phim hoặc vui đùa vào kịch bản - bất kỳ việc gì có thể giúp cô tránh xa anh cùng đám bạn nổi khố xăng quấy đang lớn vồn quanh phim trường mỗi ngày. Cảm giác căm ghét của cô đông cứng lại thành tảng đủ lớn và vững chắc để bảo vệ cô.

Mùa này nối tiếp mùa kia, đến năm phát sóng thứ sáu của họ thì những trò hề của Bram bắt đầu làm tỉ suất xem đài nhỏ dần. Những bữa tiệc say xỉn, những vụ lái xe liều lĩnh, tin đồn dùng thuốc phiện. Người hâm mộ chàng Skip Scofield tử tế không vui vẻ gì, nhưng anh lò lẹt lời cảnh báo từ các nhà sản xuất của chương trình. Khi cuộn băng sex xuất hiện ở cuối mùa thứ tám, tất cả đổ sập.

Cuộn băng sex khá tầm thường, nhưng không đủ tầm thường để làm phai mờ những gì đang diễn ra. Cánh báo chí làm rùm beng lên, và không một phát ngôn nào có thể cứu vãn thiệt hại. Nhà đài quyết định họ đã có đủ các trò hề của Bram Shepard. *Skip và Scooter* bị dừng lại.

“Chết tiệt!”

Cô nhảy dựng lên khi Bram xuất hiện. Cô mất một lúc để hòa hợp tên khốn trẻ tuổi hoang tàng mà cô nhớ với tên khốn vạm vỡ trưởng thành đang đi về phía cô. Anh mặc chiếc áo choàng của khách sạn và mái tóc còn ướt nước do mới tắm xong. Hơn tất cả, cô muốn rửa nhục cho bản thân mười tám tuổi.

Anh kéo mạnh dây lưng áo choàng, vẻ mặt ủ rũ trái với tính cách. Đồng hồ điểm hai giờ, có nghĩa là cái ngày khốn khổ này đã trôi qua phân nửa. “Cô có tình cờ thấy cái bao cao su nào trong thùng rác không?”

Cà phê sánh ra tay cô, và tim cô ngừng đập. Cô lao vào phòng ngủ và bắt đầu lục lọi thùng rác, nhưng cô chỉ tìm thấy quần lót của mình. Cô phóng ngược ra ngoài phòng khách. Anh chĩa cốc cà phê về phía cô. “Tốt hơn hết cô nên nói với tôi là cô đã đi xét nghiệm sau lần cuối cùng cô ngủ với anh chồng cũ bỉ ổi của cô.”

“*Tôi á?*” Cô muốn ném thêm một chiếc giày nữa, nhưng không tìm thấy chiếc nào. “Anh thì thấy ai mà chẳng phang. Gái điểm. Vũ nữ thoát y. Những thằng nhóc!” *Trinh nữ mười tám tuổi với giấc mơ đặt nhầm chỗ.*

“Tôi chưa từng phang thằng nhóc nào trong đời.”

Bram vốn chỉ nổi tiếng phóng túng với phụ nữ, nhưng xét đến bản chất hưởng lạc của anh ta, cô cho rằng chẳng qua là do người đời bỏ sót nên anh ta mới không nổi tiếng với những trường hợp kia.

Anh tiếp tục phản công. “Tôi giữ máy móc của mình hoạt động tốt nhất và tình cờ thay tôi sạch như một cái còi. Nhưng rồi, tôi chưa bao giờ

ngủ cùng Lance Thảm Hại và bất kỳ thằng nhãi nào mà cô dùng để thế chỗ anh ta.”

Cô không thể tin nổi chuyện này. “Tôi là gái làng chơi hay sao? Từ năm mười bốn tuổi tới nay anh đã gặp gỡ vô khối cô.”

“Và tôi cá cả mạng sống rằng cô là một trong số đó. Ba mươi một tuổi rồi đấy. Cô đã từng đến bác sĩ tâm lý chưa?”

Nhờ sự bao bọc quá mức của bố cô, cô mới ngủ cùng có bốn người đàn ông, nhưng khi mà Bram là kẻ được gọi là người tình đầu tiên và rõ ràng cũng là người tình gần đây nhất của cô thì tổng số không hề thay đổi. “Một chục người tình, nên anh có thể giữ lại cái cúp vô địch làng chơi. Và tôi cũng ‘sạch như một cái còi’. Giờ thì ra khỏi đây. Toàn bộ chuyện này chưa từng xảy ra.”

Nhưng anh đã bị khay thức ăn làm xao lãng. “Họ quên tiết Bloody Mary rồi. Khỉ thật.” Anh bắt đầu lấy khăn phủ ra khỏi các đĩa thức ăn. “Tôi qua cô đúng là con thú hoang. Móng vuốt của cô trên lưng tôi, tiếng rên rỉ của cô trong tai tôi...” Khi anh ngồi, tấm áo choàng buông lơi hé lộ bắp đùi rần rỏi. “Những chuyện cô van xin tôi làm với cô.” Anh chọc đĩa vào một miếng xoài. “Đến cả tôi cũng phải xấu hổ.”

“Anh chẳng nhớ tí gì hết.”

“Không nhiều.”

Cô muốn van xin anh kể cho cô chính xác những gì anh nhớ được. Có khi anh đã tấn công cô cũng nên, nhưng không hiểu sao điều đó không có vẻ khủng khiếp bằng cái ý niệm cô đã sẵn lòng trao mình cho anh. Cô cảm thấy buồn nôn và ngồi phịch xuống bàn.

“Cô đã gọi tôi là con ngựa đực hoang dã của cô,” anh nói. “Tôi chắc chắn mình nhớ điều đó.”

“Tôi chắc chắn là anh không nhớ.” Cô phải tìm hiểu bằng được những chuyện đã xảy ra, nhưng làm sao cô có thể làm anh kể cho cô những gì anh biết đây? Anh bắt đầu ăn trứng. Cô cố làm dịu dạ dày bằng một mẩu bánh mì.

Anh với lấy lọ hạt tiêu. “VẬY... cô đang uống thuốc tránh thai phải không?”

Cô ném bánh mì xuống và nhảy dựng lên. “Ồi, Chúa...”

Anh ngừng nhai. “Georgie...”

“Có thể đã chẳng có chuyện gì xảy ra hết.” Cô ép ngón tay lên môi. “Có thể chúng ta đã quá say thuốc đến mức ngủ gục.”

Anh nhảy chồm ra khỏi ghế. “Cô đang bảo tôi...”

“Sẽ ổn cả thôi. Phải thế.” Cô bắt đầu rào bước. “Tỷ lệ là gì chứ, phải không nào? Chắc không có khả năng tôi mang bầu đâu.”

Ánh mắt anh bắt đầu trông hoảng hốt. “Có thể chứ nếu cô không uống thuốc tránh thai!”

“Nếu nó... nếu nó xảy ra, chúng ta sẽ... tôi sẽ... tôi sẽ cho nó đi. Tôi biết sẽ rất khó tìm ra một người đủ tuyệt vọng để nhận một đứa bé vừa có lưỡi hai chạc vừa có đuôi, nhưng tôi chắc mình có thể tìm ra ai đó.”

Má anh hồng trở lại. Anh ngồi xuống và nâng cốc cà phê lên. “Một màn biểu diễn xuất sắc đấy.”

“Cảm ơn.” Màn trả miếng nho nhỏ đó có thể trẻ con, nhưng nó xóc tinh thần cô lên đủ để cô có thể ăn một quả dâu tây. Nhưng cô không thể ăn tới quả thứ hai khi cô tưởng tượng ra đứa bé ảm áp, chắc nịch, đằm tay mà cô sẽ không bao giờ được ôm.

Bram rót một cốc cà phê nữa. Cảm giác nôn nao khó chịu cào xé cô, lần đầu tiên trong một khoảng thời gian dài tưởng như vô tận cô mới có cảm xúc mạnh mẽ với một thứ không phải cuộc hôn nhân sụp đổ của cô.

Bram quăng khăn ăn xuống. “Tôi đi mặc đồ đây.” Ánh mắt anh lướt tới chiếc cổ áo đang mở ra của cô. “Trừ phi cô muốn...”

“Đời này thì không.”

Anh nhún vai. “Chuyện đó có vẻ hơi đáng xấu hổ, thế thôi. Giờ thì chúng ta sẽ không bao giờ biết được liệu chúng ta có hòa hợp hay không.”

“Tôi rất giỏi. Còn anh thì ngược lại, vẫn ích kỷ như thường.” Một ký ức đau nhói vụt hiện lên nhắc cô nhớ lại cô bé là cô một thời.

“Tôi nghi ngờ đấy.” Anh rời khỏi bàn và đi vào phòng ngủ. Cô xem xét mấy quả dâu, cố thuyết phục bản thân rằng mình có thể ăn một quả nữa. Một tiếng chuông rửa âm ỉ chợt cắt ngang suy nghĩ của cô.

Bram lao lại vào phòng khách. Quần jean của anh chưa kéo khóa còn áo sơ mi vẫn mở khuy, ống tay áo kiểu Pháp bay phấp phật. Cô thấy khó mà liên hệ vòm ngực rắn chắc kia với cơ thể xương xẩu hồi trẻ của anh.

Anh chìa một tờ giấy ra dưới mũi cô. Cô đã quen với nụ cười chế nhạo và những lời giễu cợt của anh, nhưng cô không thể nhớ đã từng thấy anh trông thật sự tức giận lúc nào chưa. “Tôi thấy cái này dưới mớ quần áo,” anh nói.

“Một lời nhắn nhủ từ tay cảnh sát quản chế anh à?”

“Cứ tự đắc đi khi cô còn có thể.”

Cô nghiêng cứu tờ giấy, nhưng những thứ cô thấy chẳng mang lại ý nghĩa gì. “Sao ai đó lại bỏ giấy đăng ký kết hôn của mình ở đây? Nó...” Họng cô chợt nghẹn lại và cô bắt đầu nghẹt thở. “Không! Đây là một trò

đùa, phải không? Hãy nói với tôi đây là một trong những trò đùa bệnh hoạn của anh đi.”

“Đến tôi cũng không bệnh hoạn thế này.”

Mặt anh tái nhợt. Cô nhảy bật ra khỏi ghế và giật lấy tờ giấy từ tay anh. “Chúng ta đã...” Cô không nói nổi từ đó. “Chúng ta đã kết hôn?”

Anh nhăn nhó.

“Nhưng sao chúng ta lại làm thế? Tôi *ghét* anh mà!”

“Mấy ly cocktail chúng ta uống tối qua hẳn phải chứa đủ liều hạnh phúc trong đó để khiến cả hai ta vượt qua trạng thái căm ghét lẫn nhau.”

Cô đang bắt đầu tăng thông khí phổi. “Chuyện này là không thể. Họ đã đổi luật ở Vegas. Tôi đã đọc về nó. Phòng đăng ký hôn nhân đóng cửa vào buổi tối để chính những vụ thế này không thể xảy ra mà.”

Miệng anh mím lại thành một nụ cười nhạo báng. “Chúng ta là ngôi sao. Rõ ràng là chúng ta đã tìm được ai đó sẵn sàng bẻ luật cho chúng ta thôi.”

“Nhưng... có thể nó bất hợp pháp. Có thể đây là một... một chứng chỉ đùa.”

“Rê ngón tay lên con dấu chính thức của bang Nevada rồi nói tôi nghe cảm giác ấy giống một trò đùa phải gió đi.”

Phấn in nổi cạo vào các đầu ngón tay cô. Cô nổi khùng với anh. “Đây là trò của anh. Tôi biết mà.”

“Của tôi sao? Cô mới là người tuyệt vọng muốn có chồng.” Anh nheo mắt và gí ngón trở vào mặt cô. “Cô đã lợi dụng tôi.”

“Tôi sẽ gọi cho luật sư của tôi.”

“Sau khi tôi gọi luật sư của tôi.”

Họ chạy tới chiếc điện thoại gần nhất, nhưng chân anh dài hơn nên anh tới trước. Cô lao lại cái túi xách và lục tìm điện thoại di động. Anh ấn nút. “Đây chắc là vụ hủy hôn dễ dàng nhất từng được ghi lại.”

Từ “ghi lại” chợt khiến cô lạnh toát người. “Chờ đã!” Cô thả chiếc điện thoại xuống, lao tới chỗ anh và giật điện thoại khách sạn ra khỏi tay anh.

“Cô đang làm gì thế?”

“Để tôi nghĩ một chút đã.” Cô ấn ống nghe vào lại máy.

“Cô có thể nghĩ sau.”

Anh toan nhắc lại điện thoại nhưng cô đập tay lên đó. “Cuộc hôn nhân này - vụ hủy hôn này - sẽ được chính thức ghi lại.” Cô đưa bàn tay còn lại cào qua mái tóc rối bù. “Trong hai tư tiếng, tất cả mọi người đều biết. Sẽ có cả một rạp xiếc truyền thông đi kèm với trực thăng và ô tô bám đuôi.”

“Cô quen với việc đó rồi mà.”

Các ngón tay cô lạnh toát, dạ dày cô nôn nao. “Tôi sẽ không dính dáng vào một vụ tai tiếng nào nữa đâu. Thậm chí nếu tôi bị vấp trên vỉa hè, cũng có người phát biểu rằng tôi đã cố tự tử. Tưởng tượng xem người ta sẽ làm gì với chuyện này đi.”

“Không phải vấn đề của tôi. Cô tự rước lấy nó bằng việc cưới tên Thẩm Hại đấy chứ.”

“Anh có ngừng ngay việc gọi anh ta như thế đi không?”

“Anh ta đã đá cô. Sao cô lại phải bận tâm?”

“Sao anh ghét anh ta thế?”

“Tôi không ghét hẳn vì tôi,” anh nói chua cay. “Tôi ghét hẳn là vì cô, vì cô có vẻ không tự làm thế được. Hẳn chỉ là đồ nhi đồng thôi tai thôi.” Thay vì đẩy cô tránh khỏi điện thoại, anh cúi xuống xỏ giày vào, rồi bắt đầu nhìn quanh quất tìm tất. “Tôi sẽ đi tìm ả điên đã bỏ thuốc chúng ta.”

Cô theo anh vào phòng ngủ, vẫn chưa tin rằng anh sẽ không nói chuyện với luật sư. “Anh không thể đi cho tới khi chúng ta bịa ra được một câu chuyện gì đó.”

Anh tìm thấy tất và ngồi xuống mép giường để xỏ tất vào. “Tôi có câu chuyện của tôi rồi.” Anh lôi mạnh chiếc tất đầu tiên. “Cô là một phụ nữ tuyệt vọng, đáng thương. Tôi đã cưới cô vì thương hại, rồi...”

“Anh sẽ không nói thế.”

Anh lôi mạnh chiếc tất còn lại. “... và giờ tôi đã tỉnh táo, tôi nhận ra rằng mình sinh ra không phải để dành cho một cuộc đời khôn khổ.”

“Tôi sẽ kiện anh. Tôi thề.”

“Hài hước lên một chút nào, được không?” Tuy nhiên tự bản thân anh không biểu hiện chút hài hước nào, anh nhét một chân vào giày rồi quay ra phòng khách để lấy chiếc còn lại. “Chúng ta sẽ biến chuyện này thành trò đùa. Nói rằng chúng ta đã uống quá nhiều rượu và bắt đầu xem chiếu lại *Skip và Scooter*. Chúng ta bị hoài niệm cuốn đi, và vào lúc ấy việc đó có vẻ như là một ý hay ho.”

Điều đó sẽ ổn cho anh, nhưng không ổn cho cô. Không ai lại tin cô nếu cô kể sự thật về đồ uống bị bỏ thuốc. Cả cuộc đời còn lại của cô, cô sẽ bị dán nhãn thảm hại kèm ngu xuẩn. Cô hoàn toàn mắc kẹt, và cô không thể để kẻ thù tàn bạo nhất thấy mình lệ thuộc vào lòng nhân từ của anh ta. Cô thọc hai nắm tay vào túi áo choàng. “Chúng ta sẽ quay lại từng bước đêm qua. Hẳn phải có manh mối gì đó về những nơi chúng ta đã ở chứ. Anh có nhớ gì không?”

“Câu ‘Đưa nó cho em, anh chàng to con’ có được tính không?”

“Ít nhất cũng giả vờ đứng đắn một chút đi.”

“Tôi không phải diễn viên giỏi thế đâu.”

“Anh biết đủ loại nhân vật ám muội. Chắc chắn anh biết ai đó có thể làm ghi chép về hôn nhân của chúng ta biến mất chứ?”

Cô chờ anh gạt phăng cô đi. Thế nhưng các ngón tay anh lại dừng lại trên khuy áo. “Có một người tôi đã gặp vài ba lần. Một cựu thành viên hội đồng thành phố. Ông ấy rất thích được đàn đúm với các ngôi sao. Không có nhiều khả năng lắm, nhưng chúng ta có thể gọi ông ấy xem sao.”

Cô không có ý nào hay hơn nên đành đồng ý.

Anh thọc tay vào túi. “Rõ ràng là cái này thuộc về cô.” Anh mở lòng bàn tay và giơ ra một cái nhẫn kim loại rẻ tiền có viên “kim cương” bằng nhựa. “Cô không thể nói tôi không có gu thẩm mỹ đâu nhé.”

Khi anh ném chiếc nhẫn về phía cô, cô nghĩ đến chiếc nhẫn kim cương đính hôn hai ca-ra khóa chặt trong két an toàn của cô. Lance đã bảo cô hãy giữ nó, cứ như thể nhẫn đính hôn là một thứ mà cô vẫn muốn đeo.

Cô nhét chiếc nhẫn kim cương nhựa vào túi. “Không có gì nói được câu ‘anh yêu em’ hay như đá quý rởm đâu.”

Cô đã bay tới Vegas bằng máy bay riêng nên họ cần dùng xe của Bram. Trong lúc cô tắm, anh sắp xếp một lối ra bí mật từ khách sạn. Cô mặc chiếc quần cotton rộng màu xám và cái áo trắng bó chặt, bộ quần áo ít gây chú ý nhất mà cô mang theo. “Họ đã cho xe tôi đợi ở phía sau rồi,” anh nói khi cô ra khỏi phòng ngủ.

“Chúng ta sẽ đi thang máy nhân viên xuống.” Cô xoa trán. “Chuyện này lại giống y sị Ross và Rachel^[3] vậy. Cũng chính điều này đã xảy ra với

họ cuối mùa...”

“Trừ chuyện Ross và Rachel *không thực sự tồn tại!*”

Hai người không ai nói gì khi đi thang máy xuống tầng một. Cô còn không thềm bảo anh rằng anh đã cài lệch nút áo.

Họ đi vào hành lang nhân viên và hướng tới lối ra. Khi Bram giữ cửa mở, một luồng hơi nóng buổi chiều quét qua họ. Cô nheo mắt trước ánh nắng và bước ra ngoài.

Một chiếc máy ảnh tấp vào mặt cô.

Chương 5

Mel Duffy, Darth Vader^[4] của bè đảng thợ săn ảnh, bắt họ vào trong ống kính của anh ta. Georgie trải qua cái cảm giác kỳ quặc như đang bay lơ lửng ngoài cơ thể và quan sát toàn bộ thảm họa này từ một nơi nào đó phía trên đầu.

“Chúc mừng,” Duffy nói, bấm nút không ngừng. “Theo lời người bà gốc Ai-len của tôi, ‘Cầu cho bạn ít phải chịu rủi ro và dồi dào lời chúc phúc’.”

Bram chỉ đứng yên đó, tay đặt trên cửa, sơ mi cài nhầm khuy, hàm nghiến chặt. Anh đang vớt chuyện này lại cho cô. Lần này cô sẽ không để lũ chó săn chiếm ưu thế, cô trung lên nụ cười Scooter Brown của mình. “Thật tuyệt được nhận lời chúc phúc của bà anh. Nhưng cho điều gì thế?”

Duffy béo phì, da hồng hào và râu ria bờm xờm. “Tôi đã xem bản phô tô giấy đăng ký kết hôn của hai người và tôi đã nói chuyện với người thực hiện buổi lễ. Ông ta trông giống Justin Timberlake, chỉ có điều rất tiêu tụy.” Duffy tiếp tục bấm máy khi nói. “Chuyện này sẽ lan truyền khắp báo đài trong vòng một tiếng, nên tốt hơn hết hai người nên đưa câu chuyện cho tôi. Tôi hứa sẽ gửi tặng hai người một món quà cưới tuyệt vời.” Anh ta lại đổi góc chụp. “Hai người đã...”

“Không có câu chuyện nào hết.” Bram vòng tay quanh eo Georgie và giật cô vào khách sạn.

Lờ đi luật cấm xâm nhập trái phép, Duffy chặn cánh cửa trước khi nó kịp đóng lại và theo họ vào trong. “Hai người đã nói chuyện với Lance

chưa? Anh ta có biết chuyện này không?”

“Lùi lại,” Bram nói.

“Nào, Shepard. Anh cũng rõ tình hình như tôi. Đây là chuyện ngôi sao lớn nhất cả năm.”

“Tôi đã nói *lùi lại*.” Bram nhào tới máy ảnh của Duffy.

Georgie, với chút mình mẫn còn sót lại, tóm lấy tay anh và giữ chặt. “Đừng làm thế!”

Duffy vội vàng bước lùi lại, chụp một kiểu cuối cùng, rồi chuồn ra cửa. “Đừng khó chịu chứ.”

Bram giẫy khỏi tay cô và lao theo sau anh ta.

“Dừng lại!” Georgie lấy người chặn cửa lại. “Đập vỡ máy ảnh của anh ta lúc này thì có gì tốt nào?”

“Nó sẽ làm tôi thấy tốt lên.”

“Đúng là *anh*. Vẫn cố xử lý rắc rối bằng nắm đấm.”

“Ngược hẳn lại trò mỉm cười với bất kỳ tên khốn nạn nào chìa ống kính về hướng cô và giả vờ cuộc đời cô thật ngon lành nhỉ?” Anh nheo mắt nhìn cô. “Lần sau tôi quyết định hạ ai đó, hãy tránh xa khỏi đường của tôi.”

Một người dọn bàn đi vào hành lang, buộc cô phải nuốt lại một lời đối đáp chua cay. Họ bước đến thang máy cho nhân viên và đi lên tầng trong trạng thái im lặng giận dữ. Khi họ lên tới phòng, anh đá cửa ra, rồi rút phát điện thoại di động khỏi túi áo.

“Không!” Cô giật lấy nó từ tay anh và lao vào phòng tắm.

Anh đuổi theo cô. “Cô nghĩ mình đang làm cái quái gì vậy?”

Cô ném chiếc điện thoại vào bồn cầu trước khi anh có thể giăng lại. Anh đẩy cô sang bên và nhìn xuống hồ nước. “Tôi không thể *tin* nổi cô đã làm chuyện đó.”

Scooter đã từng một lần vô tình làm rơi quyển album gia tộc của mẹ Scofield xuống đài phun nước trong vườn, rồi dành cả phần còn lại của tập phim cổ lập liếm dấu vết của mình. Cuối cùng, Skip đã cứu cô bằng cách nhận tội thay. Lần này chuyện đó chắc chắn không xảy ra rồi. “Anh sẽ không gọi ai hết cho tới khi chúng ta cùng nhau tìm được cách xử lý việc này,” cô nói.

“Thế hả?”

Ngực cô phập phồng, và cô trút hết cơn giận dữ của mình lên đầu anh. “Đừng có cáu lên với tôi. Tôi là biểu tượng của nước Mỹ, nhớ chưa. Lance không thể tránh khỏi cảnh bị căm ghét, mà anh ta là quý ngài Sáng Bóng đấy nhé. Anh không phải và sẽ không bao giờ là một quý ngài như thế.”

Hình ảnh quai hàm nghiêng chặt của anh trong gương không dễ chịu tí nào. “Chúng ta sẽ tiếp tục làm theo kế hoạch gốc của tôi,” anh nói. “Trong chính xác một tiếng nữa, chuyên gia quan hệ công chúng của cô và người tôi sắp thuê sẽ đưa ra một lời phát biểu. Quá nhiều rượu, quá nhiều hoài niệm, vẫn là bạn tốt, những thứ vớ vẩn như thế, như thế.” Anh rảo bước ra khỏi phòng tắm.

Cô theo sau anh trong khi cô chưa bao giờ theo sau Lance. “Một ngôi sao nhạc pop đầu rỗng nào đó có thể thoát khỏi một đám cưới kiểu Vegas kéo dài chưa đầy hai tư tiếng, nhưng tôi không thể, và cả anh cũng không. Cho tôi chút thời gian suy nghĩ đi.”

“Nghĩ ngợi nhiều cũng sẽ không khiến trò hề này biến mất được đâu.” Anh đi tới chiếc điện thoại đặt cạnh trường kỷ.

“Năm phút! Đó là tất cả những gì tôi cần.” Cô chỉ về chiếc ti vi. “Anh có thể xem phim khiêu dâm trong lúc chờ.”

“Cô cứ việc xem phim khiêu dâm. Tôi sẽ đi tìm một chuyên gia quan hệ công chúng.”

Cô vòng quanh cái ghế và một lần nữa đập tay lên chiếc điện thoại. “Đừng có bắt tôi phải ném cả cái này vào bồn cầu đấy.”

“Đừng có bắt tôi trói cô lại, khóa cô vào tủ, và *chốt* cửa lại đấy!”

Ngay lúc này thì việc đó nghe cũng không khủng khiếp lắm. Và rồi...

Một ý tưởng bất khả thi nảy đến với cô.

Một ý tưởng khủng khiếp hơn nhiều bất kỳ kịch bản giết người nào mà anh có thể đưa ra...

Một ý tưởng không thể chịu đựng nổi, vô cùng kinh tởm...

Cô lùi khỏi chỗ đặt điện thoại. “Tôi cần rượu.”

Anh chĩa ống nghe vào giữa mặt cô. “Đừng có đổ thêm dầu vào lửa.” Chắc hẳn vẻ mặt cô lộ rõ cảm giác buồn nôn trong gan ruột cô bởi vì anh không quay số ngay. “Có gì không ổn à? Cô không nôn đấy chứ?”

Giá mà đơn giản được thế. Cô nuốt nước bọt. “Cứ... cứ nghe tôi nói hết đã được chứ?”

“Nói nhanh lên.”

“Ôi, Chúa...” Chân cô bắt đầu khuyu xuống và cô ngồi lún xuống cái ghế đối diện với trường kỷ. “Có một...” Căn phòng bắt đầu quay mòng mòng quanh cô. “Có thể có... một... một cách thoát khỏi chuyện này.”

“Cô nói đúng. Và tôi hứa, tôi sẽ cho gửi hoa tươi đến mộ cô mỗi tháng một lần. Cộng thêm dịp sinh nhật của cô và Giáng sinh nữa.”

Cô tuyệt đối không thể nhìn anh, nên cô nhìn chăm chăm vào những nếp gấp trên quần áo mình. “Chúng ta có thể...” Cô hắng giọng. Nuốt nước

bọt. “Chúng ta có thể duy... duy trì cuộc hôn nhân trong một năm.”

Sự im lặng ngọt ngào lấp đầy cả căn phòng, theo sau bởi tiếng bíp bíp chói tai vang ra từ ống nghe điện thoại vì bị nhắc lên khỏi máy quá lâu.

Lòng bàn tay cô ướt đầm mồ hôi, má cô nóng giãy. Anh gác điện thoại vào máy. “Cô vừa nói gì?”

Cô lại nuốt nước bọt và cổ trắn tĩnh lại. “Chỉ trong... trong một năm thôi. Chúng ta duy trì cuộc hôn nhân trong một năm.” Giọng cô khàn khàn, như thể cô đang ép nỏ ra qua một chiếc kèn kazoo vậy. “Một... một năm kể từ hôm nay, chúng ta sẽ tuyên bố rằng... rằng chúng ta đã quyết định làm bạn bè thì tốt hơn làm người yêu, và chúng ta sẽ ly dị. Nhưng chúng ta vẫn mãi mãi yêu thương nhau. Và... Đây là phần quan trọng.” Suy nghĩ của cô lộn xộn, rồi định hình lại. “Sau đó chúng... chúng ta phải bảo đảm vẫn được nhìn thấy đi cùng nhau ở chốn công cộng. Luôn cười đùa và vui chơi với nhau để không ai trong chúng ta bị bôi thành” - cô dừng mình lại trước khi nói từ “nạn nhân” - “để không ai trong chúng ta bị bôi thành người xấu.”

Từng mẩu từng đoạn ráp lại với nhau trong đầu cô như một tập phim rời rạc. “Từ từ, chúng ta để rỉ ra tin tôi đang bắt đầu mai mối anh với vài cô bạn gái của tôi còn anh đang ghép đôi tôi với mấy thằng ngu mà anh vẫn đàn đúm. Mọi chuyện đều rất đổi êm đẹp. Rất Bruce và Demi^[5]. Không kịch tính, không tai tiếng.”

Và không thương hại. Đó mới là phần quan trọng, cách duy nhất cô có thể chịu đựng được. Không thêm chút thương hại nào dành cho Georgie York tội nghiệp đau đớn không thể níu giữ tình yêu.

Bram vẫn còn chưa tiêu hóa nổi đoạn đầu. “Chúng ta duy trì hôn nhân sao? Cô và tôi?”

“Chỉ trong một năm thôi. Đó... tôi biết đó không phải một kế hoạch hoàn hảo” - một lời nói giảm ngu ngốc - “nhưng xem xét hoàn cảnh, tôi

nghĩ đó là việc tốt nhất chúng ta có thể làm.”

“Chúng ta *ghét* nhau!”

Giờ thì cô không thể chùn bước. Mọi thứ đều đang trên giàn lửa. Danh tiếng của cô, sự nghiệp của cô, và quan trọng nhất, lòng kiêu hãnh sứt sọ của cô...

Nhưng còn hơn cả lòng kiêu hãnh. Kiêu hãnh chỉ là cảm xúc bề mặt, mà chuyện này sâu hơn - tới tận cảm giác tự tôn của cô. Cô đối mặt với sự thật đau lòng rằng cô đã sống cả cuộc đời mà chưa hề đưa ra một quyết định đơn lẻ quan trọng nào của chính mình. Bố cô đã hướng dẫn mọi bước đường sự nghiệp và cả đời sống riêng tư của cô, từ công việc cô nhận tới phong cách cô lựa chọn. Thậm chí cũng chính ông là người đã giới thiệu cô với Lance, đã ra quyết định về thời điểm họ kết hôn, nơi họ sống, và tỉ mỉ thứ khác. Lance đã tuyên bố rằng họ sẽ không có con, và anh ta cũng là người đưa ra bản án chấm dứt cuộc hôn nhân của họ. Trong ba một năm, cô đã để người khác lập biểu đồ số mệnh của mình, và giờ cô phát ngáy điều đó rồi. Cô hoặc có thể tiếp tục sống theo mệnh lệnh của người khác, hoặc có thể tự định ra con đường của riêng mình, bất kể có quái gở đến thế nào đi nữa.

Một cảm giác quyết tâm đáng sợ - gần như phấn khích - choán lấy cô.
“Tôi sẽ trả tiền cho anh.”

Câu nói đó thu hút sự chú ý của anh. “Trả tiền cho tôi sao?”

“Năm mươi nghìn cho mỗi tháng chúng ta ở cùng nhau. Hơn nửa triệu đô la đấy, phòng khi anh không biết cộng.”

“Tôi cộng được.”

“Một thỏa thuận tiền hôn nhân,” cô nói.

Lại một lần nữa, anh chĩa ngón tay vào giữa mặt cô.

“Cô đã cố tình làm chuyện này. Cô bẫy tôi y như cô đã cố bẫy Trevor. Đây là ý tưởng đã ở trong đầu cô suốt từ đầu.”

Cô nhảy bật khỏi ghế. “Ngay cả bản thân anh cũng không thể tin điều đó được! Mỗi phút ở cùng anh, tôi thấy thật khôn khổ. Nhưng tôi quan tâm đến... sự nghiệp của tôi hơn chuyện tôi ghét anh đến chừng nào.”

“Sự nghiệp hay hình ảnh của cô?”

Cô sẽ không thảo luận các vấn đề về giá trị bản thân cô với kẻ thù. “Trong thành phố này hình ảnh cũng là sự nghiệp,” cô trao cho anh câu trả lời đơn giản. “Anh biết rõ hơn ai hết mà. Đó là lý do anh không thể kiếm nổi một công việc đàng hoàng. Bởi vì chẳng ai tin anh hết. Nhưng công chúng thì tin tôi - dù qua mọi chuyện bồng bong với Lance. Danh tiếng của tôi sẽ lây sang anh. Làm việc này anh chẳng mất gì mà lại được tất cả mọi thứ. Mọi người sẽ nghĩ anh đã thay đổi, và cuối cùng anh còn có thể kiếm được một công việc đàng hoàng nữa.”

Một ý nghĩ gì đó chợt lóe lên trong mắt anh. Cô nghĩ. Chắc cô chọn nhầm lý lẽ mất rồi, thế nên cô vội đổi hướng. “Nửa triệu đô la, Bram.”

Anh quay lưng lại với cô và đi tới cửa ra ban công. “Sáu tháng.”

Sự táo bạo của cô yếu dần, cô nuốt khan. “Thật chứ?”

“Tôi sẽ làm việc này trong sáu tháng,” anh nói. “Sau đó chúng ta sẽ thương lượng lại. Cô cũng phải đồng ý với mọi điều kiện của tôi.”

Chuông cảnh báo gióng lên. Cô cố trấn tĩnh lại. “Đó là?”

“Tôi sẽ cho cô biết khi đến lúc.”

“Thế thì không thỏa thuận được đâu.”

Anh nhún vai. “Được thôi. Không thỏa thuận. Đây là ý của cô chứ đâu phải của tôi.”

“Anh thật quá quắt.”

“Tôi không phải người muốn chuyện này đến phát rồ. Hoặc chúng ta làm theo luật của tôi hoặc tôi không chơi nữa.”

Không đời nào có chuyện cô làm theo luật của anh. Cô đã có đủ trò đó với bố cô và Lance rồi. “Tốt thôi,” cô nói. “Luật của anh. Và tôi chắc chúng sẽ rất công bằng.”

“À, phải, cô có thể tin điều đó, thật đấy.”

Cô giả vờ không nghe thấy. “Việc đầu tiên chúng ta nên làm...”

“Việc đầu tiên chúng ta sẽ làm là liên lạc với Mel Duffy.” Đột nhiên anh cực kỳ nghiêm túc, điều này thật đáng sợ vì Bram chẳng bao giờ nghiêm túc. “Chúng ta sẽ bảo với anh ta rằng anh ta có thể chụp những bức ảnh độc nhất ngay tại đây trong căn phòng này, nhưng chỉ trong trường hợp anh ta đổi lại những bức hình dưới cầu thang.” Anh nhìn xuống cô dọc theo cái mũi hoàn mỹ như tạc tượng của anh. “Anh ta đã không chớp được góc đẹp của tôi.”

Bram nói đúng. Những bức hình Duffy vừa chụp sẽ làm họ trông giống một cặp đang chạy trốn hơn là cặp đôi mới cưới đầy mãn nguyện. “Bắt tay vào việc thôi nào,” cô nói. “Anh nhớ cách làm việc này chứ hả?”

“Đừng chĩa vào tôi.”

Cô báo tổng đài chặn các cuộc gọi chẳng mấy chốc nữa sẽ tràn tới, còn Bram bắt đầu truy tìm Mel Duffy. Ba tiếng sau, cô và chàng rể đáng ghét thân yêu đều đóng bộ trắng, kết quả từ dịch vụ chăm sóc khách hàng thật xuất sắc của khách sạn Bellagio. Váy cô có thân quây, chân váy xếp nếp, và vài cái băng dính thời trang được dán khéo léo giúp chiếc váy vừa người. Bram mặc bộ vest vải thô trắng với áo sơ mi trắng mở cổ. Toàn bộ màu trắng ấy trên nền da rám nắng, mái tóc vàng đồng, và bộ râu phóng

đăng khiến anh trông giống như một tên cướp biển vừa bước khỏi một con thuyền sang trọng để tới cướp bóc trong liên hoan phim Cannes.

Cô gọi cho bạn bè người thân - tất cả mọi người, trừ bố cô - để báo tin mới. Cô thực hiện khá chuẩn việc biểu lộ niềm vui và phấn khích khi được cưới gã phóng đăng của giới phương Tây, nhưng chuyện sẽ không dễ dàng như thế với bạn bè cô. Cô cố tình để lại tin nhắn trong hộp thư thoại ở nhà họ để không phải nói trực tiếp với họ. Còn với bố cô thì... Khủng hoảng thì phải xử lý lần lượt mới được.

Bram đến phía sau cô khi cô đang ở trong phòng tắm. Nếu lúc này cô để anh ta lần lượt thì cô sẽ không bao giờ giành lại được thế trận. Phải để cho anh ta thấy một Georgie York hoàn toàn mới.

Cô nhặt thỏi son môi mà cô vừa đặt xuống lên. “Tôi không cho anh dùng đồ trang điểm của tôi đâu,” cô nói. “Dùng của anh ấy.”

“Thứ này không nhòe thật à? Tôi không muốn nó nhoe nhoét khắp mặt tôi khi tôi hôn cô kiểu Pháp.”

“Anh sẽ không hôn tôi kiểu Pháp.”

“Muốn cá không?” Anh khoanh tay trước ngực và tựa vai vào khung cửa. “Cô biết tôi nghĩ gì không?”

“Anh biết *nghĩ* cơ à?”

“Tôi nghĩ tất cả những thứ vớ vẩn mà cô phun ra về chuyện bảo vệ sự nghiệp của cô là giả mạo hết.” Chuông cửa reo. “Lý do thực sự cô muốn ném trái câu chuyện oái ăm này là cô chưa bao giờ thực sự quên được tôi.”

“À, ừ, bị anh lật tẩy mất rồi.” Cô huých anh thật mạnh khi đi qua ngưỡng cửa.

Bram tóm cô lại trước khi cô tới được phòng khách và vò tóc cô rồi bù lên. “Đấy. Giờ thì trông cô như vừa nhào ra khỏi giường rồi đấy.” Anh đi

tới cửa. “Mỉm cười với vị nhiếp ảnh gia tốt bụng nào.”

Mel Duffy lạch bạch bước vào, mang theo mùi hành chiên. “Georgie, trông cô thật lộng lẫy.” Anh ta xem xét căn phòng, rồi ra dấu về hướng ban công. “Bắt đầu ngoài kia nhé.”

Vài phút sau, họ chụp ảnh cạnh lan can với mặt trời khuất dần và tay họ quấn quanh eo nhau. Duffy chụp cận cảnh mấy kiểu cô dâu chú rể đang cười đùa bên chiếc nhẫn nhựa, rồi gợi ý Bram bế cô lên.

Đúng thứ cô không muốn... Bram Shepard đứng đưa cô trên ba mươi tầng không.

Chiếc váy trắng thướt tha của cô cuộn xoáy quanh họ khi anh kéo mạnh cô vào vòng tay anh. Ngón tay cô bám chặt vào bắp tay anh. Anh nhìn xuống cô với vẻ đầy âu yếm. Cô trượt tay vào trong áo anh và trù mền nhìn lại. Cô tự hỏi mọi chuyện sẽ thế nào nếu cô giả bộ diễn những cảm xúc mà cô chẳng hề cảm thấy này. Ít nhất thì lần này cô đã chọn con đường của mình, và việc đó hẳn phải có ý nghĩa gì đấy.

Duffy chuyển tư thế. “Một nụ hôn thì sao?”

“Chính xác những gì tôi đang nghĩ trong đầu.” Giọng Bram ướt rượt.

Cô nặn ra một nụ cười ngọt xót. “Em đang mong anh đề nghị đây.”

Anh cúi đầu, và chỉ thế thôi, cô bị đưa về quá khứ - ngày nụ hôn trên màn ảnh đầu tiên của họ lên sóng.

Lúc đó cô đứng cạnh một lan can khác, nhìn xuống dòng sông Chicago gần cầu đại lộ Michigan. Như thường lệ, họ đang dành vài tuần lễ đầu tiên quay ngoại cảnh trước khi quay lại L.A. để quay nốt những cảnh trong mùa phim thứ năm của họ. Đó là một buổi sáng Chủ nhật cuối tháng Bảy và cảnh sát đã tạm thời phong tỏa khu vực. Dù có gió nhẹ thổi lên từ hồ, trời vẫn nóng tới gần ba hai độ.

“Bram đã ở đây chưa?” Jerry Clarke, đạo diễn của họ, hỏi to.

“Vẫn chưa,” trợ lý đạo diễn đáp lại.

Bram ghét những cuộc gọi sáng sớm cũng nhiều như anh đã trở nên ghét đóng vai Skip, và Georgie biết rõ rằng Jerry đã bổ nhiệm một trợ lý sản xuất chuyên trách việc đưa anh ra khỏi giường. Tay cô nắm lấy thành lan can. Cô sốt ruột muốn ngày này mau qua. Hẳn đã một năm trôi qua từ cái đêm kinh khủng trên thuyền, nhưng cô vẫn không tha thứ cho anh vì những chuyện anh đã làm, mà cũng chẳng tha thứ cho bản thân vì để anh tiến xa đến thế. Cô đối phó bằng cách giả vờ anh không tồn tại. Chỉ khi máy quay bắt đầu chuyển động và anh biến thành Skip Scofield của cô với đôi mắt dịu dàng, thông minh và nét mặt quan tâm, lo lắng thì cô mới hạ hàng rào phòng thủ xuống.

Hôm đó họ để cô mặc áo phong bó, nhưng không quá bó, và váy cotton ngắn, nhưng không quá ngắn. Các nhà sản xuất bắt đầu cho cô nhuộm tóc màu nâu đỏ đậm hơn, nhưng cô vẫn ghét những lọn xoắn. Nhà đài không chỉ sở hữu tóc cô mà còn sở hữu cả những phần còn lại của cô nữa. Hợp đồng cấm cô xỏ khuyên lên cơ thể, xăm hình, dính bê bối tình dục và dùng thuốc phiện. Rõ ràng là hợp đồng của Bram chẳng cấm đoán gì hết.

Vị đạo diễn dùng dùng nổi giận. “Ai đó đi tìm thằng chó đó mau!”

“Thằng chó đó ở ngay đây.” Bram liêu xiêu bước tới trước, một điều thuốc lắc lư trên khoe miệng, đôi mắt đỏ quạch đôi lập kỳ cục với chiếc áo sơ mi phẳng phiu màu xanh nhạt, cái quần là lượt và chiếc đồng hồ hạng sang của anh.

“Cậu đã có cơ hội nhìn qua kịch bản chưa?” Jerry nói với vẻ châm biếm công khai. “Chúng ta sắp quay nụ hôn đầu của Skip và Scooter.”

“Có, tôi đọc rồi.” Anh búng mẩu thuốc lá qua lan can. “Hãy làm cho xong thứ ngớ ngẩn này đi.”

Khi cô đứng đó trong bộ quần áo kiểu cô-bé-đẽ-thương, cô ghét anh khủng khiếp tới nỗi cả người như muốn nổ tung mãnh liệt. Những năm đầu tiên, cô đã quá định ninh xem anh là một kiểu người lãng mạn u sầu đang chờ người con gái định mệnh tới vực dậy, nhưng sự thật anh chỉ là một con rắn đích hiệu, và cô đúng là đồ dờ hơi mới không phát hiện ra điều đó ngay từ đầu.

Họ đọc lời thoại và tìm vị trí quay. Máy quay bắt đầu chuyển động. Cô đợi ma thuật nổi lên khi Bram chuyển hóa thành Skip.

SKIP

(Nhìn SCOOTER một cách dịu dàng)

Scooter, anh sẽ làm gì với em đây?

SCOOTER

Anh có thể hôn em. Em biết anh không muốn. Em biết anh sẽ nói rằng em thật...

SKIP

Rắc rối.

SCOOTER

Em không cố tình mà.

SKIP

Anh không muốn thay đổi bất kỳ thứ gì.

(SKIP nhìn sâu vào mắt SCOOTER, rồi từ từ hôn cô.)

Georgie cảm thấy môi anh chạm vào môi cô cứng ngắc, và lần này ma thuật không xuất hiện. Lẽ ra môi Skip phải mềm. Và Skip không nên có vị thuốc lá và xác xược. Cô giật ra.

“Cắt,” Jerry hét to. “Có vấn đề gì à, Georgie?”

“Có vấn đề, đúng đấy.” Bram cau mày nhìn máy quay. “Bây giờ mới tám giờ sáng phải gió.”

“Làm lại nào,” đạo diễn nói.

Và họ làm lại. Hết lần này đến lần khác. Nó chỉ là một nụ hôn diễn kịch đơn giản, nhưng bất kể có cố gắng thế nào cô cũng không thể khiến bản thân tin rằng Skip đang hôn cô, và mỗi lần môi họ chạm nhau, cô lại cảm giác như thể cô đang tự làm mình bẽ mặt một lần nữa.

Sau lần quay lại thứ sáu, Bram tức giận bỏ đi và bảo cô hãy đi học “một khóa dạy diễn xuất chó chết nào đó”. Cô hét trả rằng anh nên nuốt “một ít nước súc miệng chó chết nào đó”. Đoàn phim vốn quen với tính nóng nảy của Bram chứ không phải của cô, thế nên cô thấy thật xấu hổ. “Tôi xin lỗi tất cả mọi người,” cô lí nhí. “Tôi không định đẩy ngày tòi tẹ của mình sang các bạn.”

Đạo diễn dỗ ngọt Bram quay lại. Georgie thu mình lại và bằng cách nào đó tận dụng được những cảm xúc sục sôi trong lòng để thể hiện sự bối rối của Scooter. Cuối cùng họ cũng quay xong.

Và giờ cô lại ở đây, làm một việc mà cô chưa từng nghĩ mình sẽ phải lặp lại. Hôn Bram Shepard.

Miệng Bram khép lại trên miệng cô, môi anh mềm mại như môi Skip lẽ ra phải thế. Cô bắt đầu đưa tâm hồn mình tới trú ẩn ở nơi bí mật mà cô đã

ẩn nấp cách đây rất nhiều năm. Nhưng có gì đó nhầm lẫn. Bram không còn có vị của những đêm chơi bời và những quán bar tồi tàn nữa. Anh có vị sạch sẽ. Không sạch sẽ kiểu Lance, người bị nghiện kẹo bạc hà Altoids, mà sạch sẽ kiểu...

Cô không thể chỉ rõ được, nhưng cô biết mình không thích điều ấy. Cô muốn Bram vẫn là Bram. Cô muốn thấy vị chua nồng từ thái độ hóm hỉnh của anh ta, mật đắng ô uế từ thái độ khinh bỉ của anh ta. Đó là cả hai thứ mà cô biết cách xử lý.

Cô chờ anh cố chọc lưỡi xuống họng cô. Không phải cô muốn anh làm thế - Chúa ạ, không - nhưng ít nhất nó cũng quen thuộc.

Anh nhắm nháp môi dưới của cô, rồi chậm rãi thả cô xuống. “Chào mừng tới cuộc sống hôn nhân, bà Shepard,” anh nói bằng giọng nhẹ nhàng, êm dịu, ngay khi đó tay anh, giấu trong nếp váy của cô, véo mông cô.

Cô mỉm cười nhẹ nhõm. Bram cuối cùng cũng hành xử như chính mình. “Chào mừng tới tim em...” cô nói cũng êm dịu tương đương, “... ông Georgie York.” Dưới áo khoác của anh, cô chọc xương sườn anh mạnh hết mức có thể.

Khi Duffy đi, bên ngoài trời đã tối om và người quản lý phòng đã luôn một bức thư vào dưới cửa. Tổng đài ngập kín các cuộc gọi, một đám thợ chụp ảnh đang tụ tập bên ngoài. Cô bật ti vi lên thì thấy tin về đám cưới của họ đã lộ ra. Trong lúc Bram thay đồ, cô ngồi lên mép ghế để xem.

Mọi người đều sốc.

Chẳng ai có thể tính trước.

Vì chỉ có mấy chi tiết cơ bản, bản tin cô lấp đầy câu chuyện bằng bình luận của một loạt người được gọi là chuyên gia nhưng lại tuyệt nhiên chẳng biết gì.

“Sau cái kết bi đát của cuộc hôn nhân đầu tiên, Georgie đã quay về với niềm an ủi từ những thứ quen thuộc.”

“Có lẽ Shepard đã chán ngấy lối sống phóng đãng...”

“Nhưng anh ta đã thực sự thay đổi chưa? Georgie là một phụ nữ giàu có, và...”

Bram đi ra khỏi phòng ngủ trong chiếc quần jean mới và áo phong đen. “Tối nay chúng ta sẽ đi.”

Cô tắt tiếng ti vi. “Tôi không háo hức lái xe về L.A. với một đám thợ săn ảnh bám đuôi theo chúng ta cho lắm đâu. Như công nương Diana hẳn sẽ nói, ‘Từng gặp chuyện này. Từng làm chuyện này rồi’.”

“Tôi sẽ lo việc đó.”

“Anh thậm chí còn không lo nổi thân nữa kia.”

“Đề tôi nói thế này nhé. Tôi sẽ không ở đây. Cô có thể hoặc đi cùng tôi hoặc giải thích cho báo giới lý do chồng mới cưới của cô bỏ đi một mình.”

Rõ ràng anh sẽ chiến thắng cuộc đụng độ này, thế nên cô nặn ra một cái nhếch mép. “Tốt nhất anh nên biết mình sắp làm gì.”

Hóa ra anh thực sự lo liệu được chuyện này. Một cái xe tải kín chờ họ ở khu chất hàng tối om. Anh ném va li vào trong và dúm cho người lái xe vài tờ tiền gấp sẵn trong ví. Sau đó, anh đẩy cô ra sau, rồi trèo vào và đóng cửa lại.

Không gian bên trong có mùi trứng thối. Họ núp mình vào một khoảng trống gần cửa sổ, co gối lại và tựa lưng vào đồng hành lý. “Tốt nhất là chúng ta không nên ngồi cả chặng đường tới L.A. trong chỗ này,” cô nói.

“Cô lúc nào cũng than vãn thế à?”

Gần như là thế, cô nghĩ. Ít nhất là năm vừa qua. Và điều đó sẽ thay đổi. “Anh lo thân mình đi.”

Chiếc xe lắc lư rời khỏi khu chất hàng, cô ngã dúm dui vào người anh. Đồi cô đã đến mức này đây. Lén lút rời khỏi Vegas trong thùng xe tải. Cô tựa má lên đầu gối co lại và nhắm mắt, cố không nghĩ đến những gì nằm phía trước.

SCOOTER

Em chẳng bao giờ ngắm sao cả.

SKIP

Sao lại thế?

SCOOTER

Bởi vì chúng làm em cảm thấy mình quá nhỏ bé. Chẳng bằng một chấm nhỏ. Em thà thò tay vào chuồng sư tử còn hơn nhìn sao.

SKIP

Hâm quá. Sao rất đẹp mà.

SCOOTER

Sao chỉ làm nhụt chí thôi. Em muốn làm những điều to tát trong đời em, nhưng làm sao em có thể làm được khi mà những ngôi sao chỉ nhắc em nhớ em thực sự nhỏ bé biết bao?

Cuối cùng chiếc xe rời khỏi đường cao tốc rồi dừng lại trên một con đường bụi bặm gập ghềnh. Bram nhảy xuống đất. Cô thò đầu ra. Trời tối đen như mực, họ đang ở giữa một nơi khi hò cò gáy. Cô trèo xuống và rón rén đi tới trước xe tải. Đèn pha rọi sáng một tấm biển gỗ viết HỒ JEAN DRY. Kế bên, một tấm áp phích tả tơi quảng cáo một lễ hội giới thiệu tên lửa nào đó. Bram đang nói chuyện với người lái xe của một chiếc xe nhỏ mui kín tối om không có gì nổi bật. Cô không muốn nói chuyện với ai hết, nên cô ở nguyên tại chỗ.

Tài xế xe tải mang theo hành lý của họ đi qua cô. “Tôi rất thích cô trong phim *Skip và Scooter*,” ông ta nói.

“Cảm ơn.” Cô ước gì sẽ có thêm nhiều người nói họ thích cô trong mấy bộ phim điện ảnh của cô.

Người lái chiếc xe nhỏ đi ra và đặt va li của họ vào cốp. Cả hai người đàn ông trèo vào xe tải rồi lái đi. Cô và Bram đứng một mình, chỉ có mái tóc sáng bóng của anh rực lên trong đêm sáng trăng.

“Họ sẽ không giữ kín chuyện này,” cô nói. “Anh biết họ sẽ không làm thế. Nó là một câu chuyện quá ngon lành.”

“Đến lúc nó truyền đi, chúng ta đã ở nhà lâu rồi.”

Nhà. Cô không thể hình dung ra cảnh họ kẹt trong ngôi nhà thuê bé nhỏ của cô. Cô sẽ phải nhanh chóng tìm một chỗ khác - một nơi đủ lớn để họ không bao giờ nhìn thấy nhau. Sau khi mở cửa xe, cô kiểm tra đồng hồ. Bây giờ là hai giờ, chỉ mới mười hai tiếng trôi qua kể từ khi cô thức giấc và thấy mình mắc trong mớ bòng bong này.

Bram trượt vào sau bánh lái. Anh lái nhanh, nhưng không liều lĩnh. “Một người bạn của tôi sẽ lái xe tôi về L.A. trong vài ngày nữa. Nếu may mắn, chúng ta sẽ có chừng đầy thời gian trước khi có người phát hiện ra chúng ta đã đi.”

“Chúng ta cần một chỗ để sống,” cô nói. “Tôi sẽ cho đại lý nhà đất tìm ra nơi nào đó thật nhanh.”

“Chúng ta sẽ chuyển vào nhà tôi.”

“Nhà anh sao? Tôi tưởng anh đang ở nhờ ở Malibu.”

“Tôi chỉ ở đó khi muốn chạy trốn thôi.”

“Khỏi *cái gì* thế?” Cô đá đôi xăng đan ra. “Chờ đã. Không phải Trev đã bảo tôi anh sống trong một căn hộ chung cư sao?”

“Có gì không ổn với chung cư à?”

“Có. Chúng nhỏ.”

“Lúc nào cô cũng hợm hĩnh thế à?”

“Tôi không hợm hĩnh. Đây là vấn đề riêng tư. Cách xa nhau.”

“Sẽ hơi khó chịu một tí khi mà chỉ có một phòng ngủ đấy. Mặc dù nó là một phòng ngủ tương đối lớn.”

Cô trừng mắt nhìn anh. “Chúng ta sẽ không sống trong căn hộ chung cư một phòng ngủ của anh.”

“Cô không phải làm thế nếu cô không muốn, nhưng đó là nơi tôi sẽ sống.”

Giờ thì cô hiểu rõ rồi. Đây là cách anh dự tính xử lý mọi việc. Hoặc theo cách của anh hoặc là biến đi.

Đầu cô nhức nhối, cổ cứng ngắc, và cô không thấy có lợi gì khi tranh cãi về chuyện này cho tới khi họ về đến L.A. Cô quay đi và nhắm mắt lại. Quyết định chiếm quyền kiểm soát đời cô là phần dễ dàng. Thực hiện nó thì khó khăn hơn nhiều.

Cô thức dậy vào bình minh. Cô đã nghiêng người ngủ gục trên cửa kính nên phải xoa bóp cổ. Họ đang lái xe lên một con đường quanh co, hai bên đường là những ngôi nhà giấu mình sau những tán cây khổng lồ. Bram liếc sang cô. Ngoài bộ râu lởm chởm, anh không hề có dấu hiệu nào của một đêm không được ngủ. Cô cau mày. “Chúng ta ở đâu đây?”

“Trên đồi Hollywood.”

Họ đi qua một hàng rào cây xanh cao vút, vòng quanh một chỗ rẽ, rồi quành vào một con đường riêng nằm giữa những cột đá. Một ngôi nhà kiểu thuộc địa Tây Ban Nha bằng đá trát vữa nâu đỏ hiện vào tầm mắt. Những cây hoa giấy uốn lượn quanh phần nhà nhô ra kiểu Moor kết cấu từ sáu cửa sổ mái vòm, và giàn nho leo lên một tháp canh tròn hai tầng cong lại ở một đầu. “Tôi đã biết anh nói dối về căn hộ chung cư mà.”

“Đây là nhà bạn gái tôi.”

“Bạn gái anh?”

Anh dừng lại trước cửa và tắt máy. “Cô phải giải thích cho cô ấy chuyện đã xảy ra. Mọi việc sẽ tốt hơn nếu cô ấy nghe chuyện từ cô.”

“Anh muốn tôi giải thích cho *bạn gái* anh lý do anh kết hôn ư?”

“Chẳng lẽ tôi phải để cô ấy đọc tin đó trên báo sao? Cô không nghĩ tôi nên nhạy cảm hơn với người phụ nữ tôi yêu à?”

“Anh chẳng yêu ai trong đời anh hết. Và từ khi nào mà anh lại chỉ có một cô bạn gái vậy?”

“Cái gì cũng có lần đầu tiên mà.” Anh cởi dây an toàn và ra khỏi xe.

Georgie bước vội theo sau anh về phía lối vào mái vòm một tầng, nền lát đá Tây Ban Nha màu xanh dương và trắng.

Ba chậu hoa đất nung nằm giữa ba cột đá xoắn nhỏ có cùng màu nâu đỏ như vữa nhà. “Chúng ta sẽ không kể cho bất kỳ ai sự thật về chuyện này hết,” cô thì thầm. “Đặc biệt là với một phụ nữ sẽ có một nhu cầu dễ hiểu là báo thù.”

Anh bước lên lối vào nhà. “Nếu cô ấy nghiêm túc với tôi như tôi nghĩ, cô ấy sẽ ngậm chặt miệng và chờ việc này trôi đi.”

“Nếu cô ấy không thế thì sao?”

Anh nhướn một bên lông mày. “Thành thật đi nào, Scoot. Đã bao giờ cô thấy có người phụ nữ nào không nghiêm túc với tôi chưa?”

Chương 6

Bram có chìa khóa riêng vào nhà bạn gái, có nghĩa là hoặc anh đang sống với cô ta, hoặc dành rất nhiều thời gian ở đây, điều này giải thích tại sao anh chỉ cần một căn hộ một phòng ngủ. Georgie theo anh lên những bậc thềm dẫn đến khu tiền sảnh có đèn treo tường màu đồng và tường màu da dê bóng láng. “Đáng lẽ anh phải kể cho tôi về cô ấy sớm hơn.”

Anh nghiêng đầu nhìn về sau nhà. “Bếp đi lối đó. Cô ấy sẽ cần cà phê. Tôi sẽ chuẩn bị tinh thần cho cô ấy trong lúc cô pha cà phê.”

“Bram, đây không phải ý hay đâu. Với tư cách một phụ nữ tôi phải bảo với anh rằng...”

Anh đã biến mất trên cầu thang rồi. Cô ngồi phịch xuống chân cầu thang và vùi mặt vào tay. Một cô bạn gái. Bram luôn được phụ nữ xinh đẹp vây quanh, nhưng cô chưa bao giờ nghe nói anh dính dáng đến một mối quan hệ nghiêm túc nào. Giờ thì cô ước gì mình không ngắt lời Trevor bất kể lúc nào anh bắt đầu tán nhảm về mọi chuyện của Bram.

Cô nhồm dậy khỏi bậc thang và bắt đầu nhìn xung quanh. Cô bạn gái này có thẩm mỹ tinh tế trong trang trí, dù trong chuyên chọn đàn ông thì không. Không giống vô số các ngôi nhà kiểu nông trại cổ kính, ngôi nhà này có sàn gỗ bạc màu hoặc do cũ thật hoặc được mài cũ đi để trông ấm áp và mộc mạc. Đồ đạc tạo cảm giác dễ chịu - những món đồ đơn giản bọc vải trơn được tô điểm bằng những chiếc gối tựa kiểu Ấn và khăn phủ kiểu Tây Tạng với các màu vàng đất, ô liu, đồng đỏ, xám xanh và vàng xỉn. Một dãy cánh cửa kiểu Pháp cao ngất mở ra hành lang sau nhà cho phép ánh sáng ban mai tràn vào trong, đem đến sự tươi tốt cho những cây chanh và quýt

trồng trong các chậu gồm trang trí. Một chiếc bình cổ màu ô liu trồng một cây nho leo quấn um tùm quanh hai bên và mặt lò sưởi bằng đá khối chạm khắc kiểu Moor.

Phòng bếp hiện đại có tường nhám, các thiết bị đẹp đẽ, và gạch lát màu đất xen tông xanh đậm. Một ngọn đèn chùm bằng thép với chuỗi đèn thiếc treo ở chính giữa, và phần nhà nhô ra với sáu cửa sổ mái vòm mà cô đã thấy lúc họ lái xe đến tạo thành khu ăn sáng. Cô tìm thấy máy pha cà phê và pha một bình. Đến lúc này cô vẫn chưa nghe thấy bất kỳ tiếng la hét nào từ trên gác, nhưng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Cô mang một cốc cà phê ra ngoài dãy hành lang có mái che cũng có những cột đá xoắn màu nâu đỏ và sàn lát đá Tây Ban Nha màu xanh pha trắng như lối vào đằng trước. Đèn lồng thép mạ vàng, bàn mặt đá chân thép uốn cong, mảnh gỗ hoa mỹ, và đồ đạc bọc vải Maroc lẫn Thổ Nhĩ Kỳ sắc sảo làm cô có cảm giác như vừa bước vào một cung điện. Những cây nho xum xuê, cọ thân thấp, và những rặng tre mang đến cảm giác riêng tư.

Cô quấn một mảnh khăn cotton quanh vai và ngồi xuống một chiếc ghế bành thoải mái. Âm thanh yếu ớt của chuông gió đồng dạt qua sự im lặng của buổi sớm mai lạnh giá. Bram rõ ràng là không hiểu rõ bạn gái anh bởi vì típ phụ nữ sở hữu một ngôi nhà như thế này sẽ không chấp nhận cho bạn trai mình cưới một phụ nữ khác, bất kể hoàn cảnh thế nào đi nữa. Anh thật ngu ngốc khi dám tưởng tượng ra một việc như thế, kể ra cũng khá kỳ lạ bởi vì Bram chẳng bao giờ...

Cô bật thẳng dậy. Cà phê sánh ra tay cô. Cô mút sạch, rồi đặt cốc lên một chồng báo và hăm hăm bước vào trong. Trong tích tắc, cô trèo lên cầu thang và thấy phòng ngủ lớn nơi Bram đang nằm ngang, sắp mặt trên chiếc giường cỡ đại và xem chừng đang ngủ khò khò. Một mình.

Georgie đã quên bém nguyên tắc cơ bản khi xoay xở với Bram Shepard. Đừng tin bất kỳ điều gì anh ta nói.

Suýt chút nữa cô đã đổ một xô nước lạnh lên đầu anh ta nhưng rồi cô nghĩ kỹ lại. Chừng nào anh ta còn ngủ, cô sẽ không phải đối phó với anh ta. Cô đi xuống cầu thang và ngồi lại trên hiên nhà. Tới tám giờ cô gọi Trev, và đúng như dự đoán, anh suýt thối tung màng nhĩ của cô. “*Cái quái gì đang diễn ra thế?*”

“Tình yêu thực sự,” cô mĩa mai.

“Anh không thể tin là cậu ta lại cưới em. Anh tuyệt đối không thể tin là em lại dụ được cậu ta làm chuyện này.”

“Bọn em đã say.”

“Tin anh đi, cậu ta không say thế đâu. Bram luôn biết chính xác những gì mình đang làm. Cậu ta giờ ở đâu?”

“Ngủ trên gác trong một ngôi nhà trắng lẹ mà rõ ràng là thuộc về anh ta.”

“Cậu ta mua nó cách đây hai năm. Chỉ có Chúa mới biết sao cậu ta kiếm được tiền cộc. Không có gì bí mật trong chuyện cậu ta không tự chủ tài chính cho lắm.”

Cũng là lý do Bram đồng ý làm việc này. Khoản năm mươi nghìn đô một tháng mà cô đã hứa với anh.

Nhưng Trev không biết về khoản tiền chết toi đó. “Cậu ta quyết định em là tấm vé cậu ta cần để tăng danh tiếng. Sự chú ý của công chúng có thể giúp cậu ta lại kiếm được vài vai diễn đảng hoàng. Cậu ta giả vờ không quan tâm chuyện về cơ bản chính cậu ta đã làm mình thất nghiệp, nhưng tin anh đi, cậu ta rất quan tâm đấy.”

Cô bước khoan thai từ hiên nhà ra sân rồi quay lại nhìn ngôi nhà. Hàng cột đá xoắn thứ hai sau dãy cột thứ nhất làm trụ mái che ban công bao quanh phần lớn tầng hai, và có thêm nhiều cây nho leo lên các bức tường vữa đỏ. “Không có chuyện anh ta nghèo đâu,” cô nói. “Chỗ này thật tuyệt vời.”

“Và bị thế chấp tới tận ngọn. Cậu ta đã tự làm rất nhiều thứ.”

“Không đời nào. Anh ta đã dụ một cô nàng si tình nào đó trả ít nhất một phần hóa đơn của anh ta.”

“Luôn có khả năng đó.”

Cô cần biết nhiều hơn, nhưng khi cô gắng hỏi, Trev chặn cô lại. “Cả hai người đều là bạn anh, thế nên anh sẽ không dính vào chuyện này đâu, mặc dù anh cực kỳ muốn được mời ăn tối để còn xem hỏa chiến.”

Cô có tổng cộng ba mươi tám tin nhắn và thư thoại trong điện thoại di động, bố cô chiếm mười tin trong số đó. Cô có thể tưởng tượng ông đang điên cuồng thế nào, nhưng cô chưa đủ sức nói chuyện với ông. April đã cùng gia đình đến nông trại Tennessee của họ hai ngày trước. Georgie quay số của April, và khi nghe giọng bạn mình, một phần hàng rào phòng thủ trong cô sụp xuống, cô cắn môi. “April, chị không có cách nào biết được rằng tất tần tật mọi thứ em sắp sửa kể với chị đây đều là một đồng dối trá, có nghĩa là chị có thể bỏ qua các thông tin đó với lương tâm trong sạch, nhé?”

“Ôi, em yêu...” April nói như một bà mẹ lo âu.

“Bram và em tình cờ gặp nhau ở Las Vegas. Sóng điện phóng ra, và chúng em nhận ra chúng em luôn yêu thương nhau biết bao nhiêu. Chúng em quyết định mình đã lãng phí quá nhiều thời gian chia lìa, nên chúng em kết hôn. Chị không biết chính xác bọn em ở đâu, nhưng chị ngờ rằng bọn em vẫn nấu mình ở Bellagio tận hưởng tuần trăng mật ngẫu hứng, và chẳng phải mọi người đều thấy vui khi Bram Shepard cuối cùng cũng cải tà và thế

giới có cái kết hạnh phúc mà họ không nhận được khi *Skip* và *Scooter* bị ngừng chiếu sao?” Hơi thở của Georgie nghẹt lại trong họng. “Chị sẽ gọi cho Sasha và nói với cô ấy điều y hệt chứ? Và nếu Meg tái xuất hiện...”

“Tất nhiên chị sẽ làm thế, nhưng em bé bỏng, chị thực sự rất lo cho em. Chị sẽ bay về và...”

“Không.” Sự quan tâm trong giọng April làm cô muốn òa ra khóc. “Em ồ. Thật đó. Chỉ hơi chấn động thôi. Yêu chị.”

Khi gác máy, cô bắt mình đối diện sự thật. Trước mắt cô sẽ bị kẹt trong ngôi nhà này. Công chúng sẽ mong đợi cô và Bram dính chặt vào nhau bởi vì họ là cặp đôi mới cưới. Phải qua nhiều tuần lễ cô mới có thể đi đây đó mà không có anh. Cô tựa vào chiếc ghế ngoài hiên, nhắm mắt, và cố suy nghĩ. Nhưng không có câu trả lời nào dễ chịu, và cuối cùng tiếng chuông gió đồng ru cô ngủ gật.

Hai giờ sau, khi tỉnh dậy cô không cảm thấy khỏe hơn trước lúc ngủ tí nào, và cô chần chừ bước lên gác. Nhạc Latinh dội đến từ cuối hành lang. Trên đường thám hiểm, cô đi qua phòng ngủ của Bram và phát hiện va li của cô đang nằm chính giữa căn phòng.

À phải. Những chuyện như thế rồi sẽ tiếp tục xảy ra.

Nếu phải đoán xem phòng ngủ của Bram Shepard trông thế nào, cô sẽ hình dung ra đèn xoay vũ trường và cột múa thoát y, nhưng cô đã nhầm. Trần nhà uốn vòm và tường nhám màu mật ong định hình nên một không gian ấm áp, thanh nhã, gợi cảm mà không nhóp nhúa. Những tấm ván hình chữ nhật bằng da đặt trên khung kim loại màu đồng tạo nên thành của chiếc giường cỡ đại, và một khu giải trí thoải mái choán hết cái tháp tròn lồi ra mà cô đã phát hiện thấy từ phía trước ngôi nhà.

Khi cô đi vào lấy va li, tiếng nhạc dừng lại. Vài giây sau, Bram xuất hiện ở cửa phòng ngủ trong chiếc áo phông in chữ Lakers ướt đẫm mồ hôi và quần tập thể dục màu xám. Chỉ riêng hình ảnh anh trông quá mức khỏe

khoản này thôi cũng khiến cô bức điên người. “Tôi đã gặp *bạn gái* anh dưới gác. Cô ấy đã quỳ gối xuống cảm ơn tôi vì mang anh ra khỏi đời cô ấy.”

“Tôi hy vọng cô đã tử tế với cô ấy.”

Anh còn không đủ lịch thiệp để xin lỗi vì lời nói dối của mình, nhưng nói cho cùng anh đã bao giờ xin lỗi cô vì bất cứ chuyện gì anh gây ra đâu. Cô tấn công anh. “Chẳng có cô bạn gái nào hết, và cũng không có căn hộ chung cư nào. Đây là nhà anh, và tôi muốn anh ngừng nói dối tôi ngay đi.”

“Không ngừng được. Cô cứ làm tôi khó chịu.” Anh đi qua cô tới phòng tắm.

“Tôi nói thật đấy, Bram! Chúng ta vướng vào chuyện này cùng nhau. Bất kể chúng ta ghét nó đến thế nào, chúng ta vẫn chính thức là một đội. Tôi biết anh không hiểu từ đó nghĩa là gì, nhưng tôi thì có. Một đội chỉ làm việc được nếu tất cả mọi người đều hợp tác.”

“Được rồi. Cô lại làm tôi khó chịu rồi đấy. Tự thư giãn đi trong lúc tôi tắm.” Anh cởi phăng chiếc áo phông ướt đầm ra rồi biến vào phòng tắm. “Trừ phi” - anh thò đầu trở ra - “cô muốn nhảy vào phòng tắm với tôi và nghịch nước một chút.” Anh cố tình nung cháy cô bằng ánh mắt anh. “Sau đêm qua... tôi sẽ không nói cô là một cô nàng cuồng dâm, nhưng chắc chắn cũng gần giống vậy.”

Ái chà, không. Anh sẽ không áp đảo được cô dễ dàng thế. Cô hếch cằm và cháy bỏng nhìn trả anh. “Tôi e rằng anh đang làm tôi nhầm anh thành con Great Dane ^[6] mà anh từng sở hữu đấy.”

Anh cười lớn rồi đóng cửa phòng tắm lại.

Cô xách va li lên rồi đi ra hành lang. Một lần nữa, cảm giác mắc kẹt lại khiến tim cô đập loạn, và một lần nữa cô lại ra sức trấn an mình. Cô cần chỗ nào đó để ngủ tối nay. Cô đã thoáng thấy một khu nhà dành cho khách

ở phía sau, nhưng chắc anh có một vài người phục vụ, nên cô không thể ở xa thế được.

Cô thám hiểm các tầng gác và phát hiện năm phòng ngủ. Bram dùng một phòng để chứa đồ, chuyển một phòng khác thành phòng tập thể dục rất hiện đại, và phòng thứ ba rộng rãi nhưng trống trơn. Chỉ căn phòng kế phòng ngủ chính có đồ đạc, một chiếc giường đôi với ván đầu giường trang trí kiểu Moor và tủ đồ đồng bộ. Ánh sáng tràn qua bộ cửa kiểu Pháp mở ra ban công sau nhà. Các bức tường màu chanh lạnh mang đến sự đối lập hấp dẫn với đồ gỗ tối màu và thảm kiểu phương Đông rực rỡ.

Ngày mai trợ lý của cô sẽ mang đến ít quần áo, nhưng cho đến lúc đó, cô chỉ còn lại một bộ đồ sạch sẽ. Cô dỡ va li và mang đồ tắm rửa của cô vào phòng tắm lát đá màu son và vách chắn bằng kính tâng kẻ bên. Cô muốn tắm lắm rồi, nhưng khi quay lại phòng để cởi đồ, cô thấy Bram đang nằm dang người trên giường cô trong một chiếc áo phông sạch sẽ và quần soóc kaki với thứ trông như một cốc rượu scotch thẳng bằng trên ngực anh. Bây giờ thậm chí còn chưa đến hai giờ chiều.

Anh lắc chất lỏng trong cốc. “Cô ngủ ở đây không được đâu. Quản gia của tôi sống ở ga ra. Tôi có cảm giác rằng cô ấy sẽ chú ý nếu chúng ta có giường riêng.”

“Tôi sẽ xếp lại giường mỗi sáng trước khi cô ta thấy,” cô nói với vẻ ngọt ngào giả tạo. “Còn với đồ đạc của tôi... hãy bảo với cô ta rằng tôi sẽ chuyển phòng này thành phòng thay đồ của tôi.”

Anh hớp một ngụm scotch và gỡ hai chân đang vắt chéo ra. “Những gì tôi đã nói hôm qua là nói thực đấy. Chúng ta sẽ thực hiện chuyện này theo luật của tôi. Một đời sống tình dục thường xuyên là một phần của thỏa thuận.”

Cô biết anh quá rõ nên chẳng buồn giả vờ ngạc nhiên. “Đây là thể kỷ hai mốt rồi, Skipper ạ. Đàn ông không phát ra tối hậu thư tình dục nữa.”

“Người đàn ông này thì có đấy.” Anh đuổi thẳng người trườn ra khỏi giường như một con sư tử lông vàng sẵn sàng đi săn. “Tôi sẽ không từ bỏ tình dục, điều đó có nghĩa là hoặc tôi có thể bỏ bịch sau lưng cô, hoặc chúng ta sẽ làm chuyện các cặp vợ chồng làm. Mà đừng lo. Tôi không còn hứng thú nhiều với S và M [7] như hồi trước nữa. Dù cũng không phải tôi đã từ bỏ hoàn toàn...” Câu giễu cợt nhẹ nhàng của anh dường như còn đáng sợ hơn nét cau có gắt gỏng mà cô vẫn nhớ. Anh chậm rãi hớp một ngụm scotch. “Thành phố có cảnh sát trưởng mới rồi, Scooter. Cô và bố thân yêu không còn giữ thẻ bài quyền lực nữa. Chúng ta đang chơi một ván bài hoàn toàn mới, và giờ thì tới lượt tôi chia.” Anh nâng cốc chúc mừng với vẻ châm biếm rồi biến ra hành lang.

Cô hít thật sâu mười hai lần, rồi làm thế thêm sáu lần nữa. Cô đã biết biến mình thành một phụ nữ quyết đoán không phải chuyện dễ dàng. Nhưng cô giữ sở sếp, không phải sao? Và điều đó khiến cô đủ sức thách thức. Rõ ràng, tuyệt đối, đầy khả năng đủ sức thách thức.

Cô hơi hơi chắc chắn về điều đó.

Ở chân cầu thang, điện thoại di động của Bram rung lên trong túi quần soóc. Anh đi tới góc xa nhất của phòng khách rồi mới trả lời. “Xin chào, Caitlin.”

“Chà, chà...” một giọng nữ khàn quen thuộc đáp lại. “Chẳng phải anh đầy những bất ngờ sao?”

“Tôi thích giữ cho đời thú vị.”

“May là tối qua tôi bật ti vi lên, không thì tôi đã chẳng được nghe tin đó.”

“Cứ bảo tôi vô tình đi, nhưng cô không nằm trong топ đầu danh sách liên lạc của tôi.”

Trong khi cô ta nổi khùng lên với anh, anh nhìn qua cánh cửa kiểu Pháp ra hàng hiên. Anh yêu ngôi nhà này. Nó là nơi đầu tiên anh từng sống mang lại cảm giác như mái ấm, hay ít nhất cũng là cảm giác anh hình dung một mái ấm nên mang lại, khi mà anh chưa từng có mái ấm nào. Căn biệt thự xa hoa mà anh thuê thời *Skip và Scooter* giống ký túc xá hơn là mái ấm thực sự, với ít nhất bốn cậu bạn lúc nào cũng sống cùng anh. Bảng trò chơi thường choán phân nửa các căn phòng, phim khiêu dâm chiếm nửa còn lại, lon bia và thức ăn nhanh ở khắp nơi. Và phụ nữ, rất nhiều phụ nữ - vài người trong số đó là những cô gái thông minh, đứng đắn, đáng được đối xử tốt hơn.

Khi Caitlin tiếp tục la lối, anh thả bước qua hành lang sau nhà rồi bước xuống vài bậc thang để vào phòng xem phim nhỏ mà anh vừa tân trang. Tối qua Chaz hẳn đã xem phim bởi vì căn phòng vẫn còn thoang thoang mùi bỏng ngô. Anh hớp một ngụm đồ uống rồi ngồi lún xuống một cái ghế tựa. Màn hình trống không nhắc cho anh nhớ tình trạng hiện thời của mình. Anh đã thôi bay cơ hội cả đời có một với *Skip và Scooter*, cũng như bố anh đã thôi bay mọi cơ hội đến với ông. Gien di truyền.

“Tôi có một cuộc gọi khác, bé ạ,” anh nói khi đã hết kiên nhẫn. “Tôi phải đi đây.”

“Sáu tuần,” cô ta trả miếng. “Đó là tất cả những gì anh còn.”

Cứ như anh đã quên không bằng.

Anh kiểm tra tin nhắn, rồi tắt điện thoại. Anh không thể trách Caitlin vì đã tỏ ra cay nghiệt, nhưng lúc này anh có một rắc rối lớn hơn nhiều. Khi nghe tin Georgie định dành ngày cuối tuần ở Vegas, anh đã quyết định theo chân cô. Nhưng trò chơi anh dựng lên đã có một bước ngoặt điên rồ mà anh chưa từng dự kiến. Chắc chắn mười mười là anh không hề định kết hôn.

Giờ anh phải tìm cách biến tình huống trở trêu này trở nên có lợi cho anh. Georgie có cả một nghìn lý do sáng rõ để ghét anh, một nghìn lý do để khai thác mọi điểm yếu cô có thể tìm ra, điều đó có nghĩa anh chỉ có thể để cô thấy những gì cô nghĩ sẽ thấy. May mắn thay, cô vốn đã nghĩ về anh xấu xa hết mức, và anh cũng không định làm gì để thay đổi quan điểm của cô.

Anh hơi hơi thấy thương cho cô. Georgie chẳng có lấy chút tàn nhẫn nào trong cơ thể, nên đây không phải một trận đấu cân sức. Cô đặt lợi ích của mọi người trước bản thân, rồi trách móc mình nếu người ta bị hỏng việc. Trái lại, anh là một tên khốn ích kỷ, luôn coi trọng bản thân, kể đã lớn lên mà hiểu rõ rằng hẳn phải tự chăm nom mình và chẳng có lấy một tia day dứt về việc lợi dụng cô. Giờ khi cuối cùng đã biết được mình muốn gì từ cuộc đời, anh sẽ theo đuổi nó với tất cả những gì anh có.

Georgie York chẳng có lấy một cơ hội.

Georgie tắm và xoáy lấy một cái bánh kẹp thịt gà. Xong xuôi cô đến phòng ăn của anh tìm một quyển sách để đọc. Có một cái bàn tròn khổng lồ màu đen, chân dáng chân thú, trông có vẻ là kiểu Tây Ban Nha hay Thổ Nhĩ Kỳ gì đó, đặt trên một tấm thảm phương Đông với đèn chùm bằng đồng kiểu Moor phía trên, nhưng phòng ăn vừa là chỗ để ăn vừa là thư viện ấm cúng. Những giá sách cao tận trần nhà kê sát mọi bức tường trừ bức tường phía dẫn ra vườn. Ngoài sách, giá sách còn chứa một bộ sưu tập đồ trang trí đa dạng: chuông Bali, đá thạch anh, đồ sứ Địa Trung Hải, và những bức tranh dân gian Mexico nhỏ.

Nhà thiết kế của Bram đã tạo ra một không gian ấm cúng mời mọc người ta lưu lại, nhưng bộ sưu tập phong phú này cho thấy nhà thiết kế của anh hoặc không biết rõ lắm về anh hoặc không quan tâm tới chuyện vị khách bỏ học từ nhỏ của cô ta không có khả năng trân trọng những sáng tạo

của cô ta. Cô mang một tập tranh minh họa sinh động của các họa sĩ California đang đại tời một cái ghế da thoải mái trong góc, nhưng khi trời dần tối, cô càng lúc càng mất tập trung. Có lẽ Bram không hiểu hai người họ cần có một kế hoạch thống nhất để xử lý đám báo chí, nhưng cô thì hiểu. Họ phải quyết định thật nhanh xem khi nào họ sẽ tái xuất hiện và với hình ảnh ra sao. Cô đặt quyển sách sang một bên và bắt đầu đi tìm anh. Khi tìm mãi chẳng thấy anh đâu, cô theo một con đường lát sỏi qua một rừng tre và vài cây bụi cao tới khu vực dành cho khách.

Nó không lớn hơn một ga ra chứa được hai chiếc xe, với cùng kiểu mái đỏ lợp ngói và lớp vữa ngoài như nhà chính. Hai cửa sổ trước tối om, nhưng cô nghe thấy tiếng điện thoại reo lên ở phía sau nên bèn đi theo một con đường hẹp tới chỗ tiếng động. Ánh sáng tràn qua cửa kính để mở vào một khoảng sân sỏi nhỏ đặt một cặp ghế dài với đệm bọc vải bạt màu lục nhạt và vài chậu cây tai voi. Nho leo uốn lượn khắp các bức tường quanh hai cánh cửa để mở. Bên trong, cô thấy một văn phòng ấm cúng với tường màu ớt nhạt và sàn nhà bê tông phủ thảm kết từ cỏ biển. Một bộ sưu tập poster phim lồng khung treo trên tường, vài cái dễ đoán như Marlon Brando trong phim *Trên bến tàu* và Humphrey Bogart trong phim *Nữ hoàng Phi châu*, nhưng cũng có vài cái khó đoán hơn như: Johnny Depp trong *Benny & Joon*, Don Cheadle trong *Khách sạn Rivanda*.

Khi cô vào phòng, Bram đang nghe điện thoại. Anh ngồi sau một chiếc bàn gỗ hình chữ L sơn màu nâu nhạt, bên cạnh là cốc rượu luôn-luôn-hiện-diện. Những giá sách âm tường ở một đầu văn phòng chứa một chồng hồ sơ cùng một số cuốn tạp chí điện ảnh thuộc dòng cao cấp như *Cineaste* và *Fade In*. Vì chưa bao giờ biết Bram lại đọc thứ gì khó nhằn hơn sách của nhà xuất bản Penthouse, cô xem chúng như những dấu ấn khác của người thiết kế.

Anh trông không vui vẻ gì khi thấy cô. Khó đây.

“Tôi phải thôi rồi, Jerry,” anh nói vào điện thoại. “Tôi phải chuẩn bị cho một buổi họp vào sáng mai. Cho tôi gửi lời hỏi thăm Dorie nhé.”

“Anh có cả *văn phòng* cơ à?” cô nói khi anh gác máy.

Anh đan tay kê sau đầu. “Nó thuộc về chủ trước. Tôi chưa có thì giờ để biến nó thành động ma túy.”

Cô phát hiện ra thứ gì đó trông như là tập *Danh Bạ Hollywood* đặt bên cạnh điện thoại, nhưng anh gấp nó lại khi cô cố nhìn cho rõ. “Anh có buổi họp sáng nào vậy?” cô nói. “Anh chẳng họp hành. Anh còn không dậy vào buổi sáng.”

“Cô là buổi họp của tôi.” Anh hát đầu về hướng điện thoại. “Báo chí đã khám phá ra chúng ta không còn ở Vegas, và ngôi nhà này đã bị khoanh vùng. Chúng ta phải lắp đặt một hệ thống cổng ngay trong tuần này. Tôi sẽ để cô trả tiền.”

“Ngạc nhiên nhỉ.”

“Cô là người có hầu bao rủng rinh mà.”

“Trừ tiền mua cổng vào khoản năm mươi nghìn đô mỗi tháng mà tôi sẽ trả anh ấy.” Cô nhìn về hướng tấm poster của Don Cheadle. “Chúng ta cần lập kế hoạch. Đầu tiên sáng mai chúng ta nên...”

“Tôi đang tuần trăng mật. Không nói chuyện công việc.”

“Chúng ta phải nói chuyện. Chúng ta cần quyết định...”

“Georgie! Con có ngoài đó không?”

Tim cô chùng xuống. Một phần trong cô băn khoăn không hiểu ông xoay xở kiểu gì mà tìm ra cô nhanh đến vậy. Phần còn lại ngạc nhiên vì ông mất đến chùng ấy thời gian.

Tiếng giày lạo xạo trên con đường sỏi bên ngoài ngôi nhà khách, rồi bố cô xuất hiện. Ông ăn mặc thủ cựu như mọi khi với áo sơ mi trắng, quần xám nhạt và giày da mềm. Ở tuổi năm mươi hai, Paul York gọn gàng và khỏe mạnh, cặp kính không vành và mái tóc xoăn sớm ngả màu muối tiêu khiến ông bị nhầm thành Richard Gere.

Ông bước vào trong và đứng im lặng quan sát cô. Ngoài màu mắt xanh lục, trông họ chẳng có gì giống nhau. Cô có được khuôn mặt tròn và cái miệng rộng từ mẹ. “Georgie, con đã làm gì thế?” ông nói bằng tông giọng trầm tĩnh, khách quan xưa nay vẫn có.

Chỉ như thế, cô lại trở lại là cô bé tám tuổi, và cùng đôi mắt xanh lạnh ấy đang phán xét cô vì đã để chú chó bun đất tiền trốn đi trong một buổi quảng cáo đồ ăn cho chó hoặc đổ nước quả lên váy trước một buổi ghi hình. Giá như ông là một trong những người bố nhàu nhĩ, quá cân, má đầy râu chẳng biết gì về ngành giải trí mà chỉ quan tâm đến hạnh phúc của cô. Cô trấn tĩnh lại.

“Chào bố.”

Ông đan tay sau lưng và kiên nhẫn chờ cô giải thích.

“Ngạc nhiên chưa!” cô thốt lên với một nụ cười giả tạo. “Mà thật ra cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Ý con là... bố phải biết bọn con đang hẹn hò chứ. Ai cũng xem những bức ảnh của bọn con ở Ivy rồi mà. Đúng là chuyện có vẻ nhanh, nhưng chúng con gần như đã lớn lên cùng nhau, và... khi đến lúc, chuyện xảy ra. Phải không, Bram? Không phải thế sao?”

Nhưng chú rể của cô còn đang quá mải tận hưởng sự bất an của cô nên không thể hòa vào ủng hộ.

Bố cô cố tình tránh nhìn sang hướng anh. “Con có thai à?” ông nói vẫn với tông giọng lãnh đạm.

“Không! Tất nhiên là không! Đây là một” - cô cố không đáp ứng - “đám cưới vì tình yêu.”

“Hai đứa ghét nhau.”

Cuối cùng Bram cũng vươn người đứng dậy khỏi ghế và đến bên cạnh cô. “Đó là chuyện xưa rồi, bố Paul.” Anh trượt tay quanh eo cô. “Giờ bọn con là những con người mới rồi.”

Paul tiếp tục lờ anh đi. “Con có biết có bao nhiêu phóng viên đang chờ trước nhà không? Họ đã tấn công xe bố khi bố lái vào.”

Cô thoáng tự hỏi sao ông lại tìm ra cô ở phía sau này, rồi nhận ra bố cô sẽ không để một chuyện nhỏ nhất như không ai trả lời chuông cửa ngăn ông lại. Cô có thể thấy ông lúc này, vừa lặn lội cả một chặng đường xa để tới đây, thế mà vẫn chững chạc hoàn hảo. Không như cô, Paul York không bao giờ nhàu nhĩ hay bối rối. Ông cũng không bao giờ mất phương hướng, đó cũng là lý do ông thấy khó mà hiểu nổi việc cô khẳng khẳng đòi một kỳ nghỉ sáu tháng.

“Con cần kiểm soát sự chú ý của công chúng lúc này, ngay lập tức,” ông nói.

“Bram và con vừa thảo luận bước tiếp theo của bọn con.”

Paul cuối cùng cũng chuyển sự chú ý sang Bram. Ngay từ đầu họ đã là kẻ thù. Bram ghét sự can thiệp của Paul vào bộ phim, đặc biệt là cái lối ông làm mọi cách sao cho Georgie không bao giờ mất vị trí hàng đầu. Còn Paul ghét mọi thứ ở Bram.

“Tôi không biết sao anh lại dụ được Georgie vào trò hề này,” bố cô nói, “nhưng tôi biết lý do. Anh lại muốn nhờ vả nó, như anh đã làm. Anh muốn dùng nó để thúc đẩy sự nghiệp thảm thương của chính anh.”

Bố cô không biết về chuyện tiền, nên ông đã chệch mục tiêu. “Bố đừng nói vậy.” Ít nhất cô cũng cần giả vờ bệnh vực Bram. “Đây chính là lý do con không gọi bố. Con biết thế nào bố cũng sẽ khó chịu.”

“Khó chịu sao?” Bố cô cao giọng, càng làm vẻ chán ghét của ông thêm kinh khủng. “Con đang cố hủy hoại đời mình đấy à?”

Không, cô đang cố cứu nó.

Paul ngả người ra sau y như ông thường làm những lúc cô quên lời thoại thuở cô còn bé. “Và bố cứ tưởng chuyện tồi tệ nhất trong mớ bong bong này đã qua rồi.”

Cô biết ý ông là gì. Ông tôn thờ Lance, và ông đã rất giận khi họ chia tay. Đôi khi cô ước ông cứ nói thẳng ra điều ông nghĩ, rằng đáng lẽ cô nên đủ nữ tính để níu được chân chồng.

Ông lắc đầu. “Bố không nghĩ có lúc lại phải thất vọng đến thế này với con.”

Lời ông khiến cô đau lòng, nhưng cô đang cô hết sức để trở thành chính con người cô, nên cô bắt mình nặn ra một nụ cười rạng rỡ khác. “Bố thử nghĩ xem, con mới ba một tuổi thôi. Con còn vô khối thời gian để cải thiện bản thành tích của mình.”

“Đủ rồi, Georgie,” Bram nói với giọng gần như vui vẻ. Anh trượt tay khỏi eo cô. “Paul, để tôi nói thẳng cho ông. Giờ Georgie là vợ tôi, và đây là nhà tôi, thế nên ông hãy cư xử cẩn thận, nếu không ông sẽ không được mời đến thăm đâu.”

Cô hít mạnh một hơi.

“Thật sao?” Môi Paul cong lên.

“Thật.” Bram đi ra cửa. Nhưng ngay trước khi tới cửa, anh quay lại, biểu diễn tư thế mời ra xưa cũ hoàn mỹ không thua gì anh đã làm trong vài

chục tập phim *Skip và Scooter*. Anh thậm chí còn bắt đầu với câu nói đặc trưng. “À, và một điều nữa...” Nói tới đó thì anh rời kịch bản với bước chuyển là một nụ cười. “Tôi muốn thấy hồ sơ thuế của Georgie trong năm năm gần đây. Và cả báo cáo tài chính của cô ấy nữa.”

Cô không tin nổi điều đó. Trong tất cả mọi điều... Cô bước một bước về phía anh.

Một cơn tức giận bùng bùng lan khắp mặt bố cô. “Anh đang ám chỉ rằng tôi đã quản lý tiền của Georgie tồi sao?”

“Tôi không biết. Có phải thế không nhỉ?”

Bram đã đi quá xa. Có thể cô bực mình với cách bố cô cố kiểm soát cô, và rõ ràng cô lấy làm hoài nghi óc phán xét của ông khi chọn dự án mới đây nhất của cô, nhưng ông là người đàn ông duy nhất trên thế giới mà cô hoàn toàn tin tưởng trong chuyện tiền nong. Tất cả những diễn viên nhí sẽ cực kỳ may mắn khi có được một bậc phụ huynh trung thực tỉ mỉ canh gác thu nhập của chúng như vậy.

Bố cô càng tỏ ra bình tĩnh hơn, đó chưa bao giờ là một dấu hiệu tốt. “Giờ thì chúng ta thấy được lý do thực sự cho cuộc hôn nhân này rồi. Tiền của Georgie.”

Môi Bram cong lên đầy xác xược. “Đầu tiên ông nói tôi cưới cô ấy để thúc đẩy sự nghiệp... Giờ ông lại nghĩ tôi cưới cô ấy vì tiền... Ông bạn ạ, tôi cưới cô ấy vì *tình dục*.”

Georgie lao tới trước. “Được rồi, tôi đã có đủ trò hề cho tối nay rồi. Mai con sẽ gọi cho bố, bố ạ. Con hứa đấy.”

“Thế sao? Đó là tất cả những gì con có để nói hả?”

“Nếu bố cho con đôi ba phút, chắc con sẽ đưa ra được một lời thoại thuyết phục hay ho nào đó, nhưng lúc này thì con sợ rằng đó là thứ hay nhất

con có.”

“Để tôi đưa ông ra,” Bram nói.

“Không cần.” Bồ cô sai bước ra cửa. “Tôi sẽ đi đúng đường tôi vào.”

“Không, bố ơi, thật sự... để con.”

Nhưng ông đã băng qua khoảng sân rải sỏi. Cô ngồi phịch xuống một cái ghế nâu lún bên dưới tấm poster in hình Humphrey Bogart.

“Chuyện vui đấy,” Bram nói.

Cô siết chặt hai nắm tay trong lòng. “Tôi không thể tin anh lại tra khảo sự liêm chính của ông như thế. Anh - chuyên gia quản trị tài chính tôi. Bố tôi xử lý tiền của tôi thế nào thì là việc của tôi, không phải việc của anh.”

“Nếu chẳng có gì phải giấu, ông ta sẽ không ngại mở sổ sách.”

Cô bật dậy. “Tôi ngại! Tài chính của tôi là việc riêng, và tôi sẽ gọi cho luật sư của tôi ngay sáng mai để bảo đảm nó được giữ nguyên như thế.” Cô cũng sẽ nói chuyện kín với kế toán của cô về việc ngụy trang với bố cô khoản năm mươi nghìn đô một tháng mà cô sẽ trả cho Bram. “Chi phí nhà cửa” và “an ninh tăng cường” nghe khá khảm hơn hẳn “tiền bồi thường”.

“Thư giãn đi,” anh nói. “Cô nghĩ tôi biết cách đọc một bản báo cáo tài chính thật à?”

“Anh đã cố tình tấn công ông.”

“Cô không thích điều đó chút nào thật à? Giờ thì bố cô đã biết ông ta không thể dắt mũi tôi theo cách ông ta làm với cô đâu.”

“Tôi tự điều khiển cuộc sống của tôi.” Ít nhất cô cũng đang cố.

Cô chờ anh tranh cãi điều đó, nhưng thay vào đó anh tắt đèn và đẩy cô ra cửa. “Đến giờ đi ngủ rồi. Tôi cá cô thích được xoa lưng.”

“Tôi cá là mình không thích.” Cô bước ra ngoài khi anh kéo cửa đóng lại sau lưng họ. “Sao anh cứ phải thúc ép chuyện này thế nhỉ?” cô nói. “Anh thậm chí còn không thích tôi.”

“Bởi vì tôi là đàn ông, mà cô lại ở ngay bên cạnh.”

Cô để sự im lặng của mình tự lên tiếng.

Chương 7

Sáng hôm sau Georgie cẩn thận tự mình dọn chiếc giường mà cô đã ngủ rồi đi xuống gác. Trong bếp, cô thấy một cô gái đang đứng ở quầy bếp, lưng quay ra cửa, một rổ dâu tây đặt trước mặt. Cô ta có mái tóc đen đã nhuộm xén ngắn một bên, nhưng bên còn lại thì để tới ngang quai hàm và tía nhọn. Ba biểu tượng kiểu Nhật Bản nhỏ xăm trên gáy cô ta ẩn hiện sau chiếc áo phông không tay màu xám, và mấy chiếc kim băng lớn siết chặt một cái lỗ to đùng ở bên mé chiếc quần jean. Cô ta trông như một ca sĩ nhạc rock những năm 90, và Georgie không tưởng tượng được cô ta lại làm trong bếp nhà Bram.

“Ồ... xin chào.” Lời chào của cô ra đi không lời đáp lại. Cô không quen với những người không hề hỏi xun xoe mình, thế nên cô thử lại. “Tôi là Georgie.”

“Cứ như thể tôi không biết điều đó ấy.” Cô gái vẫn không quay lại. “Đây là đồ uống sáng dinh dưỡng đặc biệt của Bram. Cô sẽ phải tự làm bất kể thứ gì mà cô muốn.” Máy xay gầm lên hoạt động.

Georgie chờ tới khi tiếng động cơ lặng đi. “Và cô là...”

“Quản gia của Bram. Chaz.”

“Gọi tắt của?”

“Chaz.”

Georgie bắt được thông điệp rồi. Chaz ghét cô và không muốn nói chuyện. Không lạ khi Bram có nàng quản gia trông như vừa bước ra từ một

bộ phim của Tim Burton. Georgie bắt đầu mở cửa tủ bếp, tìm một cái cốc. Khi đã tìm thấy, cô mang nó qua máy pha cà phê.

Chaz tán công cô. “Đó là hỗn hợp đặc biệt của Bram. Nó chỉ dành cho anh ấy.” Cô ta có hàng lông mày rất đậm, một bên mày xỏ khuyên, và đường nét trên mặt nhỏ nhắn, sắc bén, gây cảm giác thù địch. “Đồ thường ở trong tủ bếp kia kìa.”

“Tôi chắc chắn anh ấy sẽ không thấy phiền nếu tôi uống một tách.” Georgie rút bình cà phê ra khỏi cái máy pha cà phê hiện đại.

“Tôi chỉ làm đủ cho một người.”

“Tốt nhất từ giờ trở đi nên làm thêm một ít.” Lờ đi những mũi tên tầm độc đang phóng vào mình, Georgie lấy một quả táo trong cái bát họa tiết Talavera của Mexico và mang nó theo ra ngoài hiên cùng với cốc cà phê.

Cô uống nửa cốc cà phê của anh - rất ngon - rồi kiểm tra tin nhắn. Lance lại gọi cho cô thêm lần nữa, lần này từ Thái Lan. “Georgie, chuyện này thật điên rồ. Gọi cho anh ngay nhé.”

Cô xóa tin nhắn đi, rồi gọi điện cho chuyên gia PR và luật sư của cô. Việc cô lảng tránh những gì xảy ra cuối tuần qua đang khiến họ phát rồ, nhưng cô sẽ không kể sự thật cho bất kỳ ai, kể cả những người đáng ra cô phải tin. Cô dùng với họ cùng cái kịch bản mà cô đã thử nghiệm trên trợ lý riêng của mình hôm qua khi cô sắp xếp để cậu ta bắt tay vào đóng gói đồ đạc cho cô. “Tôi không tin nổi các bạn mà lại không đoán ra rằng tôi và Bram đang hẹn hò. Đúng là bọn tôi đã cố hết sức để giữ kín chuyện đó, nhưng các bạn vẫn thường hiểu rõ tôi mà.”

Cuối cùng cô cũng gọi đủ dũng khí để gọi cho Sasha. Cô hỏi về vụ hỏa hoạn, nhưng Sasha gạt phắt đi. “Tớ đang xử lý đây. Giờ thì giải thích xem thật ra là đang có chuyện gì vậy, không phải cái chuyện lố bịch mà April đã kể với tớ rằng cậu và ngài Gọi Cảm trở nên hoài niệm vì bản phát lại *Skip và Scooter* đâu nhé.”

“Đó là câu chuyện tở bịa ra, và chúng ta đều sẽ bám chắc vào nó, được chứ?”

“Nhưng...”

“Thôi mà.”

Sasha cuối cùng cũng đầu hàng. “Giờ thì tở sẽ cho qua, nhưng lần tới tới đến L.A., chúng ta sẽ nói chuyện dài đây. Không may là tở cần ở lại Chicago một khoảng thời gian nữa.” Georgie luôn mong chờ những chuyến thăm L.A. của Sasha, nhưng cô còn hơn cả sung sướng khi được trì hoãn một cuộc thăm vấn mà cô biết sẽ cực kỳ dai nhách.

Cô không thèm gọi cho đại diện của cô. Bố cô sẽ đảm nhận Laura. Việc cô giành được tình yêu của ông cũng giống như ở trên bánh xe tập thể dục của một chú chuột hamster quay không ngừng nghỉ vậy. Bất kể cô chạy nhanh đến thế nào, cô cũng chẳng bao giờ tới gần mục tiêu hơn được. Một ngày nào đó, cô phải ngừng cố gắng. Còn việc nói với ông sự thật... Không phải bây giờ. Không bao giờ.

Bram bước ra hiên, uống cạn một cốc nước màu hồng, đậm đặc và sủi bọt. Khi ngắm cách chiếc áo phong của anh dính chặt lấy những cơ bắp xa lạ kia, cô quyết định rằng mình thích vẻ nhếch nhác thời xưa của anh hơn. Ít nhất cô cũng hiểu được nó. Cô quan sát miếng dâu cuối cùng biến mất trong miệng anh. Cô cũng muốn một cốc sữa lắc màu hồng sủi bọt làm đồ ăn sáng. Nhưng nói cho cùng, cô muốn rất nhiều thứ mà cô không thể có. Một đám cưới tuyệt vời, con cái, một mối quan hệ lành mạnh với bố cô, một sự nghiệp sẽ phát triển theo tuổi tác. Ngay lúc này, cô sẽ xác lập một kế hoạch tỉ mỉ để khiến công chúng tin rằng cô đang yêu.

“Thời gian nghỉ ngơi đến hồi kết rồi, Skipper ạ.” Cô nhóm dậy khỏi ghế. “Cuối tuần đã hết, và báo chí đang đòi câu trả lời. Tối thiểu, chúng ta cũng phải lập kế hoạch cho mấy ngày tới. Việc đầu tiên chúng ta cần làm là...”

“Đừng làm Chaz khó chịu.” Anh quệt một mẩu bong bóng hồng khỏi khóe miệng.

“Tôi sao? Cô gái đó là một cỗ máy thô lỗ biết đi biết nói.”

“Cô ấy cũng là quản gia giỏi nhất mà tôi từng có.”

“Cô ta trông như mới mười tám tuổi. Ai lại có một quản gia trẻ thế chứ?”

“Cô ấy hai mươi rồi, và tôi có đây. Hãy để cô ấy yên.”

“Nếu tôi sống ở đây thì việc đó hơi khó đấy.”

“Để tôi nói thẳng này. Nếu tôi phải lựa chọn giữa cô và Chaz, Chaz sẽ thẳng tuyệt đối.” Anh và cái cốc rỗng không của anh biến vào nhà.

Họ đang ngủ với nhau. Điều đó sẽ giải thích được thái độ thù địch của Chaz. Cô ta có vẻ không giống mấy cô nàng bạn tình thường thấy của anh, nhưng Georgie thì biết gì về sở thích hiện tại của anh nào? Chẳng may, và cô không có ý định thay đổi điều đó.

Nửa tiếng sau, Aaron Wiggins, trợ lý riêng của cô, đến. Cô giữ cửa trước để cậu có thể lén qua với cái va li to nhất của cô và vài món đồ còn treo trên móc. “Ngoài kia là cả một vùng chiến sự,” cậu nói, với vẻ thích thú của một anh chàng hai mươi sáu tuổi vẫn mê mẩn video game. “Thợ săn ảnh, cả một đoàn tin tức. Em nghĩ em đã từng thấy cảnh đó trên tờ *E!*”

“Tuyệt,” cô rầu rĩ đáp. Aaron làm trợ lý riêng cho cô từ khi tay trợ lý trước đào ngũ sang phe Lance và Jade. Cân nặng của cậu cũng gần bằng chiều cao - khoảng một trăm ba sáu kilogram và gần một mét bảy lăm. Mái

tóc nâu khỏe của cậu bao quanh khuôn mặt mập mạp được trang trí thêm cặp kính quái gở, với một cái mũi dài và cái miệng nhỏ dễ thương.

“Mai em sẽ đóng gói số quần áo còn lại của chị,” cậu nói. “Chị muốn để những thứ này ở đâu.”

“Trên tầng. Tủ đồ của Bram đầy rồi nên chị chuyển phòng bên cạnh thành phòng thay đồ.”

Aaron hết cả hơi khi họ lên đến tầng một, cái túi chéo màu đen của cậu trượt xuống tới tận khuỷu tay. Cô ước gì cậu chăm sóc bản thân hơn, nhưng cậu không để ý tới vẻ cảm thông của cô. Khi họ đi qua phòng ngủ của Bram, cậu liếc nhìn vào trong rồi dừng khựng lại. “Hay quá.”

Hệ thống âm thanh, chứ không phải cách bài trí, thu hút sự chú ý của cậu ta. “Có phiền không nếu em đặt đồng này xuống và ngắm nghía một chút?” cậu nói.

Biết rõ cậu yêu đồ điện tử đến thế nào, cô không thể từ chối. Cậu bỏ tạm quần áo và va li của cô vào phòng kế bên, rồi quay lại để xem xét hệ thống điện tử. “Quá khủng.”

“Tiệc tùng chứ, nhóc con?” một giọng nói lạ là đến từ ngưỡng cửa.

Câu này này khiến Aaron khịt mũi một cái thật kỳ khôi. “Tôi là Aaron. Trợ lý riêng của Georgie.”

Bram nhượng một bên lông mày hoàn hảo của anh với Georgie. Trợ lý riêng thường là những cô gái trẻ dễ thương hoặc những chàng gay chải chuốt. Aaron chẳng khớp vào loại nào hết. Cô đã định không thuê cậu, dù bố cô tiến cử cậu cho việc này. Nhưng trong buổi phỏng vấn của họ, chuông báo cháy trong nhà cô bị chập mạch, và cậu đã khắc phục sự cố dễ dàng đến nỗi cô quyết định cho cậu một cơ hội. Cậu tỏ ra rất vui tính, thông minh, chu đáo đến đáng sợ, và không câu nệ gì những nhiệm vụ mà cô giao. Cậu cũng không quá tự cao tự đại hay thích làm trò, và không bao giờ nghĩ đến

việc xin xỏ cô, chẳng hạn như đưa cậu vào một câu lạc bộ hợp thời hay nhà hàng nổi tiếng, những chuyện mà trợ lý cũ của cô vẫn coi là lẽ đương nhiên.

Rất nhiều cậu trai như Aaron đã từ quê nhà miền Bắc chuyển đến L.A. với mơ ước tạo ra được dấu ấn đặc biệt ở Hollywood chỉ để rồi phát hiện ra rằng những công việc ấy chẳng hề dễ đến. Giờ Aaron làm việc với tư cách trợ lý riêng kiêm điều hành trang web của cô. Lúc rảnh rỗi, cậu chơi video game và ăn đồ ăn vặt.

Aaron bắt tay Bram, rồi chỉ về phía hệ thống âm thanh nằm trong cái tủ thô kệch với hai cánh cửa trông như thể có xuất xứ từ một khu truyền giáo Tây Ban Nha. “Em đã đọc về những thứ này. Anh có nó bao lâu rồi?”

“Tôi lắp đặt nó năm ngoái. Cậu muốn nghe thử không?”

Trong khi Aaron khám phá dàn điện tử, Georgie kiểm tra căn phòng trống ở góc nhà nơi cô quyết định lập văn phòng của mình. Cuối cùng Aaron cũng ra chỗ cô, và họ chọn những loại đồ đạc cô cần từ nhà kho. Sau khi họ lập xong kế hoạch khóa cửa ngôi nhà thuê của cô và thảo ra một bức thư đưa lên trang web dành cho fan, Georgie bảo Aaron hủy hàng loạt buổi hẹn và cuộc họp khác nhau mà cô đã định tham dự cho xong trước khi cô đi nghỉ sáu tháng.

Cô đã lên kế hoạch du lịch ở châu Âu - tránh xa các thành phố lớn để dạo quanh vùng nông thôn. Cô vẽ ra cảnh lang thang trong các thị trấn nhỏ, leo lên những con đường mòn lâu đời, và có thể, chỉ có thể thôi, tìm ra bản thân. Nhưng chuyến du lịch khám phá bản thân của cô đã chuyển sang một hướng ngoắt ngoéo hơn nhiều.

“Cuối cùng em cũng hiểu vì sao chị lại đi nghỉ sáu tháng rồi,” Aaron nói. “Kế hoạch hay đấy. Không lên trước lịch trình, chị sẽ có thể tận hưởng một tuần trắng mật dài ngày.”

Tuần trắng mật quái quỷ.

Cô và Lance đã ở trong một căn biệt thự riêng ở Tuscany trông ra một rừng ô liu. Mới vài ngày Lance đã bút rút không yên, nhưng cô thì yêu chốn đó.

Cả sáng nay cô hầu như không nghĩ đến chồng cũ của mình, đây quả là một kỳ tích. Khi Aaron chuẩn bị về thì Chaz đi qua tiền sảnh, và Georgie giới thiệu họ với nhau. “Đây là Aaron Wiggins, trợ lý riêng của tôi. Aaron, Chaz là quản gia của Bram.”

Chaz quét đôi mắt viền đen sì của cô ta từ mái tóc xoắn tít của Aaron cho tới hàng khuy căng ra trên chiếc áo sơ mi kẻ ô rồi đến cái bụng phệ và đôi giày đế mềm màu đen. Cô ta cong môi. “Tránh xa tủ lạnh ra, được chứ? Nó bị cấm nhé.”

Aaron đỏ bừng mặt, và Georgie muốn tát cô ta.

“Nếu tôi phải lựa chọn giữa cô và Chaz, Chaz sẽ thắng tuyệt đối.”

“Chùng nào Aaron còn làm việc cho tôi,” Georgie nói quả quyết, “cậu ấy được tự do trong ngôi nhà này. Tôi mong cô sẽ để cậu ấy được thoải mái.”

“Chúc may mắn.” Chaz lao đi với can nước.

“Cô ta làm sao thế?” Aaron nói.

“Cô ta đang thấy hơi khó thích nghi với sự thật là Bram đã kết hôn. Đừng vì cô ta mà khó chịu.” Đó là một lời khuyên tốt, nhưng Georgie bực mình khi nghĩ Aaron lịch sự đang phải kiềm chế hết sức trước cô quản gia hai mươi tuổi độc địa của Bram.

Sau khi Aaron về, Georgie đi ra ngoài tìm Bram. Họ có nhiều kế hoạch phải bàn và anh đã trì hoãn đủ lâu rồi. Cô theo tiếng nước chảy vào một bể bơi nhỏ có hình dáng lạ lùng đặt ở một góc riêng sau bãi cỏ rì rào và một cây sồi cổ thụ. Một tháp nước cao khoảng mét hai phun nước lên

những tảng đá đen sáng bóng ở một đầu bể bơi càng làm tăng thêm cảm giác hẻo lánh.

Cô đi tiếp thì thấy anh khóa mình trong văn phòng. Anh lại đang nói chuyện điện thoại, và khi cô xoay nắm cửa để vào trong, anh quay lưng lại với cô. Cô cố nghe lỏm qua lớp kính nhưng không thể nghe rõ anh nói gì. Anh gác máy và bắt đầu lọc cọc gõ bàn phím. Cô chẳng hình dung nổi Bram đang làm gì với chiếc máy tính. Mà nghĩ cho cùng, anh đang làm gì mà không ở trên giường trước bốn giờ chiều thế nhỉ?

“Cho tôi vào.”

“Không được,” anh nói to mà tay vẫn gõ đều. “Tôi còn quá bận tìm cách tiêu tiền của cô.”

Cô không mắc bẫy. Thay vào đó, cô bắt đầu hát “Your Body Is a Wonderland” và gõ thành nhịp nhàng lên ô cửa kính cho tới khi anh không thể chịu thêm được nữa và cuối cùng đành đi ra mở một cánh cửa. “Chuyện này tốt nhất là đừng tiêu tốn nhiều thời gian. Máy cô gái điếm tôi đã thuê sẽ tới đây ngay đây.”

“Thật hay được biết điều đó.” Cô bước vào trong và hát đầu về phía cái máy tính. “Trong lúc anh đang chảy nước miếng lên hình những nàng đội trưởng đội cô vũ trần truồng, tôi đã suy tính kế hoạch tái xuất của chúng ta. Có thể anh sẽ muốn ghi chú lại đây.” Cô ngồi xuống cái ghế nâu lún bên dưới poster in hình Marlon Brando và vắt chéo chân. “Anh có một trang web, phải chứ? Tôi đã viết một bức thư nhân danh cả hai chúng ta để gửi tới người hâm mộ.” Cô lạc mất dòng suy nghĩ khi Bram chống khuỷu tay lên bàn. Skip có bàn làm việc, chứ không phải Bram. Skip cũng có một nền tảng giáo dục tốt, một mục tiêu rõ ràng và tâm hồn mạnh mẽ.

Cô trấn tĩnh lại. “Aaron đã đặt bữa tối mai cho chúng ta ở quán Mr. Chow. Sẽ là một vườn thú hoang đại đấy, nhưng tôi nghĩ đó là cách nhanh nhất để chúng ta...”

“Một bức thư gửi người hâm mộ và ăn tối ở Mr. Chow sao? Đó là những ý tưởng mới sáng tạo làm sao. Còn gì nữa không?”

“Bữa trưa ở Chateau vào thứ Tư, rồi ăn tối ở Il Sole vào thứ Năm. Có một buổi quyền góp lớn cho bệnh nhân Alzheimer trong đôi ba tuần nữa. Một vũ hội từ thiện ngay sau đó. Chúng ta ăn, chúng ta cười, chúng ta chụp ảnh.”

“Không vũ hội. Không.”

“Tôi rất tiếc phải nghe điều đó. Anh đã nói chuyện với bác sĩ chưa?”^[8]

Nụ cười của anh cong lên như đuôi rắn trên hàm răng trắng sáng. “Tôi sẽ cực kỳ vui vẻ khi được tiêu khoản năm mươi nghìn đô mà cô trả tôi mỗi tháng để chịu đựng cô cặp kè bên cạnh.”

Anh chẳng biết xấu hổ là gì. Cô nhìn anh gác một chân lên mép bàn. “Thế thôi hả?” anh nói. “Kế hoạch của cô để chúng ta gây chú ý ấy? Chúng ta ra ngoài ăn chứ gì.”

“Tôi cho là chúng ta có thể theo mẫu của anh, say rượu lái xe đôi ba lần, nhưng chuyện đó có vẻ hơi quá, anh không nghĩ thế sao?”

“Dễ thương thật.” Anh thả chân xuống sàn. “Chúng ta sẽ mở tiệc.”

Cô đã suýt được thở phào nhẹ nhõm, nhưng giờ cô nhìn anh một cách hoài nghi. “Loại tiệc nào cơ?”

“Một bữa tiệc thịnh soạn đắt đỏ để chúc mừng việc kết hôn, chứ cô nghĩ còn loại nào vào đây nữa? Sáu tuần tính từ bây giờ, có thể là hai tháng. Đủ lâu để phát thiệp mời và làm gia tăng cảm giác mong chờ, nhưng không quá lâu để công chúng mất hứng thú với câu chuyện tình yêu vĩ đại của chúng ta. Sao cô lại nhìn tôi như thế?”

“Anh tự nghĩ ra chuyện đó đấy à?”

“Tôi khá sáng tạo khi say xỉn mà.”

“Anh ghét bất kỳ thứ gì nghiêm túc. Anh thường đi chân đất tới các bữa tiệc liên kết của nhà đài.” Và phóng đảng một cách quỵến rũ đến mức tất cả phụ nữ trong phòng đều muốn anh.

“Tôi hứa sẽ đi giày. Bảo người của cô tìm một nhà tổ chức tiệc tốt vào. Chủ đề thì rõ ràng rồi.”

Cô bỏ hai chân ra. “Ý anh là gì, chủ đề thì rõ ràng rồi là sao? Nó không rõ ràng với tôi.”

“Đó là vì cô không uống đủ rượu để nghĩ một cách sáng tạo.”

“Khai sáng cho tôi đi.”

“*Skip và Scooter*, tất nhiên rồi. Còn gì nữa nào?”

Cô bật dậy khỏi ghế. “Chủ đề *Skip và Scooter* ấy hả? Anh điên à?”

“Chúng ta sẽ đề nghị tất cả mọi người mặc đồ hóa trang. Hoặc giống người nhà Scofield hoặc người hầu nhà Scofield. Trên tầng hoặc dưới hầm.”

“Anh đang đùa.”

“Chúng ta sẽ bảo thợ làm bánh đặt một bộ búp bê *Skip và Scooter* ngu ngốc lên chóp bánh cưới.”

“Búp bê?”

“Nhà thiết kế hoa nên dùng loại hoa màu xanh nào đó trong phần mở đầu. Có thể là dùng loại kẹo nặn hình dinh thự này để làm quà. Kiểu thế.”

“Anh mất trí hả?”

“Cho mọi người những gì họ muốn, Georgie. Đó là luật đầu tiên của kinh doanh. Tôi ngạc nhiên khi một người lắm tiền như cô lại không biết điều đó.”

Cô trừng mắt nhìn anh. Anh mỉm cười đáp lại với vẻ ngây thơ chẳng hề hợp với khuôn mặt thiên thần sa đọa của mình. Và đó là lúc cô hiểu ra. “Ôi, Chúa ơi... anh nghiêm túc về chuyện bộ phim *Skip và Scooter* tái hợp.”

Anh cười toe toét. “Tôi nghĩ chúng ta nên đặt gia huy nhà Scofield lên thực đơn. Và châm ngôn của gia đình... Nó là cái quái gì nhỉ? ‘Hám Lợi Đời Đời’ à?”

“Anh *thực sự* muốn một bộ phim tái hợp.” Cô ngồi phịch xuống ghế. “Không chỉ vì tiền mà anh đồng ý cuộc hôn nhân này.”

“Tôi sẽ không đặt cược vào điều đó đâu.”

“Anh còn muốn một bộ phim tái hợp nữa.”

Chiếc ghế kêu cọt két khi anh tựa lưng ra sau. “Bữa tiệc của chúng ta sẽ vui hơn nhiều bữa tiệc chiêu đãi quái quỷ hôm cô cưới gã Thẩm Hại. Hãy nói với tôi là thật ra cô đã không rời khỏi nhà thờ trên cỗ xe sáu con bạch mã đi.”

Cỗ xe là ý kiến của Lance, và cô đã cảm thấy mình như một nàng công chúa. Nhưng giờ hoàng tử của cô đã chạy đi với mục phù thủy quỷ quyết, còn Georgie đã vô tình kết hôn với con sói cao lớn xấu xa. “Tôi sẽ không làm bộ phim tái hợp đâu,” cô nói. “Tôi đã mất tám năm cố thoát khỏi cái bóng của Scooter, và tôi sẽ không quay lại với nó đâu.”

“Nếu thực sự muốn thoát khỏi cái bóng của Scooter, cô đã không thực hiện tất cả mấy bộ phim hài lãng mạn dở dãn đó.”

“Chẳng có vấn đề gì với phim hài lãng mạn cả.”

“Phim hài lãng mạn dở òm thì có vấn đề đấy. Máy bộ phim đó không được như *Người đàn bà đẹp* hay *Jerry Maguire* đâu bé ạ.”

“Tôi ghét *Người đàn bà đẹp*.”

“Khán giả thì không. Ngược lại, họ ghét *Người đẹp* và *Mùa hè trong thành phố*. Và tôi cũng chưa nghe được cái gì tốt đẹp về dự án cô vừa đóng máy.”

“Sự nghiệp của anh mới nằm trong hồ rác, không phải sự nghiệp của tôi.” Chỉ đúng về mặt lý thuyết, khi mà phải đến mùa đông bộ phim *Cuộc dạo chơi của bánh ngọt* mới phát hành. “Anh sẽ không kéo tôi xuống cùng anh được đâu.”

Điện thoại bàn reo. Anh liếc nhìn số người gọi và trả lời. “Hử?... Được rồi.” Anh gác máy rồi đi ra khỏi bàn, mang theo cốc đồ uống của mình. “Chaz gọi đấy. Sửa lớp trang điểm của cô đi. Đến giờ trình diễn trước báo chí rồi.”

“Từ khi nào anh bắt đầu quan tâm đến việc trình diễn trước ai đó mà không phải đám phụ nữ rác rưởi vậy?”

“Từ khi tôi trở thành một ông chồng đáng kính. Tôi sẽ gặp cô ở cửa trước trong mười lăm phút nữa. Đừng quên dùng son môi không nhòe đấy.”

“À, tôi nhớ chứ.” Cô nhồm dậy khỏi ghế và lướt đi trước anh. “Trời đất, tất cả những trò võ mồm đầy quyền uy này của anh. Thật là một ví dụ tuyệt vời về thói tự huyễn hoặc...” Với một cái vẫy tay thanh nhã, cô đi về hướng ngôi nhà.

Khi cô trang điểm xong, cào lại mái tóc thẳng và thay chiếc váy ren cotton hiệu Marc Jacobs màu xanh bạc hà, hương thơm của bánh nướng

mới đã bay lên gác. Dạ dày cô sôi lên. Cô không thể nhớ nổi lần cuối cùng mình từng đói đến thế này. Bram đang đợi trong tiền sảnh, cùng Chaz, người đang ngược nhìn anh như thể anh dính mặt trắng và các vì sao lên cơ thể.

Khi Georgie tới bên anh, anh quàng một tay quanh vai cô. “Chaz, em phải bảo đảm Georgie có bất kỳ thứ gì cô ấy muốn nhé.”

Chaz đáp lại với vẻ thân thiện mà Bram có thể coi là thật nhưng Georgie thì chẳng tin lấy một giây. “Bất cứ điều gì cô muốn, Georgie. Cô chỉ cần cho tôi biết thôi.”

“Cảm ơn. Và sự thật là, tôi chưa ăn gì cả ngày, và tôi không phiền nếu...”

“Đề sau đi, em yêu. Chúng ta có việc phải làm.” Bram hôn trán cô, rồi quay sang bưng hai khay chất đầy bánh quy đường tự làm. “Chaz đã làm một món quà thiện chí để chúng ta phân phát cho bạn bè trong giới ký giả.” Anh đưa một khay cho Georgie, rồi tự mình nhặt khay còn lại lên. “Chúng ta sẽ đem cái này ra và tạo dáng cho vài bức ảnh.”

Đám ký giả chẳng thích gì hơn là thức ăn miễn phí. Đó là một ý tưởng tuyệt vời, và cô ước gì mình đã nghĩ ra nó. Anh mở cửa cho cô. “Tôi đã thuê thêm bảo vệ cho tôi khi cổng lắp đặt xong,” anh nói. “Tôi chắc cô không ngại trả phần của mình trong hóa đơn đâu nhỉ.”

“Phần đấy là bao nhiêu?”

“Tất cả. Công bằng thôi, cô đồng ý không, khi mà tôi cho cô một mái nhà?”

“Nếu anh thêm chút thức ăn tử tế vào mái nhà đó...”

“Cô không nghĩ được gì ngoài thức ăn à?”

“Không phải vào lúc này.” Cô lấy một chiếc bánh khỏi khay của mình và cắn một miếng to. Nó vẫn nóng... và ngon tuyệt.

“Không phải lúc cho việc đó.” Anh giật cái bánh khỏi tay cô rồi nhét vào miệng anh. “Chết tiệt, thứ này ngon thật. Chaz càng nấu càng lên tay.”

Cô nhìn chiếc bánh biến mất. Suốt một năm mọi người luôn cố dỗ cô ăn, thế mà giờ đây khi cô thấy thèm ăn, anh lại cướp thức ăn đi. Việc đó khiến cô càng đói hơn.

“Thật hết biết.”

Đoạn cuối đường lái xe dần hiện ra trước mắt, cùng với đám nhân viên an ninh lực lưỡng canh gác ở đó. Vài tá thợ săn ảnh và mấy ký giả chính thống tụ tập lại thành một đám đông âm ỉ trên đường. Georgie vẫy tay chào họ. Bram nắm lấy bàn tay kia của cô, và tay trong tay, họ mang các khay bánh lên trước. Đám thợ săn ảnh bắt đầu “tát nước lên người họ”, một cụm từ đáng ghét chuyên dùng để miêu tả cảnh rào rào chụp hình các ngôi sao.

“Nếu các anh cư xử đẹp, chúng tôi sẽ tạo dáng để các anh chụp vài bức,” Bram nói to. “Nhưng nếu có ai đến quá gần Georgie, chúng tôi sẽ vào trong. Tôi nói thật đấy. Không ai được đến gần cô ấy.”

Cô thoáng cảm động, rồi cô quay lại Lãnh Địa Minh Mẫn khi nhớ ra Bram đang diễn vai người chồng bao bọc.

“Chúng tôi luôn cư xử đẹp, Bram,” một nữ ký giả hét lớn át đám đông ồn ào.

Trước cả khi Bram chuyển cả hai khay bánh cho đội bảo vệ để phân phát, hàng loạt câu hỏi đã bắt đầu bay tới. Họ yêu nhau từ lúc nào? Ở đâu? Vì sao, sau từng ấy năm, họ lại đến với nhau? Thế còn cảm giác chán ghét giữa họ thì sao? Câu này nối tiếp câu kia.

“Georgie, đây có phải là cú phản đòn Lance không?”

“Mọi người đều nói cô biếng ăn. Có đúng không?”

Cô và Bram đều là chuyên gia trong việc giải quyết báo chí, và họ chỉ trả lời những câu họ muốn.

“Mọi người nghĩ toàn bộ chuyện này chỉ là để câu kéo công chúng,” Mel Duffy hét to.

“Bạn hẹn hò để thu hút sự chú ý,” Bram vặn. “Chứ không phải kết hôn. Nhưng mọi người có thể nghĩ những gì họ thích.”

“Georgie, có tin đồn cô đang có bầu.”

“Thật sao?” Vết thương lại nhói lên, nhưng Georgie đóng vai anh hề tự vỗ vào bụng mình. “Xin chào? Có gì trong đó không?”

“Georgie không có bầu,” Bram nói. “Khi việc ấy đến, chắc chắn chúng tôi sẽ cho các bạn biết.”

“Các bạn sẽ đi nghỉ tuần trăng mật chứ?” Tay phóng viên này nói giọng Anh.

Bram xoa khoảng lưng giữa hai bả vai của cô. “Khi chúng tôi có thời gian.”

“Các bạn nghĩ sẽ tới đâu?”

“Maui,” anh nói.

“Haiti,” Georgie nói.

Họ nhìn nhau. Georgie kiễng chân lên hôn góc quai hàm anh. “Bram và tôi định dùng tần suất xuất hiện liên tục trên báo chí của chúng tôi hiện nay để kêu gọi mọi người chú ý tới cảnh khốn khó của những người đang sống trong nghèo đói.” Cô không biết nhiều về Haiti, nhưng cô biết nó

nghèo, và Haiti gần hơn nhiều so với Thái Lan và Philippine, nơi Lance và Jade đang làm từ thiện.

“Như các anh thấy, chúng tôi vẫn đang thảo luận chuyện đó,” Bram nói. Đột ngột, anh kéo cô vào vòng tay anh và trao cho cô nụ hôn đam mê mà cánh báo chí vẫn đang chờ đợi. Cô thực hiện đủ các chuyển động thích hợp để đáp lại, nhưng cô mệt, đói, và đang mắc kẹt trong vòng tay kẻ thù lâu năm nhất của cô.

Cuối cùng họ cũng tách nhau ra. Bram tuyên bố với đám đông trong khi giam hãm cô bằng ánh mắt của người tình si đắm. “Các anh cứ tự nhiên lớn vồn quanh nhà, nhưng tôi có thể bảo đảm tối nay chúng tôi sẽ không đi đâu hết.”

Cô cố đỏ mặt, nhưng chuyện đó vượt quá sức của cô. Liệu có khi nào cô biết được chuyện gì đã xảy ra trong căn phòng khách sạn ở Vegas đó không? Cô không thấy dấu hiệu nào cho biết họ đã làm tình, trừ chuyện cả hai đều trần truồng, một dấu hiệu mà cô cho là cũng khá lớn.

Khi họ quay vào nhà, tay anh lặc tới mông cô nhằm làm béo mắt những người xem mà họ bỏ lại phía sau. “Tuyệt,” anh nói.

Nỗi buồn mà cô đã vô cùng cố gắng kìm ném bất chợt trào lên. “Tôi không bao giờ tha thứ cho anh vì những gì đã xảy ra trên con thuyền đêm đó. Sẽ không bao giờ.”

Anh rút tay lại. “Khi ấy tôi say. Tôi biết mình không hẳn là một người tình trong mộng, nhưng...”

“Việc anh làm chỉ cách hãm hiếp có một bước chân.”

Anh dừng phắt lại. “Vớ vẩn. Tôi chưa bao giờ cưỡng bách một phụ nữ nào trong đời, và tôi cực kỳ chắc chắn là không cưỡng ép cô.”

“Không phải về mặt thể chất, nhưng...”

“Cô đã mê mẩn tôi. Mọi người đều biết điều đó. Cô đã quăng mình vào tay tôi trước.”

“Anh thậm chí còn không nằm xuống cùng tôi,” cô nói. “Anh đã kéo váy tôi lên để làm vui thú bản thân.”

“Tất cả những gì cô phải làm là nói *không*.”

“Rồi anh đi ra. Ngay khi chuyện đó kết thúc.”

“Hồi ấy tôi không hề yêu cô, Georgie. Tôi đã làm tất tần tật mọi chuyện có thể để tỏ rõ điều đó, nhưng cô không nhận thấy dấu hiệu ấy. Ít nhất đêm đó cũng giải quyết xong thứ ấy.”

“Sao anh dám cư xử như đã ban ơn cho tôi! Anh muốn xả và vừa hay khi đó lại có tôi. Anh đã lợi dụng một đứa nhóc ngu ngốc nghĩ anh thật lãng mạn và bí ẩn trong khi anh chỉ là một tên khốn ích kỷ, tự cao. Chúng ta là kẻ thù. Lúc ấy, và bây giờ vẫn vậy.”

“Với tôi thì tốt thôi.”

Khi anh lao đi, cô tự nhủ mình đã nói chính xác những gì cần nói. Nhưng không gì có thể thay đổi quá khứ, và cô không cảm thấy dễ chịu hơn tẹo nào.

Chương 8

Sáng hôm sau Georgie bơi gần một giờ trong cái bể bơi hẻo lánh. Hôm qua cô đã để anh thấy anh đã làm tổn thương cô đến mức nào, và phơi bày loại cảm xúc yếu đuối đó là một sự xa xỉ mà cô không thể lặp lại. Không một chút nào nữa.

Khi đang lên bờ, cô nghe một giọng nói đưa lại từ con đường chạy phía sau đám cây bụi. “Dịu xuống đi, Caitlin... Phải, tôi biết. Có chút niềm tin đi, cưng à...”

Bram đi tiếp trước khi Georgie kịp nghe thêm điều gì. Khi cô quán mình lại trong khăn tắm, cô tự hỏi Caitlin là ai và bao lâu nữa thì Bram sẽ đi tìm một trong những cô nàng bí ẩn của anh để ngoại tình.

Cô lùa ngón tay chải mái tóc ướt đầm, kẹp khăn tắm dưới cánh tay, và đi vào nhà để lục tủ lạnh. Khi cô lấy ra một hộp sữa chua việt quất, Chaz đi vào và thả một chồng thư xuống giữa phòng. “Tôi sẽ rất biết ơn nếu cô tránh xa tủ lạnh ra. Mọi thứ đều được sắp đặt theo cách tôi thích.”

“Tôi sẽ không di chuyển thứ gì mà tôi không ăn.” Chaz đúng là kẻ khó chịu, nhưng Georgie vẫn thấy thương cô ta. Cô không thực lòng tin Chaz là người tình của Bram, nhưng cô tin Chaz yêu anh. Nhớ lại nỗi đau của căn bệnh đặc thù đó, cô chuyển sang một chính sách mới. “Kể cho tôi nghe về cô đi, Chaz. Cô sinh ra ở vùng này à?”

“Không.” Chaz kéo một cái bát đồ trộn ra khỏi tủ bát.

Cô thử lại. “Tôi không nấu được mấy món. Cô học nấu ăn bằng cách nào vậy?”

Chaz đóng sập cửa tủ bát lại. “Tôi không có thời gian để nói chuyện đâu. Tôi cần bắt đầu chuẩn bị bữa trưa của Bram.”

“Trong thực đơn có gì vậy?”

“Một món xa lát đặc biệt mà anh ấy thích.”

“Với tôi thế cũng ổn.”

Chaz nắm lấy khăn lau chén. “Tôi không thể nấu cho cả hai người. Tôi có quá nhiều việc để làm rồi. Nếu cô không muốn tôi bỏ việc, cô sẽ phải tự lo lấy thân.”

Georgie liếm mặt trong nắp hộp sữa chua. “Ai đã nói tôi không muốn cô bỏ việc vậy?”

Mặt Chaz đỏ bừng vì tức giận. Georgie hiểu được, nhưng sự thù địch của Chaz đang làm cho một tình thế vốn đã khủng khiếp càng thêm khó chịu. Cô rút một cái thìa ra khỏi ngăn kéo. “Làm bữa trưa cho hai người đi, Chaz.”

“Tôi nhận lệnh từ Bram. Anh ấy nói anh ấy sẽ không bao giờ can thiệp cách tôi làm việc của mình.”

“Khi nói thế anh ấy chưa kết hôn, nhưng giờ thì rồi đây, và cách cư xử kiêu quý sa tăng của cô sẽ sớm trở nên nhàm chán thôi. Cô có hai lựa chọn. Cô có thể cư xử tử tế, nếu không tôi sẽ thuê nhân viên của riêng tôi, và cô sẽ phải chia sẻ bếp của mình. Không hiểu sao tôi không nghĩ cô thích điều đó.”

Cô cùng hũ sữa chua đi trở ra ngoài.

Khi tiếng bước chân Georgie xa dần, Chaz ép hai nắm tay vào bụng, cố kìm lại tất cả cảm giác căm ghét đang muốn trào ra ngoài. Georgie York có tất cả mọi thứ. Cô ta giàu có và nổi tiếng. Cô ta có những bộ quần áo tuyệt vời và một sự nghiệp lớn. Giờ cô ta có cả Bram, mà đáng ra chỉ một mình Chaz được chăm sóc cho anh.

Bên ngoài cửa sổ phòng bếp một chú chim ruồi bay lên hiên nhà. Chaz nắm lấy một cái khăn giấy và mở cửa tủ lạnh. Sữa không ở chỗ cô đặt và vài hộp sữa chua bị lật. Thậm chí cả mấy quả trứng cũng ở nhầm bên giá.

Cô xếp ngay ngắn tất cả mọi thứ và chùi một vết dơ khỏi cánh cửa. Cô không thể chịu nổi ý tưởng có một người khác ở trong bếp của cô. Trong nhà cô. Cô ném tờ giấy vào thùng rác. Georgie thậm chí còn chẳng xinh lắm, không như những phụ nữ Bram hay đi chơi cùng. Cô ta không xứng với anh. Cô ta không xứng với bất kỳ thứ gì cô ta có. Tất cả mọi người đều biết cô ta chỉ nổi tiếng vì bố cô ta đã biến cô ta thành một ngôi sao. Georgie đã lớn lên mà được tất cả mọi người nịnh hót và bảo cô ta rằng cô ta thật siêu phàm. Chẳng ai từng nịnh hót Chaz hết. Một lần cũng không.

Chaz nhìn quanh căn bếp của cô. Ánh nắng tràn vào qua sáu ô cửa sổ hẹp làm lấp lánh sắc xanh trên những viên gạch lát sàn. Đây là chốn ưa thích nhất của cô trên thế giới, thậm chí còn tuyệt hơn cả căn phòng của cô trên ga ra, thế mà Georgie lại muốn chen lối sống của cô ta vào.

Cô vẫn không thể tin rằng Bram đã không hề kể gì với cô chuyện anh sắp cưới. Đó là điều đau đớn nhất trong tất cả. Nhưng có thứ gì đó không đúng lắm. Anh không đối xử với Georgie theo cách Chaz hình dung anh sẽ đối xử với người phụ nữ mà anh yêu. Chaz quyết tâm phải tìm ra chính xác tại sao lại thế.

Không biết Georgie đi đâu khi Aaron giám sát những người vận chuyển đồ đạc của cô. Tối chiều muộn, cậu đã lắp đặt xong văn phòng cho cô, và cô đã dỡ xong các thùng quần áo vốn choán hết cả phòng ngủ nhưng lại chỉ chứa vài bộ quần áo không nằm trong kho đồ. Đến lúc Aaron đi, cô như bị giam chặt giữa các bức tường. Dù chiếc Prius của cô nằm trên đường ngoài kia, cô không thể tự mình đi đâu hết, không phải vào ngày thứ tư của cuộc hôn nhân, khi mà tất cả đám thợ ảnh trong thành phố đang cắm lều ngoài nhà. Cô ngồi xuống cố đọc.

Hồi lâu sau Bram tìm thấy cô đang đứng cạnh cửa ban công phòng ngủ của cô, tự diễn thuyết một bài diễn văn cổ vũ tinh thần về những thứ như độc lập và tự chủ. “Lái xe tới bãi biển đi,” anh nói. “Tôi sắp điên lên rồi đây.”

“Trời sắp tối rồi.”

“Ai quan tâm chứ?” Anh xoa mu bàn tay trên hàm râu lởm chồm màu vàng. “Tôi đã hút hai gói thuốc lá rồi. Tôi cần ra ngoài.”

Cả cô cũng vậy, cho dù có phải đi với anh. “Anh đã uống rượu à?”

“Không, khi gió! Nhưng tôi sẽ uống nếu tiếp tục mắc kẹt trong này. Giờ thì cô muốn đi hay không nào?”

“Cho tôi hai mươi phút.”

Ngay khi anh rời đi, cô nghiên cứu mục “Siêu Giản Dị” trong tập hồ sơ mà Aaron luôn cập nhật kèm theo hình ảnh của tất cả các món đồ trong tủ quần áo của Georgie, đi kèm lời hướng dẫn của April về cách phối. Có lẽ một ngày nào đó Georgie sẽ có cái thú xa xỉ là được rời nhà mà không phải lo lắng xem cô trông thế nào, nhưng giờ thì cô không thể làm thế. Cô chọn quần jean hãng Rock&Republic, áo quây và áo khoác kimono Michael Kors mà April đã ghi chú là sẽ “tạo sự kết hợp ấn tượng”.

Georgie có khả năng tự phối đồ cho mình, nhưng April làm việc đó tốt hơn. Công chúng không hề biết rằng đa số biểu tượng thời trang nổi tiếng đều thiếu hiểu biết đến thế nào và họ phụ thuộc vào stylist của mình ra sao. Georgie mãi mãi biết ơn vì April vẫn tiếp tục giúp đỡ cô.

Các tay thợ săn ảnh chờ họ ở cuối đường lái xe như một bầy chó đói ăn. Khi Bram đi ra, họ phóng theo chiếc Audi của anh. Anh lách qua, nhưng nửa tá SUV đen nhanh chóng chạy thành hàng phía sau họ. “Tôi cảm giác như chúng ta đang dẫn một đoàn đưa tang,” cô nói. “Tôi chỉ muốn được một lần đi ra khỏi nhà với mái tóc rối bù, không trang điểm và được đến chỗ nào đó mà không bị chụp ảnh thôi.”

Anh liếc nhìn gương chiếu hậu. “Chẳng có gì tệ hơn một người nổi tiếng than phiền về sự mệt mỏi của danh tiếng.”

“Tôi đã phải xoay xở với chuyện này từ khi Lance và tôi bắt đầu hẹn hò. Anh mới chỉ phải chịu đựng có vài ngày thôi.”

“Này, tôi đã bị chụp lén nhé.”

“Bằng sex không tính. Và để xem sau vài tháng sống trong cảnh này anh sẽ hân hoan đến thế nào.”

Anh thắng phanh trước một biển báo dừng, và xe họ suýt bị tông vào đuôi, thế nên cô cho anh yên để tập trung lái xe.

Giao thông chỉ hơi hỗn loạn, và đoàn tùy tùng theo họ suốt cả quãng đường tới Malibu. Thêm vài chiếc SUV gia nhập đám tang, dù đám thợ săn ảnh chắc chắn đã đoán ra rằng Bram đang hướng đến một trong những bãi biển riêng.

Du khách lần đầu tới Malibu luôn ngạc nhiên khi thấy chạy dài dọc những con đường cao tốc là những ga ra tư nhân tạo thành những bức tường kiên cố ngăn cách lối vào bãi biển với tất cả mọi người trừ vài người có đặc quyền sống ở đó. Quá nhà Trevor một chút, Bram rời khỏi đường chính rồi

dừng lại trước một trong những cánh cửa ga ra màu nâu. Một lát sau, họ đi xuyên qua ngôi nhà cũ của Trev, căn nhà mà anh đã rao bán.

Bên ngoài, buổi đêm vẫn là cảnh lãng mạn quen thuộc. Ánh trăng rải bạc lên đầu ngọn sóng. Sóng vỗ vào bãi đá. Cát lạnh lạo xạo dưới chân cô. Thứ duy nhất thiếu vắng là người đàn ông tử tế. Cô nghĩ đến mẫu đối thoại mà cô nghe lỏm thấy lúc trước giữa anh với Caitlin bí ẩn và tự hỏi bao lâu nữa thì cô sẽ lại thấy mình bị kéo vào vụ tai tiếng thứ hai liên quan tới một phụ nữ khác.

Anh bước chậm lại khi họ tới gần mặt nước. Một dải ánh trăng mạ bạc đầu lông mi anh. “Cô nói đúng, Scooter,” anh nói. “Đêm đó trên thuyền tôi đúng là một thằng khốn, tôi xin lỗi.”

Cô chưa từng nghe thấy anh xin lỗi vì bất kỳ việc gì, nhưng có quá nhiều cảm giác đau đớn và xấu hổ vẫn lưu lại trong cô mà đôi ba từ chẳng thể thay đổi khác đi. “Lời xin lỗi không được chấp nhận.”

“Được rồi.”

Cô đợi. “Thế thôi hả?”

Anh nhét hai tay vào túi quần. “Tôi không biết nói gì nữa. Chuyện đã xảy ra, và tôi không hãnh diện về bản thân.”

“Anh muốn xả,” cô nói một cách cay đắng, “mà tôi lại đang ở đó, đứng trước mặt anh đầy tiện lợi.”

“Chờ đã.” Không giống cô, anh không mặc áo khoác, và làn gió ép chiếc áo phông của anh vào sát ngực. “Đêm đó lẽ ra tôi có thể xả với bất kỳ cô gái nào trên tàu. Không phải là tôi tự kiêu đâu nhé. Sự thật là vậy thôi.”

Một con sóng vỗ vào mắt cá chân cô. “Nhưng anh không làm thế. Thay vào đó anh lại chọn con ngốc đây.”

“Cô không ngốc. Chỉ ngây thơ thôi.”

Cô cần hỏi anh một điều, nhưng cô không muốn nhìn anh, nên cô cúi xuống để xắn ống quần lên. “Sao anh lại làm thế?”

“Cô nghĩ vì sao?” Anh nhặt một viên đá lên liệng xuống nước. “Tôi đã muốn đặt cô vào đúng vị trí của cô. Cho cô sáng mắt ra đôi chút. Cho cô thấy rằng dù bố thân yêu có bảo đảm cô nhận được vị thế hàng đầu và tiền lương cao hơn, tôi vẫn có thể khiến cô làm những việc tôi muốn.”

Cô đứng dậy. “Anh chàng tử tế thật.”

“Cô đã hỏi mà.”

Chuyện anh cuối cùng cũng thừa nhận hành vi tồi tệ của mình khiến cô cảm thấy khá hơn đôi chút. Chưa đủ để tha thứ cho anh, nhưng đủ để chấp nhận rằng bằng cách nào đó cô phải cùng tồn tại với anh trong khi họ còn bị kẹt trong cuộc hôn nhân trớ trêu này. Họ lại bắt đầu rảo bước. “Chuyện đó đã cách đây nhiều năm rồi.” Cô bước vòng qua một con rùa cát mà bọn trẻ đã đập lúc trước. “Không có tổn hại lâu dài nào.”

“Khi ấy cô vẫn còn trong trắng. Tôi đã không hề tin mấy lời nhảm nhí cô ba hoa về chuyện ở cùng một người đàn ông từng trải.”

“Hugh Grant,” cô nói.

“Cứ mơ đi.”

Cô cài một lọn tóc bay phất phơ ra sau tai. “Hugh đã bảo tôi rằng tôi thật kỳ diệu. Không, chờ đã. Đó là Colin Firth chứ. Tôi cứ nhầm lẫn giữa mấy anh chàng người Anh lớn tuổi mà tôi đã ngủ cùng.”

“Một rắc rối thường gặp.” Anh quăng một viên đá nữa bay xuống nước.

Cô ngược lên nhìn một ngôi sao đơn độc vừa bắt đầu tỏa sáng. Ở một bữa tiệc trên bãi biển năm ngoái, một người đã bảo cô rằng đó hoàn toàn

không phải là một ngôi sao, mà là Trạm Vũ trụ Quốc tế. “Cô ta là ai?”

“Ai?”

“Người phụ nữ mà tôi nghe thấy anh thì thầm trên điện thoại sáng nay.”

“Tai cô to gớm nhỉ.”

“Thế mới bắt quả tang anh đang ngoại tình được chứ.”

“Không phải hơi sớm để tôi ngoại tình sao? Mặc dù cô cũng phải công nhận là cho tới giờ tuần trăng mật đúng là nhạt thêch.”

Cô vùi gót chân vào sâu hơn trong cát. “Về thói xấu thì tôi chưa bao giờ đánh giá thấp anh.”

“Cô đã khôn lên rồi đấy.”

“Đây không chỉ là chuyện tình dục, Bram. Mà là tất cả mọi thứ. Anh đã được trao cơ hội cả đời có một với *Skip* và *Scooter*, thế mà anh lại hất toẹt nó đi. Anh không trân trọng những gì anh có.”

“Tôi trân trọng những gì nó đem đến cho tôi. Xe hơi, phụ nữ, rượu, thuốc lắc. Tôi có quần áo hàng hiệu miễn phí, một bộ sưu tập Rolex, những ngôi nhà to nơi tôi có thể tụ tập cùng bạn bè. Tôi đã có quãng thời gian tuyệt vời.”

“Tôi thấy chứ.”

“Cách tôi trưởng thành là có tiền thì phải tiêu tiền. Tôi yêu đến từng phút giây cuộc sống như thế.”

Nhưng khoái lạc của anh lại khiến rất nhiều người phải trả giá. Cô xắn tay áo lên. “Bao nhiêu người đã trả một cái giá đắt cho niềm vui của anh. Các bạn diễn, đoàn làm phim.”

“À, phải, cô trách móc đúng người rồi đó.”

“Chính anh cũng trả giá.”

“Và cô sẽ không phải nghe tôi than phiền gì về điều đó đâu.”

“Đúng là không.”

Đầu anh ngẩng lên. “Chết tiệt.”

“Sao cơ...?”

Anh kéo mạnh cô áp vào người anh và nghiền miệng cô trong một nụ hôn cháy bỏng. Một tay trượt xuống dưới áo phông tới eo lưng cô, tay kia đặt lên hông cô. Một cơn sóng vỗ vào họ và bọt nước vờn quanh mắt cá chân họ. Cảnh đắm đuối dưới ánh trăng thật hoàn hảo.

“Máy ảnh.” Anh miết từ đó lên môi cô như thể cô vẫn chưa đoán ra được chuyện đó vậy.

Cô vòng tay quanh cổ anh và nghiêng đầu. Họ đã thực sự nghĩ rằng mình được riêng tư sao, ngay cả trên một bãi biển đáng lẽ phải riêng tư? Lũ chó săn luôn tìm được đường vào. Cô tự hỏi các bức ảnh sẽ mang đến bao nhiêu tiền. Rất nhiều.

Nụ hôn trở nên nóng bỏng hơn. Sâu hơn. Ngực cô ép phẳng vào lồng ngực anh, và bầu ngực bắt đầu râm ran. Cô cảm nhận được anh cứng dần lên.

Anh đặt ngón tay cái vào chỗ da thịt mềm mại trên cột sống cô. Ép đùi anh vào giữa hai chân cô. “Tôi sẽ sờ soạn cô ngay bây giờ.” Tay anh trườn từ khung sườn tới ngực cô. Bàn tay mà không gã thợ ảnh nào nhìn thấy được. Anh âu yếm cô qua lần áo lót, và những cơn khoái lạc trái phép nho nhỏ hư hỏng cuộn cuộn khắp cơ thể cô. Đã lâu lắm rồi cô mới có cảm giác này, mà lại an toàn chứ, bởi vì nó hoàn toàn giả bộ. Và bởi vì nó sẽ chỉ đi xa được đến mức cô cho phép mà thôi.

Các ngón tay anh vẽ theo bầu ngực phồng lên trên cúp áo của cô, và anh thì thầm bên môi cô, “Khi chúng ta thôi vờn nhau, tôi sẽ chiếm lấy em thật mạnh và sâu đến mức em muốn kéo dài mãi mãi.”

Những từ ngữ thô tục của anh mang một luồng khí nóng trào dâng râm ran khắp người cô, và cô chẳng hề cảm thấy có lỗi về chuyện ấy. Họ không hề có tình cảm cá nhân. Chuyện này chỉ đơn giản là chuyện thể xác. Có thể xem Bram là gã trai bao mà cô thuê về đêm.

Nhưng một gã trai bao về nhà khi hần ta làm xong việc, thế nên cô miễn cưỡng rời khỏi vòng tay anh. “Được rồi, tôi chán lắm rồi.”

Những ngón tay anh vuốt nhẹ qua núm vú cứng ngắc của cô trước khi anh lùi ra. “Tôi thấy rõ mà.”

Làn gió nhẹ thổi tóc cô bay lên khỏi gáy và bỏ lại một hàng gai ốc. Cô kéo áo khoác quần chặt hơn quanh người. “Chà, anh không phải Hugh Grant, nhưng kỹ thuật của anh rõ ràng có cải thiện từ cái thời kém cỏi xa xưa đấy.”

“Thật mừng được nghe điều đó.”

Cô không thích vẻ ngọt ngào trong giọng anh. “Quay lại thôi,” cô nói. “Tôi lạnh rồi.”

“Tôi có thể thay đổi điều đó đấy.”

Cô cá là anh có thể. “Về người phụ nữ anh đã nói chuyện trên điện thoại di động hôm nay...” Cô đi nhanh hơn.

“Chúng ta lại quay về chủ đề đó à?”

“Anh nên biết rằng... Nếu tôi chết trong thời gian chúng ta đang kết hôn, tất cả tiền của tôi sẽ được chuyển tới quỹ từ thiện hoặc cho bố tôi.”

Anh dừng phát lại. “Tôi không nhìn ra mối liên quan nào cả.”

“Anh sẽ không kiếm được xu nào đâu.” Cô rảo bước. “Tôi không buộc tội gì hết, chỉ nói cho rõ đề phòng trường hợp anh và cô bạn mà anh nói chuyện điện thoại đang bắt đầu nghĩ ngợi xem hai người sẽ vui thú ra sao khi sống trên đồng tiền của tôi.”

Thật ra cô tỏ ra ranh mãnh chỉ để chọc tức anh. Tuy vậy, Bram đã khánh kiệt và không hề có lương tâm, thế nên cô cũng cảm thấy dễ chịu hơn khi bảo đảm anh hiểu được việc bày mưu khiến cô chết sớm cũng không có lợi gì.

Gót chân anh đá tung cát lên khi anh thu gọn khoảng cách giữa họ. “Cô đúng là đồ đầu đất.”

“Chỉ đề đề phòng thôi.”

Anh nắm lấy tay cô, giống cái nắm tay của một viên quân giáo hơn là của một người tình. “Cho cô biết nhé, chẳng có cái máy ảnh nào hết. Tôi chỉ muốn vui vẻ tí thôi.”

“Và cho anh biết nhé... tôi biết tổng chẳng có cái máy ảnh nào cả, mà chỉ là tôi cũng muốn cho mình vui vẻ tí thôi.” Thật sự thì cô không biết, nhưng lẽ ra cô phải nghi ngờ mới phải.

Gió lao xao, sóng vỗ bập bênh. Cô vẫn chưa chọc tức anh xong đâu, thế nên cô dựa vào cánh tay anh. “Skip và Scooter, cùng nhau dưới ánh trăng. Lãng mạn biết bao.”

Anh trả đũa bằng cách huýt sáo bài “Tomorrow” từ vở *Annie*, đúng cách anh vẫn thường làm bất kể lúc nào muốn chọc cô cáu.

Chương 9

Sáng hôm sau, Georgie rình chờ cho tới khi nghe thấy Bram đi vào phòng tập thể hình. Cô đi tới phòng ăn, chớp lấy chiếc chìa khóa mà hôm qua cô đã thấy anh ném vào một cái đĩa đồng trên giá sách, rồi đi ra văn phòng của anh trong khu dành cho khách. Cô vẫn không thể quen với việc Bram có văn phòng chứ không phải giải quyết công việc trên một cái ghế bar.

Khi đi dọc con đường lát sỏi, cô nghĩ xem những đe dọa tình dục của Bram khác biệt thế nào với những gì cô đã trải nghiệm với Lance. Chồng cũ của cô muốn cô là người đi quyến rũ, và đó chính xác là những gì cô đã cố làm. Cô đọc cả tá cẩm nang tình dục và mua những bộ váy lót khiêu dâm nhất mà cô có thể tìm thấy, bất kể chúng thít chặt đau đớn đến mức nào. Cô đã biểu diễn những điệu múa thoát y khiến cô cảm thấy mình thật ngu ngốc, thì thào vào tai anh ta những câu chuyện gợi tình khiến chính cô lại thấy cụt hứng, và cố tìm những nơi làm tình sáng tạo để giữ cho mọi thứ mới mẻ. Anh ta tỏ ra tán thưởng và luôn nói rằng anh ta hài lòng, nhưng rõ ràng là cô đã có thiếu sót nếu không anh ta đã chẳng bỏ cô để chạy theo Jade Gentry.

Cô đã quá nỗ lực, không đáng phải chịu thất bại thảm thương đến vậy. Tình dục có thể dễ dàng với một số phụ nữ, nhưng nó phức tạp đối với cô, và chỉ nghĩ đến tình thế khó xử mà cô bị vướng vào với Bram cũng khiến cô nôn nao. Bram sẽ không từ bỏ tình dục. Anh sẽ làm việc đó với cô hoặc với người khác. Cũng có thể là cả hai.

Cô đã tự hứa với mình rằng cô sẽ đối đầu trực diện với các rắc rối trước mắt, nhưng họ chỉ mới kết hôn năm ngày nên cô cần ít thời gian để xác định rõ việc này.

Cô mở khóa văn phòng của anh ra rồi bật máy tính lên. Khi chờ nó khởi động, cô bắt đầu rà soát giá sách của anh. Ngay bây giờ cô phải biết cho rõ liệu bộ phim tái hợp chỉ là ảo tưởng trong trí tưởng tượng của Bram hay một thứ gì đó hữu hình hơn.

Cô thấy một bộ sưu tập sách đa dạng và một chồng kịch bản phong phú, nhưng chẳng cái nào trong số chúng dành cho bộ phim tái hợp *Skip và Scooter*. Cô phát hiện ra một loạt DVD đủ thể loại từ đĩa *Bò đực nổi điên* cho tới đĩa gì đó có tên là *Sex trek: The next penetration*. Tủ hồ sơ của anh bị khóa, nhưng bàn thì không, và đó là nơi cô phát hiện ra một hộp bản thảo viết tay đặt phía dưới một chai scotch. Nắp hộp dán chặt băng dính. Nhãn trên nắp viết SKIP VÀ SCOOTER: TÁI HỢP.

Cô chết sững. Cô đã hy vọng Bram dựng chuyện này lên chỉ để chọc tức cô. Anh thừa biết rằng thực hiện một bộ phim tái hợp sẽ là bước lùi khủng khiếp đối với sự nghiệp của cô, vậy thì sao anh lại nghĩ mình có thể thuyết phục cô làm điều đó chứ?

Cô không thích câu trả lời duy nhất mà cô có thể đưa ra. Tổng tiền. Có lẽ anh sẽ đe dọa chấm dứt cuộc hôn nhân của họ nếu cô không thực hiện dự án đó. Nhưng đá cô thì xe tiền sẽ dừng, đồng thời cũng làm cho anh giống một tên khốn, dù có thể anh không quan tâm đến điều đó. Tuy vậy... Cô nhớ cách anh đã hành xử khi ở trước mặt Rory Keene. Có lẽ anh quan tâm đến hình ảnh của anh nhiều hơn những gì anh khiến cô tin.

“Cô đang làm gì trong này thế?”

Cô ngẩng phắt đầu dậy thì thấy Chaz đang đứng ở ngưỡng cửa trông như đứa con cưng của Martha Stewart và Joey Ramone. Bộ đồng phục ngày hôm nay của quần gia nhà cô bao gồm quần jean te tua, áo ba lỗ màu ô liu

và dép lê màu đen. Georgie đưa chân đẩy ngăn kéo đóng lại. Vì không thể bịa ra một lời giải thích hợp lý, cô quyết định xoay chuyển vị trí. “Phải hỏi là cô đang làm gì mới phải chứ nhỉ?”

Đôi mắt viền đen của Chaz nheo lại đầy thù địch. “Bram không thích người lạ trong văn phòng của anh ấy. Cô không nên ở đây.”

“Tôi không phải người lạ. Tôi là vợ anh ấy.” Những từ cô chưa từng mong sẽ nghe thấy vừa thốt ra từ miệng cô.

“Anh ấy thậm chí còn không để người quét dọn vào đây.” Chaz hếch cằm. “Tôi là người duy nhất được vào.”

“Cô trung thành thật đấy. Mà này, thế là thế nào?”

Cô ta rút cái chổi ra khỏi một ngăn tủ nhỏ. “Đó là việc của tôi.”

Georgie không thể rình mò máy tính của anh ngay bây giờ được, nên cô định bỏ đi, nhưng khi đứng dậy, cô phát hiện ra ở góc bàn có một cái máy quay. Chaz bắt đầu quét sàn. Georgie xem xét cái máy quay đủ lâu để phát hiện ra rằng Bram đã xóa sạch bất kỳ màn ân ái nào mà anh mới quay gần đây nhất.

Chaz ngừng quét nhà. “Đừng nghịch cái đó.”

Georgie lập tức chĩa máy quay vào Chaz rồi ấn nút ghi. “Sao cô quan tâm nhiều thế?”

Chaz kéo cán chổi vào ngực. “Cô đang làm gì thế?”

“Tôi tò mò về lòng trung thành của cô.”

“Tắt thứ đó đi.”

Georgie đưa cô ta vào tiêu cự rõ hơn. Dưới những cái khuyên và vể cau có, Chaz có đường nét thanh nhã, gần như mỏng manh. Cô ta đã vén một bên tóc ngắn ngắn khỏi mắt bằng một cái kẹp bạc nhỏ, bên còn lại thì

chĩa ra thành một đám lờm chờm trên tai. Sự đơn phương thù địch của Chaz thu hút Georgie. Cô không tưởng tượng nổi có người có được kiểu tự do không thèm quan tâm xem người khác nghĩ gì như thế. “Tôi đoán cô là người duy nhất ở L.A. không thích máy quay,” Georgie nói. “Không có tham vọng trở thành nữ diễn viên sao? Đó là lý do đa số các cô gái đến đây mà.”

“Tôi ư? Không. Và làm sao mà cô biết tôi không phải người ở đây thế?”

“Cảm giác thôi.” Qua ống kính, Georgie có thể thấy sự căng thẳng siết chặt hai khóe miệng nhỏ nhắn của Chaz. “Đa số những người hai mươi tuổi sẽ thấy chán một công việc như công việc của cô.”

Chaz nắm chặt cây chổi hơn, gần như thể nó là một thứ vũ khí. “Tôi thích công việc của tôi. Hẳn là cô nghĩ việc nhà không quan trọng.”

Georgie trích dẫn lời bố cô. “Tôi nghĩ công việc là thứ mà một người tạo ra.”

Chiếc máy quay đã thoáng biến đổi mối quan hệ giữa họ, và lần đầu tiên từ khi họ gặp nhau, Chaz tỏ vẻ ngập ngừng. “Người ta nên làm những việc mà họ giỏi,” cuối cùng cô ta nói. “Tôi giỏi việc này.” Cô ta cố quay lại với việc quét nhà, nhưng chiếc máy quay rõ ràng là khiến cô ta bồn chồn. “Tắt thứ đó đi.”

“Chuyện này đã xảy ra thế nào?” Georgie đi quanh mép bàn để giữ cô ta trong khung hình. “Cô học được cách điều hành một ngôi nhà ở cái tuổi trẻ thế kia bằng cách nào?”

Chaz thọc mạnh cây chổi vào một góc nhà. “Chỉ là một việc mà tôi đã làm thôi.” Georgie chờ, và trước sự ngạc nhiên của cô, Chaz tiếp tục. “Mẹ kế của tôi đã làm việc ở một nhà nghỉ ven Barstow. Mười hai phòng với một nhà ăn. Cô có tắt cái thứ đó đi không?”

“Ngay đây.” Máy quay làm một số người cảm như hén nhưng lại khiến số khác mở miệng. Rõ ràng là Chaz thuộc loại sau. Georgie bước một bước nữa sang bên. “Cô đã làm việc ở đó à?”

“Thỉnh thoảng. Bà ấy thích tiệc tùng, và không phải lúc nào cũng về nhà đúng giờ để đi làm ngày hôm sau. Khi chuyện đó xảy ra, tôi trốn học và làm thay bà.”

Georgie phóng to để lấy cận mặt cô gái, lợi dụng cơ hội đang giữ thế thượng phong. “Lúc ấy cô bao nhiêu tuổi?”

“Tôi không biết. Mười một tuổi gì đó.” Cô ta quét lại một chỗ vừa mới quét. “Ông chủ chỗ đó không quan tâm tôi bao nhiêu tuổi miễn là công việc đâu ra đó, mà tôi thì còn tốt hơn bà ấy.”

Máy quay ghi lại sự kiện. Nó không đề nghị cho biết ý kiến về một đứa bé mười một tuổi làm công việc chân tay. “Cô cảm thấy thế nào khi lỡ mất buổi học?” Đèn báo hết pin sáng lên.

Chaz nhún vai. “Chúng tôi cần tiền.”

“Công việc đó hẳn phải vất vả lắm.”

“Cũng có những phần tốt đẹp.”

“Như là?”

Chaz tiếp tục chọc cây chổi vào cùng một vị trí trên sàn. “Tôi không biết.” Cô ta dựa cây chổi vào tường và nhặt một tấm vải lau bụi lên.

Georgie cho cô ta một sự khích lệ dịu dàng. “Tôi không tưởng tượng nổi công việc ấy lại có nhiều phần tốt đẹp cho được.”

Chaz trượt tấm giẻ lên một giá sách. “Thỉnh thoảng có nhà có trẻ con tới đặt phòng. Có khi họ đặt pizza hoặc mang bánh kẹp từ nhà ăn về, và lũ trẻ có thể vẩy thứ gì đó lên thảm. Chỗ đó sẽ là một đồng lõa xộn kinh

khủng.” Cô ta tiếp tục phủi bụi cùng một quyển sách. “Rác và thức ăn ở khắp mọi nơi. Ga giường trên sàn. Tất cả các khăn tắm đều được dùng. Nhưng đến lúc tôi rời đi, mọi thứ đã lại ngăn nắp.” Cô ta chụm hai xương bả vai lại rồi ném tấm giẻ xuống. “Chuyện này thật vớ vẩn. Tôi có việc phải làm. Tôi sẽ quay lại khi cô đã ra khỏi đây.” Cô ta hàm hàm bỏ đi đúng lúc máy quay hết sạch pin.

Georgie thở phào nhẹ nhõm. Chaz hẳn sẽ không bao giờ kể cho cô nhiều như thế nếu không có sự hiện diện của chiếc máy quay. Khi rút băng ra nhét vào túi, cô cảm thấy trào dâng cùng dòng nhiệt huyết cô thường cảm nhận sau khi chinh phục được một cảnh quay đầy thách thức.

Tối hôm đó, cô thấy chiếc sandwich ghê tởm nhất thế giới đang chờ cô: một dị vật cao sừng sững xây nên từ nhiều lát bánh mì, nhân thịt dày ịch, nước sốt ngập ngụa, và nửa tá lát bơ. Cô tách nó ra, làm lại cho mình một chiếc sandwich đơn giản hơn, rồi ăn một mình ở hiên. Suốt phần còn lại của buổi tối, cô không thấy Bram.

Ngày hôm sau Aaron đưa qua cho cô số *Flash* mới phát hành. Một trong những bức ảnh chụp ở ban công của Mel Duffy choán hết trang bìa cùng những dòng tíng ngạo ngễ.

Cuộc Hôn Nhân Làm Cả Thế Giới Bàng Hoàng!

Những Bức Ảnh Độc Quyền Về Hạnh Phúc Trăng Mật Của

Skip Và Scooter

Trong bức hình, Bram ôm cô trong cánh tay, chiếc váy trắng thướt tha của cô quấn lấy ống tay áo anh, hai người họ nhìn sâu vào mắt nhau. Hình đám cưới của cô với Lance đã xuất hiện trên cùng trang bìa này, nhưng cặp đôi mới cưới thật sự ấy trông chẳng hề đồ dẫn vì yêu như cặp giả mạo này.

Lẽ ra cô phải cảm thấy dễ chịu mới phải. Chẳng có tiêu đề thương hại nào, chỉ có những dòng hào hứng.

Người hâm mộ Georgie York sững sờ khi cô lén lút bỏ trốn đến Las Vegas với bạn diễn cũ trong phim Skip và Scooter, anh chàng hư hỏng Bramwell Shepard. “Họ đã bí mật hẹn hò nhiều tháng rồi,” cô bạn thân April Robillard Patriot của Georgie nói. “Họ đang đắm say với hạnh phúc, và chúng tôi đều vui mừng khôn xiết.”

Georgie gửi một lời cảm ơn thâm lặng tới April và đọc lướt nốt bài báo.

... người đại diện gạt bỏ những câu chuyện về mối thù đáng cay giữa cặp diễn viên Skip và Scooter. “Họ chưa từng là kẻ thù. Bram đã chấn chỉnh cách cư xử của mình từ lâu rồi.”

Một lời nói dối hay ho làm sao.

Bạn bè nói cặp đôi này có rất nhiều điểm chung...

Ngoài sự căm ghét lẫn nhau, Georgie không thể nghĩ ra gì nữa, và cô ném tờ tạp chí sang bên.

Không có gì hữu ích để làm, cô lang thang sang phòng khách và trảy vài chiếc lá khô trên cây chanh. Qua khốe mắt, cô thấy Bram đi vào bếp, chắc để nạp thêm rượu. Cô không muốn anh nghĩ cô đang cố tình tránh anh, dù sự thật là thật, nên cô rút điện thoại ra khỏi túi và gọi cho anh. “Anh đã thắng ngôi nhà này trong một ván poker, phải không? Như thế giải thích được nhiều thứ đấy.”

“Như là?”

“Trang hoàng tuyệt vời, phong cảnh xinh đẹp, sách có chữ chứ không chỉ tranh. Mà thôi, đừng bận tâm... Hôm nay Skip và Scooter cần xuất hiện trước công chúng lần nữa. Đi uống cà phê thì sao?”

“Ồn với tôi thôi.” Anh đi vào phòng ăn, điện thoại áp vào tai. Anh mặc quần jean và một chiếc áo phông Nirvana điển hình. “Sao cô lại gọi điện cho tôi thay vì nói chuyện trực tiếp?”

Cô chuyển điện thoại sang tai kia. “Tôi quyết định chúng ta giao tiếp từ xa thì tốt hơn.”

“Từ lúc nào thế? À, tôi nhớ rồi. Từ hai đêm trước khi tôi hôn cô trên bãi biển.” Anh tựa vào khung cửa và nhìn cô cháy bỏng. “Tôi có thể biết được qua cách cô vẫn nhìn tôi. Tôi làm cô hứng, và điều đó khiến cô sợ chết khiếp.”

“Anh rất nóng bỏng còn tôi thì hơi lả lơi, vậy làm sao mà tôi đỡ được?” Cô áp điện thoại sát vào tai. “May thay, nhân phẩm của anh đã hoàn toàn triệt tiêu sự ảnh hưởng. Lý do tôi gọi cho anh...”

“Thay vì đi ngang qua phòng và nói chuyện mặt đối mặt với tôi...”

“... là vì đây là một quan hệ làm ăn, và...”

“Từ khi nào mà hôn nhân là một môi quan hệ làm ăn vậy?”

Câu nói đó làm cô điên lên, và cô gấp điện thoại lại. “Từ khi anh lừa tôi trả anh năm mươi nghìn đô một tháng.”

“Lý lẽ tốt đấy.” Anh thả điện thoại vào túi và thông thả đi về phía cô. “Tôi nghe nói tên Thẩm Hại đã không đưa cho cô xu nào trong vụ ly dị.”

Georgie hẳn đã có thể lấy được vài triệu đô tiền bồi thường từ Lance, nhưng để làm gì? Lúc ấy cô chẳng muốn tiền của anh ta. Cô muốn anh ta. “Ai cần tiền chứ? Ái chà... Anh thì cần đấy.”

“Tôi có vài cuộc điện thoại phải gọi,” anh nói. “Cho tôi nửa tiếng.” Anh thò tay vào túi quần jean. “Một chuyện nữa...” Anh tung một hộp nhẫn về phía cô. “Tôi đã mua nó với giá một trăm đô trên eBay. Cô phải thú nhận đi, nó trông như đồ thật.”

Cô mở cái hộp ra và nhìn thấy một viên kim cương ba cara cắt theo chuẩn. “Chà. Một viên kim cương giả đi cùng một ông chồng giả. Ổn thôi.” Cô đeo nó vào.

“Viên đá đó còn lớn hơn viên của cái nhẫn cô lấy từ Thẩm Hại, tên khốn rở tiền.”

“Trừ chuyện đồ của anh ta là thật.”

“Như lời thề hôn nhân của anh ta hả?”

Vài phần tự huyễn hoặc trong cô vẫn muốn tin tưởng những gì tốt đẹp nhất về người đàn ông đã rời bỏ cô, nhưng cô kìm lại thôi thúc muốn xông vào biện hộ cho Lance. “Tôi sẽ luôn trân trọng nó,” cô rít từng từ khi lướt qua anh và đi lên gác.

Cô tham khảo quyển sổ của April rồi chọn quần vải thun bóng và áo xếp nếp màu xanh rêu với ống tay áo hơi phồng. Cô thêm vào đôi giày búp bê hiệu Tory Burch nhưng bỏ qua chiếc ví hàng hiệu ba nghìn đô mà April gợi ý. Người hâm mộ không nhận ra rằng những chiếc ví đắt đỏ kinh hoàng

mà những ngôi sao ưa thích của họ mang đi lung tung một cách cực kỳ bừa bãi đều là đồ tặng, và Georgie đã chán ngấy cảnh là một phần trong âm mưu khiến những phụ nữ bình thường chi quá tay cho một chiếc ví “phong cách” để rồi sẽ thay thế nó bằng một chiếc “phong cách” khác trước khi thể tín dụng của họ đến ngày đáo hạn. Thay vào đó, cô bới ra một chiếc túi vải hiện đại mà Sasha đã tặng cô năm ngoái.

Cô làm tóc, trang điểm lại, và phải nuốt cơn tức giận vào lòng khi đi xuống gác và thấy Bram đang đứng trong tiền sảnh, mặc đúng chiếc quần jean và áo phong Nirvana anh mặc lúc nãy. Theo những gì cô thấy, anh chẳng làm chút gì để sẵn sàng trước đám thợ săn ảnh, và càng bực mình hơn, anh chẳng *cần* làm gì hết. Bộ râu lởm chồm của anh cũng ăn ảnh như mái tóc bù xù, khô rang. Một dấu hiệu khác trong âm mưu chống lại các ngôi sao nữ của Hollywood.

Anh nghịch tặc thiệp nhét trong một lẵng hoa đất tiền đang đặt trên tủ búp phê. “Làm sao mà cô và Rory Keene trở nên thân thiết thế này?”

“Cô ấy gửi hoa à?”

“Cô ta chúc cho chúng ta những điều tốt đẹp nhất. Cứ chỉnh lại nếu tôi sai, nhưng cô ta có vẻ quan tâm đặc biệt tới cô.”

“Tôi hầu như không biết gì về cô ấy.” Điều đó là thật, dù Rory đã có lần gọi điện cho Georgie để khuyên cô tránh ký vào một dự án phim. Georgie đã nghe theo lời khuyên của cô ấy, và quả nhiên bộ phim đó vướng vào rắc rối tài chính nên phải ngưng lại giữa chừng. Vì Vortex không có liên quan gì, và Rory cũng không nhận được gì từ lời khuyên đó, Georgie thấy bối rối trước sự quan tâm của cô ấy. “Tôi nghĩ cô ấy cảm thấy một mối liên hệ nào đó với tôi từ cái năm cô ấy làm trợ lý sản xuất phim *Skip và Scooter*.”

Bram thấy tấm thiệp xuống mặt tủ. “Cô ta đâu có cảm thấy mối liên hệ nào với tôi.”

“Tôi đã tử tế với cô ấy.” Georgie chỉ nhớ mang máng về Rory thời ấy, nhưng cô nhớ quá rõ thói quen làm khổ đoàn làm phim của Bram.

“Trợ lý thấp cổ bé họng thành người đứng đầu hãng phim Vortex trong mười bốn năm,” anh nói. “Ai mà đoán được cơ chứ?”

“Rõ ràng là không phải anh.” Cô trao cho anh nụ cười chọc tức nhất của cô. “Gieo nhân nào gặt quả nấy.”

“Tôi đoán thế.” Anh đeo vào một cặp kính phi công quyền rũ cực kỳ ấn tượng. “Cùng đi khoe nhan của cô cho công chúng Mỹ nào.”

Họ biểu diễn đủ tư thế trước cánh thợ săn ảnh bên ngoài quán Coffee Bean & Tea Leaf trên đại lộ Boulevard. Bram hôn tóc cô và mỉm cười với các tay thợ ảnh. “Cô ấy không đẹp sao? Tôi là người đàn ông may mắn nhất trên thế giới.”

Sau một năm khốn khổ trước công chúng, lời mê đắm giả tạo của anh mang đến cảm giác như một làn hương xoa dịu linh hồn bầm dập của cô. Điều đó thấm thương đến mức nào chứ? Cô giẫm lên chân anh để trả thù.

Chaz đang quay lại nhà sau khi quét dọn văn phòng của Bram thì thấy tay trợ lý ục ịch của Georgie đang đứng cạnh bể bơi, nhìn xuống nước. Cô đi tới chỗ cậu. “Anh không được ở ngoài này.”

Cậu nhấp nháy mắt sau cặp kính. Anh chàng này đúng là lộn xộn. Mái tóc nâu xoắn tít xỏ tung trên đầu, và bất kể cái người nào đã chọn cặp kính quái đản kia hẳn cũng là một kẻ mù. Cậu mặc như một ông lão sáu mươi tuổi béo ú, bụng phình ra trên thắt lưng còn cái áo sơ mi kẻ ca rô đáng thụng thì căng nút.

“Được rồi.” Cậu bước vòng qua cô để quay vào nhà.

Cô phẩy tay. “Mà anh đang làm gì ngoài này thế?”

Cậu thọc tay vào túi quần, khiến hông càng căng phình. “Nghỉ ngơi một chút.”

“Khỏi cái gì chứ? Anh có một công việc thật dễ dàng.”

“Thỉnh thoảng thôi. Giờ thì hơi bận.”

“Phải rồi, trông như thể anh bận thật ấy.”

Cậu không bảo cô xéo đi, một điều cô đáng phải nhận vì đã tỏ ra quá thô lỗ, nhưng cô ghét cái đám người này cứ chạy loanh quanh khắp nhà cô. Rồi còn chuyện ngày hôm qua trong văn phòng Bram với Georgie cùng chiếc máy quay khiến cô rất nôn nao. Lẽ ra cô phải đi ra ngay, nhưng...

Cô cố bù đắp cho Aaron vì thái độ khó ưa của mình. “Bram chắc sẽ không phiền nếu thỉnh thoảng anh dùng bể bơi đâu, miễn anh không hay dùng quá là được.”

“Tôi không có thời gian để bơi.” Cậu rút tay ra khỏi túi rồi đi khỏi chỗ cô về hướng ngôi nhà.

Giờ cô cũng không bơi nữa, nhưng khi còn bé cô rất yêu nước. Chắc cậu xấu hổ về vẻ ngoài của cậu khi mặc đồ bơi. Mà có lẽ chỉ phụ nữ mới cảm nhận theo lối đó.

“Ồ sau đây rất riêng tư,” cô nói to. “Sẽ chẳng có ai nhìn thấy anh đâu.”

Cậu đi vào nhà mà không trả lời cô.

Cô lấy cái vợt giấu sau thác nước ra và bắt đầu hót lá. Bram có dịch vụ dọn bể, nhưng cô thích làm cho làn nước sạch tinh phẳng lặng. Bram bảo cô có thể bơi bất kỳ lúc nào cô muốn, nhưng cô chưa từng bơi.

Cô ném cái vợt xuống. Cho đến hôm thứ Hai, cô vẫn vô cùng hạnh phúc khi được ở đây, nhưng giờ thì, với tất cả những người lạ đang xâm lăng không gian của cô, những cảm giác tồi tệ đang quay lại.

Nửa tiếng sau, cô đi vào văn phòng trên gác của Georgie. Một cái bàn lớn hình bầu dục, bộ tủ tường đồng bộ và mấy cái ghế lượn bọc vải màu đỏ đun in họa tiết nhành cây là đồ đạc mới trong phòng. Mọi thứ đều quá hiện đại đối với ngôi nhà này, cô không thích chúng.

Aaron quay lưng về phía cô, đang nói chuyện điện thoại. “Cô York vẫn chưa nhận phỏng vấn, nhưng tôi chắc chắn cô ấy sẽ rất vui sướng được đóng góp cho buổi đấu giá từ thiện của các anh... Không, cô ấy đã trao tặng các tập bản thảo *Skip* và *Scooter* của cô ấy cho Bảo tàng Phát thanh Truyền hình rồi, nhưng năm nào cô ấy cũng thiết kế vài món đồ Giáng sinh cho những nhóm như nhóm của các anh, và mỗi thứ đều được cô ấy chính tay ký tên...”

Khi nói chuyện điện thoại, cậu như một người khác hẳn, rất tự tin và không giống tên mọt sách nữa. Cô đặt một chiếc bánh cuộn nhân thịt gà lên bàn. Cô trang trí bên cạnh bánh ngô không béo, thịt nạc, cà chua thái lát, vài lá rau bina, một miếng lê và cà rốt thái sợi. Anh chàng này cần phải nghĩ đến trọng lượng rồi.

Nói chuyện xong, Aaron nhìn thấy cái bánh. Khi cậu gác máy, cô nói, “Đừng mong chờ điều này xảy ra hằng ngày đấy.” Cô nhặt tờ *Flash* số mới với hình Bram và Georgie trên trang bìa lên rồi ngồi lên mép bàn của cậu và giở ra. “Ăn đi.”

Cậu cầm cái bánh thịt gà lên và cắn một miếng. “Cô có tí nước xốt nào không?”

“Không.” Cô đưa một mẫu nước hoa lên mũi và ngửi. “Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Cậu tỏ ra lịch thiệp, nuốt miếng bánh rồi mới trả lời. “Hai sáu.”

Lớn hơn cô sáu tuổi, nhưng cậu có vẻ trẻ hơn tuổi thật. “Anh có học đại học không?”

“Đại học Kansas.”

“Rất nhiều người học đại học chẳng biết cái quái gì hết.” Cô nhìn chăm chú vào mặt cậu và quyết định rằng phải có ai đó nói cho cậu biết điều này. “Kính của anh nhìn ngứa mắt thật. Không có ý xúc phạm gì đâu.”

“Nó thì có gì không ổn nào?”

“Nó xấu xí. Anh nên kiểm kính áp tròng hoặc gì đó đi.”

“Kính áp tròng quá sức rắc rối.”

“Anh có cặp mắt đẹp. Anh nên khoe nó. Ít nhất hãy tìm gọng kính tử tế một chút.” Mắt cậu có màu xanh rực sáng và lông mi dày, thú tử tế duy nhất ở cậu.

Cậu cau mày, làm cho má cậu trông như đang nuốt trọn toàn bộ mặt. “Tôi không nghĩ một người có lỗ trên lông mày lại có chỗ chỉ trích người khác.”

Cô yêu đôi lông mày xỏ khuyên của cô. Chúng khiến cô cảm thấy không dễ bị đánh bại, như một kẻ nổi loạn cóc thèm quan tâm đến xã hội. “Tôi thực sự quan tâm đến những gì anh nghĩ đấy.”

Cậu quay lại với máy tính và kéo ra một biểu đồ nào đó. Cô nhồm dầy để bỏ đi, nhưng trên đường ra, cô phát hiện thấy cái cặp xấu xí to đùng của cậu đang mở ra nằm trên sàn nhà với một túi khoai tây lớn bên trong. Cô đi qua chỗ đó và lôi nó ra.

“Này! Cô đang làm gì thế?”

“Anh không cần thứ này. Tí nữa tôi sẽ mang cho anh ít hoa quả.”

Cậu nhóm dậy khỏi ghế. “Để nó lại. Tôi không muốn hoa quả của cô.”

“Thay vì thế anh muốn đồng vợ vắn này sao?”

“Ừ đây.”

“Tệ quá.” Cô thả gói khoai tây xuống sàn và đưa chân giẫm mạnh lên cái túi. Nó rách ra với một tiếng bốp to đùng. “Của anh đây.”

Cậu trừng mắt nhìn cô. “Mà cô có vấn đề gì thế?”

“Tôi vốn là một con khốn mà.” Khi rời văn phòng và quay xuống gác, cô gần như có thể thấy cậu đang lượm những mẩu khoai tây nát vụn ấy.

Bram liên tục biến mất trong văn phòng anh, như thể anh có một công việc thật sự, bỏ mặc Georgie chẳng có cách nào xả cơn tức giận của mình. Cuối cùng cô lang thang lên phòng tập của anh và bắt đầu tập lại quy trình khởi động ba lê mà trước đây cô thường thực hiện mỗi ngày. Cơ bắp của cô cứng ngắc và không hợp tác, nhưng cô vẫn tiếp tục. Có thể cô sẽ cho lắp một xà ngang. Cô luôn thích múa, và cô biết đáng lẽ cô không được cho phép bản thân vứt bỏ nó sang một bên. Với việc hát cũng vậy. Cô không phải một ca sĩ tuyệt vời. Chất giọng vốn mang âm hưởng opera, khỏe và vang, từng khiến cô vô cùng thành công khi còn bé không dày dạn lên theo thời gian, nhưng cô vẫn có thể hát đúng nhạc, và năng lượng của cô bù trừ cho những gì cô thiếu sót trong chất giọng.

Sau khi luyện tập, cô nói chuyện điện thoại với Sasha và April rồi mua sắm trên mạng đôi chút. Công việc thường ngày của cô đã bị giảm thiểu xuống chỉ còn việc quấy nhiễu những cô bạn bạn rộn và bảo đảm cô

trông đủ xinh để chụp ảnh. Cô giải khuây bằng cách bám theo Chaz khắp nơi với cái máy quay và hỏi những câu tọc mạch.

Chaz phàn nàn một cách khở sở, nhưng điều đó cũng không làm cô ta ngừng nói, và Georgie biết thêm đôi điều. Sự thích thú ngày càng tăng của cô với quản gia của Bram là tất cả những gì khiến cô không đưa đầu bếp của riêng mình đến.

Vào sáng thứ Sáu, ngày làm vợ thứ bảy của cô, cô và Bram gặp một nhà tổ chức tiệc, Poppy Patterson nhiều sự đầu đầu cực kỳ đắt đỏ, và rất có uy tín. Mọi thứ về người phụ nữ này đều gây nhức óc, nhưng cô ta thích ý tưởng về chủ đề *Skip và Scooter*, nên họ thuê cô ta và bảo cô ta vạch kế hoạch chi tiết với Aaron.

Chiều hôm đó, bố cô quyết định ông đã phạt cô đủ lâu và cuối cùng cũng gọi cho cô. “Georgie, bố hiểu con muốn bố đóng dấu tán thành lên cuộc hôn nhân của con, nhưng bố không thể làm thế khi bố biết nó sai lầm thế nào.”

Cô sẽ không kể cho ông sự thật, nhưng cô cũng sẽ không nói dối nhiều hơn những gì cô đã nói. “Con chỉ nghĩ chúng ta có thể nói chuyện tử tế. Đòi hỏi như thế là quá nhiều sao bố?”

“Ngay lúc này à? Phải. Bố không thích Shepard, bố không tin cậu ta, và bố lo cho con.”

“Chẳng có gì phải lo hết. Bram không... Anh ấy không giống y như những gì bố nhớ đâu.” Cô cố gợi ra một ví dụ thuyết phục về sự chín chắn của Bram, cùng lúc ấy cô không nghĩ đến cảnh rượu chè của anh. “Giờ anh ấy... đã lớn hơn.”

Bố cô không thấy thuyết phục. “Nhớ này, Georgie. Nếu có khi nào cậu ta cố làm tổn thương con theo bất kỳ cách nào, hãy hứa con sẽ gọi bố tới giúp đỡ nhé.”

“Nghe bố nói như thế anh ấy sẽ đánh con vậy.”

“Có nhiều loại tổn thương. Con chưa bao giờ sáng suốt trong chuyện với cậu ta hết.”

“Đó là cách đây lâu lắm rồi. Chúng con không còn như cũ nữa.”

“Bố phải đi đây. Chúng ta sẽ nói chuyện sau.” Nói rồi ông gác máy luôn.

Cô cắn môi, mắt cay sè. Bố cô yêu cô - chắc chắn là thế - nhưng đó không phải loại tình yêu ấm áp của người bố mà cô muốn. Một tình yêu không có nghĩa vụ nào đi kèm. Một tình yêu mà cô không phải làm việc cật lực để chứng tỏ mình đáng được nhận.

Chương 10

Georgie thức dậy lúc khoảng ba giờ sáng thứ Bảy và không thể ngủ lại. Đúng tầm giờ này một tuần trước, cô đang đứng cạnh Bram thốt lên lời thề hôn nhân. Cô tự hỏi chính xác thì cô đã thề gì.

Phòng ngủ thật ngọt ngào. Cô đá ga trải giường ra, xỏ chân vào một đôi dép hiệu Crocs cũ màu vàng, và băng qua thảm sàn để ra ban công. Lá cọ xôn xao trong gió, và tiếng thác nước nhẹ nhàng dội tới từ bể bơi. Chiều nay Lance đã để lại một tin nhắn thoại nữa. Anh ta *lo lắng* về cô. Cô ước gì anh ta sẽ để cô yên hoặc ước cô có thể ghét anh ta. Thật ra cô thường xuyên căm ghét anh ta, nhưng điều đó cũng chẳng khiến cô thấy khá lên chút nào.

Tiếng đá lạnh lách cách xen ngang dòng suy nghĩ của cô, và một giọng nói dạt đến qua bóng tối. “Nếu cô định nhảy lầu thì chờ đến sáng nhé. Tôi nay tôi quá say để xử lý một xác chết.”

Bram ngồi cạnh cánh cửa phòng anh để mở, ngay sát bên trái cô. Anh đã nhét chân vào một đôi giày đế mềm cũ và vắt chân trên lan can. Với một cốc rượu trong tay và một vệt tối hình lưỡi liềm cắt ngang thân người nghiêng của anh, anh trông y hệt như một gã đang ngấm nghĩ xem nên phạm vào tội nào kế tiếp trong bảy tội chết.

Cô biết tất cả phòng ngủ sau nhà đều dẫn ra ban công tầng hai này, nhưng cho đến giờ cô chưa hề thấy Bram ra ngoài đó. “Không có nhu cầu nhảy lầu,” cô nói. “Tôi đang rất mãn nguyện mà.” Cô nắm tay quanh lan can. “Sao anh không ngủ?”

“Bởi vì đây là cơ hội đầu tiên trong cả tuần tôi được uống trong thanh bình.” Anh chú ý đến bộ đồ ngủ của cô, hoàn toàn khác xa những bộ đồ ngủ nhỏ xíu tha thướt mà cô mặc vì Lance. Tuy vậy, anh dường như không quá phê phán cái quần đùi dễ chịu in hình môi màu hồng và vàng rực rỡ của cô.

Khi cô quan sát nét cong nơi cột sống anh, vẻ buông thả lười biếng ở cổ tay anh, cô có cảm giác mình đang bỏ qua thứ gì đó, nhưng cô không thể chỉ rõ ra. “Có ai từng nói với anh rằng anh uống quá nhiều chưa?”

“Tôi sẽ nghĩ đến việc bỏ rượu sau vụ ly dị của chúng ta.” Anh nhấp một ngụm nữa. “Cô làm gì mà lại thò mũi vào văn phòng của tôi buổi sáng thứ Tư vậy?”

Cô tự hỏi Chaz có thời gian để tổ cáo cô lúc nào. “Thăm dò. Gì nữa chứ?”

“Tôi muốn lấy lại máy quay của tôi.”

Cô rê ngón tay cái lên chỗ gồ ghề trên lan can. “Anh sẽ lấy lại nó thôi. Aaron đang mua cho tôi một chiếc cửa riêng tôi rồi.”

“Cô muốn nó để làm gì?”

“Làm loạn.”

Anh đặt cốc lên sàn gạch. “Ngoài chuyện nâng đồ đạc của tôi, cô còn làm gì ở đó thế?”

Cô nghĩ kỹ xem sẽ nói những gì, rồi quyết định nói thẳng ra. “Tôi cần biết liệu bộ phim tái hợp là thật hay chỉ là một ảo tưởng trong trí tưởng tượng của anh. Tôi đã thấy tập kịch bản, nhưng cái hộp bị dán chặt. Mà đăng nào thì tôi cũng sẽ không đọc nó đâu.”

Anh nhòm dậy khỏi ghế và lững thững đi về phía cô. “Đáng lẽ cô phải hỏi tôi chứ. Tin tưởng là nền tảng của một cuộc hôn nhân hạnh phúc, Georgie. Tôi đau lòng đấy.”

“Anh không đau lòng đâu. Và tôi sẽ không thực hiện bộ phim tái hợp. Không bao giờ. Tôi chán ngấy việc đóng đinh vào một vai rồi. Tôi muốn những vai khiến tôi yêu thích. Đóng Scooter một lần nữa sẽ là quyết định nghề nghiệp tồi tệ nhất tôi có thể đưa ra. Và anh ghét Skip, nên tôi không hiểu lý do anh quyết tâm làm bộ phim tái hợp đến thế. À mà tôi hiểu được rồi, và tôi rất tiếc là anh đã khánh kiệt, nhưng tôi sẽ không phá hoại sự nghiệp của mình để giải quyết rắc rối tiền bạc của anh đâu.”

Anh đi lướt qua cô và thò đầu vào phòng ngủ của cô. “Tôi đoán là có thể thôi chứ gì?”

“Thế đây.”

“Được rồi.” Anh rê tay dọc khung cửa, như thể anh đang xem xét xem nó có bị mục không, nhưng cô không tin anh chịu quy phục dễ dàng như vậy.

“Tôi nói thật đây,” cô nói.

“Tôi hiểu rồi.” Anh quay sang cô. “Vậy mà tôi cứ tưởng cô đang cố thăm dò chuyện yêu đương của tôi cơ.”

“Anh đã cưới tôi, nhớ chưa? Anh chẳng có chuyện yêu đương nào hết.” Ngay khi những từ ấy vượt ra khỏi miệng cô, cô muốn giật chúng lại. Cô vừa trao cho anh một lỗ hổng rộng toang hoác để đào sâu vào chủ đề mà cô muốn tránh nhất. “Tôi về giường đây.”

“Không nhanh thế được.” Anh nắm tay cô trước khi cô kịp chui vào trong, và đó là lúc cảm giác ấy nhói lên trong cô. Cảm giác day dứt mách bảo rằng cô đã bỏ qua một điều gì đó...

“Anh không hút thuốc nữa!”

“Cô lấy ý tưởng đó từ đâu vậy?” Anh thả tay cô ra rồi đi lại cầm cốc rượu lên.

Cô đã chú ý thấy mùi hương từ anh toát ra, như mùi xà phòng và cam quýt, nhưng cho tới chính thời điểm này, cô vẫn chưa đưa ra được kết luận hợp lý. Đúng là họ mới chỉ ở cùng nhau có bảy ngày, nhưng sao cô có thể bỏ lỡ một thứ rõ ràng rành đến thế chứ? “Anh luôn nói đến thuốc lá, nhưng từ hôm nọ tới giờ tôi vẫn chưa một lần thấy anh châm lửa.”

“Dĩ nhiên là cô có thấy rồi chứ.” Anh ngồi phịch xuống ghế. “Lúc nào mà tôi chẳng hút. Tôi vừa hút xong một điếu trước khi cô đi ra.”

“Không phải thế. Anh không có mùi thuốc lá, và tôi chưa từng nếm thấy vị thuốc lá khi phải chịu đựng một trong mấy nụ hôn lâm li của anh. Thời đóng *Skip và Scooter*, hôn anh giống như liếm gạt tàn vậy. Nhưng bây giờ... Anh thực sự đã ngừng hút.”

Anh nhún vai. “Được rồi, cô tóm được tôi rồi. Tôi đã ngừng, nhưng chỉ vì bệnh nghiện rượu của tôi đã quá tầm kiểm soát, và trong một lúc tôi không thể xử lý nhiều hơn một cơn nghiện được.” Anh nâng cốc lên môi.

Ít nhất anh cũng nhận thức được điều đó. Thậm chí vào buổi sáng, cô cũng thấy anh cầm cốc trong tay, và tối qua anh đã uống rượu vang trong bữa tối. Cả cô cũng vậy, nhưng đó là cốc rượu duy nhất của cô trong ngày. “Anh ngừng hút thuốc lúc nào vậy?”

Anh làm bầm điều gì đó mà cô không nghe rõ. “Gì cơ?”

“Tôi nói là năm năm trước.”

“Năm năm!” Điều đó khiến cô tức giận. “Sao anh không thể nói anh đã cai thuốc? Sao anh cứ phải chơi đủ trò trí não thế?”

“Bởi vì tôi thích.”

Cô biết anh, mà cô cũng chẳng hề biết anh, và cô đã phát một khi cứ phải nâng cao cảnh giác. “Tôi mệt rồi. Chúng ta có thể nói chuyện vào sáng mai.”

“Cô biết chúng ta không thể cứ tiếp diễn thế này thêm nữa chứ?”

Cô giả vờ không hiểu. “Chúng ta chưa ai giết chết ai, nên tôi nghĩ chúng ta đang làm khá ổn đấy chứ.”

“Giờ thì cô là người làm trò nhé.” Ly của anh kêu leng keng khi anh đặt nó xuống nền nhà và đuổi người khỏi ghế. “Cô phải công nhận là tôi đã kiên nhẫn.”

“Chúng ta mới cưới có một tuần.”

“Chính xác. Cả một tuần không tình dục.”

“Anh điên thật.” Cô quay người vào cửa, nhưng một lần nữa anh lại cản cô.

“Không phải tôi khoác lác đâu nhé, chỉ là đưa thêm thông tin thôi. Tôi không trông chờ tình dục ngay buổi hẹn đầu tiên, nhưng chuyện thường diễn ra như thế. Buổi hẹn thứ hai là hết cỡ.”

“Thú vị thật. Không may cho anh, tôi tin vào việc thiết lập một mối quan hệ trước, nhưng này, hôn nhân là thỏa hiệp phải không, vậy thì tôi sẵn sàng thỏa hiệp.”

“Thỏa hiệp thế nào?”

Cô giả vờ nghĩ ngợi. “Tôi sẽ làm tình với anh... sau buổi hẹn thứ tư của chúng ta.”

“Và chính xác thì cô định nghĩa ‘buổi hẹn’ là thế nào?”

Cô phẩy tay hững hờ. “À, tôi sẽ biết khi gặp.”

“Tôi cá là thế đấy.” Anh rê ngón tay cái dọc cánh tay trần của cô. “Kỳ quặc là, tôi không quá lo. Chúng ta đều biết cô không trì hoãn lâu được đâu.”

“Bởi vì độ gợi tình mạnh mẽ của anh sao?”

“Vì thế, nhưng còn vì - hãy thành thật nhé - cô như quả mọng mong được hái.”

“Anh nghĩ thế hả?”

“Em bé à, em là một cơn cực khoái đang chờ bùng nổ.”

Da cô nhói lên. “Ồ thế sao?”

“Cô đã ly dị được một năm rồi. Và tên Thẩm Hại là đồ nửa đàn bà, nên chẳng gì có thể khiến tôi tin rằng hắn ta là một người tình đúng nghĩa được đâu.”

Để đoán trước - và đáng thương thay - cô nhảy dựng lên bảo vệ Lance. “Anh ấy là một người tình tuyệt vời. Dịu dàng và chu đáo.”

“Tức là đáng thất vọng.”

“Dĩ nhiên là anh sẽ nói một câu mỉa mai rồi.”

“May cho cô, tôi không dịu dàng mà cũng không chu đáo.” Anh trượt ngón tay cái vào hõm khuỷu tay cô. “Tôi thích làm tình vừa thô bạo vừa bản thủ cơ. Hay là ý tưởng lên giường với một người đàn ông trưởng thành làm Scooter bé nhỏ của chúng ta sợ hãi nhỉ?”

Cô giăng ra. “Người đàn ông nào thế? Tất cả những gì tôi thấy là một cậu bé xinh xắn lớn quá cỡ.”

“Dừng ngay trò vớ vẩn này lại, Georgie. Tôi đã từ bỏ quá nhiều thứ vì cô, nhưng tôi sẽ không bỏ cả tình dục đâu.”

Cô đã biết trước chỉ có thể lờ chuyện này đến chừng này mà thôi. Nếu cô không cho anh thứ anh muốn, anh sẽ không do dự quay số của một ai đó làm được việc ấy. Cô ghét cảm giác bị mắc kẹt. “Anh dừng trò vớ vẩn lại

thì có,” cô trả miếng. “Chúng ta đều biết mức chung thủy của anh còn nhỏ hơn tài khoản ngân hàng của anh.”

“Tôi không phải Lance Marks.”

“Đúng vậy. Lance chỉ ngoại tình với một phụ nữ. Với anh, sẽ là cả một đội quân.” Cô chỉ tay vào khuôn mặt hoàn hảo của anh. “Tôi từng một lần bị bề mặt trước công chúng rồi. Cứ bảo tôi quá nhạy cảm đi, nhưng tôi không muốn nó xảy ra lần nữa đâu.”

“Tôi có thể dính với một phụ nữ trong sáu tháng.” Mắt anh dạt tới ngực cô. “Nếu cô ta đủ tốt trên giường để níu chân hứng thú của tôi.”

Anh đang cố tình như cô, nhưng lời lẽ của anh nhưc nhối đến nỗi lời đáp trả châm biếm của cô nghe chẳng giống châm biếm tí nào. “Vậy thì rõ ràng là chúng ta có rắc rối đây.”

Anh cau mày. “Này, tôi là người duy nhất được hạ thấp cô. Nếu cô tự làm thế với mình thì mối quan hệ của chúng ta mất hết cả vui vẻ rồi còn gì.”

Cô ghét anh chứng kiến dù chỉ là một khoảnh khắc tự ti của cô. “Tôi sẽ bảo đảm cho việc đó không lặp lại.”

Anh tỏ vẻ tức giận. “Tôi không thể tin nổi là cô để tên khốn đó ảnh hưởng mạnh như vậy đến cô. Đó là rắc rối của anh ta. Không phải của cô.”

“Tôi biết điều đó.”

“Tôi không nghĩ là cô biết đâu. Cuộc hôn nhân của cô tan vỡ vì tính cách của anh ta, không phải cô. Những kẻ như Lance sẽ luôn bị hút về người phụ nữ mà hắn nghĩ là mạnh mẽ nhất, và tên Thẩm Hại đã quyết định đó là Jade.”

Sự kiểm soát của Georgie tan biến, “Tất nhiên đó là Jade! Cô ta làm được tất cả mọi thứ! Cô ta xinh đẹp, cô ta là một diễn viên tuyệt vời, và cô ta nói được là làm được. Jade đang ở ngoài kia cứu đời. Nhờ cô ta, các bé

gái châu Á ngay lúc này đây đang đi học thay vì bị ép bán thân cho những tên dân ô. Cô ta chắc sẽ giành giải Nobel Hòa Bình một ngày nào đó. Và cô ta xứng đáng với nó. Việc đó hơi khó cạnh tranh đấy.”

“Tôi chắc chắn Lance đang bắt đầu phát hiện ra điều đó rồi.”

Tất cả những cảm xúc mà cô đã cố gắng hết sức để kiểm soát trào lên.
“Tôi cũng quan tâm đến mọi người!”

Anh chớp mắt. “Được rồi.”

“Tôi có quan tâm! Tôi biết có những người khôn khổ trên thế giới. Tôi biết, và tôi sẽ làm gì đó.” Cô tự bảo mình hãy ngậm mồm lại, nhưng từ ngữ cứ phun ra. “Tôi sẽ đến Haiti. Ngay khi tôi thu xếp được. Tôi sẽ kiểm thiết bị y tế rồi mang chúng đến Haiti.”

Anh nghiêng đầu. Một khoảng im lặng dài đằng dặc. Khi cuối cùng cũng cất tiếng, thái độ của anh dịu dàng lạ thường. “Cô không nghĩ như thế là hơi... lạnh lùng sao? Sử dụng nỗi đau khổ của một đất nước để lên báo?”

Cô vui mặt vào tay. Anh nói đúng, và cô ghét chính mình. “Ôi, Chúa ơi, tôi thật khôn nạn.”

Anh quay vai cô lại rồi kéo cô vào ngực anh. “Tôi cuối cùng cũng kết hôn, và tôi đã nhạt phãi người lẫn thân nhất L.A.”

Cô thật xấu hổ và cô không tin sự thương cảm của anh. “Anh luôn có gu phụ nữ dở tệ.”

“Và đầu óc hạn hẹp.” Anh đưa ngón tay nâng cằm cô lên. “Dù tôi rất thông cảm với sự suy sụp tinh thần đáng xấu hổ vừa rồi của cô, nhưng hãy quay lại những vấn đề cấp bách hơn nào.”

“Thôi đi.”

“Chùng nào cô còn đeo viên kim cương giả của tôi, tôi hứa sẽ không ngoại tình.”

“Lời hứa của anh vô giá trị. Ngay khi giây phút thách thức biến mất, anh sẽ lại vào cuộc săn, và cả hai chúng ta đều biết điều ấy.”

“Sai rồi. Nào, Georgie. Đồng ý đi.”

“Tôi cần thêm chút thời gian để thích nghi với ý nghĩ làm một kẻ lãng lơ.”

“Để tôi đẩy nhanh tốc độ lên vậy.” Anh nghiền miệng mình vào miệng cô.

Nụ hôn này là thực, không có tay thợ ảnh nào nhìn hay vị đạo diễn nào sẵn sàng hô “cắt”. Cô bắt đầu giật ra thì nhận ra rằng cô không cảm thấy cần phải làm thế. Đây là Bram. Cô hiểu rõ anh giả dối đến thế nào, những nụ hôn nhỏ nhoi của anh mang nghĩa gì, và những điều ấy khiến cho kỳ vọng của cô thấp một cách dễ chịu.

Anh trượt lười vào miệng cô trong một hành trình khám phá nhục dục. Anh đã biến thành một người hôn tuyệt vời, và cô nhớ sự thân mật này nhiều hơn cô muốn thú nhận. Cô lướt tay quanh vai anh. Anh có vị đậm tối và những cơn gió bội bạc. Có vị phản bội thời tuổi trẻ và sự ruồng rẫy vô tâm. Nhưng vì cô biết anh quá rõ, vì cô đang bắt đầu tin tưởng bản thân, cô không gặp mỗi nguy hiểm nào về mặt cảm xúc. Bram muốn lợi dụng cô. Tốt thôi. Cô cũng sẽ lợi dụng anh. Chỉ một lát thôi. Chỉ hết một nụ hôn thôi.

Anh xòe một bàn tay ngang eo lưng cô, đưa hông họ lại gần nhau. Anh cứng ngắc, một lát nữa cô sẽ khước từ thôi, và việc sở hữu quyền lực ấy cho phép cô buông thả. Tay anh ôm lấy hông cô. Giá mà người đàn ông có vị thật tuyệt, mang lại cảm giác thật tuyệt và hôn giỏi đến thế này không phải là Bram Shepard.

Đêm và ánh sáng nhàn nhạt từ phòng ngủ của cô biến mất anh từ màu tím oải hương sang đen huyền. “Tôi muốn em đến phát điên,” anh nói.

Con rừng mình u tối đầy nhục dục tràn qua cô bị ngắt quãng bởi một tia đèn màu xanh trắng bất giác lóe lên.

Bram ngẩng phắt đầu dậy. “Chết tiệt!”

Não cô mất một lúc mới hoạt động. Đến lúc cô nhận ra rằng ánh đèn đột ngột ấy đến từ một cái máy ảnh, anh đã lao bỏ đi. Anh vung chân qua thành lan can và nhảy lên mái hàng hiên bên dưới. Cô thở dốc và cúi người qua lan can. “Dừng lại! Anh nghĩ anh đang làm gì hả?”

Lờ tịt cô, anh bò qua mái ngói, giống hệt hoặc Lance hoặc người thể thân của anh ta đã làm trong cả tá phim. Ánh đèn có vẻ như đến từ cái cây lớn chắn giữa đất nhà Bram và nhà hàng xóm. “Anh sẽ gãy cổ mất!” cô gào lên.

Anh hạ mình xuống qua mép mái hiên, bám một lát, rồi thả mình xuống đất.

Tất cả đèn an ninh ở phía sau ngôi nhà sáng lên. Anh loạng choạng đứng dậy, lao qua sân rồi biến mất sau một rặng tre dày. Vài giây sau, đầu và vai anh hiện ra khi anh trèo qua bức tường đá cao ngắt phân cách nhà anh với nhà hàng xóm.

Trong tất cả những việc ngu ngốc... Cô lao xuống gác và chạy ra sân sau đang đổ đèn sáng rực như ban ngày. Ý nghĩ một khoảnh khắc riêng tư như vậy bị lộ ra cho cả thế giới làm cô phát ốm. Cô chạy dọc con đường tới bức tường, đôi Crocs của cô đập vào gót chân. Bức tường cao quá đầu cô tới nửa mét, nhưng cô thấy trên các phiến đá có vài chỗ kê chân và bắt đầu kéo mình lên. Một gờ đá sắc cào xước bắp chân cô. Cuối cùng, cô cũng trèo đủ cao để tì tay trên mép tường xem chuyện gì đang xảy ra bên kia.

Sân nhà hàng xóm rộng và thoáng hơn sân nhà Bram, với những bụi cây được cắt tỉa cẩn chu, một bể bơi hình chữ nhật và một sân tennis. Ở đây, đèn an ninh cũng đã sáng lên, và cô có thể thấy Bram đang lao qua bãi cỏ, đuổi theo một người đàn ông đang nắm chặt thứ chỉ có thể là chiếc máy ảnh. Hấn hấn đã trèo lên cây để theo dõi họ, nhưng chắc hẳn dùng một loại phim tốc độ cao nào đó, nên ánh đèn mới tình cờ bật lên như thế. Ai mà biết được hẳn ta đã chụp được bao nhiêu bức ảnh trước khi bị lộ chứ?

Tay thợ ảnh chạy trước, nhưng Bram không chịu chùn bước. Anh nhảy qua một hàng cây bụi. Gã kia đến một bãi cỏ thoáng. Hấn nhỏ con và có mái tóc xoăn, một người lạ cô không nhận ra. Hấn biến mất sau một căn nhà nhỏ.

Một người phụ nữ phóng ra từ nhà hàng xóm. Trong ánh sáng đang tràn ngập khoảng sân, Georgie nhìn thấy mái tóc dài sáng màu và một cái áo lụa màu hồng đào. Người phụ nữ chạy xuống các bậc đá hình bán nguyệt để ra sân, một việc làm có vẻ sáng suốt khi có một tên xâm nhập đang lảng vảng. Khi cô ta bước vào vùng ánh sáng rực rỡ, Georgie nhận ra hai thứ liền một lúc.

Người phụ nữ đó là Rory Keene... và cô có súng.

Chương 11

Georgie gọi một cách nhẹ nhàng... thật êm ái... và bằng tông giọng thân thiện dễ chịu nhất của cô. “Ừm... Rory à? Làm ơn đừng bắn.”

Rory quay ngoắt về phía tường, mái tóc vàng của cô ta phấp phới. “Ai đó?”

“Georgie. York đây. Và người đàn ông cô vừa thấy chạy ngang qua sân nhà cô là Bram. Chồng... ừm... của tôi. Cô chắc cũng không nên bắn anh ấy.”

“Georgie?”

Các ngón chân cô sắp cứng đơ trong đôi Crocs rồi và cô bắt đầu tuột xuống. “Một tay thợ ảnh đã trèo lên cây nhà cô để chụp ảnh chúng tôi. Bram đã đuổi theo hắn.” Cô cố bám chặt lấy mép tường, nhưng cánh tay cô đang trở nên rã rời. “Tôi sắp... phải buông tay. Tôi phải xuống thôi.”

“Tôi nghĩ có một cái cổng ở cuối tường đấy.”

Georgie trèo xuống đất, nhưng trước đó cô đã cào xước thêm căng chân còn lại của mình.

“Nó ở đâu đó quanh đây,” Rory nói to từ phía bên kia khi Georgie dò đường dọc tường đá. “Xưởng phim sở hữu ngôi nhà này, tôi sống ở đây chưa lâu, nên tôi chưa thực sự biết rõ nó.”

Georgie tìm ra cái cổng gỗ bị khuất một phần sau bụi cây. “Tôi thấy rồi, nhưng nó bị kẹt.”

“Tôi sẽ đẩy từ bên này.”

Cái cổng ỉ ạch nhưng cuối cùng cũng mở ra đủ để Georgie lách qua. Rory đứng ở bên kia với khẩu súng nép vào nếp gấp bộ váy ngủ. Bất kể mái tóc vàng dài rối bù, cô trông vẫn lạnh lùng và bình tĩnh, như thể đương đầu với những kẻ xâm nhập ban đêm cũng là một công việc thường ngày vậy. “Chuyện gì đang diễn ra vậy?”

Georgie nhìn quanh tìm Bram, nhưng chẳng thấy anh đâu. “Tôi rất xin lỗi về việc này. Bram và tôi đang ở trên ban công nhà chúng tôi thì một ánh đèn lóe lên. Một tay thợ ảnh đang núp trên cái cây lớn nhà cô. Bram đã đuổi theo hắn. Chuyện diễn ra quá nhanh.”

“Một tay thợ ảnh đã lên vào đất nhà tôi để quan sát nhà cô sao?”

“Có vẻ thế.”

“Cô có muốn tôi gọi cảnh sát không?”

Nếu Georgie là một công dân bình thường, đó chính xác là việc cô sẽ làm, nhưng sự thật lại không phải thế, và cảnh sát không phải một lựa chọn. Rory có cùng một kết luận. “Câu hỏi ngớ ngẩn thật.”

“Tôi cần... tôi nên bảo đảm rằng Bram chưa giết ai hết.” Cô bắt đầu đi theo hướng mà anh đã biến mất. Ngay khi đến bể bơi, cô phát hiện ra anh đang trở về bên mé nhà. Ngoài việc đi hơi khập khiễng và nét mặt như vừa giết người, anh có vẻ không bị thương. “Tên khốn đó đã thoát khỏi tay tôi.”

“Anh có thể tự giết mình bằng việc nhảy từ mái nhà xuống như thế đấy.”

“Tôi có quan tâm. Con gián đó đã đi quá giới hạn rồi.” Đúng lúc ấy anh phát hiện thấy Rory đang đi về phía anh, khẩu súng lủng lẳng bên người cô ta như một cái túi Prada. Georgie không thể không ghen tị với cô. Một phụ nữ tinh táo như Rory Keene sẽ không bao giờ thức dậy trong một

phòng khách sạn Las Vegas mà thấy mình đã kết hôn với kẻ thù lâu năm nhất. Nhưng nói cho cùng một phụ nữ như Rory Keene luôn kiểm soát cuộc đời của cô ta, không phải chiều ngược lại.

Bram cứng đờ người. Rory lờ anh đi. “Ngay sáng mai tôi sẽ gọi công ty an ninh của tôi, Georgie ạ. Rõ ràng là ánh sáng chưa đủ để làm những vị khách không mời nhụt chí.”

Bram chăm chăm nhìn khẩu súng. “Thứ đó có được nạp đạn không?”

“Tất nhiên.”

Georgie ngậm lại lời châm biếm về hiểm họa của việc dùng vũ khí khi đầu óc còn đang lơ mơ ngái ngủ. Dù chỉ là nói đùa thì có vẻ cũng không khôn ngoan lắm khi lôi một phụ nữ mạnh mẽ như thế ra làm chuyện cười, nhất là người đã bị họ đánh thức vào lúc ba giờ sáng.

“Nó trông như một khẩu Glock,” Bram nói.

“Ba mươi mốt li.”

Sự hứng thú của anh với khẩu súng làm Georgie lạnh người nên cô vội xen ngang. “Anh không được có súng đâu. Anh quá nóng máu để sở hữu vũ khí.”

Bram day day dưới cằm cô theo một cách khiến cô ngửa tay muốn tát anh. Anh trao cho cô một nụ hôn nhanh, lạnh lùng hoàn toàn khác biệt so với nụ hôn thân mật mà họ vừa trao nhau mấy phút trước. “Anh không thể quen được với cách em lo lắng cho anh, em yêu ạ,” anh nói. “Làm sao em qua đây được?”

“Có một cái công.”

Bram gật đầu. “Anh suýt quên mất. Rõ ràng hai gia đình trước kia ở đây vốn là bạn tốt.”

Georgie băn khoăn vì sao Rory lại ở trong ngôi nhà do xưởng phim thuê mà không ở trong ngôi nhà của chính cô. “Bram đã quên không nói cho tôi biết cô sống ở nhà bên.” Cô trượt tay ra sau lưng anh, một cử chỉ thật thắm thiết, trừ cái nhéo mạnh mà cô trao cho anh để trả đũa cách anh vừa day cầm cô.

Anh nhăn mặt. “Anh nhắc rồi đấy chứ, em yêu. Anh nghĩ là có quá nhiều việc xảy ra đến mức chuyện đó đã lẫn ra khỏi đầu em. Và lại, đây cũng không hẳn là cách gặp gỡ chào hỏi hàng xóm đâu.”

Đúng là thế. Các điền sản đất tiền được chia cách bởi những bức tường cao và cổng khóa chặt không giúp tạo ra không khí tiệc tùng đông vui. Trong khu Brentwood nơi cô và Lance từng sống, họ chưa từng gặp ngôi sao nhạc pop những năm chín mươi sống ở ngôi nhà kế bên.

Ánh mắt của Georgie lướt tới khẩu Glock của Rory. “Tốt hơn là chúng tôi nên để cô quay về giường.”

Rory kéo lại quai váy ngủ lên vai. “Tôi ngờ rằng chẳng ai trong chúng ta ngủ được nhiều sau chuyện này.”

“Đúng đấy,” Bram nói. “Sao cô không qua nhà chúng tôi nhỉ? Tôi sẽ đặt một bình cà phê và nướng lại vài chiếc bánh quế của quán gia nhà tôi. Cô sẽ là khách mời chính thức đầu tiên của bọn tôi đấy.”

Georgie trừng mắt nhìn anh. Bây giờ là nửa đêm. Anh mất trí rồi sao?

“Lúc khác đi. Tôi cần đọc vài thứ.” Rory trao cho anh ánh mắt lạnh lẽo nhất, rồi khiến Georgie kinh ngạc khi ôm cô thật nhanh. “Tôi sẽ gọi cho cô ngay khi nói chuyện với công ty an ninh.” Rory quay sang Bram. “Đối xử tốt với cô ấy đấy. Và Georgie, nếu cô cần giúp gì, cứ cho tôi biết.”

Vẻ hóm hỉnh tử tế giả mạo của Bram biến mất. “Nếu cô ấy cần giúp thì tôi sẽ lo liệu.”

“Tôi chắc chắn là anh sẽ làm thế,” Rory đáp lại theo một điệu bộ cho thấy rằng cô không hề tin vào điều đó. Cô bỏ đi, nếp gấp váy ngủ của cô che khuất khẩu súng.

Bram chờ đến khi họ quay về bên kia tường rồi lên tiếng. “Nếu bọn báo lá cải đăng một bức ảnh nào trong số đó, chúng ta sẽ hỏi tội chúng.”

“Chắc chúng sẽ không làm thế đâu,” cô nói. “Không phải ở đây. Nhưng có một thị trường lớn là châu Âu, từ đó ảnh sẽ phát tán trên mạng. Chúng ta sẽ không thể làm được gì trong chuyện đó hết.”

“Chúng ta sẽ kiện.”

“Cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ kết thúc rất lâu trước khi vụ kiện ra tòa.”

“Thế cô có gợi ý gì nào? Chúng ta cứ quên bémng toàn bộ chuyện này đi à? Chuyện này không khiến cô khó chịu sao?”

Sự thật là cô bức điên người. “Tôi ghét nó,” cô nói.

Họ im lặng bước qua sân. Đáng lẽ cô không nên buồn bã thế. Ảnh hai người họ sẽ tạo thêm vào tính chân thực cho cuộc hôn nhân giả tạo của cô. Nhưng cô vẫn có cảm giác bị xâm phạm gần bằng cái ngày cánh thợ săn ảnh bắt được cô đang nhìn vào ảnh siêu âm thai nhi. “Tôi về giường đây,” cô nói, khi họ tới ngôi nhà. “Một mình.”

“Chỉ thiệt cho cô thôi.”

Cô đang đi lên bậc thang thì một mẫu ghép thú vị tạo thành hình ảnh con người Bram Shepard ghép vào đúng vị trí. “Rory có liên quan gì đến dự án bộ phim tái hợp của anh phải không? Đó là lý do anh nịnh hót cô ấy ở quán Ivy hai tuần trước. Và cái lời mời đáng xấu hổ với chuyện nướng lại bánh quế...”

“Em yêu à, tôi nịnh hót bất kỳ ai có khả năng trao cho tôi một vai diễn tử tế.”

“Đáng khinh làm sao. Nhưng tôi phải thú nhận là thật mát lòng khi được nhìn anh uốn gối.”

“Tiền lên bằng mọi giá mà,” anh nói nhẹ bằng.

Không ngủ nổi, Bram ra bể bơi. Cuộc sống đã trở nên quá phức tạp, anh nghĩ thầm khi cởi đồ và lao xuống nước. Anh đã hy vọng cái đám cưới ngớ ngẩn này sẽ khiến mọi thứ êm thấm hơn với anh, nhưng anh đã không tính đến chuyện Rory che chở cho Georgie tới vậy.

Anh ngửa lưng ra và để mình trôi đi. Mỗi lần anh cố tìm lối thoát khỏi cái đường hầm mà anh đã ngã vào, thì lại thêm hố sâu đe dọa chôn vùi anh. Georgie nghĩ tất cả chuyện này là vì tiền. Cô không biết rằng anh còn cần được kính trọng hơn. Mà anh cũng không muốn cô biết. Anh có ý định để cho Georgie tiếp tục xem anh là tên khốn như vốn dĩ. Cuộc đời anh là của chính anh, và anh sẽ không để cô bước vào một phần quan trọng nào trong ấy.

Anh không phải lúc nào cũng là kẻ đơn độc. Lớn lên mà không có một gia đình đúng nghĩa đã khiến anh nhanh chóng tạo ra một gia đình giả tạo từ những tên bạn mà cuối cùng lại đâm sau lưng anh. Anh cứ nghĩ chúng là bạn anh, nhưng chúng chỉ là những kẻ lợi dụng - tiêu tiền của anh, khai thác các mối quan hệ của anh, và cuối cùng thì bẫy anh vào cái cuộn băng sex đáng chết đó. Bài học đắt giá. Tìm kiếm vị trí số một là con đường độc hành.

Georgie không phải một kẻ lợi dụng, nhưng điều đó không có nghĩa là anh muốn cô đào bới tâm trí anh, đoán ra được anh cần tạo dựng một

cuộc sống mới cho chính anh đến thế nào. Cô đã biết anh quá lâu, cô đã thấy quá nhiều, và trò chuyện cùng cô dễ dàng đến mức nguy hiểm. Nhưng anh không thể chịu nổi ý nghĩ cô sẽ chứng kiến cảnh anh thất bại, một khả năng ngày càng lớn dần lên.

Georgie rất hữu dụng trong chuyện đánh bóng danh tiếng của anh và chuyện làm tình. Dù anh muốn mau mau chóng chóng xóa bỏ cái chuyện thời xa xưa ấy đi, nhưng hành vi xấu xí của anh đêm đó trên tàu buộc anh phải trao cho cô khoảng thời gian mà cô cần... rồi sau đó mới quyền rũ cô.

Bốn ngày trôi qua. Đúng lúc Georgie bắt đầu hy vọng rằng các bức ảnh ban công sẽ không bao giờ xuất hiện, chúng lên trang một tờ báo lá cải của Anh. Sau đó, chúng có mặt khắp nơi. Nhưng thay vì tiết lộ cuộc hẹn hò của hai người yêu nhau, những bức ảnh tối mờ mà tay thợ ảnh đã chụp dường như cho thấy Georgie và Bram đang có một trận tranh cãi nảy lửa. Trong bức hình đầu tiên, trông Georgie thật hiếu chiến với hai tay chống nạnh. Bức kế tiếp Georgie đang vùi mặt vào lòng bàn tay, ăn năn với kế hoạch đi tới Haiti quá ích kỷ của mình, nhưng ngay cả người quan sát hồ hững nhất cũng sẽ tin rằng cô đang khóc vì họ cãi cọ. Một bức khác cho thấy Bram đang ôm vai cô. Đó vốn là một cử chỉ an ủi, nhưng hình ảnh tối mờ khiến dáng điệu của anh trông đầy vẻ hăm dọa. Bức cuối cùng, bức mờ nhất, chụp nụ hôn riêng tư của họ. Thật không may thay, chẳng thể nói được anh đang hôn cô hay lắc cô nữa.

Mọi chuyện tồi tệ cứ ập đến.

“Tôi không tin lũ khốn đó sẽ thoát được cái chuyện láo toét này.” Bram đâm mạnh vào một con ruồi dám táo tợn đỗ trên bàn cạnh cốc cà phê của anh. Anh đã từng tỏ vẻ hồ hững nhún vai coi thường những tin đồn tiêu cực, nhưng giờ anh khát máu - của tay thợ ảnh và tất cả những ai đã in

những bức ảnh đó, từ tờ báo gốc cho tới những trang mạng tán nhảm. “Nếu tôi mà tóm được thằng nào...”

“Đừng bận tâm tôi tôi nếu anh tính dùng bạo lực nhé,” cô nói. “Lần này tôi ở phe anh.”

Họ đang ngồi bên ngoài quán cà phê Urth ở Melrose nhăm nháp cà phê hữu cơ. Bảy ngày đã trôi qua kể từ hôm các bức ảnh xuất hiện. Đám thợ ảnh và những người dòm ngó dàn hàng khắp vỉa hè, khách khứa trong quán cà phê cũng công khai nhìn chằm chằm cặp đôi mới cưới nổi tiếng nhất thành phố.

Tất cả mọi thứ cô từng hy vọng đạt được với cuộc hôn nhân này đều đang phản thùng. Tất cả bạn bè cô đều đã gọi điện, trừ Meg hiện vẫn đang mất tăm mất tích. Cô đã phải cản April và Sasha bay về L.A. Còn với bố cô... Ông đã phóng qua nhà và dọa giết Bram. Cô vẫn không chắc ông chịu tin phần trách nhiệm của cô trong những gì đã thực sự xảy ra, và ông chỉ càng phản đối dữ dội cuộc hôn nhân của họ. Năm quyền kiểm soát cuộc đời mình với cô thật quá khó khăn. Sự tự tin của cô lung lay hơn bao giờ hết.

“Cô sẽ cười với tôi chứ, vì Chúa?” Quai hàm siết chặt khiến nụ cười của chính anh trở nên đáng ngờ, nhưng cô đóng vai người lính tận tâm và cúi người tới trước để hôn khéo miệng mím chặt của anh.

Không có thêm nụ hôn riêng tư nào nữa kể từ cái đêm trên ban công cách đây mười một ngày, mặc dù cô đã nghĩ về nụ hôn ấy nhiều hơn cô muốn. Cô có thể ghét bản tính con người Bram, nhưng rõ ràng cơ thể anh là một vấn đề khác, bởi vì niềm vui duy nhất mà cô cố gọi lên được suốt cả tuần này chính là nhìn anh đi loanh quanh mà không mặc áo, hay kể cả là có mặc áo, như bây giờ.

“Và đây là một cuộc hẹn, chết tiệt. Cuộc hẹn *thứ năm* của chúng ta tuần này.”

“Vớ vẩn,” cô nói, vẫn cười. “Đây là công việc, kiểm soát thiệt hại như tất cả những buổi khác. Tôi đã bảo anh là chừng nào cả hai chúng ta đều vui vẻ mới được tính là hẹn hò, và phòng trường hợp anh không nhận thấy, lúc này chúng ta thật khôn khổ.”

Anh nghiêng răng. “Có lẽ cô có thể cố gắng hơn chút nữa.”

Cô nhúng chiếc bánh quy thứ hai của mình vào cốc cà phê và nhấm nháp từ tốn. Ít ra thì cô cũng tăng được vài cân, nhưng đó chỉ là chút đèn bù nhỏ nhoi cho việc bị mắc kẹt trong một tình huống khó chịu với đám báo chí bám rịt lấy họ... và với một người đàn ông đầy nam tính.

Anh đặt cốc xuống. “Người đời luôn nghĩ anh không biết nói dối.”

“Thế mà có đấy.”

Hàng loạt bài báo với các nhan đề:

Hôn Nhân Kết Thúc! Đoạn Kết Kế Tiếp

Trái Tim Georgie Lại Tan Vỡ

Kết Cuộc Của Georgie! Đi Cai Nghiện!

Thậm chí cả băng sex cũ của Bram cũng xuất hiện trở lại.

Họ đang cố cải thiện tình thế bằng cách tới tất cả các điểm nóng hàng ngày của đám thợ săn ảnh. Họ mua bánh ngọt ở hiệu City Bakery ở Brentwood, ăn trưa ở Chateau, thăm quán Ivy một lần nữa, rồi cả Nobu, Polo Lounge, và Mr. Chow. Họ dành hai đêm dạo qua các câu lạc bộ, khiến cho Georgie cảm thấy mình già nua và càng tuyệt vọng hơn. Hôm nay, họ sẽ đi mua sắm trong cửa hiệu Armani ở Robertson, Fred Segal ở Melrose,

rồi ghé qua một cửa hàng thời thượng nơi họ sẽ mua một bộ áo phông đôi đáng ghét mà họ sẽ không mặc ở đâu hết ngoài chốn công cộng.

Họ chỉ có thể mạo hiểm ra ngoài một mình vài lần. Bram lên đi tới vài cuộc họp bí hiểm. Cô tham dự vài buổi học nhảy, đi leo núi buổi sáng, và gửi một tấm séc nặc danh đáng giá cho chương trình cứu trợ thức ăn cho dân nghèo Haiti. Tuy nhiên thường thì họ vẫn phải dính lấy nhau. Theo gợi ý của anh, cô dùng đến chiêu ưa thích của những ngôi sao thèm khát sự chú ý là thay đổi quần áo vài lần một ngày, vì một bộ quần áo mới đồng nghĩa với việc các báo lá cải sẽ mua một bức ảnh mới. Sau khi dành cả năm vừa qua cố tránh khỏi con mắt công chúng, cô không thể bỏ lỡ sự trở trêu này.

Khách trong quán cà phê này giờ đều hài lòng với việc ngôi yên ỉm ngăn họ, nhưng lúc này một anh chàng có chòm râu dê lởm chồm và đeo một chiếc đồng hồ Rolex giả đang bước đến bàn họ. “Tôi có thể xin chữ ký anh chị không?”

Cô không ngại ký cho những người hâm mộ thật sự, nhưng có gì đó mách bảo cô rằng chữ ký này sẽ bị đem bán trên eBay ngay cuối ngày hôm nay.

“Chỉ chữ ký của chị là được rồi,” cậu ta nói, xác nhận nghi ngờ của cô khi cô nhận lấy bút và một mẫu giấy trắng tinh mà cậu ta đưa cho cô.

“Hãy để tôi ghi tên cậu,” cô nói.

“Chị không phải làm thế đâu.”

“Phải ghi chứ.”

Ghi tên người nhận vào chữ ký sẽ làm chữ ký giảm giá trị, và cái miệng thảm hại của cậu ta sung sĩa lên khi nhận thấy đã bị cô lật tẩy. Cậu ta làm bầm cái tên Harry. Cô ký, “Gửi tới Harry, với tất cả tình yêu của tôi”. Ở dòng kế tiếp, cô cố tình viết sai họ của cô, thêm một chữ *e* vào chữ York, để

chữ ký trông giả mạo. Bram, trong lúc ấy, nguyệt ngoạc “Miley Cyrus” lên tờ giấy kia.

Tên nhóc vo tròn cả hai chữ ký và hăm hăm bỏ đi. “Cảm ơn chẳng vì gì cả.”

Bram ngồi lún xuống ghế và làm bầm, “Cuộc sống thế này là kiểu quái gì đây?”

“Ngay lúc này thì nó là cuộc sống của chúng ta, và chúng ta cần phải làm cho nó tươi đẹp nhất có thể.”

“Ban ơn cho tôi bằng cách hát nhạc phim *Annie* cho tôi nghe đi.”

“Anh là một người rất tiêu cực.” Cô chứng thực quan điểm của mình bằng cách ngân nga đoạn điệp khúc của bài “Tomorrow”.

“Đủ rồi.” Anh bật dậy. “Ra khỏi đây thôi.”

Họ bắt đầu đi dọc vỉa hè, tay họ lồng vào nhau, mái tóc màu vàng đồng của anh rực lên trong nắng, mái tóc của cô thì đang rất cần được cắt tỉa, và đám thợ săn ảnh bám sát phía sau. Chuyển đi kéo dài một lúc. “Cô có phải dừng lại nói chuyện với mọi đứa bé mà cô gặp không?” Bram gầm ghè.

“Chiến dịch ảnh hữu hiệu đấy chứ.” Cô không tiết lộ mình thích được nói chuyện với trẻ con biết bao nhiêu. “Và anh là ai mà dám phàn nàn chứ? Bao nhiêu lần tôi phải đứng chờ trong lúc anh tán tỉnh phụ nữ khác rồi?”

“Bà vừa gặp ít nhất phải sáu mươi rồi.”

Bà ta có một nốt ruồi lớn trên mặt và trang điểm xấu òm, nhưng Bram đã tán thưởng đôi khuyên tai và thậm chí còn nhìn bà ta đắm đuối. Cô đã nhận thấy anh làm thế rất nhiều lần, bỏ qua các nữ hoàng sắc đẹp và trò chuyện với những người chị em giản dị hơn của họ. Trong vài giây, anh làm họ cảm thấy họ thật xinh đẹp.

Cô ghét những khi anh làm chuyện tử tế.

Nhưng bản tính xấu xa thường trực của anh lại khiến cô nhẹ nhõm, thế nên khi cô thấy một cửa hàng hoa xinh xắn, cô kéo anh vào trong. Không gian bên trong ngát hương, hoa được sắp xếp rất đẹp mắt, và người bán hàng đã để họ lại với nhau. Georgie từ từ xem xét các bó hoa và cuối cùng chọn một bó pha trộn giữa diên vĩ, hoa hồng và hoa ly. “Anh trả.”

“Tôi vẫn luôn là một người hào phóng mà.”

“Anh sẽ gửi hóa đơn cho tôi, phải không?”

“Đáng buồn, nhưng là sự thật.”

Trước khi họ tới được quầy thu ngân, di động của anh reo lên. Anh liếc nhìn màn hình rồi gấp điện thoại vào mà không trả lời. Cô nhận thấy anh rất hay nói chuyện điện thoại, nhưng hiếm khi nói ở chỗ cô nghe lỏm được. Cô giờ tay ra trước khi anh kịp nhét di động vào túi. “Đưa nó cho tôi mượn, được chứ? Tôi cần gọi một cuộc mà lại bỏ quên di động ở nhà rồi.”

Anh đưa nó cho cô, nhưng thay vì ấn số, cô gõ nhẹ lên màn hình tới mục những cuộc gọi gần đây nhất. “Caitlin Carter. Giờ thì tôi biết tên họ người tình của anh rồi.”

Anh giật điện thoại lại. “Đừng có tọc mạch nữa. Và cô ta không phải người tình của tôi.”

“Vậy sao anh không nói chuyện với cô ta trước mặt tôi?”

“Bởi vì tôi không muốn.” Anh cầm bó hoa đi đến quầy tính tiền. Khi anh dừng lại gần một khay trồng đầy những bông hoa lòn xòe màu tùng lam, cô choáng ngợp trước sự đối lập giữa vẻ nam tính tự tin của anh với những bông hoa yếu điệu ấy. Một lần nữa, cô lại cảm thấy cái cảm giác khuấy động nhục dục rất phân tâm đó. Sáng nay cô thậm chí còn tìm có tập thể dục với anh chỉ để được ngắm màn trình diễn của anh.

Chuyện đó nghe thật thảm hại, nhưng dễ hiểu. Cô thậm chí còn hơi tự hào về bản thân. Bất chấp những hỗn loạn hiện thời do các bức ảnh khuấy lên, cô vẫn đang trải nghiệm dục vọng ở mức độ bản năng nhất, không hề có dù chỉ một phần tình cảm. Về cơ bản, cô đã biến thành đàn ông.

Bram đưa hoa cho cô mang ra khỏi cửa hàng. Lúc này họ đã khá may mắn khi tìm được một chỗ đậu xe hiếm hoi gần đó, nhưng họ vẫn phải vượt qua đám đông thợ săn ảnh ồn ào đang bám lấy vỉa hè trước mặt.

“Bram! Georgie! Đẳng này!”

“Hai người đã giảng hòa rồi à?”

“Hoa làm lành hả Bram?”

“Georgie! Đây mà!”

Bram kéo cô sát vào anh. “Lùi lại, các anh. Cho chúng tôi ít chỗ trống chứ.”

“Georgie, tôi nghe nói cô đã gặp luật sư.”

Bram nắm mạnh tay thợ săn ảnh đến quá gần. “Tôi đã bảo tránh ra!”

Bất ngờ Mel Duffy hiện ra giữa đám đông và giờ máy ảnh của hân hướng về phía họ. “Này, Georgie. Có bình luận nào về vụ sảy thai của Jade Gentry không?”

Ống kính của anh ta chớp liên tục.

Georgie cảm thấy buồn nôn. Lòng ghen tị của cô bằng cách nào đó đã đầu độc cái bào thai nhỏ bé đó. Duffy đã bảo họ rằng vụ sảy thai xảy ra ở Thái Lan gần hai tuần trước, chỉ vài ngày sau đám cưới ở Vegas của cô, khi

Lance và Jade sắp sửa hợp tác với một phái đoàn Liên Hợp Quốc. Chuyên gia công chúng của họ vừa thông báo tin đó, nói rằng hai người họ vô cùng suy sụp nhưng các bác sĩ đã trấn an họ rằng không có lý gì mà họ lại không thể có những đứa con khác. Tất cả tin nhắn thoải mái mà Lance đã để lại cho cô...

Bram không nói gì cho tới khi họ gần về đến nhà. Khi đó anh tắt đài đi và nhìn sang cô. “Bảo tôi rằng cô không để chuyện này làm buồn lòng đi.”

Loại phụ nữ nào lại phẫn nộ với một đứa bé chưa sinh vô tội chứ? Cảm giác tội lỗi khiến cô thấy muốn nôn. “Tôi sao? Tất nhiên là không. Chuyện đáng buồn, chỉ thế thôi. Tất nhiên là tôi thấy tiếc cho họ.”

Vẻ thấu hiểu của anh khiến cô ngaoảnh mặt đi. Cô cần một gã trai bao, chứ không phải một bác sĩ tâm lý. Cô chỉnh lại kính râm của mình. “Chẳng ai lại muốn một chuyện như thế xảy ra. Có lẽ tôi ước mình đã không phẫn nộ đến thế khi nghe tin cô ta có mang. Cũng tự nhiên thôi.”

“Chuyện này chẳng liên quan gì tới cô cả.”

“Tôi biết thế.”

“Nào cô biết thế, nhưng những phần còn lại trong cô thì cứ rối tung beng lên trước bất cứ chuyện liên quan đến tên Thẩm Hại.”

Sự tự chủ của cô tan biến. “Anh ta vừa mất con! Một đứa con tôi đã không muốn nhìn thấy được sinh ra.”

“Tôi biết ngay mà! Tôi biết ngay cô đã quyết định mình phải chịu trách nhiệm vì một lý do nào đó. Cứng rắn lên, Georgie.”

“Anh nghĩ tôi không cứng rắn sao? Tôi đang sống sót được trong cuộc hôn nhân này, không phải sao?”

“Đây không phải một cuộc hôn nhân. Đây là một trận cờ.”

Anh nói đúng, và cô phát ốm vì toàn bộ chuyện này. Họ lái nốt quãng đường còn lại về nhà trong im lặng, nhưng sau khi đỗ xe vào ga ra, anh không đi ra ngay lập tức. Thay vì vậy, anh ngồi đó, kéo kính râm của anh ra nghịch gọng kính. “Caitlin là con gái Sarah Carter.”

“Tiểu thuyết gia à?” Cô thả tay nắm cửa ra. “Bà ấy đã chết cách đây ba năm.”

“Tôi có nhớ.” Xét theo quá khứ của Bram, cô chắc chắn Caitlin là một cô nàng rộng tuếch, nhưng có lẽ không phải thế đâu khi mà cô ta có mẹ là một tác giả cỡ Sarah Carter. Carter đã viết một số tác phẩm kinh dị, chẳng có quyền nào thành công. Vài năm sau khi bà mất, một nhà in nhỏ đã phát hành *Ngôi nhà cây*, một tác phẩm chưa được xuất bản trước đây. Cuốn tiểu thuyết dần dần đã khiến công chúng mê mẩn và trở thành con cưng của các câu lạc bộ sách. Giống như tất cả những người khác, Georgie rất thích nó.

“Caitlin và tôi đang hẹn hò vào thời điểm quyền sách mới phát hành,” Bram nói. “Trước khi nó lọt vào danh sách bán chạy nhất. Cô ta có nói rằng thứ cuối cùng mẹ cô ta viết trước khi mất là một kịch bản phim cho *Ngôi nhà cây*, và cô ta đã đề tôi đọc nó.”

“Sarah Carter tự mình chuyển quyền sách thành kịch bản phim sao?”

“Một kịch bản vô cùng tuyệt. Tôi đã mua quyền chuyển thể nó hai tiếng sau khi tôi đọc xong.”

Georgie gần như nghẹt thở. “Anh giữ quyền chuyển thể *Ngôi nhà cây* sao? Anh ư?”

“Tôi đã say và không nghĩ đến những gì tôi sắp vướng vào.” Anh bước ra khỏi xe, trông anh vẫn lộng lẫy và vô giá trị như thường lệ.

Cô đi nhanh qua ga ra theo anh. “Chờ đã. Anh đang bảo tôi anh mua quyền chuyển thể nó *trước khi* quyền sách trở thành sách bán chạy sao?”

Anh đi vào trong nhà. “Tôi đã say và may mắn.”

“Hẳn rồi. Mà may mắn đến thế nào?”

“Rất may. Caitlin có thể bán quyền chuyển thể kịch bản đó với giá gấp hai mươi lần số tôi đã trả cho cô ta, một điều mà cô ta không ngừng nhắc nhở tôi.”

Georgie ấn lòng bàn tay vào ngực. “Cho tôi một phút nào. Tôi không biết thứ gì khiến tôi khó hình dung hơn. Anh làm một nhà sản xuất hay chuyện anh đã thực sự đọc hết cả một kịch bản từ đầu tới cuối.”

Anh đi vào bếp. “Tôi đã trưởng thành hơn thời *Skip và Scooter* của chúng ta.”

“Đấy là ý kiến của anh.”

“Tôi đã hầu như không phải tra một từ khó nhằn nào.” Cô không mong anh nói gì thêm nên rất ngạc nhiên khi anh tiếp tục. “Không may là, tôi đang gặp ít rắc rối tìm đầu tư cho nó.”

Cô ngừng lại. “Anh đang thực sự cố thực hiện dự án đó à?”

“Chẳng còn gì hay ho hơn mà làm.”

Điều đó giải thích hết những cuộc gọi bí ẩn, nhưng không giải thích tại sao Bram phải xem chuyện này là một bí mật lớn đến thế. Anh ném chìa khóa xe lên quầy bếp. “Tin xấu là quyền chuyển thể của tôi hết hạn trong chưa đầy ba tuần nữa, và nếu đến lúc đó tôi không thể có ngân sách, Caitlin sẽ có lại quyền bán kịch bản.”

“Và giàu hơn một cách đáng kể.”

“Cô ta cóc thềm quan tâm đến thứ gì ngoài tiền. Cô ta ghét mẹ mình. Cô ta sẽ bán *Ngôi nhà cây* cho cả xưởng phim hoạt hình miễn là họ đưa ra lời đề nghị tốt nhất.”

Georgie chưa bao giờ mua quyền chuyển thể một quyển sách hay kịch bản, nhưng cô biết quy trình hoạt động. Người giữ quyền chuyển thể - trong trường hợp này là Bram - chỉ có một khoảng thời gian nhất định để kiếm nguồn tài trợ vững chắc cho dự án của mình trước khi quyền chuyển thể của anh ta hết hạn và quyền ấy quay lại với người chủ sở hữu ban đầu. Vì tất cả những gì anh còn lại khi việc đó xảy ra sẽ chỉ là một cái hố lớn trong tài khoản ngân hàng, thái độ nịnh bợ của anh với Rory Keene cuối cùng cũng trở nên dễ hiểu.

“Anh sắp kiếm được ai đó nhận *Ngôi nhà cây* chưa?” cô hỏi, dù cô đã có câu trả lời sơ bộ rồi.

Anh lấy một chai nước từ tủ lạnh. “Sắp rồi. Hank Peters rất thích kịch bản và ông ta cũng có hứng thú làm đạo diễn, nên việc đó thu hút rất nhiều sự chú ý. Nếu tuyển chọn đúng diễn viên, chúng ta có thể làm phim với ít vốn, thêm một điểm cộng nữa.”

Peters là một đạo diễn tuyệt vời, nhưng Georgie không hình dung nổi cảnh ông ta sẵn sàng làm việc với Bram Shepard lông bông. “Hank có hứng thú hay đã cam kết rồi?”

“Có hứng thú cam kết. Và tôi sẽ được chọn nam chính đóng vai Danny Grimes. Đó là một phần của thỏa thuận.”

Grimes là một nhân vật đa chiều hiếm có, và cô không ngạc nhiên khi có nhiều nam diễn viên sẽ thấy hứng thú. “Anh có ai thế?”

Anh vặn nắp chai. “Cô nghĩ ai nào?”

Cô chăm chăm nhìn anh, rồi rên lên. “Ôi, không... Không phải chứ.”

“Một vài bài học diễn xuất là được... tôi sẽ có thể xử lý vai diễn đó.”

“Anh không thể đóng một vai như thế. Grimes là một nhân vật phức tạp. Anh ta đầy mâu thuẫn, giằng xé... Anh sẽ bị nhạo báng khắp nơi mất. Chẳng trách gì anh không kiếm được vốn.”

“Cảm ơn phiếu tin tưởng của cô nhé.” Anh hóp một ngụm nước.

“Anh đã thực sự nghĩ thông chưa đây? Những nhà sản xuất thành công cần một danh tiếng nào đó khác chứ không phải cái tiếng lông bông. Và cái cách anh khẳng khẳng đòi đóng vai chính... Không thông minh đâu.”

“Tôi có thể làm được việc ấy.”

Sự dūr dơi của anh khiến cô dao động. Bram mà cô biết chỉ quan tâm đến khoái lạc. Cô cân nhắc đến khả năng cô không hiểu anh rõ như cô nghĩ, và đó không phải chỉ vì sự hứng thú của anh với *Ngôi nhà cây*... Cô chưa hề thấy một dấu hiệu nghiện ma túy nào, và anh thường dành nhiều giờ liền mỗi ngày trong văn phòng. Anh thậm chí đã thoát khỏi lũ bạn cũ tai tiếng, một điều thật kỳ quặc đối với một người luôn ghét phải ở một mình. Rượu và vẻ kiêu căng vô lối dường như là hai thói xấu còn sót lại của anh.

“Tôi đi bơi đây.” Anh đi khuất về hướng bể bơi.

Cô về phòng để thay sang quần soóc và áo ba lỗ. Nếu kịch bản kia hay như anh nói thì hẳn là tất cả mọi người trong thành phố này đều đang đợi quyền chuyển thể của anh hết hạn để bản thân họ có thể vô lấy dự án này. Vai chính sẽ đến với anh chàng Nổi Bật Của Tháng thay vì nam diễn viên có kinh nghiệm tốt nhất để xử lý vai ấy, mà trong trường hợp nào đi nữa thì cũng sẽ không phải Bram. Anh đã xử lý Skip Scofield một cách xuất sắc, nhưng anh không có kỹ năng hay chiều sâu để giải quyết một vai nào phức tạp hơn về mặt cảm xúc, chứng cứ là những vai diễn nhẹ ký mà anh đảm nhận từ bấy đến giờ.

Khi cô xỏ chân vào đôi xăng đan dễ chịu nhất của mình, đầu cô chợt ngẩng phắt lên. “Đồ đều!”

Cô phóng xuống gác và băng qua hiên tới bể bơi, nơi anh đang rẽ nước. “Đồ khốn nhà anh! Chẳng có bộ phim tái hợp *Skip và Scooter* nào hết! Đó chỉ là một kịch bản ảo anh dựng lên để che giấu những việc anh thực sự đang làm mà thôi.”

“Tôi đã bảo cô là chẳng có bộ phim tái hợp nào mà.” Anh lặn xuống.

“Nhưng anh đã làm tôi nghĩ là có,” cô nói ngay lúc anh nổi trở lên. “Cái cuộc hôn nhân giả mạo ngu ngốc này... Tiền của tôi chỉ là một phần thưởng thêm thôi phải không? *Ngôi nhà cây* là lý do thực sự khiến anh đồng ý hợp tác. Anh không thể gán nỗi việc là người đàn ông thứ hai trong một khoảng thời gian ngắn làm tan vỡ trái tim của Georgie York đáng mến. Không đâu khi mà anh cần những người có quyền lực tin rằng anh đã trở thành một công dân gương mẫu để họ nghiêm túc xem xét anh.”

“Cô có gì không thích điều đó à?”

“Tôi không thích bị lừa phỉnh,” cô nói.

“Cô đang đối mặt với tôi đây. Cô đã trông chờ gì chứ?”

Cô hăm hăm đi trên thành bể bơi khi anh bơi về hướng thác nước. “Nếu mọi người tin rằng sự đứng đắn của tôi có ảnh hưởng đến anh thì anh đã phải tiến một bước dài trong việc tăng cơ hội đưa bộ phim của anh vào sản xuất rồi chứ, sao giờ anh vẫn chưa làm được?”

“Cô không nên gọi cam kết thiêng liêng của cuộc sống hôn nhân cao quý là ‘ngu ngốc’.”

“Cam kết thiêng liêng nào? Lý do duy nhất mà mãi anh mới chịu nói cho tôi biết sự thật là vì anh muốn ngủ với tôi.”

“Tôi là đàn ông, thế thì đã sao nào.”

“Đừng bao giờ nói chuyện với tôi nữa. Suốt cả quãng đời còn lại của anh.” Cô hầm hầm bỏ đi.

“Với tôi thì ừ thôi,” anh nói với theo cô. “Trừ phi cô định nói những từ hư hỏng, không thì tôi không thích một phụ nữ nói quá nhiều trên giường đâu.”

Chiếc điện thoại anh để cạnh thành bể bơi reo lên. Anh bơi tới thành bể cầm lấy nó. Cô dừng lại để nghe lỗi.

“Scott... Chuyện diễn ra thế nào? Ừ, thật là điên...” Anh chuyển điện thoại sang tai bên kia và trèo lên thang bể bơi. “Tôi không muốn nói quá nhiều trên điện thoại, nhưng tôi có vài thứ mà tôi biết anh sẽ có hứng thú. Chiều mai gặp nhau ở Mandarin để uống một chén rồi chúng ta sẽ nói chuyện về nó nhé.” Anh cau mày. “Sáng thứ Sáu à? Được rồi, tôi sẽ chuyển vài buổi hẹn vậy. Này, tôi phải chào anh thôi. Tôi muộn họp mất rồi.”

Anh đóng điện thoại lại rồi với lấy một cái khăn tắm. Cô gõ ngón chân. “Muộn họp à?”

“Đây là L.A. Hãy luôn là người dập điện thoại trước.”

“Tôi sẽ nhớ điều đó. Và anh sẽ không nhận được một xu nào nữa từ tôi đâu.”

Thay vì quay vào nhà, cô lao đến văn phòng anh. Ý nghĩ Bram sẵn sàng làm một công việc gì đó làm cô bối rối. Nhưng ít nhất chuyện anh tiết lộ kịch bản *Ngôi nhà cây* cũng cho cô điều gì đó để suy nghĩ hơn là cái vai thiếu thực tế mà cô đã đóng trong chuyện Lance mất con.

Cô xé toạc hộp kịch bản những tưởng đang đựng kịch bản *Skip và Scooter* tái hợp và bóc ra một xấp tạp chí khiêu dâm gọn gàng với một tờ giấy nhớ màu xanh da trời bên trên.

ĐỒ THẬT TỐT HƠN NHIỀU.

Khi Bram đi lên phòng tập, anh tự hỏi chút yếu đuối ngu ngốc nào đã khiến anh kể cho Georgie về *Ngôi nhà cây*. Nhưng trông cô thật đáng thương khi nghe tin về đứa con của Lance và Jade - cái cảm giác phải có trách nhiệm quá đáng lại bật ra - và chẳng hiểu sao anh đã để sự thật trôi ra để rồi ngay lập tức thấy hối hận. Thất bại đang lơ lửng trên đầu anh như một đám mây hình nấm. Với tỷ lệ thất bại chồng chất quá cao chống lại anh, càng ít người biết *Ngôi nhà cây* có ý nghĩa đến thế nào với anh càng tốt. Điều đó đặc biệt áp dụng cho Georgie, người đang sốt ruột chờ thấy anh thất bại.

Anh không thèm thay chiếc quần đùi ướt đầm ra mà đi thẳng tới phòng tập. Một xà tập ba lê đã xuất hiện cách đây vài ngày. Thêm một sự xâm lăng vào không gian riêng tư của anh. Anh sẽ làm gì với đời mình nếu *Ngôi nhà cây* tuột khỏi tay anh đây? Quay lại với các vai khách mời đóng những tay ăn chơi nhạt nhẽo sao? Ý nghĩ ấy làm dạ dày anh nhộn nhạo.

Anh đặt một CD của Usher vào ổ máy hình elip rồi nhìn nó đầy chán ghét. Anh muốn ra ngoài, tự do chạy hàng dặm liền trên đồi như anh thường làm, nhưng vì chuyện bất hạnh ở Vegas mà giờ anh kẹt cứng.

Ít nhất anh cũng có phòng tập cho riêng mình. Nhìn Georgie tập hết bài duỗi cơ của cô đã trở thành cực hình. Cô buộc tóc lên trước khi luyện tập, nên ngay cả gáy cô cũng trở thành một vùng gợi dục. Rồi lại còn đôi chân dài quyến rũ ấy duỗi ra nữa chứ. Điều đó nói lên một điều là việc làm tình với Annie mờ côi bé bỏng đã vươn lên hàng đầu trong danh sách ham muốn của đời anh.

Nhưng anh không dễ dàng gạt bỏ cô như cô gạt bỏ chính mình. Cô có một sự quyến rũ tình dục vô thức đánh bại tất cả những bộ ngực to bự và vẻ làm bộ làm tịch. Sẽ chẳng có ai chộp được Georgie để lộ cơ thể ngon lành của cô ở chỗ công cộng hết.

Còn ở chốn riêng tư... Một điều anh đang ngày càng quyết tâm thay đổi. Cô có thể ghét bụng dạ anh, nhưng cô rõ ràng là có thích những thứ gắn liền với nó. Georgie vẫn chưa biết điều này, nhưng những ngày cô héo hon vì tên Thảm Hại sắp đến hồi kết rồi.

Ai nói anh chỉ quan tâm đến bản thân nào? Giải phóng Georgie York đã trở thành bổn phận công dân của anh.

Chương 12

Hai ngày nữa trôi qua. Georgie ở trong bếp, đang cố tìm ra cách làm một trong những loại sinh tố ngon lành của Chaz thì nghe thấy một tiếng ồn vọng đến từ cửa trước. Vài giây sau, Meg Koranda xộc vào phòng như một nàng chó săn nhỏ nghịch ngợm, một nàng cún đã tổng ra khỏi trường huấn luyện quá nhiều lần đến mức chủ của nó đã từ bỏ việc cố dạy dỗ nó. Trong trường hợp này, chủ của cô là bậc phụ huynh yêu thương cô tha thiết, huyền thoại màn ảnh Jake Koranda và Fleur Savagar Koranda, Bé Cung Rực Rỡ, một phụ nữ từng là người mẫu trang bìa nổi tiếng nhất nước Mỹ và giờ là người đứng đầu đầy quyền lực của một công ty đại diện cho các tài năng cao giá nhất cả nước.

Meg nhào vào Georgie, mang theo mùi hương trầm. “Trời đất ơi, Georgie! Em chỉ mới nghe tin khi gọi về nhà hai ngày trước, và em đã lên chuyến bay đầu tiên. Em đã ở tu viện Hindu rất đặc biệt - hoàn toàn tách biệt với thế giới - em thậm chí còn bị cháy! Nhưng vô cùng đáng giá. Mẹ nói chị mất trí rồi.”

Khi đáp lại cái ôm nồng nhiệt của Meg, Georgie hy vọng cháy chỉ là một thứ phóng đại của cô bạn hai sáu tuổi của cô, nhưng mái tóc cắt đầu đỉnh màu nâu sẫm của Meg không báo trước điều gì tốt đẹp. Tuy vậy kiểu tóc của Meg luôn thay đổi theo thời tiết, rồi chuyển thêm một nốt ruồi son giữa hai hàng lông mày và đôi khuyên tai lung lẳng trông như thể được làm từ xương bò Tây Tạng khiến Georgie hoài nghi rằng bạn cô có thể đang tham gia một trào lưu gia nhập tu viện hiện nay đang thịnh hành. Đôi xăng đan da cứng và cái áo nâu mỏng của Meg xác thực thêm ấn tượng đó. Chỉ có quần jean của cô là một trăm phần trăm L.A.

Meg cao như sậy, mảnh mai, thừa hưởng đôi bàn tay bàn chân to bản của mẹ cô, nhưng không có vẻ đẹp rực rỡ của bà. Thay vào đó, Meg có những đường nét bất quy tắc của bố cô, cùng với mái tóc nâu và nước da sẫm hơn của ông. Tùy vào ánh sáng, mắt Meg có màu xanh dương, xanh lục hoặc nâu, hay thay đổi như tính cách của cô. Meg là cô em gái mà Georgie luôn muốn có, và Georgie yêu Meg tha thiết, nhưng điều đó cũng không làm cô mù quáng trước những lỗi lầm của Meg. Bạn cô được chiều quá hóa hư, tính khí bốc đồng, con người cao một mét bảy tám ấy luôn vui tươi, đầy những ý định tốt đẹp, có trái tim tử tế, và gần như hoàn toàn vô lỗi trong hành trình tiêu pha gia sản của hai vị phụ huynh nổi tiếng.

Georgie siết vai Meg. “Sao em có thể biến mất lâu như thế mà không gọi cho ai trong bọn chị? Bọn chị nhớ em lắm.”

“Em đã bị tách biệt với văn minh. Thời gian cứ trôi vùn vụt khỏi em.” Meg lùi ra đủ để phát hiện thấy cái máy xay cùng với những nguyên liệu màu hồng lộn xộn chưa được chế biến. “Nếu thứ đó có chút rượu bên trong thì em muốn có một ít.”

“Bây giờ mới mười giờ sáng.”

“Ở Punjab thì không phải thế đâu. Bắt đầu từ đầu và kể tất cả cho em đi.”

Bram, người đáng ra phải để cô được một mình trong nhà, xuất hiện ở ngưỡng cửa. “Cuộc sum họp hoành tráng sao rồi?”

Meg chạy tới chỗ anh. Họ đã hẹn hò vài lần, trước sự phản đối của Georgie, Sasha, April và cả bà mẹ Meg. Meg thề rằng họ chưa từng làm tình, nhưng Georgie không hoàn toàn tin cô. Giờ Meg quần tay quanh eo anh. “Xin lỗi vì lừa anh đi khi em đến.” Cô nhìn lại Georgie. “Chúng em chưa từng ngủ với nhau đâu. Em thề đấy. Bảo chị ấy đi, Bram.”

“Nếu chúng ta chưa từng ngủ với nhau,” Bram nói bằng giọng khàn khàn quyến rũ nhất của anh, “sao anh lại biết em có một hình xăm rồng trên hông nhỉ?”

“Bởi vì em đã kể cho anh. Đừng tin anh ấy, Georgie. Thật đấy. Chị biết em chỉ đi chơi cùng anh ấy vì bố mẹ đã rất khó khăn với em trong chuyện đó thôi mà.” Cô ngược nhìn Bram, mà với chiều cao đáng kể thì cô chỉ cần nhướn mắt lên vài phân. “Em bị chứng chống đối nổi loạn. Ngay khi có ai đó bảo em đừng làm việc gì thì em đã làm xong việc ấy rồi. Đó là một tật xấu.”

Anh rê tay dọc xương sống cô và hạ giọng xuống thành tiếng thì thầm quyến rũ. “Nếu anh mà biết về điều đó khi chúng ta đi chơi, anh đã bắt em mặc nguyên quần áo rồi.”

Mắt Meg chuyển từ màu xanh dương sang màu xanh xám. “Anh đang tán tỉnh tôi đấy à?”

“Chắc chắn phải kể cho Georgie nhé.”

Meg chỉ trỏ. “Chị ấy đang đứng ngay đó.”

“Sao em biết được là cô ấy có chú ý nào? Nếu em là bạn cô ấy, em sẽ không để cô ấy lơ đi những gì đang diễn ra ngay dưới mũi cô ấy chứ.”

Georgie nhướn một bên lông mày với anh, rồi cố át tiếng họ bằng cách bật máy xay lên. Không may là cô đã quên siết chặt nắp.

“Coi chừng!”

“Này, Georgie...”

Cô vội vã ấn nút điều khiển máy xay, nhưng các nút trơn tuột, và cái máy bắn chất lỏng bên trong đi khắp nơi. Nước ép dâu, chuối, hạt lanh, lúa mì non và cà rốt bay qua kệ bếp sạch bong, xuống ngăn kéo, tung tóe ra sàn và lên cái áo dáng dài màu lúa mì cực kỳ đắt tiền của Georgie. Bram đẩy cô

sang bên và tìm đúng nút, nhưng trước đó anh đã trang trí cho bản thân và cái áo phong trắng bằng đủ màu sắc rực rỡ. “Chaz sẽ giết cô,” anh nói, chất giọng chậm rãi quyến rũ vừa rồi bị quên tiệt. “Thật đấy.”

Meg ở đủ xa để bình an vô sự, trừ một ít chuỗi mà cô liềm khỏi cánh tay. “Chaz là ai?”

Georgie giật một cái khăn lau bát ra và bắt đầu chăm nhẹ vào áo. “Em có nhớ bà Danvers không, bà quản gia đáng sợ trong *Rebecca* ấy?”

Đôi khuyên tai bằng xương bò của Meg đung đưa. “Em đã đọc quyển sách ấy thời đại học.”

“Tưởng tượng bà ấy như một cổ động viên nhạc rock hai mươi tuổi hay gắt gỏng, điều hành chỗ này như y tá Ratched trong *Bay trên tổ chim cú cu*, thì em sẽ có vị quản gia quyến rũ của Bram, Chaz.”

Meg nhìn Bram kéo áo phong của anh qua đầu. “Em không hề nhận thấy rung cảm tình yêu mạnh mẽ nào giữa hai người.”

Bram nắm lấy cái giẻ. “VẬY anh đoán là em không hẳn cảm như em vẫn nghĩ. Còn vì lý do nào nữa mà bọn anh kết hôn chứ?”

“Vì dạo này Georgie không tự chủ được hành động của mình, còn anh thì ham tiền của chị ấy. Mẹ nói anh là loại đàn ông sẽ không bao giờ trưởng thành.”

Georgie không thể kìm lại một nụ cười tự mãn. “Điều đó có thể giải thích lý do cô Fleur từ chối đại diện cho anh.”

Nét cau kính của Bram hẳn sẽ lộ rõ hơn nếu má anh không nhoe nhoét hạt lạnh. “Bà ấy cũng sẽ không đại diện cho em đâu.”

“Chỉ vì em quá gần gũi với Meg thôi. Như thế sẽ xung đột lợi ích.”

“Không hẳn,” Meg chỉ ra. “Mẹ yêu con người chị, Georgie ạ, nhưng bà sẽ không chịu chết vì phải đổi đầu với bố chị đâu. Hai người có phiền nếu em ngủ lại đây vài ngày không?”

“Có!” Bram nói.

“Không, tất nhiên là không rồi.” Georgie nhìn Meg đầy vẻ lo lắng. “Sao vậy?”

“Em muốn dành chút thời gian với chị, chỉ thế thôi.”

Georgie không hoàn toàn tin điều đó, nhưng ai mà biết chính xác những gì Meg đang nghĩ chứ? “Em có thể ở trong khu cho khách.”

Bram nhảy dựng lên. “Không thể. Văn phòng của anh ở trong khu dành cho khách.”

“Chỉ một nửa thôi. Anh chẳng bao giờ vào phòng ngủ hết.”

Bram quay sang Meg. “Bọn anh thậm chí còn chưa cưới được ba tuần. Kẻ thảm hại nào mà lại phá đám những người đang ở trong kỳ trăng mật chứ?”

Meg Koranda ngốc nghếch biến mất, và thế vào chỗ ấy là con gái của Jake Koranda, nét mặt cô sắt đá y như nét mặt bố cô khi ông đóng vai tên giết người thuê Bird Dog Caliber. “Cái kẻ thảm hại muốn bảo đảm những lợi ích của bạn cô ta được bảo vệ trong khi cô ta nghi ngờ rằng chính người bạn ấy có thể không tự chăm lo được cho mình.”

“Chị ổn,” Georgie nói nhanh. “Bram và chị đang yêu đương thắm thiết. Chỉ có điều cách bọn chị thể hiện có hơi kỳ lạ thôi.”

Bram từ bỏ nỗ lực gột sạch người. “Em đã bảo với bố mẹ là em muốn ở đây chưa? Bởi vì anh thề với Chúa, lúc này anh không cần Jake đè đầu anh đâu. Hay mẹ em cũng thế.”

“Em sẽ nói với bố. Còn mẹ thì vốn không thích anh rồi, nên bà không thấy có vấn đề gì hết.”

Chaz chọn đúng lúc ấy để vào bếp. Hôm nay có hai băng đô cao su làm nên hai cái sừng quý thu nhỏ vươn từ mớ tóc đỏ vàng trên đỉnh đầu cô ta. Cô ta trông như mới mười bốn tuổi, nhưng chữi thề thì chẳng khác gì một tay thủy thủ lão luyện khi nhìn thấy tình trạng căn bếp của cô ta. Cho tới khi Bram bước tới trước...

“Xin lỗi, Chaz. Cái máy xay trượt khỏi tay anh.”

Chaz ngay lập tức dịu xuống. “Lần tới hãy chờ em được chứ?”

“Chắc chắn đây,” anh nói với vẻ ăn năn.

Cô ta bắt đầu xé nhiều mẫu giấy ăn rồi chìa ra. “Chùi chân anh đi kẻo không lại lê cái mớ bầy nhầy này khắp nhà đây.”

Cô ta từ chối mọi đề nghị giúp đỡ và bắt đầu xử lý đồng lộn xộn với sự tập trung tuyệt đối. Khi họ rời bếp, Georgie nhớ lại sự nhiệt tình của Chaz đối với việc lau dọn các đồng lộn xộn và ước gì cô có sẵn máy quay.

Thay vào đó cô quyết định chọn Meg, thế rồi vào buổi chiều khi họ ngồi cạnh bể bơi, cô quay Meg và bắt đầu hỏi về những trải nghiệm của cô nàng ở Ấn Độ. Nhưng không giống Chaz, Meg đã lớn lên bên máy quay và cô nàng chỉ trả lời những câu mình chọn. Khi Georgie cố thúc ép, Meg nói mình đã chán kể chuyện bản thân rồi và muốn bơi.

Một thoáng sau Bram xuất hiện. Anh đóng điện thoại, đuổi người trên cái ghế cạnh Georgie, và nhìn Meg trong bể bơi. “Có cô bạn thân của cô ở quanh không phải một ý hay đâu. Tôi vẫn nóng lên vì cô ấy.”

“Chẳng có chuyện đó đâu. Anh chỉ muốn chọc tức tôi thôi.” Anh vẫn chưa mặc áo vào, thế là dục vọng bắn trực diện lên khắp cơ thể bé nhỏ phóng đảng của cô. Bram nghĩ cô đang làm trò khi cứ cấm cản anh lại,

nhưng chuyện phức tạp hơn nhiều. Cô chưa từng xem tình dục là trò giải trí tầm thường. Cô luôn thấy phải xem trọng nó. Cho tới tận bây giờ.

Cô rút cuộc có đủ sáng mắt và kiên định để cho phép mình lao vào một cuộc tình hời hợt hay không? Chút khoái lạc đắm say và rồi, “Tạm biệt cung, nhớ đừng để cửa đập vào người trên đường cung ra nhé.” Nhưng kịch bản đó có một khiếm khuyết lớn. Làm sao cô có thể yêu đương hời hợt với một người mà sau đây cô không thể đuổi về nhà? Bất kể xem xét dưới góc độ nào, cô đều thấy sống dưới cùng một mái nhà là một tình thế phức tạp mà cô không thể xử lý được.

“Anh chưa kể về buổi hẹn ở Mandarin sáng nay,” cô gợi chuyện để làm mình phân tâm.

“Chẳng có gì mà nói. Tên đó chủ yếu muốn nghe chuyện xấu trong cuộc hôn nhân của chúng ta.” Bram nhún vai. “Ai quan tâm chứ? Đây là một buổi chiều tuyệt đẹp, và chẳng ai trong chúng ta khốn khổ hết. Cô phải thú nhận đây là một buổi hẹn thứ ba tuyệt vời.”

“Có cố gắng đấy.”

“Đầu hàng đi nào, Georgie. Tôi đã nhận thấy cách cô nhìn tôi. Cô làm đủ mọi thứ chỉ thiếu mỗi liếm môi nữa thôi đấy.”

“Thật không may, tôi là con người, mà anh lại nóng bỏng hơn hồi trước nhiều. Giá mà anh là một con người thực sự thay vì một con búp bê nam to lớn...”

Anh buông chân xuống khỏi ghế rồi đứng sừng sững bên cô như một vị thần Apollo vàng rực, người vừa tảo mộ từ đỉnh Olympus xuống để nhắc nhở phụ nữ phạm trần về hậu quả của việc gây hấn với các vị thần. “Một tuần nữa thôi, Georgie. Đó là tất cả những gì cô có.”

“Không thì sao?”

“Cô sẽ thấy.”

Chẳng hiểu sao câu đó nghe không hề giống một lời đe dọa vu vơ.

Laura Moody ăn hết xa lát rồi ném hộp vào thùng rác cạnh bàn làm việc nằm trong một văn phòng tường kính ở tầng ba Công ty Quản lý Nghệ sĩ Starlight. Bà đã bốn mươi chín tuổi, độc thân, và đang không ngừng ăn kiêng để cố gắng giảm đi mười cân thừa luôn biến bà thành kẻ mập mạp theo tiêu chuẩn Hollywood. Bà có mái tóc mây màu nâu, chưa hề có sợi bạc, đôi mắt màu rượu brandy, và cái mũi dài cân xứng với khuôn cằm mạnh mẽ. Bà không đẹp không xấu, điều này khiến bà trở nên vô hình ở L.A. Bộ vest và áo khoác hàng hiệu vốn là trang phục quen thuộc bắt buộc của một người đại diện ở Hollywood không bao giờ trông ổn trên dáng người thấp bé của bà, và ngay cả khi bà mặc đồ Armani, vẫn luôn có người bảo bà đi lấy cà phê.

“Xin chào, Laura.”

Bà suýt đập mặt vào chai Diet Pepsi của mình khi nghe tiếng Paul York. Một tuần lần tránh các cuộc gọi của ông cuối cùng cũng làm bà bị phạt. Paul là một người đàn ông đẹp trai với mái tóc xám dày và những đường nét bình thản, nhưng ông lại có tính cách của một tay cai ngục. Hôm nay ông mặc bộ đồ quen thuộc thường ngày của mình: quần âu xám và áo sơ mi màu xanh dương nhạt với cặp kính Ray-Bans giắt ở túi áo ngực. Dáng đi thong dong, nhàn nhã của ông không đánh lừa được bà. Paul vô tư lự như một con rắn hổ mang vậy. “Dạo này cô có vẻ có rắc rối với việc trả lời điện thoại nhỉ,” ông nói.

“Mọi chuyện điên rồ quá.” Bà đưa đôi chân trần dỏ dẫm dưới bàn để tìm đôi giày cao gót mà lúc nãy bà đã hất ra. “Tôi vừa định gọi điện cho anh đây.”

“Muộn mất năm ngày.”

“Viêm dạ dày.” Khi bà định vị được một chiếc giày, bà bắt mình nhớ lại tất cả những gì bà ngưỡng mộ ở ông. Ông có thể là người bỏ độ đoán diễn hình, nhưng ông cũng đã nuôi dạy Georgie rất tử tế. Không giống vô số ngôi sao nhí khác, Georgie chưa bao giờ phải cai nghiện. Cô ấy không đổi bạn trai mỗi tuần một lần hay “quên bém” là mình không mặc quần lót khi ra khỏi ô tô. Paul cũng cực kỳ thận trọng trong việc xử lý tiền bạc của con gái, chỉ lấy một khoản phí quản lý khiêm tốn để bản thân có thể sống thoải mái chứ không phô trương. Điều duy nhất ông không làm là bảo vệ Georgie khỏi tham vọng của chính ông.

Ông đi đến bức tường sau chiếc ghế dài trong văn phòng bà và từ tốn nghiên cứu các tấm bằng và ảnh được trưng bày - bằng khen công dân, chứng chỉ nghề nghiệp, ảnh bà chụp cùng nhiều ngôi sao khác nhau, không ai trong số đó thực sự do bà đại diện. Georgie là khách hàng nổi tiếng duy nhất và cũng là nguồn thu nhập chính của bà.

“Tôi muốn Georgie tham gia dự án Greenberg,” ông nói.

Bằng cách nào đó bà giữ được nụ cười bình tĩnh. “Câu chuyện ma cà rồng lẳng lơ hả? Một ý tưởng thú vị.” *Một ý tưởng khủng khiếp.*

“Đó là một kịch bản tuyệt vời,” ông nói. “Tôi ngạc nhiên trước sự tinh quái của nó.”

“Cực kỳ thú vị,” bà đồng ý. “Mọi người đều đang nói về nó.”

“Georgie sẽ mang tới một tầm cao mới cho câu chuyện đó.”

Một lần nữa, Paul lại lờ đi ước nguyện của con gái ông. *Ma cà rồng lẳng lơ báo thù*, dù có những chi tiết hài hước và lời thoại dí dỏm, vẫn đại biểu cho chính xác loại vai diễn mà Georgie muốn tránh xa.

Laura gõ móng tay lên bàn. “Có thể đúng là vai đó được viết cho cô ấy. Tôi chỉ ước gì Greenberg không quá quyết tâm sử dụng một nữ diễn viên thực lực đóng vai chính.”

“Ông ta chỉ nghĩ ông ta biết mình muốn gì thôi.”

“Chắc là anh đúng.” Bà đảo mắt. “Ông ta tin rằng dùng một nữ diễn viên thực lực sẽ khiến dự án đó thêm uy tín.”

“Tôi đâu có nói việc này sẽ dễ dàng. Làm sao để ông ta gặp con bé đi, cô sẽ kiếm được mười lăm phần trăm. Bảo ông ta rằng con bé yêu kịch bản và muốn có vai diễn đó hơn bất kỳ thứ gì.”

“Rõ rồi. Tôi sẽ nói chuyện với ông ta ngay đây.” Làm thế quái nào mà bà thuyết phục Greenberg gặp Georgie được đây? Nhưng bà rất tin vào khả năng của Paul trong việc bắt cô con gái nhận một vai mà cô không hề muốn.

“Anh biết đấy...” Bà chỉ mới tìm thấy một chiếc giày nên không thể đứng dậy, điều này cho Paul lợi thế là có thể đứng lù lù nhìn xuống bàn bà. “Họ bắt đầu quay vào tháng sau, mà Georgie đòi nghỉ sáu tháng.”

“Tôi sẽ lo phần Georgie.”

“Rõ ràng là cô ấy đang trong tuần trăng mật, và...”

“Tôi đã nói tôi sẽ lo phần con bé. Khi cô nói chuyện với Greenberg, đừng để ông ta quên rằng khả năng tạo cao trào hài hước của con bé hoàn hảo đến thế nào và có biết bao nhiêu khán giả nữ ngưỡng mộ con bé. Cô biết trọng điểm rồi đấy. Và hãy nhắc cho ông ta nhớ về lượng tin tức báo chí mà con bé sẽ nhận được. Điều đó sẽ khiến vé bán chạy đấy.”

Không hẳn. Thành công trên phương diện làm con cưng báo lá cải của Georgie chưa từng chuyển thành doanh thu bán vé lớn. Bà đẩy mạnh

quyền sở ghi chú trên bàn. “Rồi, chà... Anh biết tôi sẽ làm hết sức mình, nhưng chúng ta phải nhớ rằng đây là Hollywood.”

“Không bào chữa. Biến nó thành hiện thực đi, Laura. Và nhanh lên.” Ông gật đầu cộc lốc với bà rồi đi ra.

Đầu bà nhức nhối. Cách đây sáu năm bà đã vô cùng xúc động khi Paul chọn bà thay vì một người đại diện khác ở Starlight để đại diện cho Georgie. Bà đã xem đó là bước chuyển lớn của mình, sự công nhận muộn màng cho cả một thập kỷ làm việc chăm chỉ, suốt khoảng thời gian ấy bà đã bị cả tá bọn Ivy League ^[9] giỏi làm màu với kinh nghiệm chỉ bằng nửa bà vượt mặt. Lúc ấy bà không hiểu rằng mình vừa lập khế ước với ác quỷ, một tên ác quỷ có tên Paul York.

Ước mơ trở thành một nhân vật Hollywood quyền lực của bà giờ đây dường như trở nên thật đáng buồn cười. Bà không có vẻ tự phụ hay sự hào nhoáng của những người đại diện khác. Lý do duy nhất Paul thuê bà là vì ông muốn một cái loa phát thanh mà ông có thể kiểm soát, mà các đại diện hàng đầu của Starlight sẽ không chơi theo luật của ông. Miếng ăn của bà, giờ còn gồm cả một căn hộ xa hoa nữa, phụ thuộc vào khả năng bà thực hiện được các ước muốn của Paul.

Bà vẫn tự hào về sự chính trực của bản thân. Giờ bà hầu như còn chẳng nhớ nổi từ đó có nghĩa gì nữa.

Trong bốn ngày kế tiếp, Bram gặp một nhà đầu tư tiềm năng khác, người cũng không sẵn lòng đánh cược vào anh hơn số còn lại. Georgie tham gia thêm hai buổi học múa, cắt tóc ngắn đi khoảng ba phân, và lo lắng về tương lai. Khi nỗi lo lắng khiến cô quá mệt mỏi, cô cố thuyết phục Meg đi mua sắm. Nhưng Meg quá rành lẽ thói của Hollywood.

“Nếu em mà từng muốn chường mặt lên khắp các trang *US Weekly* thì em đã đi chơi cùng bố mẹ. Hai người bọn chị chọn lối sống này. Em thì không.”

Thay vào đó Meg đi cưỡi ngựa, còn Georgie chịu đựng một bữa trưa mệt mỏi cùng bố cô ở quán ăn trưa được ưa thích mới nhất của L.A., nơi họ ngồi trên ghế da dưới một chùm đèn bằng thép mỏng.

“*Ma cà rồng lẳng lơ báo thù* được viết rất xuất sắc và rất hài hước nữa,” ông nói, chọc đĩa vào đĩa xa lát thịt nướng. “Con biết chuyện đó hiểm có thể nào rồi đây.”

Ông đẩy giỏ bánh mì ra chỗ cô, nhưng cô không thèm ăn lắm. Suốt hai tuần qua, Chaz đã cho cô hàng núi macaroni phủ phô mát, hàng tảng lasagna. Đúng vậy, các góc xương cô đã bắt đầu mất vẻ sắc cạnh, và má cô đã không còn trông như hổ sấu chết người nữa, nhưng cô khá chắc rằng đó không phải mục đích của Chaz.

“Con chắc chắn nó sẽ có kết quả đáng kinh ngạc. Nhưng...” Cô chọc vào một bát com chanh và cố gắng giữ vững quyết tâm. Đây là cuộc sống của cô, sự nghiệp của cô, và cô phải tự tạo ra con đường của riêng mình. “Con cần tạm dừng đóng những vai cảm xúc hời hợt. Con đã đóng đủ những vai ấy rồi bố ạ, và con không muốn ký thêm một phim hài nào nữa. Con muốn thứ gì đó thách thức con, một thứ khiến con thấy phấn khích muốn làm.”

Cô không buồn gọi lại kỳ nghỉ sáu tháng mà cô đã khẳng định đòi có. Cô cần quay lại làm việc ngay khi có thể chỉ để tránh dành quá nhiều thời gian gần Bram.

Ông tựa lưng vào ghế. “Đừng có sáo rỗng như thế, Georgie - lại thêm một nữ diễn viên hài muốn đóng phu nhân Macbeth à. Làm những gì con giỏi đi.”

Cô không thể cho phép mình chùn bước. “Làm sao con biết mình không giỏi các loại vai khác khi con chưa bao giờ có cơ hội cơ chứ?”

“Con có biết Laura vất vả thế nào mới kiếm được cho con một buổi hẹn với Greenberg không?”

“Lẽ ra cô ấy nên nói chuyện với con trước.” Như thế có lúc Laura nghĩ đến việc hỏi ý kiến cô không bằng.

Ông bỏ kính ra và dụi mắt. Trông ông thật mệt mỏi, điều đó khiến cô cảm thấy có lỗi. Mọi chuyện đã không dễ dàng với ông, góa vợ ở tuổi hai lăm và phải nuôi nấng một đứa nhóc bốn tuổi. Ông đã dành hết cả đời ông cho cô, và tất cả những gì cô có để trao lại cho ông những ngày này chỉ là sự oán giận. Ông đeo kính vào, nhặt đĩa lên chỉ để rồi lại đặt xuống. “Bố đoán sự lười biếng này của con...”

“Câu đó thật không công bằng.”

“Vậy thì sự thiếu tập trung này là ảnh hưởng từ Bram, và nói thẳng thì bố thấy sợ khi anh ta đang chuyển giao cái thái độ thiếu chuyên nghiệp của anh ta sang con.”

“Bram chẳng dính líu gì tới việc này hết.”

Khi chọc chọc quanh đĩa cơm, cô chờ ông chỉ ra rằng cô đã chịu hợp tác hơn biết bao thời còn lấy Lance. Bố cô và Lance đã cùng chung ý kiến về tất cả mọi chuyện, đến mức cô thường nghĩ lẽ ra Lance mới là con ông chứ không phải cô.

Nhưng Paul tiếp tục cuộc tranh luận của ông. “Họ đang lên kế hoạch ra mắt *Ma cà rồng lẳng lơ báo thù* vào cuối tuần thứ tư của tháng Bảy năm sau. Một bộ phim mùa hè hoàn hảo. Chứ bom tấn bao trùm lấy cả bộ phim đó.”

“Không đâu nếu con tham gia.”

“Đừng làm thế, Georgie. Những ý nghĩ tiêu cực mang lại những kết quả tiêu cực.”

“*Cuộc dạo chơi của bánh ngọt* sẽ thất bại. Cả bố và con đều biết điều đó mà.”

“Bố đồng ý là họ đã đưa ra vài quyết định dở, và đó là lý do con nên gắn tên mình với *Ma cà rồng lẳng lơ báo thù* sớm nhất có thể. Tất cả sự chú ý của công chúng lúc này đang trao cho con một cánh cửa cơ hội sẽ không mở ra lần nữa đâu. Nếu con bỏ qua cửa này, con sẽ hối tiếc cả phần đời còn lại cho mà xem.”

Cô nén cơn giận bằng việc nhắc nhở bản thân rằng bố cô luôn nghĩ đến lợi ích cao nhất của cô. Ngay từ đầu, ông đã là chiến sĩ trung thành nhất của cô. Nếu cô không giành được vai diễn nào đó, ông sẽ bảo cô rằng đại diện tuyển vai là những tên thảm hại. Đó chính là cách của ông. Ông luôn làm hết sức để bảo vệ cô. Ông thậm chí đã từ chối để cô nhận vai chính là một gái điếm bé con khi cô mười hai tuổi. Giá mà sự bao bọc của ông được bén rễ từ tình yêu chứ không phải tham vọng.

Một lần nữa, cô lại nghĩ xem mọi chuyện có thể khác biệt thế nào nếu cô không mất mẹ. “Bố à... nếu mẹ không chết, bố có nghĩ bố sẽ tiếp tục sự nghiệp diễn xuất của riêng bố không?”

“Ai biết chứ? Suy đoán cũng chẳng ích gì.”

“Con biết, nhưng...” Món cơm quá mặn, cô đẩy nó sang bên. “Kê lại cho con nghe hai người đã gặp nhau thế nào.”

Ông thở dài. “Bố mẹ đã gặp vào năm cuối đại học. Bố đang đóng vai Becket trong phim *Vụ án mạng trong thánh đường*, và mẹ con đã phỏng vấn bố cho tờ báo trường. Hấp dẫn từ sự đối lập. Mẹ con là một người rất đáng trí.”

“Bố có yêu mẹ không?”

“Georgie, chuyện đã lâu lắm rồi. Chúng ta cần tập trung vào hiện tại.”

“Có không?”

“Vô cùng nhiều.” Cái cách ông mất kiên nhẫn thốt ra từng từ cho Georgie biết rằng ông chỉ đang nói những gì ông biết là cô muốn nghe.

Khi nhìn xuống đĩa cơm chưa hề động tới, cô thấy thật mỉa mai khi cô càng ngày càng thoải mái với ông chồng ô danh của cô hơn là với bố cô. Nhưng xét cho cùng cô có buồn quan tâm đến ý kiến của Bram đâu.

Có thể một ngày nào đó cô sẽ ngừng quan tâm đến ý kiến của bố cô.

Trước khi bữa trưa kết thúc, cảm giác có lỗi của Georgie lại trào lên, vì vậy cô mời ông đến ăn tối vào cuối tuần này. Cô cũng đã mời Trev và bắt Meg phải tham gia. Có thể cô còn sẽ gọi Laura. Đại diện bù nhìn của cô giỏi giữ cho các cuộc trò chuyện trôi chảy, mà khi Bram và bố cô châm chích nhau, cô sẽ cần một người hòa giải.

Chaz gắt gỏng khi Georgie bảo rằng cô định thuê một đội nấu ăn. “Các bữa ăn của tôi luôn đủ tốt với Bram và bạn bè anh ấy,” Chaz tuyên bố, “nhưng tôi đoán cô quá cao sang.”

“Tốt thôi!” Georgie trả miếng. “Nếu cô muốn nấu thì nấu đi. Tôi chỉ đang cố làm cho mọi chuyện dễ thở hơn với cô thôi.”

“Vậy hãy bảo Aaron giúp tôi phục vụ.”

“Tôi sẽ làm việc đó.” Cô vẫn phải hỏi. “Cô đã nấu ăn cho bạn bè nào của Bram vậy? Anh ấy không có vẻ có nhiều người tới chơi cho lắm.”

“Có nhiều chứ. Tôi đã nấu ăn cho các cô *bạn gái* của anh ấy. Cho Trevor. Và anh ấy từng có một ông đạo diễn béo tốt đến chơi, ông Peters ấy, cách đây đôi ba tháng.”

Hank Peters thực sự đã gặp gỡ Bram. Thú vị đây.

Những tin đồn tiêu cực do các bức ảnh trên ban công mang lại cuối cùng cũng lắng xuống, nhưng cô và Bram cần xuất hiện trước công chúng thêm lần nữa trước khi nó lại dậy sóng. Vào thứ Năm, hai ngày trước buổi tiệc tối, họ đến Pinkberry ở Tây Hollywood. Bram đã không bình luận gì về việc thiếu đời sống tình dục của họ trong nhiều ngày trời. Chuyện này hơi cụt hứng đây. Anh tỏ vẻ như thể tình dục là thứ thậm chí không đáng quan tâm, trừ chuyện anh dường như không thể giữ áo trên người và thường xuyên chạm vào cánh tay cô bất kỳ lúc nào anh đi ngang qua. Georgie đã bắt đầu cảm thấy như thể cô đang bốc hỏa.

Anh đang trêu đùa cô.

Quán Pinkberry Tây Hollywood đã trở thành một chốn ưa thích của các ngôi sao, điều đó có nghĩa là đám thợ săn ảnh luôn lảng vảng xung quanh. Georgie chọn quần vải màu xanh hải quân và áo trắng cổ vuông với một hàng sáu chiếc khuy nhựa đỏ mang vẻ hoài cổ chạy dọc ngực áo. Cô đã mất đến một tiếng đồng hồ để chuẩn bị. Bram vẫn mặc bộ quần jean và áo phông mà anh mặc lúc sáng.

Georgie gọi sữa chua lạnh rải việt quất và xoài tươi. Bram cầu nài rằng anh muốn uống một ly Dairy Queen nhưng không gọi gì hết. Khi họ ra khỏi quán, nửa tá thợ chụp ảnh đang tụ tập ngóng chờ.

“Georgie! Bram! Mấy ngày rồi chúng tôi chưa nhìn thấy hai người. Hai người đã ở đâu thế?”

“Chúng tôi mới cưới nhau,” Bram đáp trả. “Anh nghĩ chúng tôi ở đâu nào?”

“Georgie, cô có gì muốn nói về vụ sảy thai của Jade Gentry không?”

“Cô đã nói chuyện với Lance chưa?”

“Hai người có định sinh con không?”

Các câu hỏi cứ đổ tới cho đến khi một tay thợ ảnh nói giọng Brooklyn hét to, “Bram, anh vẫn chẳng thể nhận được một công việc tử tế à? Tôi đoán Georgie và tiền của cô ấy đến vừa kịp lúc nhỉ.”

Bram cứng đờ người, và Georgie quàng tay anh. “Tôi không biết anh là ai” - cô giữ nguyên nụ cười trên môi - “nhưng cái thời Bram nện những tay thợ ảnh hành xử vô lễ chưa rời xa anh ấy lắm đâu. Hay đó chính là những gì anh muốn?”

Vài tay thợ ảnh nhìn gã thợ ảnh kia với vẻ khó chịu, nhưng điều đó chẳng ngăn họ sẵn sàng máy ảnh trong trường hợp Bram nổi giận. Một bức ảnh chụp cảnh anh tung nắm đấm sẽ mang lại hàng nghìn đô la, cùng với khả năng về một vụ dàn xếp theo luật béo bở cho tay thợ ảnh khơi mào cuộc tấn công.

“Tôi sẽ không đánh anh ta,” Bram nói khi họ cuối cùng cũng thoát ra được. “Tôi không ngu ngốc đến mức rơi vào cái trò vớ vẩn đó.”

“Chỉ vì anh đã rơi vào nó quá nhiều lần trong quá khứ rồi.”

Anh nghiêng đầu về hướng đám thợ ảnh, những kẻ đang theo sát phía sau họ. “Hãy cho chúng bức ảnh đáng tiền của chúng nào.”

“Tức là...?”

“Cô sẽ thấy.” Anh nắm tay cô và kéo cô đi dọc vỉa hè, lũ thợ săn ảnh chạy sát đằng sau.

Chương 13

Cửa hàng nhỏ với mặt tiền sơn màu vàng mù tạt rực rỡ gọi cho Georgie nhớ tới một cửa hàng bán kim chỉ kiểu Anh thời xưa. Trên cánh cửa là hình ảnh theo trường phái nghệ thuật cuối thế kỷ mười chín của một cô gái cuộn người quanh các chữ cái màu đen bóng ghép thành tên cửa hàng: PROVOCATIVE^[10]. Hai chữ O tạo thành bộ ngực của cô ta.

Georgie đã nghe đến cửa hàng đồ chơi tình dục hạng sang này từ April, nhưng cô chưa từng ghé thăm. “Ý tưởng xuất sắc đấy,” cô nói.

“VẬY mà tôi đã nghĩ cô sẽ làm bộ đoan trang với tôi cơ đấy.” Bram đặt tay lên eo lưng cô.

“Bao nhiêu năm rồi tôi chưa từng làm bộ đoan trang.”

“Thế thì chắc là cô đã đánh lừa được tôi.” Anh giữ cửa cho cô, rồi họ bước vào không gian thơm nức của cửa hiệu cùng tiếng la hét của đám các tay thợ ảnh và tiếng sập liên hồi inh tai của màn trập máy ảnh. Luật cấm xâm nhập trái phép sẽ giữ chân đám thợ ảnh bên ngoài, thế nên bọn họ phải tranh cướp vị trí, cố chụp cho được một kiểu qua cửa kính.

Không gian kiểu thời Edward bên trong gồm những bức tường màu vàng mù tạt dịu nhẹ và ván gỗ ấm áp. Một đường viền trang trí hình lông công bao quanh ngọn đèn chùm và những bức họa khiêu dâm của Aubrey Beardsley đóng khung vàng trang trí các bức tường. Cô và Bram là những vị khách duy nhất, tuy nhiên cô ngờ rằng điều đó sẽ thay đổi khi thông tin về sự hiện diện của họ lan ra.

Cửa hàng này là đại yểm của giấc mơ tình ái. Bram tập trung vào bộ sưu tập đồ lót khiêu dâm, trong khi Georgie không thể dứt mắt khỏi một bộ trưng bày dương vật giả được sắp xếp rất nghệ thuật trước một tấm gương cổ. Cô biết mình đã nhìn chăm chăm vào đó quá lâu khi môi Bram chạm nhẹ tai cô. “Tôi sẽ vui vẻ cho cô mượn cái của tôi.”

Dạ dày Georgie hơi thắt lại.

Người bán hàng, một phụ nữ trung niên có mái tóc nâu dài, mặc chiếc áo nhún bó sát người rất trang nhã và chiếc váy mỏng, ngược lên chăm chú khi nhận ra họ. Đôi cao gót hở mũi của bà ta lún vào thảm. “Chào mừng tới Provocative.”

“Cảm ơn,” Bram đáp lại. “Chỗ này thú vị thật.”

Nghẹn thở vì quá phấn khích khi có hai ngôi sao nổi tiếng như vậy trong cửa hàng của mình, người bán hàng bắt đầu liệt kê những nét đặc biệt của cửa hàng. “Chúng tôi có một khu đồ nô lệ rất hay ở phía bên kia cái cửa vòm này. Những cây roi, gậy, kẹp vú đáng yêu và một số loại xiềng xích cực kỳ xa hoa. Hai vị sẽ ngạc nhiên trước sự thoải mái của chúng. Tất cả đồ chơi của chúng tôi đều có chất lượng cao. Như hai vị có thể thấy, chúng tôi có đủ loại dương vật giả, máy rung, vài cái nhẫn ngọc bích cho dương vật, và” - bà ta chỉ về một cái hộp thủy tinh - “một chuỗi ngọc trai cho vào hậu môn cực kỳ xinh đẹp.”

Georgie nhăn mặt. Cô đã nghe nói đến chuỗi hạt cho vào hậu môn, nhưng cô chưa bao giờ hiểu được cách thức hoặc lý do người ta dùng chúng.

Khi người bán hàng quay đi xem xét các giá hàng, Bram thì thầm, “Từng gặp chuyện này. Từng làm chuyện đó rồi. Dù không phải với cô.”

Dạ dày cô lại thắt lại một lần nữa.

Người bán hàng hỏi Georgie. “Tôi vừa mở một kiện hàng lông mu giả gắn đá quý mới. Cô từng đeo lông mu giả bao giờ chưa?”

“Cho tôi gợi ý đi.”

Với một nụ cười nghiêm trang, người bán hàng chống hai tay vào eo như một hướng dẫn viên ở bảo tàng nghệ thuật. “Lông mu giả ban đầu là lông giả vùng kín mà gái điếm thường đeo để che đi lớp lông thừa thốt hoặc các nốt giang mai. Các phiên bản hiện đại quyến rũ hơn, và vì ngày nay có vô số phụ nữ nhẵn thín, chúng đã trở nên khá phổ biến.”

Georgie phản đối việc cạo hết lông vùng kín. Ý nghĩ từ bỏ sạch trơn một thứ nữ tính đến vậy để trông như một cô bé chưa dậy thì động chạm quá nhiều đến hành vi khiêu dâm trẻ em. Nhưng người bán hàng đã mở một hộp trưng bày và lấy ra một miếng hình tam giác gắn đá quý với những viên pha lê màu tím, xanh dương và đỏ sẫm lấp lánh. Georgie xem xét món đồ đó và nhìn thấy một khe chữ V nhỏ ở cuối đỉnh tam giác, rõ ràng được đặt đó để trưng ra khe nứt bên kia. “Tất nhiên tất cả lông mu giả của chúng tôi đều đi kèm với keo dính.”

Bram nhặt bộ lông mu giả lên xem xét, rồi trả nó lại cho người bán hàng. “Tôi nghĩ chúng tôi sẽ cho qua thôi. Một số thứ không cần trang trí thêm nữa.”

“Tôi hiểu,” người phụ nữ nói, “tuy nhiên món này có núm vú đá quý đồng bộ đấy.”

“Chúng chỉ cản đường của tôi thôi.”

Cảm giác nóng bừng mặt cho Georgie biết cô gặp rắc rối lớn rồi.

“Chúng tôi có các món đồ lót đáng kinh ngạc lắm,” người bán hàng nói với anh. “Áo lót ba cánh của chúng tôi rất phổ biến. Vợ anh có thể mặc chúng theo kiểu kéo tất cả cánh lên hoặc chỉ để các cánh bên thành ép vào thôi. Hoặc cô ấy có thể lột hết chúng ra.”

Ngực Georgie ngứa ran.

“Rất hiệu quả.” Bram luồn tay dưới tóc cô và chạm vào gáy cô. Da cô râm ran.

“Các bạn đã nghe đến phòng thay đồ VIP của chúng tôi chưa?”

Tất cả những chuyện về phòng thay đồ VIP từ lần trò chuyện với April hiện lên trong đầu cô. Cô cố trông ra vẻ trầm ngâm. “Tôi, ừm, tôi nghĩ hình như một người bạn đã từng nhắc đến nó.”

“Nó có một cái lỗ nhòm ở tường sau,” người bán hàng nói. “Cô có thể mở nó ra nếu thích. Có một phòng thay đồ nhỏ hơn phía sau cho chồng cô.”

Bram bật cười, một trong vài tiếng cười chân thật hiếm hoi của anh kể từ sau khi các bức ảnh chụp ban công xuất hiện. “Nếu có nhiều đàn ông biết về chỗ này hơn, họ sẽ thôi cảm râm râm rằng mình ghét mua sắm.”

Người bán hàng nở với Georgie một nụ cười biết-tổng. “Chúng tôi có một bộ sưu tập đồ lót đàn ông cực đẹp, mà lỗ nhòm nhìn được từ hai phía đấy.” Bà ta không thể kìm nén thêm. “Tôi phải nói tôi rất thích hai bạn trong phim *Skip và Scooter*. Mọi người đều phấn khích khi thấy hai bạn kết hôn, đừng để tất cả những câu chuyện ngu ngốc kia làm phiền các bạn nhé.” Bà ta phải ngừng lại khi có thêm khách hàng bước vào cửa hiệu. “Tôi sẽ quay lại ngay nếu hai người có cần gì.”

Georgie nhìn theo bà ta. “Đến giờ ăn tối một danh sách bất kể món đồ nào chúng ta mua sẽ tung lên khắp mạng. Dầu massage là an toàn đấy.”

“À, tôi nghĩ chúng ta có thể vui vẻ hơn thế đôi chút.”

“Không roi và gậy nhé. Tôi quá ngán S&M rồi. Lúc đầu thì vui đấy, nhưng chẳng mấy chốc cái trò làm cho tất cả lũ đàn ông trưởng thành đó rên khóc trở nên thật chán ngắt.”

Anh mỉm cười. “Cũng không dương vật giả, dù tôi biết cô muốn một cái đến thế nào. Cũng không có gì ngạc nhiên khi mà...”

“Anh có bỏ qua nó được không nào?”

“Qua nó... dưới nó...” Anh chạm vào vành môi trên của cô. “Trong nó...”

Một luồng hơi nóng xộc qua cơ thể cô. Cô sắp tan chảy rồi.

Anh thúc cô về hướng phòng đồ lót, nơi những cái hộp tối được chiếu sáng nhẹ nhàng trưng bày những bộ đồ lót lập dị, dây nịt tất và áo ngực kiêu vỏi trong suốt với mớ dây dợ phía trước. Tất cả đồ lót đều được làm tuyệt đẹp và siêu đắt đỏ. Bram giờ lên một cái áo lót với dây rút lụa ngang đỉnh mỗi bên cúp. “Cô là cỡ nào nhỉ? Tầm...”

“34 DD,” cô nói.

Anh nhướn một hàng lông mày sậm màu lên và giật lấy một chiếc 34B, quá chuẩn, cũng không có gì đáng ngạc nhiên nếu xét đến kiến thức về cơ thể phụ nữ của anh. Thêm vài khách hàng nữa đi vào cửa hàng, nhưng tới lúc này, mọi người vẫn đang cho họ không gian riêng.

“Cho anh biết này,” cô thì thầm, vừa nói với chính bản thân cô vừa nói với anh. “Đây không phải một buổi hẹn đâu nhé, và cái cửa có lỗ nhòm sẽ đóng kín.”

“Đây rõ ràng là một buổi hẹn.” Anh xem xét một chiếc áo tra tấn một mảnh làm từ lưới đen. “Tay nghề tuyệt vời thật.” Anh gảy gảy các dây buộc bằng xa tanh. “Mềm mại hơn da nhiều.”

“Tôi thích đồ da.” Cô chộp lấy một chiếc quần lót nam bằng da cạp trễ có cái bao phía trước.

“Một triệu năm nữa cũng đừng có mơ,” anh trả miếng.

Cô cướp cái áo tra tấn khỏi tay anh. “Buồn làm sao.”

Họ đo mắt. Anh thua trước. “Được rồi, cô thắng. Tôi sẽ trao đổi với cô.”

“Đồng ý.”

Họ trao đổi đồ, như thể đây là chuyện nghiêm túc chứ không phải hai diễn viên đang chơi một trò chơi giả vờ hết sức thành thạo. Bram cho thêm vài chiếc áo lót không cúp lên đồng của cô và cả vài chiếc quần lót mất đũng nữa. Cô nhặt lên vài món đồ bằng da nữa cho anh, nhưng khi cô tìm thấy một chiếc quần dài bằng da rất thú vị, anh tỏ vẻ đau đớn đến mức cô đặt nó lại. Anh trả ơn bằng cách bỏ đi một cái áo coóc xê trông rất kinh khủng. Cuối cùng, họ trao đổi đồ, và người bán hàng đưa họ tới khu sau cửa hàng và phòng thay đồ VIP. Bà ta mở khóa một cánh cửa gỗ bằng chiếc chìa khóa kiểu cổ và treo đồng đồ của Georgie lên một cái móc uốn lượn bằng đồng rồi đưa Bram sang phòng thay đồ của anh.

Georgie đứng giữa căn phòng được bao bọc bởi những bức tường màu hoa hồng cổ điển, một chiếc gương mạ vàng cao đến trần, một bức kê chân bọc nhung, những ngọn đèn treo tường với chụp đèn màu hoa hồng có tua rua mang lại cho không gian một ánh sáng mờ mờ huyền ảo. Chi tiết hấp dẫn nhất của căn phòng nằm ngang tầm mắt ở tường sau, một cánh cửa cao ba mươi rộng ba mươi centimet với một tay nắm nhỏ được tạo hình như một cái vỏ trai he hé mở cùng một viên ngọc trai ở đỉnh.

Quá đủ rồi. Trò chơi kết thúc. Kết thúc hẳn rồi. Chỉ trừ...

Không. Tuyệt đối không.

Một tiếng gõ vang lên ở tường. “Mở ra nào.”

Cô giật cái “vỏ trai” và mở cửa ra. Mặt Bram nhìn vào cô qua tấm lưới sắt màu đen. Khó mà coi đó là một cái lỗ. Các bức tường màu hoa hồng cổ điển bao quanh mặt anh đáng lẽ phải nữ tính hóa khuôn mặt ấy thì

lại chỉ khiến anh hiện ra càng nam tính hơn. Anh xoa cằm. “Tôi xấu hổ phải thú nhận điều này, nhưng chỗ này đã thực sự làm tôi hứng lên rồi.”

Anh chẳng xấu hổ tí tẹo nào, và bầu không khí lạ thường của cửa hàng rõ ràng cũng đã làm cô hứng lên. Cô xoay xoay cái nhẫn cưới giả của mình. Đại lộ Melrose chỉ cách đây vài khu phố, nhưng cửa hàng khiêu dâm này khiến cô cảm giác như thể họ vừa bước chân vào một thế giới khác. Một thế giới an toàn một cách kỳ cục nơi một người đàn ông không đáng tin cậy có thể nhìn thấy nhưng không chạm được vào. Một nơi mà tất cả mọi thứ đều dính đến tình dục và cảm giác thất tình không thể xảy ra.

“Ước gì ban nãy chúng ta có nhìn qua các dụng cụ tra tấn,” anh nói.

Cô không thể kìm được việc đùa với lửa. “Chỉ vì tò mò thôi nhé... Anh muốn ai trong hai ta bị trói lên?”

“Bắt đầu hả? Cô.” Giọng anh trầm xuống, khàn khàn. “Nhưng khi cô đã biểu thị được sự phục tùng thích đáng, chúng ta có thể đổi chỗ. Nào giờ cô mặc cái áo lưới đen vào cho tôi xem thì sao nhỉ?”

Sức cám dỗ của việc nô đùa với ác quỷ trong sân chơi nhục dục này là gần như không thể cưỡng lại. “Đổi lại tôi được gì nào?”

“Cô muốn gì?”

Cô nghĩ một lát. “Lùi lại.” Khi anh làm theo, cô kê mặt vào tấm lưới và thấy phòng thay đồ nhỏ hơn của anh có những bức tường màu vàng sậm và những thanh sắt quá cỡ để giữ đóng đồ mà cô đã chọn cho anh. “Cái quần da màu đen đó.”

“Không đời nào.”

“Buồn làm sao.” Cô đóng cửa.

“Này!”

Cô thong thả mở cửa ra. “Anh cần nhắc lại rồi à?”

“Nếu cô làm trước.”

“Hay đây. Cứ làm như tôi sẽ rơi vào cái mảnh đó không bằng.”

Họ lại đo mắt lần nữa. Cô giữ mắt mình thật bình thản dù tim cô đang đập điên cuồng.

“Thôi nào, Georgie. Tôi đã có một tuần tồi tệ. Thử vài bộ quần áo cho tôi là việc tôi thiếu cô có thể làm.”

“Tôi cũng đã có một tuần tồi tệ, và chúng chẳng phải quần áo. Chúng là đồ trợ tình. Nếu anh muốn việc này mãnh liệt đến thế, anh làm trước đi.”

“Thế chúng ta cùng làm thì sao?”

“Đồng ý thôi.” Cô đóng cửa lại. Tay cô đang run bần bật. Cô bỏ chân ra khỏi đôi giày bật chấm bi màu xanh trắng của mình.

Vài phút trôi qua trước khi anh gõ từ phía bên kia. “Cô sẵn sàng chưa?”

“Chưa. Tôi cảm thấy mình như con ngố.”

“Cô cảm thấy như con ngố à. Cái thứ này có một cái bao phía trước rất lộ bịch.”

“Tôi biết. Tôi đã chọn nó mà, nhớ không? Và tôi là người phải phàn nàn mới đúng. Máy cái quai áo coóc xê này được sắp xếp để chẳng che đi thứ gì hết.”

“Mở cửa đi. *Ngay.*”

“Tôi đổi ý rồi.”

“Đếm đến ba đây,” anh nói.

“Anh phải lùi ra để tôi nhìn được đây.”

“Được rồi. Tôi đang lùi ra đây. Một... hai... ba.”

Cô mở cửa và nhìn sang bên kia.

Bram nhìn lại.

Cả hai người đều mặc nguyên quần áo.

Bram lắc đầu. “Cô có vấn đề nghiêm trọng về lòng tin đây.”

Cô nheo mắt nhìn anh. “Ít nhất tôi cũng đã bỏ giày ra. Anh thậm chí còn không làm thế.”

“Thỏa thuận mới nhé,” anh nói. “Cửa mở. Cô bỏ một thứ. Tôi sẽ bỏ một thứ. Tôi thậm chí sẽ làm trước.” Anh kéo áo qua đầu.

Cô đã biết anh có một bộ ngực tuyệt vời. Cô đã dành đủ thời gian nhòm trộm nó rồi. Từng múi ngực đầu ra đó nhưng không quá sâu đến độ làm anh mất điểm I.Q, bởi vì thực sự thì một người đàn ông suốt ngày chẳng có gì để làm ngoài tập luyện thì có thể quyến rũ chừng nào cơ chứ?

“Tôi đang đợi đây,” anh nói.

Một phép nhằm tính nhanh bảo cô rằng cô đang mặc nhiều quần áo hơn. Cô sẽ làm việc này thật sao? Làm tình với Bram không mang đến bảo đảm rằng anh sẽ không bỏ bịch, nhưng anh cũng chẳng ngốc. Anh biết rõ họ đang nằm dưới loại kính hiển vi nào và anh sẽ gặp khó khăn ra sao khi rũ bỏ một điều gì đó. Vả lại, Bram luôn nhìn mọi thứ một cách đơn giản, và trong trường hợp này, đối tượng sẽ là cô.

Cô vòng tay ra sau gáy tháo cái vòng cổ bằng bạc ra.

“Không công bằng.”

Cuộc du ngoạn của cô tới sân chơi của ác quỷ đòi hỏi chỉ ít phải nhún nhả thêm vài lần nữa. “Cởi quần đi. Có một cái bao đang đợi anh đấy.”

“Tôi vẫn đi giày, nhớ chưa?” Anh bước lùi lại để cô có thể nhìn anh đá một chiếc giày ra.

“Thế là ăn gian.” Cô cởi một chiếc bông tai kim cương nhỏ khỏi dải tai.

“Nói đến ăn gian cơ à.” Thêm một cái giày nữa văng ra.

“Tôi chưa từng ăn gian trong đời đâu.” Cô bỏ nốt chiếc bông tai kim cương còn lại.

“Thật không tin nổi.” Một chiếc tất.

“Có lẽ là có ăn gian trong trò Đuôi hình bắt chữ.” Nhắc cười của cô.

Mỗi khi bỏ một món đồ mới ra, họ lần lượt bước lùi lại khỏi ô lưới để người kia nhìn thấy được. Lên rồi xuống... lên rồi xuống... một điệu vũ nhục dục của phơi bày và che đậy.

Chiếc tất thứ hai của anh rơi xuống thảm. “Đã từng có người đàn ông nào nhỏ mật ong xuống bụng cô rồi liếm sạch đi chưa?”

“Hàng tá lần rồi.” Cô nghịch chiếc nút áo trên cùng, câu giờ, vẫn không chắc cô sẽ tiến bao xa với trò nhìn lén riêng tư này. “Người tình gần đây nhất của anh là cách đây bao lâu?”

“Lâu lắm rồi.” Anh trượt ngón tay cái vào trong khóa quần.

“Lúc nào?” Cô siết cái cúc nhựa đỏ giữa các ngón tay.

“Chúng ta có thể để khi khác nói chuyện này không?” Anh cởi khóa.

“Tôi không nghĩ vậy.” Gợi chuyện về những người tình cũ đáng lẽ phải làm giảm bớt dục vọng của cô, nhưng điều đó không xảy ra.

“Đề sau. Tôi hứa đấy.”

“Tôi không tin anh.”

“Nếu tôi nuốt lời, cô có thể đi giày cao gót trên lưng trần của tôi.”

“Nếu anh nuốt lời” - khuy áo của cô dường như tự ý mở ra - “anh sẽ không bao giờ nhìn thấy cái này nữa đâu.” Cô cởi từng nút từng nút một, rồi để chiếc áo trượt khỏi cánh tay. Cô mặc một cái áo lót La Perla bằng ren trắng với quần lót đồng bộ mà anh vẫn chưa biết đến.

Tay anh lướt tới cổ tay. Từ tốn, anh cởi đồng hồ ra - cô đã quên bẻng cái đồng hồ ngu ngốc của anh - để lại độc cái quần jean cùng với - thứ gì nhỉ? - bên dưới. Cô không thể thở sâu nổi. Cô bước ra sau và cởi chiếc quần màu xanh biển ra. Nhìn thẳng vào mắt anh, cô kéo nó xuống.

Chân cô vẫn luôn là điểm đẹp nhất của cô - dài, mảnh mai, mạnh mẽ - đôi chân của một vũ công, và mắt anh nấn ná tại đó. Những giây dài dằng dặc trôi đi, rồi anh lùi lại và cởi quần ra. Anh mặc một chiếc quần lót End Zone màu xám bó sát lấy một vật cương cứng có kích cỡ đáng kể. Cô nhìn chằm chằm vào nó.

“Giờ đến quần lót của cô,” anh nói, lại tiến đến gần lưới.

Cô chưa từng bị khuấy động đến thế, mà họ còn chưa hề chạm nhau chút nào. Cô cởi áo lót ra. Quai áo tuột xuống vai, nhưng cô cong tay trên hai cúp ren để giữ chúng cố định rồi quay lại chỗ tấm lưới. “Làm gì để xứng đáng với nó đi,” cô thì thầm.

Giọng anh trở nên khàn đặc. “Tôi sẽ phải tin cô lần này vậy.”

Anh thò hai ngón tay cái vào cặp quần End Zones, cởi quần xuống, và đứng trước cô trong tình trạng trần truồng kỳ diệu. Cô chạm vào người anh bằng mắt, đôi bờ vai rộng rám nắng, lồng ngực cơ bắp, đôi hông hẹp nhát màu hơn những phần còn lại của anh đôi chút. Cô hầu như không cảm nhận

được chiếc áo lót tuột khỏi các ngón tay mình. “Lùi lại,” anh thì thào cộc lốc.

Anh đang sử dụng cô và cô đang sử dụng anh, thế nên cô chẳng bận tâm. Cô đi đến giữa phòng thay đồ và cởi chiếc quần lót mỏng manh ra. Anh nhìn cô mãnh liệt đến mức da cô nổi gai. Anh đã từng ở với những phụ nữ xinh đẹp hơn nhiều, nhưng cô chẳng hề cảm thấy cái cảm giác bấp bênh thâm thẳm mà cô từng phải chịu đựng với Lance. Đây là Bram. Cô chẳng quan tâm đến quan điểm của anh. Cô chỉ quan tâm đến cơ thể anh thôi. Cô nghiêng đầu. “Đứng lùi lại để tôi có thể nhìn anh lần nữa.”

Nhưng sự kiên nhẫn của anh đã hết. “Trò chơi kết thúc rồi. Chúng ta sẽ ra khỏi đây. Ngay bây giờ.”

Cô không muốn đi. Cô muốn ở mãi trong thế giới mơ mộng nhục dục này. Cô kéo cái áo lót cánh hoa màu xanh đá ra khỏi móc. “Tôi tự hỏi món này trông sẽ ra sao.”

“Cô sắp mặc quần áo vào đây à?”

“Tôi cần kiểm tra xem có vừa không.” Cô quay cái hông trần của mình về phía anh và mặc áo lót vào. Mỗi bên ngực được tạo nên từ ba cánh hoa bằng lụa. Cô lại đối mặt với anh và, không nói một lời, mở từng cánh ra, hai bên trước, rồi tới chính giữa. Kéo dài vô tận.

Mắt anh sáng lấp lánh qua ô lưới. “Cô đang giết tôi.”

“Tôi biết.” Cô lấy cái quần lót đồng bộ ra khỏi móc và đứng lùi lại để anh có thể xem cô mặc nó vào. Nó mở ở đũng. “Món này vừa khớp, anh không nghĩ thế sao?”

“Tôi chẳng nghĩ gì được. Đến đây.”

Cô từ tốn tiến đến gần lỗ nhòm. Khi cô tới nơi, anh thì thầm, “Gần hơn.”

Họ ép mặt vào lưới, và miệng họ gặp nhau qua các mắt lưới của tấm kim loại đen. Chỉ miệng họ thôi. Và rồi mặt đất rung chuyển.

Rung chuyển thực sự.

Hay ít nhất là bức tường. Mắt cô mở choàng ra. Cô thở dốc sừng sốt khi vật cản cuối cùng giữa họ quay vào trong. Cô đáng ra phải biết một cửa hàng sáng tạo như Provocative sẽ không bỏ lỡ một chuyện thể này mới phải. Cảm giác an toàn của cô tan biến.

Bram cúi đầu và đi qua. “Không phải ai cũng được nói cho nghe về cánh cửa nhỉ.”

Cô chưa từng làm tình mà không có tình yêu, và Bram chỉ mang đến những cảm giác run rẩy xấu xa. Cô biết chính xác anh đối trá đến thế nào, không thể tin cậy ra sao. Cô chẳng ảo tưởng gì. Mắt cô luôn mở to. Theo chính xác cách cô muốn. “Đây chỉ mới là buổi hẹn đầu tiên của chúng ta.”

“Hẹn hò cái con khi.”

Anh khóa chặt cánh cửa phía sau anh và nhìn xuống hai bầu ngực trần của cô, được bày lên bởi chiếc áo lót mở cúp. “Quý cô à, tôi yêu đồ lót của cô lắm.” Mu bàn tay anh vuốt nhẹ núm vú cô. Anh cầm lấy một cánh hoa mỏng, kéo nó lên và dán nó lại. Rồi anh mút cô qua lớp rào chắn mảnh mai đó.

Chân cô nhũn ra. Anh kéo cô xuống cái ghế dài bịt bông để cô cưỡi được lên đùi anh. Họ hôn. Anh mút. Cô nắm ngón tay vào tóc anh và cắn môi để khỏi rên thành tiếng. Đùi anh đã đẩy đùi cô tách ra. Cô vẫn mặc cái quần lót ni lông không đũng. Anh tách lớp vải ra, thò tay vào nơi lụa là của cô và chơi đùa cho tới khi cô run rẩy vì khao khát.

Khi không thể chịu đựng thêm nữa, cô quỳ lên ghế, nhắc mình lên trên anh, và chậm rãi đưa anh vào cơ thể cô.

Hơi thở của anh biến thành những tiếng thở dốc rời rạc, nhưng anh không cố đẩy mình vào trong cô. Thay vào đó, anh cho cô tất cả lượng thời gian cô cần để chấp nhận anh. Và cô tận dụng lợi thế đó. Lợi thế tình quái. Ngay khi chặt vật mãi mới vào được vài phân, cô lại rút ra và bắt đầu lại từ đầu. Vai anh ướt đầm mồ hôi. Cô chẳng quan tâm đến nhu cầu của anh - xem liệu cô có làm hài lòng anh không. Cô không quan tâm đến cảm xúc của anh, mơ mộng của anh, cái tôi của anh. Tất cả những gì cô quan tâm là anh có thể làm gì cho cô. Và nếu anh không làm cô thỏa mãn - nếu, đến cuối, anh hóa ra là một tên bỏ đi - cô sẽ không dựng nên những lời bào chữa cho anh như cô đã làm với Lance. Thay vào đó, cô sẽ ca cẩm vừa ầm ĩ vừa dai dẳng cho đến khi anh nhận thức rõ. Tuy nhiên điều đó có vẻ là không cần thiết.

“Cô sẽ phải trả giá cho việc này,” anh rít qua hàm răng nghiến chặt. Nhưng anh vẫn để cô làm như cô muốn cho tới khi cô đỡ dần tới mức phải từ bỏ trò chơi. Chỉ đến lúc đó anh mới bám tay vào hông cô và kéo cô xuống người anh thật mạnh.

Họ không thể phát ra một âm thanh nào. Chỉ có một bức tường mỏng che chắn họ khỏi cảnh phơi bày. Anh vùi mặt vào ngực cô và chà xát cô ở nơi cơ thể họ gặp nhau. Cô uốn người ép vào tay anh, ngửa đầu ra sau, tóm chặt vai anh, và hòa vào anh trong một chuyển đi thềm lặng, hoang dại.

Không yêu anh. Chỉ sử dụng anh.

Anh run lên. Cô ngửa đầu ra sau.

Giải phóng...

Phải đến sau đó thực tế mới tấn công cô. Cảnh hỗn độn. Đồ lót đã dùng mà chưa trả tiền. Ông chồng phiền phức. Khi họ tách ra, óc sáng suốt của cô quay lại. Cô phải bảo đảm là anh hiểu chuyện này sẽ không thay đổi một điều gì hết. “Làm tốt lắm, Skipper.” Cô duỗi dài đôi chân đang gập lại. “Anh không phải George Clooney, nhưng anh rõ ràng rất có triển vọng.”

Anh đi tới cánh cửa bí mật, rồi nhìn ngắm cơ thể cô, như thể anh đang đánh dấu lãnh thổ của mình. “Ít nhất điều này cũng trả lời được một câu hỏi.”

“Câu nào vậy?”

Anh trao cho cô một nụ cười biếng nhác. “Tôi cuối cùng cũng nhớ được chuyện xảy ra đêm đó ở Vegas rồi.”

Chương 14

Qua cửa sổ Chaz nhìn thấy chiếc Honda màu xanh thẫm của Aaron phanh lại trong bãi đỗ xe. Vài phút sau, cửa trước mở ra. Cậu đứng là một đồng lộn xộn. Cô lao ra hành lang để gặp cậu, nhưng cậu chỉ mang mỗi cái túi đen dị hợm chứ không có cả một bao bánh vòng mà cô đã nghĩ sẽ nhìn thấy. Trông cậu chẳng vui vẻ gì khi thấy cô và cố đi qua cô mà chỉ gật đầu một cái, nhưng cô chặn trước chân cầu thang. “Anh đã ăn sáng với cái gì?”

“Đề tôi yên, Chaz. Cô không phải mẹ tôi.”

Cô chống một cánh tay vào tường còn tay kia đặt trên tay vịn cầu thang. Cậu đã bắt đầu đổ mồ hôi, mà trời bên ngoài còn chưa nóng lắm. “Tôi cá là mẹ anh thường cho cậu con trai bé nhỏ của mình trứng và xúc xích mỗi sáng đi kèm một cái bánh kẹp to bự.”

“Tôi đã ăn một bát ngũ cốc, được chưa.”

“Tôi đã bảo là tôi sẽ làm bữa sáng cho anh mà.”

“Tôi sẽ không rơi vào cái trò đó lần nữa đâu. Lần trước tôi chỉ có hai cái lòng trắng trứng trộn.”

“Cả bánh mì nướng và nước cam chứ. Đừng có trẻ con nữa đi. Anh cần phải đối mặt với rắc rối của mình thay vì ăn quên trời quên đất.”

“Vậy giờ cô là bác sĩ tâm lý cơ đấy.” Cậu kéo tay cô xuống khỏi tường và lách qua cô. “Cô mới chỉ hai mươi tuổi. Cô thì biết cái quái gì nào?”

Cậu chưa bao giờ chửi thề, và cô lấy làm thích vì mình đã đi guốc trong bụng cậu đủ để cậu làm việc đó. Cô theo cậu lên gác. “VẬY cuối tuần này anh có gặp Becky không?”

Khi lên gác thì cậu đã hết hơi. “Đáng lẽ tôi không bao giờ nên kể cho cô về cô ấy.”

Becky sống ở căn hộ bên cạnh nhà cậu. Aaron đang mê mẩn cô ta, nhưng Becky hầu như không biết tới sự tồn tại của cậu, mà đó cũng chẳng phải điều gì bất ngờ lắm. Rõ ràng là Becky cũng thông minh như Aaron, và cô ta trông xinh xắn, nhưng không tuyệt đẹp, điều đó có nghĩa là Aaron có thể có cơ hội với cô ta nếu cậu giảm đi ít cân, cắt tóc tử tế, mua vài bộ quần áo đẹp và ngừng hành xử như một tên mọt sách. “Anh đã cố nói chuyện với cô ta như tôi bảo chưa?”

“Tôi có việc phải làm.”

“Thế hả?” Cô đã bảo cậu phải thân thiện, nhưng đừng quá thân thiện, tức là cậu không nên giở cái điệu cười khịt mũi như heo thật ngu ngốc ấy. Và cậu không được nói về video game. Không bao giờ.

“Tôi đã không gặp cô ấy, được chưa?”

“Có, anh gặp rồi.” Cô theo cậu vào văn phòng của Georgie. “Anh đã gặp cô ta, nhưng anh không có đủ gan để nói chuyện với cô ta. Chào rồi hỏi thăm cô ta thì có gì khó nào?”

“Tôi nghĩ mình có thể độc đáo hơn thế đôi chút.”

“Khi anh cố tỏ ra độc đáo thì anh chỉ toàn quái gở thôi. Hãy lạnh lùng một lần đi. Chỉ cần ‘Xin chào’ và ‘Mọi chuyện thế nào?’ Anh có mang quần bơi như tôi đã bảo không?”

Cậu thả cái túi đen lên ghế. “Cô cũng không phải huấn luyện viên của tôi đâu đấy.”

“Thế là anh hả?”

“Tôi không biết. Có thể.”

Cô nghĩ mình đã có chút tiến triển. Giờ cậu đã để cô làm bữa trưa cho cậu và ngừng mang đồ ăn vặt theo người bởi vì cậu biết cô sẽ tìm ra và vứt đi. Mới chỉ có ba tuần, nhưng cô khá chắc chắn bụng cậu đang bắt đầu co lại. “Hãy bơi nửa tiếng trước khi anh về nhà tối nay. Tôi bảo thật đấy.”

“Cô có thể nghĩ đến việc cải thiện bản thân một lát thay vì cải thiện người khác đấy.” Cậu lê người vào chiếc ghế ở bàn máy tính. “Ví dụ như hãy lo đến trạng thái lười thôi của chính cô đi.”

“Tôi thích trạng thái lười thôi của mình. Nó giữ cho lũ khốn tránh xa.” Cô cười mỉa. “Mặc dù ngay lúc này thì điều đó không có vẻ có hiệu quả cho lắm.” Aaron không hẳn là một tên khốn. Cậu là một anh chàng tử tế, và cô cũng thán ngưỡng mộ sự thông minh của cậu. Nhưng cậu cực kỳ ngờ nghệch. Và cô đơn. Giá mà cậu làm theo những gì cô nói, cô nghĩ mình có thể chinh đốn cậu đủ để cậu kiếm được một cô gái. Không phải một nàng nóng bỏng, mà là một người thông minh như cậu.

“Bữa trưa vào lúc mười hai giờ ba mươi,” cô nói. “Đúng giờ đấy.” Khi cô quay người để đi xuống gác, cô thấy Georgie đang đứng ở cửa văn phòng, quay phim lại toàn bộ mọi thứ.

Chaz đập hai tay lên hông. “Việc đó là bất hợp pháp, cô biết mà. Quay phim một người mà không có sự cho phép của người đó.”

Georgie dán chặt mắt vào máy quay. “Kiếm luật sư đi.”

Chaz lao ra hành lang và hướng xuống cầu thang hậu. Lúc này Georgie là người chót bảng cô muốn nói chuyện cùng. Hôm qua, khi Georgie về nhà cùng Bram, cả hai đều cư xử kỳ quặc. Georgie có dấu hôn trên cổ và luôn tránh nhìn Bram, người cứ cười với Georgie theo một kiểu

rất tự mãn. Chaz không biết chuyện gì đang xảy ra với họ. Họ nghĩ cô không đoán ra là họ đang ngủ ở hai phòng riêng biệt - cứ làm như Georgie biết cách xếp giường để nó trông được dù chỉ nửa phần tử tế thôi ấy. Vậy thì chuyện gì đã xảy ra hôm qua?

Chaz nghĩ đến chuyện cô có thể kiếm được bao nhiêu tiền nếu tới các tờ báo lá cải kể cho họ về cặp đôi mới cưới nổi tiếng và hai chiếc giường riêng. Có lẽ cô cũng đã làm thế, nếu việc đó chỉ làm tổn thương Georgie. Nhưng cô sẽ không làm tổn thương Bram.

Georgie theo chân cô xuống cầu thang hậu. “Sao cô lại làm khó Aaron thế?”

Chaz cũng có thể hỏi vài câu hỏi của chính cô, như là sao Georgie lại làm khó Bram thế, chuyện gì đã xảy ra ngày hôm qua, và sao đêm qua Georgie vẫn ngủ ở giường của chính mình? Nhưng cô đã học được cách giữ lại trong lòng điều cô biết cho đến khi cô có lý do sử dụng nó.

“Tôi có một câu hỏi hay hơn đây,” Chaz nói. “Sao cô không cố giúp Aaron nhỉ? Anh ta đúng là mớ lộn xộn. Anh ta khó có thể đi lên gác mà không suýt đau tim.”

“Mà cô thì lại thích dọn dẹp những mớ lộn xộn.”

“Vậy thì sao?” Toàn bộ cái trò máy quay này đúng là kỳ quặc. Cô không biết vì sao Georgie cứ quay phim cô hay vì sao cô không từ chối nói. Nhưng mỗi lần Georgie theo sau cô cùng cái máy quay đó, Chaz lại thấy mình ba hoa luôn miệng. Như thể... như thể nói về chính mình với cái máy quay không hiểu sao lại khiến cô trở nên quan trọng. Như thể đời cô thật đặc biệt... và cô có gì đó đáng nói.

Họ tới chân cầu thang và Georgie theo cô vào bếp. “Nói cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra sau khi cô rời Barstow đi.”

“Tôi kể cho cô rồi. Tôi đã đến L.A. và tìm được một chỗ tránh mưa tránh nắng.”

“Cô hầu như không có chút tiền nào. Sao cô thuê được nhà?”

“Tôi kiếm việc. Cô nghĩ sao chứ?”

“Loại việc nào thế?”

“Tôi phải đi vệ sinh đây.” Cô hướng đến phòng vệ sinh nhỏ ở sát bếp. “Cô cũng định theo tôi vào trong đây luôn hả?” Cô đóng cửa và khóa lại. Sẽ không có người nào khiến cô nói về những chuyện đã xảy ra khi cô tới L.A. được đâu. Không ai hết.

Khi cô đi ra, Georgie đã biến mất và Bram sắp gọi xong một cú điện thoại. Cô nhặt một cái giẻ lau mặt bếp. “Bảo Georgie ngừng ngay việc theo chân em khắp nơi với cái máy quay đó đi,” cô nói khi anh gác máy.

“Khó mà bảo Georgie làm chuyện gì cho được.” Anh lôi bình trà lạnh ra khỏi tủ lạnh.

“Mà dẫu sao cô ta có vấn đề gì vậy? Sao cô ta cứ làm thế mãi thế?”

“Ai mà biết được? Cách đây vài ngày anh đã thấy cô ấy quay phim những người phụ nữ lau dọn nhà. Cô ấy nói chuyện với họ bằng tiếng Tây Ban Nha.”

Chaz sẽ không thú nhận điều này, nhưng cô không thích ý nghĩ Georgie còn quay phim người nào khác ngoài cô. “Tốt. Có lẽ cô ta sẽ không làm phiền em quá nhiều nữa.”

Bram nghịch chiếc di động. “Em đã làm nó chưa?”

Cô mở máy rửa bát ra và nhét mấy cái cốc đồ uống từ bữa sáng vào. “Em đang nghĩ về nó.”

“Chaz, có cả một thế giới rộng lớn ngoài kia. Em không thể núp ở đây mãi được.”

“Em không núp! Giờ thì anh có phiền không? Tối mai mọi người sẽ đến ăn tối và em có vô khối việc để làm.”

Anh lắc đầu. “Thỉnh thoảng anh không nghĩ là mình đã giúp em khi trao cho em một công việc đâu.”

Anh sai rồi. Anh đã trao cho cô một ân huệ lớn nhất đời cô, và cô sẽ không bao giờ quên nó.

Chiều hôm đó, khi Georgie ăn diện để làm dáng trước đám thợ săn ảnh, cô cứ tự hỏi vì sao làm tình với một anh chàng hư hỏng lại kích thích hơn nhiều so với lên giường với một người tử tế. Dù là cái người tử tế đó có bỏ cô theo một người phụ nữ khác đi nữa. Vậy vì sao cô lại bắt bản thân ngủ một mình tối qua? Bởi vì ngày hôm qua quá tuyệt vời. Quá vui vẻ. Trục lạc một cách ngọt ngào. Đờ đẫn và đơn giản đến mức cô chưa sẵn sàng làm hỏng nó bằng đời thực. Cô cũng muốn Bram hiểu rằng cô không hề biến thành một kẻ quy lụy chỉ vì đó là hành vi tình dục kích thích nhất đời cô. Nhưng việc ngăn cản anh đã chiếm hết mọi sức mạnh ý chí của cô, và cô không thích về biết tuốt mà anh trao cho cô khi cô nói cô sẽ ngủ một mình.

Họ rời khỏi nhà để uống cà phê sáng và chụp ảnh. Cô quyết định cách tốt nhất khôi phục lại cảm giác thường ngày là gây chiến. “Đừng có lảm nhảm nữa.” Cô cau mày với anh qua ghế phụ. “Chỉ có anh mới nghĩ mình lảm nhảm đúng nhạc thôi.”

“Thứ gì đang gặm nhấm cô thế? Không phải tôi, buồn thay.”

“Anh thật ghê tởm.”

“Này, điều gì đã xảy ra với tính hài hước quen thuộc của cô rồi?”

“Do anh đấy.”

“Tôi đoán điều đó sẽ lý giải được.” Anh bắt đầu lăm nhăm vài nhịp bài “It’s the Hard-knock Life” chỉ để khiêu khích cô. “Chiều hôm qua cô đã thân thiện hơn nhiều đấy. Rất *nhiều*.”

“Đó là dự vọng, anh bạn ạ. Tôi đã sử dụng anh.”

“Và làm rất khá đấy.”

Cô không thích cái cách anh không chịu tham gia vào trận cãi nhau mà cô rất cần có cùng anh. “Lẽ ra anh không nên nói mình nhớ chuyện xảy ra đêm đó ở Vegas khi mà anh không thực sự nhớ.”

“Phương pháp loại trừ thôi mà. Tôi bảo đảm là một trong hai chúng ta đã bất tỉnh trước khi xong việc, bởi vì nếu chúng ta làm đến cùng thì tôi đã nhớ rồi.”

Riêng với lần này, cô nghiêng về phía tin anh.

Các tay thợ ảnh bao vây họ khi họ rời khỏi quán Coffee Bean & Tea Leaf. Georgie nghĩ đến vô số những bức ảnh mà cô đã thấy chụp cảnh các ngôi sao hoặc cầm cốc cà phê hoặc cầm bình nước. Từ lúc nào mà chứng mất nước lại trở thành bệnh nghề nghiệp của người nổi tiếng thế nhỉ?

“Đây này! Nhìn đây!”

“Có kế hoạch gì cho cuối tuần không?”

“Hai người vẫn bền vững chứ?”

“Như đá tảng vậy.” Bram siết chặt cánh tay quanh eo cô và thì thầm, “Nếu cô thực sự gan dạ như cô vẫn giả vờ, cô đã không chạy trốn tới chiếc giường an toàn xinh đẹp của cô đêm qua rồi.”

Cô cười rạng rỡ với anh. “Tôi đã bảo anh rồi. Tôi đến kỳ.”

Anh cười rạng rỡ với cô. “Và tôi đã bảo cô tôi không quan tâm đâu mà.”

Lance thì có quan tâm. Anh ta vẫn tử tế với việc đó, nhưng quan hệ với một phụ nữ đang có kinh không phải thứ anh ta làm. Mà thật ra cô cũng đã đến kỳ đâu cơ chứ.

“Rõ ràng là tôi vẫn chưa nói rõ được ý mình,” cô thì thầm, đóng vai tay chơi khi máy ảnh tanh tách quanh họ. “Hôm qua ở Provocative anh đã qua buổi diễn thử. Từ giờ trở đi, chức năng duy nhất của anh là phục vụ tôi. Vào lúc và ở nơi mà tôi muốn. Mà ngay lúc này thì tôi không muốn.”

Nói dối. Cô đang muốn đẩy chứ, và cô muốn cùng với anh. Trải nghiệm ngày hôm qua vô cùng đặc biệt là vì cô đã ở cùng Bram Shepard lộng lẫy, vô dụng, trụy lạc. Tình dục chẳng có nghĩa lý gì với anh hơn một cái bắt tay, và biết điều đó mang đến cho cô một sự tự do mới mẻ đầy hấp dẫn. Ông chồng giả mạo của cô - và rất có thể là kẻ nghiện rượu - không bao giờ có thể có quyền kiểm soát với cô như Lance từng có. Với Bram, cô sẽ không bao giờ phiền muộn lo lắng rằng liệu cái váy ngủ này có đủ cảm dỗ để thu hút anh ta hay cảm thấy như thể cô cần phải đọc cẩm nang tình dục mới nhất để duy trì hứng thú của anh ta. Ai quan tâm chứ? Có khi cô còn không cạo lông chân nữa kia.

Anh hôn chớp tai cô. “Thăng thần nhé, Scoot. Cô không hề đến kỳ. Cô rút vòi lại chỉ vì cô sợ mình không xử lý được tôi.”

“Không đúng.”

Anh vẫy tay lần cuối chào các tay thợ ảnh và bắt đầu hướng cô xuống đường, vẫn nói chỉ để mình cô nghe được. “Những giới hạn mà cô cứ cố dựng lên...” Anh lướt nhẹ mu bàn tay dọc sống lưng cô. “Tôi sẽ không để tâm chút nào đến chúng đâu.”

Bram thích được đùa nghịch với Georgie - cả về thể xác lẫn tinh thần. Hôm qua cô đã làm anh sốc nặng. Trong đầu anh, Georgie và Scooter luôn gần như là cùng một người, nhưng không đời nào có chuyện Scooter sẽ trình diễn một màn như thế. Những gì xảy ra ở Provocative chứng tỏ rằng tên Thảm Hại đã không tìm được cách quất hết sự tự tin khỏi người cô, một chuyện ngày càng trở nên rõ ràng rành rành trong mấy tuần qua. Chuyện tên Lance đó đã đổi Georgie lấy một con cá lạnh lùng như Jade mang đến cho Bram nhiều niềm vui hơn dự tính.

Khi họ quay về sau buổi cà phê, anh thích thú với ý tưởng làm cô trần truồng ngay lập tức - việc đó cũng không mất nhiều công sức lắm - nhưng Aaron đã làm hỏng kế hoạch của anh bằng cách tới gặp họ ở cửa.

“Thư ký của Rory Keene vừa gọi. Chị ấy mời chị sang nhà uống rượu vang lúc năm giờ.”

Tinh thần Bram nhảy vút lên. Anh vẫn hy vọng sự yêu mến của Rory dành cho Georgie sẽ chuyển thành một cơ hội gặp mặt trực tiếp để anh có thể nói riêng về trường hợp của mình, thay vì thông qua người của cô ta. Anh cười toe toét và lắc nhẹ chùm chìa khóa ô tô. “Gọi lại cho cô ấy và bảo rằng chúng tôi sẽ ở đó nhé.”

Aaron đẩy cặp kính cao lên trên mũi. “Chị ấy không nhắc gì đến anh hết, Bram. Chỉ Georgie thôi.”

Bram siết chặt tay quanh chùm chìa khóa. “Ý cô ấy là cả hai chúng tôi.”

“Em không nghĩ thế. Chị ấy đã nói hãy bảo Georgie đừng ăn mặc trang trọng vì chỉ có hai người họ thôi.” Aaron nhanh chóng rút lui.

Bram xả cơn giận bằng một tràng chửi tục. Rory vẫn đang tránh né anh. Cô ta rất thích kịch bản *Ngôi nhà cây*, nhưng theo lời phó giám đốc phát triển của cô ta, cô ta sẽ không cân nhắc đến chuyện chống lưng cho bộ phim trừ phi anh từ bỏ tư cách nhà sản xuất và diễn viên chính, tức là bãi bỏ kế hoạch tái khởi động lại sự nghiệp của anh. Thi thoảng anh nghĩ mình nên mua một đoạn quảng cáo trên tờ *Variety* để thông báo cho cả thế giới biết anh không còn là thằng nhóc hoang dã không đủ mạnh mẽ để vượt qua thành công của chính mình nữa. Mà có khi là một thông điệp đơn giản hơn... *Một cơ hội khôn kiếp thứ hai thì sao?*

Giá mà Rory gặp riêng anh, nhưng cơ hội gần nhất anh từng có khả năng nhận được là vụ việc bất ngờ xảy ra lúc nửa đêm ở sân sau nhà cô ta. Vài ngày sau anh thậm chí đã luồn qua cái cổng sau nhà với một chai Cristal thay lời xin lỗi vì đã đánh thức cô ta dậy, nhưng một trong những người giúp việc của cô ta đã lấy chai sâm banh khỏi tay anh và đóng cửa lại.

Anh trừng mắt nhìn xuống Georgie. Nhờ tài nấu ăn của Chaz, cô đã lấy lại đủ cân nặng để đôi mắt xanh to đang lên nhìn anh qua cái mái bằng kia mất đi vẻ hốc hác, và mái tóc nâu bóng của cô uốn cong quanh đôi má bầu bĩnh hơn. “Tôi muốn cô vào văn phòng tôi trong mười phút nữa.”

Cô mở miệng định bảo anh biến đi cho khuất mắt, nhưng anh đã sẵn sàng đối phó với cô. “Trừ phi cô không có hứng thú nhìn kịch bản *Ngôi nhà cây*...”

Anh biết mình đã bắt thóp được cô, thế nên anh bỏ đi mà không ngoái lại.

Cô bắt anh đợi lâu hơn mười phút so với dự tính của anh. Cô đã không dùng khoảng thời gian đó để thay quần áo mà vẫn mặc nguyên bộ quần áo từ lúc họ đi uống cà phê cho đám thợ ảnh chụp hình: một cái áo bó màu vàng chanh có cổ tròn giản dị, áo khoác lưng mỏng nhỏ xíu ít vải như

mạng nhện, và một cái quần bó màu xanh kem ống rộng mà chỉ những người mảnh mai mới mặc được. Bộ cánh che giấu nhiều hơn những gì nó để lộ, điều đó càng làm nó quyến rũ mê hồn.

Cô ra tay trước trong trận chiến mới mà họ đang chơi bằng cách nghiêng đầu về hướng tấm ảnh Jake Koranda đóng vai Bird Dog Caliber. “Này, đó mới là một người đàn ông thực sự đấy.”

“Tôi chắc chắn sẽ bảo lại với ông ấy là cô đã nói thế.” Anh bóp một quả bóng cao su thể thao trong tay, bắt chước Humphrey Bogart trong phim *Cuộc nổi loạn trên tàu Caine*. “Tôi cần chút hợp tác gọi là thay đổi.”

Cô tỏ vẻ bị tổn thương. “Ý anh là gì chứ, ‘gọi là thay đổi’ sao. Tôi luôn hợp tác mà.” Cô ngồi phịch xuống trường kỷ. “Được rồi, chủ yếu là hợp tác với những người khác, tuy vậy...”

“Đừng có làm loạn nữa mà hãy nghe đi.” Anh nắm quả bóng trong tay và chỉ ngón trỏ vào mũi cô. “Đừng có phá hoại chuyện của tôi với Rory Keene đấy.”

“Tôi sẽ không làm thế.”

“Cô sẽ không làm thật thế chứ? Rory thích tất cả mọi thứ ở dự án *Ngôi nhà cây* trừ...”

“Anh chứ gì?” Cô mở to đôi mắt màu xanh lục như kẹo gôm đỏ. “Đó là vì anh có tiếng xấu.”

“Cảm ơn vì chỉ điều đó ra.” Anh đặt quả bóng lên bàn. “Tôi phải làm bộ phim này, Georgie. Tôi chứ không ai khác. Cô cần thuyết phục cô ta rằng tôi đã biến thành Ông Chồng Mẫu Mực.”

“Đâu có đâu.”

“Giả bộ đi.”

“Anh đang xin tôi giúp đây à?” Lại cái trò đòi mắt mở to của Annie Mồ Côi, nhưng Georgie luôn là người có tính đồng đội, và anh cho rằng cô sẽ giúp anh... sau khi làm khó anh chán chê.

Cô đặt một ngón tay lên má. “Nếu tôi nịnh hót Rory cho anh, tôi được lại gì nào?”

“Tình dục cuồng nhiệt và lòng biết ơn vô tận của tôi.”

Cô giả vờ nghiền ngẫm câu đó. “Không. Không đủ tốt.”

“Tôi sẽ để Meg ở trong nhà dành cho khách.”

“Meg đã ở trong nhà dành cho khách rồi.”

“Để tôi nói theo cách khác vậy. Tôi sẽ không quyến rũ cô ấy trong khi cô ấy còn đang ở nhà dành cho khách.”

“Đằng nào thì anh cũng sẽ không quyến rũ cô ấy đâu. Anh đối xử với cô ấy như thể cô ấy mới mười hai vậy.” Cuối cùng cô cũng đi vào vấn đề. “Tôi muốn đọc kịch bản trước khi gặp Rory chiều nay. Đưa nó đây.”

“Tôi đã bảo cô là tôi sẽ để cô nhìn nó mà.”

“Phải rồi, nhưng anh không bảo là anh sẽ để tôi *đọc* nó.”

“Cô đã chú ý đến điều đó cơ đấy.”

Cô giờ tay ra.

Anh do dự. “Trong chuyện kịch bản thì cô không hẳn là người có óc phán đoán tuyệt vời đâu. Cô là người đã đóng *Mùa hè trong thành phố* đấy.”

“Cả *Người đẹp* nữa, một thứ ngựa mất khác. Và cả *Cuộc dạo chơi của bánh ngọt* nữa, bộ phim mà anh vẫn chưa xem và là bộ phim mà tôi khuyên

anh đừng xem.” Cô lắc lắc tay trước mặt anh. “Tất cả là chuyện quá khứ rồi. Anh đang nhìn vào một Georgie York hoàn toàn mới. Từ bỏ đi.”

Cô không còn là kẻ dễ bị đánh bại như trước đây nữa, nên anh không có nhiều lựa chọn. Anh rút tập kịch bản được buộc chặt ra khỏi ngăn kéo giữa bàn anh, cái ngăn mà cách đây ba tuần cô đã tìm kiếm nhưng chỉ thấy một cái điện thoại hỏng. Cô giật bản thảo khỏi tay anh trước khi anh kịp đổi ý, vui vẻ vẫy chào anh, rồi bỏ đi.

Anh ghét phải nhờ bất kỳ người nào giúp đỡ, đặc biệt là Georgie, và anh ngồi lún xuống ghế để nghiền ngẫm. Khi nghĩ mãi cũng chẳng tới đâu, anh quay lại với máy tính. Dù kịch bản đó rất tốt, nó vẫn cần cải thiện, và anh đã sửa đổi cảnh này cảnh khác ngay từ đầu. Anh có thể hình dung ra những gì Georgie sẽ nói nếu cô biết rằng một tên bỏ học trung học đang xào xào câu chữ của Sarah Carter. Hay... tệ hơn, cô sẽ cười ra sao nếu khám phá ra rằng anh đã hoàn thành xong một kịch bản của chính anh.

Nhưng cô sẽ không cười đâu. Không như anh, cô chẳng có tính tàn nhẫn trong người, và anh có thể hình dung ra cảnh cô đưa ra vài lời khuyên khích đầy thiện ý.

Anh chẳng nuột trôi được cái ý nghĩ ấy. Anh chẳng cần sự khuyến khích giả tạo từ ai hết, đặc biệt là Georgie. Anh đã tự nuôi lớn mình, tự làm hỏng đời mình, và giờ anh đang thoát ra theo cùng cách ấy. Tự lực cánh sinh.

Georgie hồi hả đọc ngẫu nhiên, và cô đọc hết cả kịch bản trong hai tiếng. Nó cũng đáng kinh ngạc như cuốn sách. Một cơ hội phi thường... và không chỉ dành cho Bram.

Ngôi nhà cây kể về câu chuyện của Danny Grimes, một người đàn ông bị bỏ tù nhằm vì tội lạm dụng tình dục trẻ em. Được thả nhờ lách luật, anh ta buộc phải trở về nhà vì bố mắc bệnh nặng giai đoạn cuối và phải đối mặt với cả thị trấn lẫn người nữ công tố tàn nhẫn, giờ đã là một thượng nghị sĩ bang, kẻ đã giấu bằng chứng ADN của anh ta để đảm bảo anh ta bị kết tội. Tình trạng tự cô lập của Danny bị đe dọa khi anh ta nghi ngờ đứa trẻ hàng xóm đang bị bố lạm dụng. Kịch bản vừa mạnh mẽ vừa đau đớn, đầy những nhân vật lôi cuốn và phức tạp, nội tâm khó lường.

Cô tìm thấy Bram đang bơi sỏi trong bể bơi. Cô đứng trên mép bể gần tháp nước và đổi chân một cách sốt ruột, chờ anh dừng lại. Anh thấy cô, nhưng vẫn tiếp tục rẽ nước. Cô nhặt cái vớt lá lên và đập vào đầu anh.

“Này!” Nước bắn lên khi anh quay ngoắt lại.

Cô hít một hơi thở sâu. “Tôi muốn đóng Helene.”

“Chúc may mắn nhé.” Anh lặn sâu hơn và bơi đến chỗ cái thang bên kia thành bể bơi.

Cô thả cái vớt lá xuống, tim đập thành thịch đầy kích động. Ngay khi đọc xong cảnh đầu tiên, cô đã biết mình phải đóng vai người nữ công tố tham vọng một cách lạnh lùng ấy. Đây chính là cơ hội mà cô vẫn đang chờ. Việc đóng vai Helene sẽ cắt đứt những năm rập khuôn một loại vai và trao cho cô sự thách thức mà cô khao khát đến tuyệt vọng. Cô đi về hướng cái thang. “Kịch bản rất xuất sắc. Rộn người, phức tạp, thâm thúy. Mọi thứ đúng như anh nói. Tôi phải đóng Helene. Nói thật đấy.”

Nước chảy xuống cơ thể anh khi anh trèo ra khỏi bể. “Trong trường hợp cô không chú ý, tôi đang có rắc rối nhỏ trong việc kiếm nguồn đầu tư cho bộ phim, nên chọn vai Helene là thứ tôi quan tâm đến sau chót.”

Cô cầm cái khăn tắm lên đưa cho anh. “Nhưng nếu anh được bật đèn xanh... Lý do duy nhất chẳng có ai nghĩ về tôi như một diễn viên xuất sắc là vì tôi chưa từng có cơ hội thể hiện những gì mình có khả năng làm. Và

đừng bảo tôi rằng khán giả sẽ không thể quên được hai chúng ta trong *Skip và Scooter*. Câu chuyện tình yêu diễn ra giữa Danny và cô y tá tại nhà, chứ không phải Helene. Tôi biết rõ cách đóng vai đó. Và tôi sẽ làm với mức thù lao tối thiểu.”

“Quan trọng là, Georgie, nếu tôi có thể thực hiện bộ phim này, cô cũng sẽ không đóng Helene.” Anh xoa khăn trên đầu, rồi quấn nó quanh cổ. “Xem xét đến sự nghiệp lờ mờ gần đây của tôi, bộ phim này cần một nữ diễn viên có sức hút phòng vé đã được ghi nhận, và đối diện đi, mặt cô để bán báo lá cải thì tốt hơn bán vé phim nhiều.”

Cô không chịu thừa nhận ý kiến của anh. “Nghĩ đến sự chú ý của công chúng cho việc chúng ta đóng chung đi. Khán giả sẽ xếp hàng để xem chúng ta có thể thành công hay không.”

“Chúng ta không làm được đâu.” Anh thả cái khăn lên ghế. “Georgie, cuộc thảo luận này vẫn quá sớm đây.”

“Anh nghĩ tôi không thể đóng một vai phức tạp ư? Anh có thể làm được còn tôi thì không à? Anh nhầm to rồi. Tôi có tính kỷ luật và tập trung để thành công.”

“Nghĩa là cô nghĩ tôi không làm được.”

Cô không muốn thẳng thừng xúc phạm anh, nhưng sự thật là sự thật. “Anh không thể dựa vào mưu mẹo để đóng Danny được đâu. Anh ta hận đời và chịu nhiều đau khổ. Anh ta phải chịu đựng một điều mà chưa ai từng phải trải qua.”

“Tôi đã sống với kịch bản này hơn một năm rồi,” anh bật lại. “Tôi biết chính xác điều khiến anh ta hành xử như vậy. Giờ đây thay vì tranh cãi, sao cô không dùng não của mình để tìm ra cách thuyết phục Rory Keene rằng tôi là một công dân Hollywood gương mẫu và cô ta cần phải gặp tôi nhỉ?”

Georgie dùng công sau. Căn nhà kiểu Norman Pháp bằng gạch trắng của Rory trắng lợt hơn nhà Bram nhưng không có vẻ chào đón bằng. Từ phía sau, hàng hiên trải rộng nhìn xuống bể bơi và những mảnh vườn kiểu cách. Rory ngồi dưới bóng râm của hàng hiên bên hông nhà trên một cái ghế sắt uốn màu đen được phủ đệm màu quýt sáng. Với mái tóc vàng dài buộc thành đuôi ngựa và đôi chân khoanh lại dưới đùi, đáng lẽ trông Rory phải giống một bà mẹ trang lưu hãng hái, nhưng không. Ngay cả trong một bối cảnh thoải mái như thế này cô cũng thể hiện vẻ tự tin lạnh lùng đầy uy lực của một giám đốc xưởng phim quyền lực.

Cô đẩy tập kịch bản đang đọc sang bên và mời Georgie một ly sâm banh. Giờ khi Bram không còn là người duy nhất có thứ cần cầu cạnh, Georgie phải cố gắng kiểm soát sự căng thẳng của mình khi cô nhận cốc nước và ngồi xuống chiếc ghế ngay sát bên. Họ trò chuyện về doanh thu bán vé phim cuối tuần trước và sự thành công của một bộ phim mới của Jack Black. Cuối cùng, Rory đi thẳng vào lý do mời Georgie sang chơi.

“Georgie, điều này hơi kỳ quặc...” Ánh mắt kiên định của cô cho biết sự kỳ quặc chẳng làm phiền cô là bao. “Kể từ khi những bức ảnh kinh khủng ấy xuất hiện, tôi vẫn tự bảo mình hãy lo chuyện của mình, nhưng tôi không thể làm thế. Nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra với cô, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân.”

Georgie đã không mong đợi chuyện này và cô thấy xấu hổ. Phần tệ nhất của tin đồn lá cải đó có thể đang nhạt dần, nhưng rõ ràng là Rory không dễ bị thuyết phục như thế. “Đừng nghĩ gì khác. Thật đấy. Mọi thứ đều ổn mà. Giờ hãy kể cho tôi về ngôi nhà đi. Tôi đã ngạc nhiên khi nghe chị đang thuê.”

Rory nhấp một ngụm sâm banh, rồi đặt ly rượu lên cái bàn bên cạnh. “Xưởng phim thuê nó. Đây là phiên bản Nhà Trắng của chúng tôi. Tôi có khu riêng của mình, nhưng chúng tôi cũng dành một khu tách biệt cho các vị khách đặc biệt - các nhân vật VIP, giám đốc, nhà sản xuất, bất kỳ ai mà chúng tôi muốn dụ dỗ. Lúc này chúng tôi đang mời vài nhà làm phim quốc tế rất tài năng - một phần của một dự án mà tôi đang chủ trì.”

“Tôi chắc chắn họ sẽ rất vinh dự khi được mời ở đây.”

“Có nhân viên riêng lo đến họ. Tôi không phải tiếp bất kỳ ai tôi không muốn.” Rory gỡ đôi chân vắt chéo ra và một lần nữa lại tập trung toàn bộ sức mạnh của đôi mắt băng giá vào Georgie. “Nếu có bao giờ cô cảm thấy... không thoải mái, như thể cô cần bỏ chạy nhanh chóng, cô có thể ghé qua đây bất kỳ lúc nào, dù đêm hay ngày.”

Georgie không biết cô ghét gì hơn - ý nghĩ Rory cho rằng Bram là một tên vũ phu hay việc cô ấy tin rằng Georgie có ít ỏi lòng tin về bản thân đến mức cô cho phép mình bị vũ nhục. “Mấy bức ảnh đó là dối trá, Rory à. Tôi biết chúng trông như thể chúng tôi đang đánh nhau, nhưng không phải. Thật lòng đấy. Bram sẽ không bao giờ làm đau tôi. Làm tôi phát điên thì có. Nhưng đánh đập tôi thì không bao giờ.”

“Phụ nữ không phải lúc nào cũng nghĩ ngợi thông suốt được khi dính đến những người đàn ông như Bram Shepard,” Rory nói. “Và sau những gì cô đã trải qua với Lance...”

“Tôi rất cảm động bởi sự quan tâm của chị. Thật sự đấy. Nhưng chuyện đó không cần thiết.” Georgie không thể bỏ qua điều này nữa. “Từ trước chị vẫn... cố chăm lo cho tôi. Tôi rất biết ơn, nhưng tôi không thể ngừng tự hỏi tại sao.”

“Cô không nhớ chuyện cô đã làm cho tôi phải không?”

“Tôi đang hy vọng mình đã cho chị mượn một đôi khuyên tai kim cương lộng lẫy mà chị sắp sửa trả lại cho tôi.”

Rory nở nụ cười nữ chúa tuyết của mình. “Không may mắn thế.” Cô cầm ly sâm banh của mình lên và xoay xoay chân ly. “Khi tôi làm việc ở *Skip và Scooter*, cô luôn rất tốt với đội ngũ nhân viên.”

Georgie chưa từng hiểu được logic của những ngôi sao thích hành hạ những con người có công việc là làm họ trông thật đẹp đẽ. Và chẳng, bố cô cũng sẽ không dung thứ cho cách cư xử ta đây là nhất. Tuy vậy, nhả nhận với đội ngũ nhân viên xem ra không phải là một lý do đủ tốt để Rory cứ mở rộng tấm lòng của mình.

“Tôi cũng thích nhìn những người tử tế được thành công.” Rory nhấp một ngụm nữa.

Ngay lúc này Georgie chẳng cảm thấy mình thành công cho lắm. “Chị là trợ lý sản xuất giỏi nhất mà bộ phim đó từng có. Tôi rất tiếc là chị chỉ ở có một mùa.”

“Đó là một bộ phim khó làm việc. Quá nhiều hoóc môn nam tính.”

Georgie nhớ cách cô đã châm chọc Bram về chuyện làm khổ Rory, nhưng giờ điều đó không còn vẻ thú vị nữa. “Bram đã quyến rũ chị, phải không?”

“Hằng ngày.” Rory lơ đãng giật một bên khuyên tai kim cương. “Nhưng bạn bè anh ta mới là rắc rối thực sự.”

“Họ đúng là những kẻ chẳng ra gì. Một đám ký sinh ăn bám anh ấy. Tôi mừng được thông báo là anh ấy đã rũ bỏ bọn họ.” Anh đã rũ bỏ tất cả mọi người, một điều có vẻ kỳ quặc đối với một người từng luôn giữ cho mình được thiên hạ vây quanh.

“Họ đã luôn ảnh hưởng vào bìa kẹp hồ sơ của tôi,” Rory nói lạnh lùng. “Giật áo con của tôi khi tôi đi ngang qua. Thỉnh thoảng còn tệ hơn.”

“Thế mà Bram không ngăn chuyện đó lại sao?”

“Tôi không nghĩ anh ta biết được những chuyện tẻ nhất. Nhưng họ là bạn anh ta, và anh ta là người khẳng định rằng họ được phép vào đoàn phim. Khi tôi cố nói chuyện với anh ta về việc đó, anh ta bảo tôi hãy vui vẻ lên.” Cô đặt cổ tay lên đùi. “Rồi một chiều, hai người trong số họ vây tôi lại.”

Georgie ngồi thẳng dậy trong ghế. “Giờ tôi nhớ rồi. Lúc ấy chúng ta đã quay xong cảnh ngày hôm đó, nhưng tôi đã bỏ quên một quyển sách hay thứ gì đấy trong phim trường. Tôi quay lại để lấy nó thì thấy họ đang ghim chì sắt vào tường. Tôi đã quên mất đó là chì.”

“Đó là tôi. Cô đã bắt đầu la mắng chúng, và cô thậm chí còn tung ra vài cú đấm. Cô có thể chỉ là một cô bé, nhưng cô có nhiều quyền lực hơn một trợ lý thấp bé, và bọn chúng đã bỏ chạy. Sau đó cô đã tới chỗ nhà sản xuất. Bọn chúng bị đuổi khỏi đoàn phim, và Bram chẳng thể làm gì được.” Cô hơi nghiêng đầu. “Tôi chưa từng quên cách cô giúp đỡ tôi.”

“Tôi chắc chắn ai cũng sẽ làm y như vậy.”

“Ai biết chứ? Vấn đề là, tôi không quên những người bạn của mình.”

Georgie nghĩ về Bram. “Tôi đoán chị cũng không quên kẻ thù của mình.”

Rory nhướn một bên lông mày lên. “Không, trừ phi chuyện tôi mất ký ức sẽ khiến xưởng phim có rất nhiều tiền.”

Georgie mỉm cười, rồi trở lại nghiêm túc. “Nếu chị và Bram không có quá khứ xa xưa đó thì cách chị cảm nhận về *Ngôi nhà cây* có thay đổi không?”

“Xưởng phim đầu tư vào nhiều thứ chứ không chỉ riêng kịch bản. Phải xét tổng thể toàn bộ.”

“Và trong trường hợp này, Bram là trọng tâm.”

“Anh ta không có tí kinh nghiệm nào với một dự án như thế này.”

Bram đã ở trong nghề này từ khi còn trẻ. Tính cách của anh, chứ không phải việc anh thiếu kinh nghiệm, mới là thứ làm Rory khó chịu, và cô cũng không hề lãng tránh. “Anh ta đáng có cái tiếng xấu đó, Georgie. Anh ta đã làm rất nhiều người khổ sở.”

“Tôi biết. Nhưng... con người có thể thay đổi mà. Tôi chưa từng thấy anh ấy đam mê một thứ gì đến vậy.”

Rory trưng ra một nụ cười Hollywood lạnh lùng mang ý cô đã quyết. Có bố là Paul, Georgie chưa từng phải bám đuôi dai dẳng điều gì, nhưng chẳng ai khác có thể đấu trận này nữa. Cô muốn có cơ hội đóng vai Helene đến tuyệt vọng, và thành công của Bram là chiếc vé của cô. “Tôi nghĩ để làm một bộ phim hay thì đam mê là rất quan trọng. Tất cả kinh nghiệm trên thế giới này cũng chẳng có ý nghĩa gì nếu người làm phim không yêu quý dự án đó.”

Niềm đam mê chân thật của Bram đối với *Ngôi nhà cây* bắt cô phải đối mặt với sự thật là đã bao lâu rồi cô mới cảm thấy loại đam mê ấy trong chính mình. Đóng vai Helene sẽ trả lại cho cô niềm đam mê đó.

Rory hơi nhướng người tới trước và nhìn Georgie với vẻ mãnh liệt kiên định. “Nếu cô thực sự muốn giúp Bram, hãy thuyết phục anh ta tránh sang bên để tôi có dự án đó.”

“Có nghĩa là anh ấy sẽ không phải nhà sản xuất... hay nam chính.”

“Bram là một diễn viên tốt, nhưng bộ phim này cần một nam diễn viên xuất sắc. Anh ta quá hạn chế.”

Hạn chế. Georgie cũng thường bị đánh giá y như vậy. “Nói chuyện công việc đủ rồi.” Rory đã nói rõ quan điểm của mình, và cố tình đổi chủ đề. “Tôi nghe nói con gái của Jake và Fleur đã quay lại L.A.”

Georgie không thể bám dai thêm nữa, thế nên cô chuyển sang chủ đề bạn gái.

“Tình bạn tốt đẹp giữa phái nữ đòi hỏi một sự đầu tư thời gian mà tôi chưa bao giờ có,” Rory nói theo kiểu lạnh lùng của cô. “Nhưng mọi thứ đều có giá của nó, và tôi yêu công việc của mình, nên tôi sẽ không phàn nàn gì.”

Có lẽ không, nhưng Georgie nghĩ mình nghe thấy vẻ tiếc nuối trong giọng Rory. Cô không thể tưởng tượng ra cuộc sống của mình không có sự nâng đỡ của bạn bè, và ngay trước khi ra về, cô nghe thấy mình mời Rory tới bữa tiệc tối mai.

Trước sự ngạc nhiên của cô, Rory chấp nhận.

Bram đang đợi cô ở bên kia cổng. “Chuyện thế nào?”

“Ồn.” Ngày mai sẽ là đủ sớm để cô đưa tin mình đã mời Rory. Nếu cô nói với anh ngay bây giờ, anh sẽ mời một đầu bếp Pháp và đặt một ban nhạc mất. Bằng tiền của cô.

“Ồn thế nào?”

“Tôi đã nói mình sẽ không phá hoại anh, và tôi đã làm đúng như thế.”

“Cô nói thật chứ hả?”

“Tôi đã bảo cô ấy rằng anh đã trưởng thành và anh có lòng đam mê thực sự dành cho dự án đó.”

“Với một khuôn mặt nghiêm túc?”

“*Phải*, với một khuôn mặt nghiêm túc. Gừ.”

Anh kéo cô vào vòng tay và hôn cô thật dài, một nụ hôn quyến rũ, vì anh vốn là một người hôn đầy quyến rũ, nhưng chủ yếu vì nụ hôn đó thật đắm say, như một chú chó Doberman hung hăng xử lý một khúc xương ngon lành đột nhiên được ném cho nó. Chỉ như thế, cô bắt đầu tan chảy. Mà sao lại không chứ? Sau tất cả những gì cô đã trải qua, cô đáng được nhận khoái lạc đờ đẫn hết mức lắm chứ.

Anh ôm hai tay vào hông cô. “Meg đâu?”

“Đi nghe hòa nhạc. Anh muốn làm tình tay ba à?”

“Không phải tối nay.” Anh lại hôn cô. Rồi lại lần nữa. Chẳng mấy chốc, tay họ đã sờ soạng khắp người nhau.

Anh thả cô ra đột ngột đến mức cô suýt ngã. “Chaz! Aaron!” Anh phóng ra hiên nhà. “Đến đây nào!”

Anh phải gọi hai lần họ mới xuất hiện. Aaron đang làm việc ngoài giờ để thiết kế lại trang web của Georgie, một cặp tai nghe Bose treo quanh cổ cậu ta. Chaz xuất hiện mang theo một con dao bếp trông rất ngẫu. Bram chìa ra hai tờ năm mươi đô la mà anh vừa rút khỏi ví. “Hai người đều làm xong việc tối nay rồi. Đây là chút phần thưởng vì đã là những nhân viên rất trung thành. Giờ thì ra đi. Bọn anh sẽ gặp hai người vào sáng mai.”

Aaron nhìn tờ tiền như thể cậu chưa bao giờ thấy tiền. Chaz giãn cái vẻ cau có vĩnh cửu của cô ta ra. “Em đang làm dở bữa tối.”

“Và anh biết nó sẽ rất ngon lành cho bữa trưa mai.” Anh cầm hai cánh tay của họ và thúc họ về hướng cánh cửa mở ra ga ra, trong khi Chaz phản kháng suốt quãng đường. “Ít nhất cũng để em tắt cái lò nướng dở hơi đi trước khi anh đốt cháy cả ngôi nhà chứ!”

“Anh sẽ xử lý nó.” Khi Chaz và Aaron đi rồi, anh đuổi theo Georgie. Ngay lập tức, anh khóa họ lại trong nhà. Sau khi nhanh chóng đi vòng để tắt

lò nường, họ tới được phòng ngủ. Sự cấp bách của anh làm cô phần khích, nên cô cau mày với anh.

“Anh không nghĩ như thế hơi... vội vàng sao?”

“Không.” Anh khóa cửa phòng ngủ lại. “Cởi quần áo em ra.”

Chương 15

“Đừng bắt anh bảo hai lần,” Bram nói khi cô không phản ứng đủ nhanh.

Bầu không khí uy hiếp đầy quyền rũ của anh mang đến một luồng dục vọng mới mẽ điên cuồng lan khắp người cô. Chuyện này đơn giản đến hạnh phúc. Tất cả những gì anh quan tâm đến là làm tình, và đó cũng là tất cả những gì cô quan tâm. Đầu cô rớt cuộc cũng nhận thức đủ rõ để tận hưởng từng giây phút cảm đoán này.

“Anh vào cuộc rồi đây.” Cô kéo áo của mình qua đầu. “Làm mình kiệt sức đi.”

Anh nhìn say sưa bộ ngực được ôm trong lớp ren màu vàng nhạt, và cách anh nhìn đồ đầy khoái lạc vào cô. Cô thích cảm giác được khao khát, không bận tâm rằng cô gần như chỉ là hàng tiện lợi.

Anh ghì chặt cổ tay cô. “Lần này anh muốn một chiếc giường. Để anh có thể nhìn từng phân của em.”

Cô gần như tan ra, ngay đó giữa phòng ngủ của anh. Khi cô nhìn vào đôi mắt màu oải hương sương khói của anh, cô nhắc mình nhớ rằng cô không quan tâm nhiều đến anh nên sẽ chẳng bao giờ bị tổn thương. Rồi anh hôn cô và cô dừng hẳn chuyện nghĩ ngợi.

Lần này chẳng có màn thoát y trên người nhàn tản nào. Họ ném quần áo của mình sang bên và nhào vào nhau. Cho đến ngày hôm qua, cô còn chưa bao giờ trao thân mà thiếu tình yêu, nhưng giờ đây cô mời mọc cơ thể mình một cách phóng túng. Anh khám phá từng phân một, mở chân cô, vắt

một cô chân cô lên vai anh. Đáp lại cô trêu chọc và tra tấn anh, không phải để kích thích anh, mà vì cô muốn thế, bởi vì màn yêu đương này là dành cho khoái lạc của cô chứ không phải để cô níu kéo một người đàn ông không yêu cô.

Anh trần tục. Tỉ mỉ. Đòi hỏi. Sử dụng các ngón tay anh, miệng anh, vật đàn ông của anh. Cô trải nghiệm một cảm giác tự do mãi nguyên, bay bổng. Cứ nỗ cuối cùng đúng là chấn động.

Sau đó, cô nằm gục bên dưới anh, kiệt sức đến mức cô chỉ có thể gom từng từ lại. “Chà, chắc... tôi chắc chắn lần tới sẽ tốt hơn.”

Anh lăn ngửa ra, da anh cũng ướt đầm như da cô, miệng anh cong lên thành một nụ cười lười biếng. “Đối diện sự thật đi, em quá đàn bà nên chỉ có một tên đàn ông thôi thì chẳng thể đảm đương được.”

Cô cười toe toét. Máy điều hòa vẫn chạy, thổi một luồng gió mát qua cơ thể nóng bừng của họ. Cô cảm thấy...

Cô khó nhọc đặt một cái tên cho những cảm xúc của mình và cuối cùng cũng đưa được ra một từ.

Cô cảm thấy hạnh phúc.

Bram là người duy nhất từng ở trong phòng Chaz, nhưng giờ Aaron đang ngồi trên trường kỷ của cô, tai nghe vẫn quấn quanh cổ, dây cắm đung đưa cạnh đầu gối. Cậu mặc quần jean mềm và một chiếc áo phông màu xanh nhàu nhĩ in dòng chữ ALL YOUR BASE ARE BELONG TO US, chẳng có ý nghĩa cóc khô gì hết. Mái tóc xỏ nỗ tung quanh khuôn mặt tròn của cậu, và cặp kính của cậu bị lệch. “Anh không thể ở đây,” Chaz nói. “Anh phải đi.”

“Tôi đã bảo cô rồi. Chìa khóa xe tôi ở trong văn phòng Georgie.”

“Lấy xe tôi mà đi.” Bram đã mua cho cô một chiếc Honda Odyssey mới bóng loáng, nhưng cô không thích rời nhà trừ những lúc buộc phải làm thế, nên không dùng nó vào việc gì nhiều ngoài chạy việc nhà. Ngoài ra, cô chủ yếu ở trong căn hộ của cô. Bram đã để cô trang trí nó theo cách cô muốn. Cô đã chọn những món đồ màu sô cô la và nâu sáng cùng với một giá sách màu đen cơ bản, một chiếc ghế đọc sách góc cạnh và hai bức ảnh trừu tượng đơn giản màu đen trắng. Không bừa bộn. Không lộn xộn. Mọi thứ đều gọn gàng và yên bình. Mọi thứ trừ Aaron.

Cậu xoa ngực qua lớp áo phông. “Bằng lái xe của tôi ở trong ví, mà ví thì cũng ở trong văn phòng của Georgie.”

“Thế thì sao? Tôi đã lái xe mà không có bằng lái nhiều năm liền.” Cô đã tự dạy mình lái xe ở tuổi mười ba với ý nghĩ rằng cô tạo ra ít nguy hiểm trên đường hơn là bà mẹ say xỉn của mình.

Cả cô và Aaron đều có chìa khóa cửa, nhưng chẳng ai trong hai người nóng lòng muốn quay lại nhà ngay lúc này.

Ít nhất căn hộ trên ga ra của cô cũng ở đầu kia ngôi nhà so với phòng ngủ chính. Cô không hình dung nổi việc phải nghe Bram và Georgie làm chuyện ấy. Cô ghét Georgie. Ghét nhìn Bram cười vì một thứ ngớ ngẩn nào đó mà cô ta nói, ghét họ nói chuyện về những bộ phim Chaz chưa từng xem. Chaz muốn là người được anh ưu tiên nhất. Một điều thật ngu ngốc.

Tốt hơn hết là nên nhớ phải tắt lò nướng.

“Anh không được ngủ ở đây đâu,” cô nói.

“Ai nói tôi sẽ làm thế? Tôi sẽ cho họ chút thời gian, rồi quay lại lấy đồ của tôi.” Cậu đứng dậy và đi ngang giá sách của cô, nó chứa một chiếc ti vi, sách nấu ăn, vài quyển sách khác mà Bram đã đưa cô, gồm cả mấy

quyển viết bởi nhà văn kiêm nhà đầu bếp nổi tiếng tên Ruth Reichl, kể lại chuyện cô ấy đã có hứng thú với thức ăn và mọi thứ khác như thế nào. Chúng là những quyển sách tuyệt nhất Chaz từng đọc.

“Cô nên ngừng việc hành xử quá quắt khi ở cạnh Georgie đi.” Aaron cầm một trong những quyển sách của Reichl xuống khỏi giá và lật nó lại để đọc bìa sau. “Cô cũng có thể treo một tấm biển quanh cổ nói rằng cô đang yêu Bram được đây.”

“Tôi không yêu anh ấy!” Chaz bật dậy, giật quyển sách khỏi tay Aaron và đặt lại lên giá. “Tôi quan tâm đến anh ấy, và tôi không thích cách chị ta đối xử với anh ấy.”

“Chỉ vì chị ấy không sợ đỡ anh ta như cô mà thôi.”

“Tôi không sợ đỡ anh ấy! Tôi luôn nói cho anh ấy chính xác những gì tôi nghĩ.”

“À ừ, và trong lúc cô đang chửi thề anh ta, cô cũng chạy lon ton làm những món ăn đặc biệt và là lượt áo phong cho anh ta. Hôm qua, tôi đã thấy cô nhảy vọt tới phẩy vài mẩu vụn bánh mì khỏi một cái ghế trước khi anh ta ngồi xuống.”

“Tôi chăm sóc anh ấy vì đó là công việc của tôi, chứ không phải vì tôi yêu anh ấy.”

“Xem ra không chỉ là một công việc đâu. Nó giống như cả cuộc đời cô vậy.”

“Vớ vẩn. Tôi chỉ... nợ anh ấy, chỉ thế thôi.”

“Vì cái gì?”

Vì tất cả mọi thứ.

Cô quay người rời khỏi Aaron và đi vào căn bếp nhỏ xiu của cô. Cậu quá ngu ngốc không thể biết được sự khác biệt giữa thương mến ai đó và yêu. Chaz yêu Bram bằng cả trái tim, nhưng đó không phải tình yêu nam nữ. Nó giống như anh là người anh trai tuyệt vời nhất trên đời, một người mà cô sẵn sàng làm tất cả mọi việc cho.

Cô lục sạo trong tủ lạnh để tìm một chai Mountain Dew. Aaron từng bảo cô cậu bị nghiện Mountain Dew khi còn học đại học, nhưng cô chỉ rót một cốc ra cho mình. Chaz từng muốn tới trường dạy nấu ăn, không phải đại học. Sau khi mẹ kế của cô chết, cô đã tiết kiệm đủ tiền để tới L.A., nhưng tìm việc cho một người không có bằng trung học khó hơn cô hình dung, và kế hoạch kiếm học phí bằng cách làm việc ở một nhà hàng đắt đỏ của cô nhanh chóng tiêu tan. Cuối cùng cô phải rửa bát đĩa và dọn bàn ở vài quán ăn Mexico rẻ tiền, nhưng L.A. thì đắt đỏ, thế nên dù làm việc mười sáu tiếng một ngày, cô vẫn phải dùng đến tiền để dành để sống qua ngày.

Một ngày từ chỗ làm về, cô phát hiện ra có ai đó đã đột nhập vào căn phòng trọ nghèo nàn của cô và đánh cắp mọi thứ cô có, gồm cả tiền tiết kiệm. Cô tự bảo mình đừng hoảng loạn. Cô có thể thỉnh thoảng phải nhịn bữa, và trong một thời gian cô sẽ không mua nổi ô tô, nhưng cô vẫn có thể thuê nhà nếu làm thêm vài giờ.

Cô hẳn đã làm được điều ấy nếu không bị đâm bởi một tên lái xe tải vô trách nhiệm lúc cô đang băng qua đường để tới Laundromat. Cô không bị gì nghiêm trọng hơn vài cái xương sườn rạn và một bàn tay gãy, nhưng cô đã mất cả hai công việc bởi vì cô không thể rửa đĩa khi bị bó bột. Trong vòng một tháng cô phải ra đường sống.

Aaron vào bếp đứng sau cô. “Cô có gì ăn không? Tôi chưa ăn gì kể từ bữa trưa.”

Cô có một tủ đầy đồ ăn vặt mà cô sẽ không kể với cậu. “Chỉ ngũ cốc và ít hoa quả thôi.” Cô đẩy cốc Mountain Dew ra sau máy nướng bánh mì

nơi cậu không thấy được, không phải vì cô ích kỷ, mà vì nó không phải đồ không béo.

“Tôi đoán thế còn tốt hơn không có gì,” cậu nói.

Cô rút hộp ngũ cốc ra và đẩy vài quả dâu tươi cho cậu, nhưng cậu bắt đầu ném chúng vào bát mà không thái nên cô đẩy cậu ra để tự mình làm. Cô ước gì mình có Special K^[11] để đưa cậu thay vì Frosted Flakes.

Căn bếp có một quầy ăn nhỏ ngay bên trong. Cô lau dọn ngăn kéo đựng đồ bạc trong khi cậu ăn. Cô đã nhận thấy cậu có điệu bộ ăn rất đẹp, và cô nghĩ cô hàng xóm Becky của cậu có thể sẽ thích điều đó nếu có ngày cô ta chú ý đến cậu. Khi cậu ăn xong miếng cuối cùng, cô lấy bát ngũ cốc khỏi chỗ cậu. “Tôi sẽ cắt tóc cho anh.”

“Không đâu. Tóc tôi ổn rồi.”

“Trông nó như một bụi cây ấy. Anh có muốn Becky chú ý đến anh hay không nào?”

“Nếu cô ấy nông cạn đến mức tất cả những gì cô ấy quan tâm là vẻ ngoài thì tôi không có hứng thú với cô ấy.” Cậu nhìn bộ quần jean và áo phong đen của cô. “Cô không hẳn là một chuyên gia thời trang đâu nhỉ?”

“Tôi có phong cách riêng của tôi.”

“Chắc, tôi cũng có phong cách riêng của tôi.”

“Phong cách một sách.” Cô nghiên cứu câu khẩu hiệu trên áo phong của anh. ALL YOUR BASE ARE BELONG TO US. “Mà cái đó nói về cái gì vậy?”

Cậu đảo mắt, như thể cô đang ra phải biết rõ chứ. “Zero Wing. Một video game Nhật Bản năm 1989. Kinh điển lắm đấy. Tra đi.”

“Sao chả được.” Cô lôi một chiếc kéo ra khỏi tủ. “Vào phòng tắm đi nào. Tôi không muốn tóc anh vương vãi khắp nơi.”

“Nếu cô muốn cắt tóc đến thế, đi mà cắt của cô ấy.” Cậu găm ghè chỉ vào mái đầu ngắn lía chia của cô. “Mà thôi, chờ đã. Cô đã làm thế rồi.”

Cô thích tóc cô, nên cô đập cái kéo lên quầy. “Anh cũng có thể quên luôn Becky đi được rồi đây. Hay bất kỳ phụ nữ nào khác... vì họ sẽ không nhìn anh đến lần thứ hai đâu.”

“Sao tôi lại phải nghe lời khuyên từ một người không yêu đương gì sát nhỉ.”

“Anh nghĩ tôi không yêu đương à?”

“Tôi đâu có thấy anh chàng nào lảng vảng quanh đây.”

“Điều đó không có nghĩa tôi không yêu đương.” Cô không nói với cậu rằng cô không thể chịu nổi ý nghĩ ở cùng một người đàn ông. Thật ra chuyện không phải lúc nào cũng thế. Thời trung học, cô đã có hai anh bạn trai nghiêm túc và cô từng ngủ với một trong hai người đó. Không ngờ hẳn lại là một thằng khốn, nhưng cô đã rất thích tình dục. Dù vậy, không phải bây giờ.

Aaron đang nhìn cô như thể cậu nghĩ mình là bác sĩ tâm lý của cô, và điều đó khiến cô nổi điên đến mức cô tấn công cậu. “Bỏ cái tai đeo ngớ ngẩn đó ra. Anh trông quá ngớ ngẩn đấy.”

“Tôi sẽ đợi trong xe thôi.” Cậu hướng ra cửa căn hộ của cô, rồi lê bước xuống cầu thang dẫn đến lối vào sau nhà.

Cô chạy theo và hét với sau cậu. “Tốt thôi! Nhưng tôi có bim bim khoai tây và Mountain Dew!”

“Mừng cho cô.” Cửa đóng sầm, và mọi thứ lại yên tĩnh.

Cô quay lại trường kỷ và nhặt quyển sách dạy nấu ăn mà cô đang nghiên cứu lên. Cô mừng là cậu đã đi. Đằng nào cô cũng không hề muốn cậu ở lại.

Cô với lấy quyển sổ mà cô đặt ở cuối bàn để có thể lập một danh sách tất cả những thứ cô cần trước bữa tiệc ngày mai. Mặc xác cậu. Giờ căn hộ của cô đúng y như cô thích. Tất cả của cô.

Nhưng quyển sổ trượt khỏi các ngón tay cô và quyển sách nấu ăn rơi xuống thảm. Cô bắt đầu khóc.

Suốt cả buổi sáng Bram dường như không thể giữ được quần áo trên người, và đến giờ ăn trưa, Georgie muốn đập mạnh vào lồng ngực trần ngon lành của anh. Anh hoặc chẳng mặc gì ngoài quần bơi đi lang thang quanh sân sau và uống một trong những cốc scotch không đáy của anh hoặc - và đây mới là thứ gây chuyện - bán thân trần trụi trèo lên một chiếc thang để dọn sạch cái ống nước nào đó mà anh nói bị tắc, cứ làm như có người ở Hollywood tự mình dọn ống nước không bằng.

Anh đang trừng phạt cô vì đã lên khỏi giường để ở cả đêm trong phòng cô. Khó thật. Mọi quan hệ của họ là để hành lạc, không phải để thân mật ôm ấp hằng đêm.

Cô thử trốn tới bếp, nhưng Chaz đúng là cực kỳ khó chịu, từ chối sự giúp đỡ và lơ lửng tất cả gợi ý của Georgie. Và Meg cũng chẳng tốt hơn. Khi thấy Georgie mang máy quay tới, cô ấy phủ một cái khăn lên đầu và giả vờ là một trong mấy đứa con Michael Jackson, cũng vui đấy nhưng không hẳn là thứ Georgie định ghi lại. Cuối cùng cô nhốt mình trong phòng để đọc lại *Ngôi nhà cây* và nghĩ đến Helene.

Buổi chiều cô sắp xếp bàn ăn. Mặc kệ khả năng trời mưa, họ sẽ ăn ngoài hiên, nơi luôn khô ráo dù có gặp những cơn bão lớn nhất. Cô xếp một bát gồm trang trí màu xanh dương ở trung tâm gồm ác ti sô, chanh và lá khuynh diệp. Nó hơi lệch, nhưng cô thích cách nó tô điểm cho những chiếc khăn lót màu vàng rực rỡ và đĩa ăn màu cô ban. Khi cô thêm vào vài cây nến lùn mập, nó sẽ hoàn hảo.

Cô cảm giác thấy Bram đang đến phía sau cô ngay trước khi tay anh ôm quanh hông cô. “Sao bàn ăn lại xếp cho bảy người?”

“Bảy à?” Đến lúc đưa tin rồi đây, nhưng cô làm như thể cô chưa từng nghe con số này trước đó. “Xem nào. Anh, tôi, bố, Rory và Trev, Laura, Meg... Ừ, đúng rồi.”

Tay anh đang khám phá hông cô chợt khựng lại. “Em vừa nói... Rory?”

“Ừm...”

“Rory Keene tới ăn tối nay?”

“Anh chẳng bao giờ lắng nghe khi tôi nói chuyện với anh. Tôi thề rằng giọng tôi đúng là gió thoảng qua tai đối với anh. Cứ như chúng ta đã cưới nhau lâu lắm rồi ấy.”

“*Rory?*” Anh bỏ rơi hông cô.

“Tôi tin chắc mình đã nhắc đến điều đó rồi.”

“Tôi tin chắc em chưa hề nói! Em điên à? Bố em ghét cay ghét đắng tôi. Tôi chỉ còn hai tuần rưỡi nữa là đến ngày hết hạn quyền chuyển thể kịch bản, và tôi không muốn ông ấy ở bất kỳ chỗ nào gần Rory.”

“Tôi sẽ lo đến ông.”

“Cứ như thể từ trước đến giờ em đã lo đến ông tốt lắm vậy.”

“Tôi đã nghĩ anh sẽ vui.” Cô thử bấu môi và không ngạc nhiên khi cô không làm được.

“Rory yêu kịch bản đó,” anh nói cho chính anh hơn là cho cô nghe. “Giá mà tôi có thể làm cô ta tin tôi.”

“Từ những gì cô ấy đã bảo với tôi, đó chắc là một mục tiêu vô vọng rồi.” Khi anh đi đi lại lại trên hiên, cô diễn lại cuộc trò chuyện giữa cô với Rory. Khi kể xong, cô nói, “Sao hồi trước anh lại mang lũ ngốc đó tới L.A. với anh chứ?”

Vẻ cay đắng mà anh vẫn giấu đi lộ ra. “Vì tôi là một đứa trẻ đàn độn. Tôi không có gia đình, và tôi cứ nghĩ... tôi không biết mình đã nghĩ gì nữa.”

Georgie biết khá rõ đấy.

Anh thông vai xuống và ngoảnh đi. “Mấy kẻ đó bảo tôi Rory đã dựng lên tất cả mọi chuyện. Tôi đã muốn tin chúng, nên tôi tin, và khi mà rốt cuộc tôi cũng khôn ra thì cô ấy đã đi lâu rồi. Đến lúc tôi tìm ra cô ấy, sự nghiệp của tôi đang sa lầy, và phải nói cô ấy nghi ngờ sự chân thành trong lời xin lỗi của tôi.”

“Và giờ cô ấy báo thù.”

“Phải thử đến cùng. Cô ấy muốn kịch bản đó, và nếu hợp tác với tôi cô ấy có thể có nó rẻ hơn nhiều so với việc phải tranh cướp nó khi quyền chuyển thể của tôi hết hạn.” Cái anh chàng đã phá tan ba ngày quay phim để đi câu cá ngoài khơi đột nhiên đầy vẻ bận tâm tới công việc. “Chúng ta cần kiểm soát trò chơi của chúng ta tối nay. Cô ấy thích em, và tôi đã chuẩn bị đầy đủ để tận dụng điều đó. Thật nhiều trù mên. Thương yêu. Một lời mĩa mai cũng không.”

“Tất cả mọi người sẽ nghĩ chúng ta thật bệnh.”

“Tôi sẽ dựa vào em để đảm bảo chắc chắn rằng tôi có chút thời gian ở riêng với cô ấy.” Anh nhìn bát trang trí với chanh và hoa ác ti sô của cô. “Xem xem em có thể tìm được một người trang trí hoa không nhé. Tôi sẽ thuê một tay bartender và ai đó để phục vụ bàn. Và chúng ta cần tìm một đầu bếp thực sự ở đây.”

Cô giơ tay lên. “Dừng lại ngay đó đi. Không thợ hoa, không bartender, và Chaz đang làm món thịt xiên nướng. Thịt gà, thịt bò và sò.”

“Em điên à? Chúng ta không thể phục vụ Rory Keene món thịt nướng được.”

“Anh sẽ phải tin tôi. Nhớ đi, tôi cũng có một niềm vui cực kỳ ích kỷ trong việc thuyết phục Rory chống lưng cho dự án của anh. Nếu anh làm loạn việc này lên với tôi...”

“Georgie, tôi đã bảo em rồi. Helene phải được chọn...”

“Đề tôi yên. Tôi có việc phải làm.” Chủ yếu cô phải giúp anh thuyết phục Rory rằng anh là người làm được bộ phim. Nếu Rory thấy đạo gần đây anh có thể hành xử tử tế thế nào, cô ấy có thể quên đi những chuyện ngu ngốc xa xưa của anh.

Không như Georgie, người chẳng thể quên nổi một điều gì.

Sau khi anh đi, cô bận rộn với việc xếp nền quanh hiên, nhưng đến cuối cùng cô không thể kháng cự được việc cầm lấy máy quay của mình. Riêng hôm nay cô nên để Chaz yên, nhưng thứ từng bắt đầu như một ý thích bất chợt đang trở thành sự ám ảnh. Thêm vào sự yêu thích của cô đối với Chaz, cô cũng đang dần yêu toàn bộ quá trình ghi lại đời sống của những con người khác. Cô chưa từng tưởng tượng được đứng sau thay vì đứng trước một chiếc máy quay lại có thể tạo cảm giác mê say đến thế.

Cô thấy Chaz ở trong bếp đang làm nước ướp thịt gừng tỏi. Khi thấy Georgie, cô đập con dao làm bếp xuống vài củ tỏi. “Mang cái máy quay đó

ra khỏi đây đi.”

“Cô sẽ không để tôi giúp. Tôi chán quá.” Cô quay quanh bếp, thu hình đồng hồ điện có tổ chức.

“Đi mà quay những người quét dọn ấy. Cô dường như rất vui khi làm thế cơ mà.”

Georgie vừa nghe thấy một dấu hiệu ghen tị có phải không nhỉ? “Tôi thích nói chuyện với họ. Soledad - cô gái có dáng người cao ráo xinh xắn ấy - gửi phần lớn tiền làm được về cho mẹ ở Mexico, nên cô ấy phải sống cùng chị gái. Có đến sáu người bọn họ sống trong một căn hộ một giường ngủ. Cô có thể tưởng tượng nổi không?”

Chaz đưa lưỡi dao trên củ gừng. “Cứ làm như chuyện gì ghê gớm lắm vậy. Ít nhất cô ta cũng không phải ngủ trên đường.”

Da Georgie nhói lên. “Như cô đã từng sao?”

Chaz cúi đầu xuống. “Tôi chưa từng nói với cô thế.”

“Cô đã nói với tôi về vụ tai nạn và cô bị đuổi việc sau khi gãy tay.” Georgie lấy cặn cảnh hơn. “Tôi biết tiền của cô đã bị cướp. Đó là một kết luận khá hiển nhiên.”

“Có rất nhiều đứa trẻ trên đường. Chẳng có gì ghê gớm hết.”

“Tuy vậy... chuyện đó hẳn phải đặc biệt khó khăn cho cô. Tất cả những cảnh lộn xộn ấy và chẳng có cách nào để dọn dẹp đi.”

“Tôi đã xử trí được. Giờ ra đi. Tôi nói thật đấy, Georgie. Tôi phải tập trung.”

Georgie đáng lẽ phải rời đi, nhưng những cảm xúc bất an sôi sục sau vẻ ngoài gai góc của Chaz đã thu hút cô ngay từ đầu, và không hiểu sao

chiếc máy quay đòi cô phải ghi điều đó lại. Cô chuyển câu hỏi. “Làm bữa tối cho nhiều hơn một người có làm cô lo lắng không?”

“Tôi làm bữa tối cho nhiều hơn một người gần như mỗi tối.” Cô ta ném củ gừng gọt vỏ vào một cái bát có mấy củ tỏi đã thái lát. “Tôi nấu ăn cho cô, không phải sao?”

“Nhưng cô không đặt trái tim vào đó. Tôi thề, Chaz, thậm chí món tráng miệng của cô cũng có vị cay đắng.”

Chaz ngẩng phắt đầu dậy. “Thật là một câu quá dở để nói.”

“Chỉ là quan sát cá nhân thôi. Bram yêu đồ ăn của cô, cả Meg cũng thế. Nhưng xét cho cùng cô có vẻ thích Meg.”

Chaz mím chặt môi. Lưỡi dao của cô di chuyển nhanh hơn.

Georgie bước tới cuối quầy bếp. “Tốt hơn là cô nên xem lại mình. Những đầu bếp vĩ đại biết rằng một món ăn đặc biệt không chỉ gồm các nguyên liệu trộn vào nhau. Con người cô là ai - cô cảm thấy thế nào về mọi người - hiện lên trong thứ cô tạo ra đây.”

Nhịp thái của Chaz chậm lại. “Tôi không tin điều đó.”

Georgie tự bảo mình hãy thôi đi, nhưng cô không thể, không thể khi có máy quay trong tay cô, không thể khi mọi thứ dường như đều thật đúng chỗ. Một làn sóng thương cảm tràn qua cô, cùng với một cảm giác thấu hiểu kỳ quặc. Cô và Chaz đều đã tìm ra cách của riêng mình để đương đầu với một thế giới mà dường như với nó họ chỉ có chút kiểm soát ít ỏi. “Vậy thì sao món tráng miệng của cô lại có vị cay đắng thế?” cô nói dịu dàng. “Cô thực sự ghét tôi... hay là chính bản thân cô?”

Chaz thả con dao xuống và nhìn chằm chằm vào máy quay, đôi mắt viền đen mở to.

“Đề cô ấy yên, Georgie.” Bram nói giọng gay gắt từ ngưỡng cửa. “Mang máy quay của em đi và đề cô ấy yên.”

Chaz quay sang anh. “Anh đã kể cho cô ta!”

Bram đi vào phòng. “Anh không kể gì cho cô ấy cả.”

“Cô ta biết! Anh đã kể cho cô ta!”

Con tức giận và sự căm ghét chính mình của Chaz đến từ cảm xúc bản năng, và Georgie muốn hiểu nó. Cô muốn quay lại nó như một chứng cứ cho tất cả những cô gái trẻ bị nỗi đau của chính mình nuốt chửng. Nhưng mà cô không có quyền xâm phạm sự riêng tư của cô ta như thế này, và cô bảo mình - ép mình - hạ máy quay xuống.

“Cô ấy chẳng biết gì mà em chưa kể với cô ấy bằng cái miệng ba hoa của em hết,” Bram nói.

Một lần nữa Georgie lại ra lệnh cho mình rời đi, nhưng chân cô không hề di chuyển. Thay vào đó, cô nói, “Tôi biết cô không phải cô gái duy nhất đến L.A. và làm những việc phải làm để có thể sống sót.”

Tay Chaz nắm chặt lại. “Tôi không phải một con điếm. Đó là những gì cô đang nghĩ, phải không? Tôi là một con điếm hư hỏng!”

Bram ném cho Georgie một ánh mắt giận dữ chết người rồi đi tới bên Chaz. “Mặc kệ đi. Em không phải biện hộ cho bản thân trước bất kỳ ai hết.”

Nhưng dường như có thứ gì đó đã tháo cũi sổ lồng trong cô ta. Cô ta chỉ tập trung vào Georgie. Môi cô ta kéo căng trên hàm răng và giọng cô ta trở thành một tiếng gầm gừ. “Tôi không chơi thuốc phiện! Chưa bao giờ! Tôi chỉ muốn một chỗ để sống và chút thức ăn tử tế.”

Georgie tắt máy quay.

“Không!” Chaz khóc. “Bật nó lại. Cô đã rất muốn nghe điều này mà... Bật nó lên.”

“Ồn rồi. Tôi không...”

“Bật nó lên!” Chaz nói dữ dội. “Chuyện này quan trọng. Hãy làm nó quan trọng.”

Tay Georgie bắt đầu run rẩy, nhưng cô hiểu, và cô làm như Chaz bảo.

“Tôi thật bần thủ và sống lang thang.” Qua ống kính, Georgie nhìn nước mắt tràn qua hàng mi dưới đèn như mực của Chaz. “Tôi đi qua một ngày không ăn gì và rồi lại một ngày nữa. Tôi đã nghe nói về bếp từ thiện, nhưng tôi không thể bắt mình đi vào đó được. Tôi cảm thấy phát điên vì không ăn gì và dường như bán thân còn tốt hơn là nhận từ thiện.”

Bram cố xoa lưng Chaz, nhưng cô đẩy anh đi. “Tôi đã tự bảo mình sẽ chỉ một lần thôi, và tôi sẽ tính phí đủ để có thể trải qua chuyện đó cho tới khi tiền tới được tay tôi.” Lời cô nện thùm thụp vào máy quay. “Hắn là một lão già. Hắn sẽ trả tôi hai trăm đô. Nhưng sau khi xong chuyện, hắn đẩy tôi ra khỏi xe và lái đi mà không cho tôi thứ gì hết. Tôi đã nôn ọe trong máng nước.” Miệng cô siết chặt đầy cay đắng. “Sau đó tôi học được rằng phải lấy tiền trước. Chủ yếu là hai mươi đô, nhưng tôi không dùng - chưa từng dùng thuốc phiện - và tôi bắt họ đeo bao cao su, nên tôi không hề giống những cô gái khác, những kẻ nghiện chẳng để tâm đến điều gì. Tôi có đề tâm, và tôi không phải một con điếm!”

Một lần nữa, Georgie cố đóng máy quay lại, nhưng Chaz không chấp nhận. “Đây là thứ cô đã muốn mà. Sao cô dám dừng lại ngay lúc này.”

“Được rồi,” Georgie nói dịu dàng.

“Tôi ghét ngủ trên đường.” Những giọt nước mắt lấm lem chảy xuống hai má Chaz. “Và tôi ghét nhất cứ phải cố làm mình sạch sẽ trong những phòng vệ sinh công cộng. Tôi ghét việc đó đến mức tôi đã muốn chết,

nhưng tự tử khó hơn cô nghĩ nhiều.” Cô rút một tờ khăn giấy khỏi cái hộp trên mặt quầy. “Tôi đã gặp người đàn ông ấy không lâu trước Giáng sinh, và tôi lấy vài viên thuốc từ chỗ hắn ta. Không phải để phê. Những viên thuốc để tôi có thể... dừng tất cả mọi thứ lại.” Cô ta hỉ mũi. “Tôi để dành chúng cho đêm Giáng sinh, như một món quà cho bản thân ở nơi tôi sẽ uống thuốc, rồi cuộn người lại trước cửa nhà ai đó và mãi mãi chìm vào giấc ngủ.”

“Ôi, Chaz...” Tim Georgie nhúc nhối. Bram kéo xương sống Chaz áp vào ngực anh và xoa vai cô.

“Tất cả những gì tôi phải làm là chờ tới đêm Giáng sinh, nhưng tôi đã quá đói.” Cô vo tròn khăn giấy trong tay. Một đêm tôi thấy người đàn ông này ra khỏi một câu lạc bộ. Anh ấy có một mình và trông thật sự sạch sẽ. Khi tôi đi tới để nói chuyện với anh ấy, anh ấy đã hỏi tôi bao nhiêu tuổi. Rất nhiều người trong số họ hỏi điều đó và tôi sẽ trả lời dựa vào điều họ muốn nghe, như là thỉnh thoảng tôi sẽ nói mười bốn hoặc thậm chí mười hai. Nhưng anh ấy dường như không giống với một trong những tên bệnh hoạn đó, nên tôi nói với anh ấy sự thật. Anh ấy đã rút ra ít tiền, đưa cho tôi, rồi bỏ đi. Đó là một trăm đô la, và tôi đáng lẽ chỉ cần nói cảm ơn, nhưng tôi gần như phát điên vì lâu không được ăn, thế là tôi hét lên rằng tôi cóc cần sự bố thí của anh ấy. Và khi anh ấy quay lại để nhìn tôi, tôi gần như đã ném nó vào anh ấy.”

Cô rời khỏi Bram và thả khăn giấy vào thùng rác. “Anh ấy quay lại, nhặt tiền lên và hỏi bao lâu rồi tôi chẳng có gì để ăn. Tôi bảo anh ấy rằng tôi không nhớ, thế là anh ấy đưa tôi vào quán bar và gọi bánh hamburger cùng nhiều thứ khác. Anh ấy không để tôi đi rửa tay vì anh ấy nói tôi sẽ có chuồn đi qua cửa sau, nhưng tôi sẽ không làm thế. Tôi quá đói. Tôi bọc khăn giấy quanh thức ăn và ăn nó như thế, để tay tôi không chạm vào thứ gì hết.”

Cô đi tới bồn rửa và bật nước lên. Quay lưng về phía họ, cô rửa tay. “Anh ấy đã đợi tới khi tôi ăn xong, rồi anh ấy nói sẽ đưa tôi tới chỗ này, một chỗ trú chân cho những người vô gia cư, ở đó họ được người khác giúp đỡ, và tôi bảo anh ấy rằng tôi không cần người giúp đỡ nào hết, cái tôi cần là một công việc trong nhà hàng nhưng tôi không có xu nào nên tôi không thể kiếm nổi một công việc vì tôi không có địa chỉ, và tôi không thể giữ cho bản thân sạch sẽ.”

Georgie hạ máy quay xuống và liếm môi. “Nên anh ấy đã tự trao cho tôi một công việc. Anh ấy đã mời một đứa trẻ đường phố mà anh ấy không hề biết vào nhà mình và trao cho cô ta một công việc.”

Chaz quay phắt lại để đối mặt với Georgie - kiêu hãnh, ngang ngạnh, giấu cợt. “Và anh ấy nghĩ mình quá khôn ngoan về mọi chuyện. Tôi hẳn đã có thể đâm anh ấy một nhát. Anh ấy không hiểu con người ta có thể xấu xa đến thế nào. Cô thấy được lý do tôi phải trông nom anh ấy thật kỹ chưa?”

“Tôi hiểu rồi,” Georgie nói. “Trước kia thì tôi không hiểu, nhưng giờ thì đã hiểu.”

“Anh chắc chắn mình có thể bảo vệ bản thân trước một đứa bé như em,” Bram nói.

Chaz lấy một cái khăn giấy và đi về hướng Georgie, như thể anh chẳng hề nói gì. “Giờ thì cô đã có tất cả chuyện đó trong cái máy quay của cô rồi, có lẽ cô sẽ để tôi yên.”

“Có thể,” Georgie nói. “Mà có lẽ là không.”

Chaz quay phắt lại để đối diện với Bram. “Anh thấy cô ta kỳ cục đến thế nào chưa? Giờ anh đã thấy chưa?”

Anh dứt tay vào túi. “Em muốn anh làm gì với chuyện đó bây giờ?”

“Chỉ cần... em không biết. Chỉ cần bảo cô ta rằng cô ta kỳ cục đến phát ốm.”

“Em thật kỳ cục,” anh nói với Georgie. “Chaz nói đúng.”

“Em biết. Em rất trân trọng việc hai người chịu đựng em.”

Cảm giác như thể cô vừa làm được một điều tốt đẹp, cô để họ lại với nhau.

Chương 16

Georgie khóa mình trong phòng tắm của Bram và ngâm mình trong bồn tắm. Cô và Chaz đều từng bị đàn ông phản bội - Chaz, khủng khiếp hơn nhiều, trên đường; Georgie thì trên một con tàu giữa hồ Michigan, và sau đó là bởi người chồng cô từng hứa sẽ yêu thương trọn đời. Giờ đây mỗi người họ đều đang cố tìm cách để sống tiếp. Cô tự hỏi Chaz có kể cho cô câu chuyện đau lòng ấy nếu không có máy quay ở đó hay không? “*Chuyện này quan trọng,*” Chaz đã nói thế khi Georgie cố ngừng quay phim. “*Hãy làm cho nó quan trọng.*”

Máy quay chỉ đơn thuần ghi lại sự thực hay nó còn sửa đổi sự thực nữa? Nó có thể thay đổi tương lai không? Georgie băn khoăn liệu việc được ghi lại câu chuyện của mình có thể giúp Chaz bắt đầu đặt quá khứ lại phía sau để có thể sống một cuộc đời trọn vẹn hơn hay không. Điều đó không đáng kinh ngạc sao? Và không phải sẽ càng đáng kinh ngạc hơn nếu việc ghi lại câu chuyện của Chaz còn giúp Georgie cân nhắc thận trọng đời mình.

Cô lặn sâu xuống nước và nghĩ về phần duy nhất trong câu chuyện của Chaz đã thực sự làm cô sốc. Vai trò của Bram. Anh đã là kẻ hủy diệt Georgie, nhưng lại là người cứu rỗi Chaz. Cô cứ liên tục biết được những điều mới mẻ về anh, và chẳng có điều nào khớp với những gì cô nghĩ mình đã biết cả. Anh đã tự hào tuyên bố rằng mình chẳng quan tâm đến bất kỳ ai trừ bản thân, nhưng điều đó không hoàn toàn đúng.

Cô lau tóc và sấy khô để nó buông thẳng bóng mượt quanh khuôn mặt đã đầy đặn hơn của cô. Cô đánh mắt màu khói và bơi một trong vô số thời

soi màu nude của cô, rồi mặc chiếc quần dài bó màu ốt bột và chiếc áo len xám bạc đi kèm đôi giày bệt màu bạc. Thêm vào một đôi khuyên tai bạc trù tượng, cô đã xong.

Ở chân cầu thang, cô thấy Bram đang đi qua đi lại tiền sảnh trong chiếc quần âu và áo sơ mi trắng. “Tôi tưởng anh sẽ mặc jean,” cô nói.

“Tôi vừa đổi ý rồi.”

Anh nhìn cô, lại giữ ánh mắt cháy bỏng, khiến cô bối rối. “Anh trông như Robert Redford trong *Gatsby* vậy,” cô nói. “Nhưng lực lưỡng hơn. Một sự thật hiển nhiên, không phải lời khen đâu, nên không cần cảm ơn tôi.”

“Tôi sẽ không cảm ơn.” Anh vẫn cháy bỏng nhìn cô, mắt anh đi từ đôi giày bệt màu bạc, qua chân và hông cô, nấn ná nơi ngực cô, và dừng lại ở mặt cô. “Em trông cũng rất đẹp. Đôi mắt xanh to đó...”

“Mắt ruồi.”

Vẻ cháy bỏng của anh được thay bằng vẻ tức giận. “Em không có mắt ruồi, và đáng lẽ em phải vượt qua sự tự ti của mình lâu rồi mới phải.”

“Tôi là người thực tế. Mặt đĩa, mắt ruồi và miệng cao su, nhưng tôi đang bắt đầu thích lại cơ thể mình, và tôi sẽ không đi phẫu thuật đâu.”

Anh thở dài. “Chẳng ai muốn em đi phẫu thuật cả, đặc biệt là tôi. Em không có mặt đĩa. Và khi nào thì em sẽ dùng nguy trang miệng mình và đánh cho nó ít son đỏ đây? Tôi tình cờ khá thân thiết với khuôn miệng đó và tôi ở đây để nói cho em biết nó tuyệt đẹp.” Anh trượt lòng bàn tay dọc hông cô. “Sự thật hiển nhiên đấy, không phải lời khen đâu.”

Chuyện này đang trở nên nóng bỏng quá sức cô, nên cô phá tan bầu không khí với một gợi ý thân thiện. “Nếu anh muốn Rory nghĩ anh đã thay đổi, có lẽ anh nên ngừng rượu bia.”

“Trà đá đấy chứ.”

“À ừ, đúng rồi.”

Cô hướng ra bếp để kiểm tra Chaz. Những chiếc bát gốm màu cô ban với các khoanh ớt đỏ, sung và xoài, nhiều cuộn hành ngọt, nhiều lát dưa tươi che khắp quầy bếp. “Chắc chắn cứ bốn phút anh phải xoay con gà trong lò nướng một lần đấy,” Chaz bảo Aaron, người đang xếp các cốc thủy tinh lên khay. “Không hơn. Hiểu chưa?”

“Tôi đã hiểu ngay hai lần đầu tiên cô bảo tôi.”

“Những nhánh hương thảo đó sẽ đặt lên trên thịt bò trong lúc nấu.” Lờ Georgie, cô đập bẹp một quả cà chua mà cô đã thả vào bồn rửa lúc trước. “Và phết nước xốt ớt ngọt lên sò. Nhớ là chúng sẽ khô rất nhanh, nên đừng để chúng trên bếp quá lâu.”

“Lẽ ra cô phải nướng chứ không phải tôi,” cậu nói. “Cứ như tôi chưa có đủ việc để làm ấy nhỉ?”

Chaz dường như vẫn nóng tính như mọi khi, một điều cũng khá làm an lòng. Georgie tạm cho Chaz yên và chỉ nói chuyện với Aaron. “Chuyện gì đã xảy ra với tóc em thế?”

“Em mới cắt chiều nay.” Chaz khịt mũi và cậu trừng mắt nhìn cô. “Nó đang trở nên quá dài để có thể khô vào buổi sáng, thế thôi.”

Một cái khịt mũi nữa.

“Trông nó tuyệt lắm.” Georgie quan sát cậu kỹ hơn. Các cúc áo xếp hàng gọn ghẽ dọc ngực chiếc sơ mi màu xanh sẫm của cậu mà không có dấu hiệu căng ra, và chiếc quần kaki không còn kéo căng trên bụng cậu nữa. Aaron đang giảm cân, và cô có cảm giác mình biết ai tạo ra điều ấy.

“Cảm ơn vì giúp Chaz tối nay,” cô nói khi lấy trộm một cây nắm từ một cái bát trên quầy. “Nếu cô ấy trở nên quá mức nguy hiểm, cứ rải ít hạt tiêu lên người cô ấy nhé.”

“Anh ta sẽ tự phun vào mắt mình thôi,” Chaz trả miếng. Cô rất hung hăng, nhưng cô biết Georgie đã chứng kiến nỗi đau của cô, và cô sẽ không nhìn Georgie.

Georgie siết cánh tay Aaron. “Nhắc chị đưa em trợ cấp mạo hiểm khi bữa tiệc này xong nhé.”

Meg thò đầu vào. Cô mặc một cái áo màu lục nhạt cực ngắn với quần leggings da báo màu xanh và đôi bốt đến mắt cá chân màu vàng cam. Một dải băng băng dày tết nhỏ đã thế chỗ dầu son trên trán cô. Cô cười toe toét và dang rộng tay. “Em trông thật tuyệt nhỉ! Công nhận đi.”

Cô ấy trông lộng lẫy thật, dù Georgie biết rõ Meg đủ để hiểu rằng cô ấy không thực sự tin điều đó. Cô ấy thậm chí có thể mặc bộ đồ kinh khủng nhất mà vẫn rực rỡ không kém gì người mẹ cự siêu mẫu của cô, nhưng cô ấy vẫn khẳng khái xem bản thân là một con vịt con xấu xí. Kể cả như vậy, Georgie vẫn ghen với mối quan hệ giữa Meg với bậc cha mẹ nổi tiếng của cô. Bất chấp sự phức tạp lòng nhùng giữa họ, họ vẫn yêu nhau vô điều kiện.

Chuông cửa reo, đến lúc Georgie ra sảnh thì Bram đã mời Trevor vào. “Bà Shepard, anh cho là thế nhỉ.” Anh đưa cô một giỏ quà chất đầy những sản phẩm chăm sóc da đắt tiền. “Anh không muốn tăng thêm bệnh rượu chè của cậu ta bằng cách mang rượu đến.”

“Cảm ơn anh.”

Bram hớp một ngụm scotch. “Tôi không mắc bệnh rượu chè.”

Laura đến ngay sau đó, hơi bơ phờ, mái tóc màu vàng nhạt buông xõa hơi rối, không phải là bức chân dung của một đại diện Hollywood quyền lực, nhưng đó cũng là lý do Paul đã thuê bà. Bà vấp chân khi đang vào nhà và nhột mặt khi Bram nắm được tay bà. “Xin lỗi,” bà nói. “Cả ngày rồi tôi chưa dùng đến đôi chân này, và tôi đã quên mất cách nó hoạt động rồi.”

Bram mỉm cười. “Rắc rồi thường thấy mà.”

“Tin tốt đây.” Laura hôn má Georgie. “Cô có một buổi gặp với Greenberg vào thứ Ba.”

Tóc gáy Georgie dựng lên, nhưng Laura đã quay sang Bram rồi. “Đây là một ngôi nhà tuyệt đẹp. Ai đã cậu trang trí vậy?”

“Tôi tự làm. Trev Elliott có giúp.”

Anh và Laura biến mất về hướng hiên nhà, bỏ lại Georgie nhìn chăm chăm theo anh. Bram đã chọn thảm phương Đông và khăn Tây Tạng sao? Những bức tranh dân gian Mexico và chuông Bali sao? Thế còn những quyển sách đáng khen ngợi xếp hàng trên các giá sách phòng ăn thì sao?

Bố cô xuất hiện trước khi cô kịp xử lý thông tin mới này. Môi ông hạ xuống thật băng giá trên má cô, “Bố, con cần bố tỏ ra tử tế với Bram tối nay,” cô nói khi dẫn ông qua sảnh. “Rory Keene cũng được mời, và Bram cần sự ủng hộ của cô ấy trong một dự án. Không châm biếm. Con nói thật đấy.”

“Có lẽ bố nên quay lại một lúc nào đó khi con không cảm thấy cần phải giảng giải cho bố ngay khi bố đi vào cửa.”

“Tối nay chỉ vui vẻ thôi. Bố nhé. Việc hai người hòa thuận với nhau rất quan trọng với con.”

“Con nhắc nhở nhằm người rồi.”

Khi ông bước đi, một dải ký ức giạt nhẹ lấy cô... Mẹ cô đang ngồi khoanh chân trên một tấm chăn và cười với bố cô, còn bố cô chạy ngang bãi cỏ với cọ trên lưng. Điều đó đã thực sự xảy ra, hay chỉ là một điều cô mơ thấy?

Khi tới hiên nhà, cô thấy Bram và bố cô đã chiếm hai cái cột xa nhau hết mức có thể. Bram đang lôi kéo Laura trong khi bố cô nghe Trev kể về

một bộ phim hài mà anh đang đóng. Meg tự bổ nhiệm mình vào vị trí bartender, và cuối cùng Paul đến chỗ cô. Ông vẫn luôn thích Meg, một điều mà Georgie chưa từng hiểu nổi, vì lẽ ra ông phải ghét lối sống vô kỷ luật của cô ấy mới phải. Nhưng không như Georgie, Meg làm ông cười.

Georgie nén lại cảm giác ghen tị đau nhói khi Rory bước lên con đường từ sau nhà dẫn tới. Laura làm đồ cốc rượu của mình, còn bố cô ngừng bật giữa câu nói. Chỉ có Meg và Trev là không bị choáng bởi người mới đến bữa tiệc. Bram hẳn đã nhảy cẫng lên nếu Georgie không nắm chặt cổ tay anh để giữ anh lại. May thay, anh hiểu ám hiệu của cô và chào đón Rory bằng một điệu bộ thông thả hơn. “Hoa hồng cũng phải tía tốt một chút khi chị ở ngoài này.”

“Xin lỗi nhé. Tôi chỉ nhìn cũng đủ khiến cây cối chết hết.”

“VẬY thay vào đó để tôi lấy đồ uống cho chị nhé.”

Meg bắt đầu chiêu đãi họ những câu chuyện về các chuyến du lịch gần đây của cô. Chẳng mấy chốc, cô đã khiến tất cả mọi người cười lớn khi miêu tả một chuyến du hành bằng thuyền đơn nguy hiểm trên sông Mangde Chhu. Aaron mang ra các khay đựng nguyên liệu cho món thịt xiên tự nướng, và tất cả tụ tập lại để tự mình chọn đồ. Rory làm tất cả mọi người ngạc nhiên khi đá giày ra và tình nguyện giúp nướng thịt. Đến lúc họ ngồi ở bàn với những cốc rượu vang rót đầy và các đĩa chất đầy thức ăn, tất cả mọi người trừ Bram và Georgie đều đã rất thoải mái.

Bram thực hiện động thái đầu tiên trong chiến dịch giành điểm cao từ Rory. Anh nâng cốc và khóa mắt với Georgie ở bên kia bàn. “Tôi muốn được nâng cốc với người vợ hài hước, thông minh, tuyệt vời của tôi.” Từ ngữ của anh dịu dàng và đầy cảm xúc. “Một người phụ nữ với trái tim yêu thương, khả năng nhìn thấu qua bề ngoài...” - giọng anh mới thấm thiết làm sao - “và luôn sẵn sàng tha thứ.”

Bố cô cau mày. Meg trông sững sốt. Laura hơi mơ màng. Trev có vẻ bối rối, và Rory không thể hiểu thấu. Bram mỉm cười với Georgie bằng một trái tim đầy yêu thương.

Một trái tim đầy rác rưởi.

Georgie nhenh lời. “Dừng lại, đồ ngốc ạ. Anh sẽ làm em khóc mất.”

Họ uống cạn cốc rượu. Laura mỉm cười. “Tôi biết mình phát biểu hộ tất cả mọi người khi nói thật tuyệt được nhìn hai cô cậu vô cùng hạnh phúc thế này.”

“Chúng tôi đều phải tiếp tục lớn khôn lên,” Bram nói đầy vẻ chân thành. “Đặc biệt là tôi. Chúng tôi sẽ tử tế và lờ đi cuộc hôn nhân của Georgie với quý ngài Ngu Đần. Nhưng cuối cùng thì chúng tôi cũng ở nơi chúng tôi muốn. Cũng không phải chúng tôi không còn vài thứ cần giải quyết...”

Georgie trấn an bản thân cho bất kỳ thứ gì sắp đến.

“Georgie chỉ muốn có hai con,” anh nói, “nhưng tôi muốn nhiều hơn. Chúng tôi đã tranh cãi khá gay gắt về chuyện đó.”

Người đàn ông này chẳng biết xấu hổ là gì.

Paul đặt đĩa xuống và lần đầu tiên nói chuyện với Bram. “Georgie mà đi chân trần và có bầu thì sẽ khó lòng nâng đỡ lối sống hiện tại của cậu lắm đấy.” Ông bật cười ngắn ngủn, một nỗ lực không thuyết phục để biến lời bình luận của ông thành câu đùa.

Đây chính là những gì Bram đã cảnh báo cô sẽ xảy ra, nhưng anh chỉ dựa lưng vào ghế và trưng ra một nụ cười lười nhác. “Georgie mạnh mẽ như một con ngựa vậy. Họ có thể quay cô ấy từ ngực trở lên. Khi thật, con cá cô ấy có thể sinh em bé rồi quay lại làm việc ngay ngày hôm sau ấy chứ. Em nghĩ sao, em yêu?”

“Có khi em chỉ cần ngồi xõm xuống giữa phim trường và sinh con ngay đó.”

Bram nháy mắt. “Rất có tinh thần đấy.”

“Liên đoàn sẽ không dung thứ cho việc đó đâu,” Trevor nói. “Một hành vi vi phạm hợp đồng lao động của họ.”

Meg rên lên.

Bram đã thắng vòng đó, và bố cô trông thật sung sĩa khi quay lại tập trung vào đĩa thức ăn. Trev kể một câu chuyện hài hước về bạn diễn hiện thời của anh. Ai nấy đều bật cười, nhưng một bóng tối đã quét qua tim Georgie. Cô ước gì Bram không lôi chuyện con cái lên. Cô hoặc phải từ bỏ ý tưởng có con hoặc phải gom đủ dũng cảm để một mình làm việc đó. Mà sao lại không chứ? Các ông bố luôn được đánh giá quá mức. Cô có thể tới một ngân hàng tinh trùng hoặc... Không. Nhất định không!

Với bữa tráng miệng họ thưởng thức một cái bánh chanh ngọt với quả mâm xôi tươi và một miếng sô cô la cuộn. Sau đó, Bram kéo Chaz ra từ bếp. Tất cả mọi người đều khen cô khiến mặt cô đỏ dừ. “Tôi mừng vì mọi người... có vẻ thích nó.” Cô trừng mắt nhìn Georgie.

“Một món tráng miệng tuyệt vời, Chaz,” Georgie nói. “Một sự cân bằng hoàn hảo giữa chua và ngọt.”

Chaz nhìn cô đầy vẻ nghi ngờ.

Trev có một cảnh quay lúc sáu giờ sáng nên phải đi, nhưng những người còn lại không vội kết thúc buổi tối dù cho gió đã nổi lên và không khí có mùi mưa. Bram bật một bản nhạc jazz và kéo Rory vào một cuộc trò chuyện nhỏ nhẹ về ngành điện ảnh Ý. Georgie thầm chúc mừng anh vì tỏ ra kiểm chế được đến vậy. Khi Rory cáo lỗi để đi vệ sinh, Georgie lén đến bên

anh. “Anh đang làm rất tuyệt đấy. Khi cô ấy quay lại hãy cho cô ấy khoảng không gian thoáng đãng, để trông anh không có vẻ tuyệt vọng.”

“Tôi đang tuyệt vọng mà. Ít nhất...” Anh chăm chăm nhìn vào tay cô khi cô vuốt một lọn tóc ra sau tai. “Nhẫn cưới của em đâu rồi?”

Cô liếc nhìn ngón tay trần của mình. “Tôi đã vô tình hất nó xuống ống thoát nước khi đang thay đồ. Anh nhận thấy cơ à?”

“Em làm gì cơ?”

“Đặt một cái khác rẻ hơn là trả tiền thợ sửa ống đấy.”

“Từ lúc nào thì em lo lắng đến chuyện *re* vậy?” Anh lao tới chỗ các vị khách, nói một cách bình tĩnh, nhưng với vẻ căng thẳng ngấm ần. “Thứ lỗi cho tôi vài phút nhé. Một người hâm mộ của tôi sắp chết, anh chàng tội nghiệp. Tôi đã hứa với vợ anh ta là tối nay tôi sẽ gọi.” Và chỉ như thế, anh biến mất.

Cô mỉm cười buồn bã và hành xử như thể gọi điện đến giường bệnh là một việc thường ngày vậy.

Mưa bắt đầu rơi tí tách khiến cho hàng hiên thấp nền có vẻ càng ảm cúng hơn. Vì tất cả khách khứa đều đang mải trò chuyện, Georgie lên đi mà không ai chú ý.

Cô thấy Bram đang quỳ gối, đầu anh áp vào dưới bồn rửa trong phòng tắm của cô, một cái xô nhựa và mớ lét vụn ống nước đặt cạnh đầu gối anh. “Anh đang làm gì thế?”

“Cố giải cứu chiếc nhẫn của em,” anh nói từ trong tủ giấu ống nước.

“Vì sao chứ?”

“Vì nó là nhẫn cưới của em,” anh nói gần. “Tất cả phụ nữ đều có mớ gấn bó đa cảm với nhẫn cưới của mình.”

“Tôi thì không đâu. Anh đã mua cái nhẫn cho tôi trên eBay với giá một trăm đô mà.”

Anh thò đầu ra. “Ai nói với em thế?”

“Anh đây.”

Anh làm bầm gì đó, nắm lấy cái mỏ lét, rồi lại nhét đầu lại vào tủ.

Cô có cảm giác sờn gai ốc. “Anh đã mua nó trên eBay, phải chứ?”

“Không hẳn,” câu đáp lại nghèn nghẹn của anh vang đến.

“Thế anh đã lấy nó ở đâu?”

“Ồ... cửa hàng.”

“Cửa hàng *nào*?”

Anh thò đầu ra. “Sao mà tôi nhớ được cơ chứ?”

“Chỉ mới cách đây có một tháng!”

“Sao chả được.” Đầu anh biến mất.

“Anh đã bảo tôi chiếc nhẫn là đồ giả. Nó là đồ giả, đúng không?”

“Định nghĩa từ ‘giả’ đi.” Cái mỏ lét đập cách vào một ống nước.

“Như là ‘không thật’ ấy.”

“À.”

“Bram?”

Một tiếng cách nữa. “Nó không phải đồ giả.”

“Nó là *đồ thật* à?”

“Đó là điều tôi vừa nói, không phải sao?”

“Sao anh không nói với tôi điều đó ngay từ đầu?”

“Bởi vì chúng ta có một mối quan hệ dựa trên gian dối.” Anh duỗi tay ra. “Đưa tôi cái xô.”

“Tôi không tin chuyện này!”

Anh quờ quạng lấy cái xô, đầu anh vẫn ở trong học tủ.

“Đáng lẽ tôi đã cẩn thận hơn!” Cô nghĩ đến tất cả những chỗ cô đã bỏ cái nhẫn vớt vương, và cô muốn đá anh. “Hôm qua tôi đã đặt nó trên ván nhảy khi tôi đi bơi đấy!”

“Việc đó thật ngu ngốc.” Nước lồm bồm chảy vào xô. “Lấy được nó rồi!” anh nói sau một lát.

Cô ngồi phịch xuống nắp toilet và gục trán vào tay.

“Tôi phát ốm vì có một cuộc hôn nhân dựa trên gian dối rồi.”

Anh hiện ra, mang theo cái xô. “Nói về điều đó ấy hả, có một cuộc hôn nhân trên nền tảng gian dối là tất cả những gì em biết còn gì. Em phải thấy thoải mái mới đúng chứ.”

Cô bật dậy. “Tôi muốn một cái nhẫn giả. Tôi thích có một cái nhẫn giả. Sao anh không bao giờ làm những việc đáng ra phải làm thế?”

“Bởi vì tôi không bao giờ có thể đoán ra việc đó là gì.” Anh giật vòi nước và bắt đầu rửa chiếc nhẫn không giả của cô. “Khi chúng ta quay xuống, tôi sẽ kéo Rory đi. Đừng để bất kỳ ai xen ngang chúng tôi, được chứ?”

“Georgie!” Meg gọi với lên từ chân cầu thang. “Georgie, chị phải xuống đây đi. Chúng ta có một vị khách.”

Làm sao mà cô có thể có một vị khách với một bảo vệ đứng canh ở cổng chứ?

Bram nắm tay cô và luôn chiếc nhẫn vào. “Lần này hãy cẩn thận hơn một chút nhé.”

Cô nhìn chằm chằm xuống viên đá to đùng ấy. “Tôi đã trả tiền thứ này, có phải không?”

“Tất cả mọi người đều nên có một cô vợ giàu.”

Cô lao qua anh và đi nhanh dọc hành lang. Đến nửa đường xuống cô dừng lại.

Chồng cũ của cô đứng ở chân cầu thang.

Chương 17

Meg bối rối giật nhẹ một bên khuyen tai màu hồ phách. “Em đã bảo anh ta là anh ta không thể vào rồi.” Lance trông xấu hết mức mà một người đàn ông đẹp trai cường tráng có thể xấu. Anh ta rõ ràng là đang nuôi cả râu lẫn tóc dài cho bộ phim hành động mới của mình bởi anh ta có vài ba phân râu đen bờm xồm mọc ở quai hàm và mái tóc đen buông không đều quanh khuôn mặt vuông vức, không phải một vẻ ngoài hấp dẫn, mặc dù điều đó chắc chắn sẽ được cải thiện sau khi chuyên gia làm tóc và trang điểm xong việc với anh ta. Chiếc áo phong dính cả phê của anh ta giãn căng trên những cơ bắp lực lưỡng mà anh ta dành vài giờ mỗi ngày để duy trì. Anh ta đeo ở cổ tay một chiếc vòng tết sợi nhỏ, tương tự như dải buộc đầu của Meg, nhưng sòn hơn, và đi đôi xăng đan làm từ dây thừng và vải bạt. Một nha sĩ lành nghề đã mài bóng hàm răng trắng khỏe của anh ta, nhưng anh ta không bao giờ để một ai chạm vào cái mũi hơi gầy của mình. Phát ngôn viên báo chí của anh ta nói rằng anh ta bị gãy mũi trong một cuộc ẩu đả trên đường phố, nhưng sự thật là anh ta đã vấp ngã trên bậc thềm ký túc xá thời đại học và quá sợ phẫu thuật nên không dám đi sửa mũi.

“Georgie, anh đã để lại nửa tá tin nhắn. Khi thấy em không gọi lại, anh đã sợ rằng... sao em không gọi lại cho anh?”

Các ngón tay cô nắm lại quanh lan can. “Tôi không muốn.”

Giống như phần lớn những người đàn ông quyền lực của Hollywood, anh ta không quá cao, gần một mét bảy lăm, nhưng quai hàm cứng như đá granit, cằm chẻ nam tính, đôi mắt đen có hồn, và cơ bắp mạnh mẽ bù đắp

lại cho chiều cao thiếu hụt. “Anh đã cần nói chuyện với em. Anh cần nghe giọng em, để bảo đảm em vẫn ổn.”

Hơn tất cả mọi thứ, cô muốn anh ta phải cúi đầu. Cô muốn nghe anh ta nói anh ta đã phạm phải sai lầm lớn nhất trong đời và anh ta sẽ làm bất kỳ chuyện gì để giành lại cô, nhưng điều đó không có vẻ sắp xảy ra. Cô đi xuống một bậc cầu thang. “Trông anh ghê quá.”

“Anh đã lái thẳng từ sân bay tới đây. Bọn anh vừa mới ở Philippine về.”

Cô ép mình đi nốt quãng đường còn lại xuống tiền sảnh. “Anh đã ở trong phi cơ riêng. Chuyến bay có thể khó nhọc đến mức nào thế?”

“Hai người của bọn anh bị ốm. Thật sự là...” Anh ta liếc qua vai nhìn Meg đang đứng canh gác phía sau. Cô đá đá đôi giày màu cam ra, và cách hai mắt cá chân trần của cô lồi lên dưới chiếc quần leggings da báo khiến cô trông như thể vừa bị dìm xuống một bồn đầy màu nước. “Chúng ta có thể nói chuyện không? Riêng tư ấy?”

“Không. Nhưng Meg vẫn luôn mền anh. Anh có thể nói chuyện với cô ấy.”

“Không còn nữa,” Meg nói. “Tôi nghĩ anh đúng là đồ giun gián.”

Lance ghét không được ngưỡng mộ, và vẻ đau khổ lóe lên trong mắt anh ta. Tốt. “Cứ gửi email cho tôi,” Georgie nói. “Tôi có khách, và tôi cần quay lại bữa tiệc.”

“Năm phút. Đó là tất cả.”

Một tiếng chuông báo động giống lên trong cô. “Thợ ảnh ở khắp quanh đây. Nếu họ phát hiện thấy anh lái xe vào...”

“Anh không ngu thế đâu. Anh đã lái xe của huấn luyện viên của anh và các cửa sổ đều đen kịt nên không ai có thể nhìn vào. Có ai đó đã mở

cổng cho anh vào.”

Georgie chẳng hề thấy khó đoán ra người đó là ai. Khu bếp có một hệ thống liên lạc, và Chaz đã biết Georgie ghét Lance xuất hiện đến thế nào. Georgie đút ngón tay cái vào túi quần. “Jade có biết anh ở đây không?”

“Tất nhiên rồi. Bọn anh luôn kể cho nhau tất cả mọi chuyện, và cô ấy hiểu lý do anh cần làm chuyện này. Cô ấy biết anh cảm thấy thế nào về em.”

“Và chính xác là thế nào vậy?” Bram thong thả đi xuống cầu thang. Với mái tóc màu đồng bù xù, đôi mắt tím chán chường và bộ áo trắng công tử, anh trông như người thừa kế ngán đời, được chiều chuộng sinh hư, nhưng tiềm tàng nguy hiểm của một kho báu rượu thất lạc ở New England.

Lance xích lại gần Georgie hơn, như thể anh ta cần bảo vệ cô. “Đây là chuyện giữa Georgie và tôi.”

“Xin lỗi nhé, anh bạn.” Bram ung dung bước xuống tiền sảnh. “Anh đã mất cơ hội tán chuyện riêng khi đôi cô ấy lấy Jade rồi. Đồ khốn tội nghiệp ả.”

Lance bước tới trước một bước đầy hăm dọa. “Dừng lại ngay đi, Shepard. Không được nói thêm một từ nào về Jade nữa.”

“Thư giãn đi.” Bram tựa một khuỷu tay lên tay vịn cầu thang. “Tôi chẳng có gì ngoài lòng ngưỡng mộ dành cho vợ anh, nhưng điều đó không có nghĩa là có ngày tôi muốn được cưới cô ta. Rất đong đánh.”

“Chẳng phải chuyện anh cần lo đến,” Lance nghiêng răng.

Dù Bram cao hơn chồng cũ của cô đáng kể, thể chất hoàn hảo của Lance đáng lẽ phải khiến anh ta có vẻ mạnh mẽ hơn. Nhưng không hiểu sao vẻ duyên dáng chết người của Bram lại khiến anh chiếm ưu thế trong trận chiến nam nhi này. Cô không thể ngừng tự hỏi bằng cách nào một người

phụ nữ như cô rút cuộc lại kết hôn được với hai người đàn ông ấn tượng đến vậy.

Cô xích đến gần Bram hơn. “Nói những gì anh cần nói đi, Lance, rồi để tôi yên.”

“Em có thể... ra ngoài một lát không?”

“Georgie và tôi không giữ bí mật với nhau.” Bram để giọng mình buông thành một tiếng thì thầm như giọng của diễn viên Eastwood vào khoảng năm 1973. “Tôi không thích bí mật. Tôi không thích nó chút nào.”

Cô cân nhắc chuyện bỏ qua bản năng hơn thua của mình, nhưng chỉ trong một giây thôi. “Anh ấy luôn che chở. *Chủ yếu* theo cách tốt.”

Bram ôm tay quanh gáy cô. “Và cứ để như thế nhé.” Tia thích thú lóe lên trong cô chứng minh rằng cô đã dành quá nhiều thời gian sống chung với ác quỷ. Tuy vậy, đây là trận chiến của cô, không phải của Bram, và dù vô cùng trân trọng sự ủng hộ của anh, cô vẫn cần tự mình giải quyết nó. “Lance không có vẻ gì là sắp đi, nên có lẽ em phải xử lý cho xong chuyện này vậy.”

“Em không phải nói chuyện với anh ta.” Bram buông tay khỏi cổ cô. “Anh chẳng thích gì hơn một cái có để tổng tên khốn này ra ngoài.”

“Em biết anh sẽ làm thế mà, anh yêu, và em xin lỗi vì làm hỏng niềm vui của anh, nhưng hãy để bọn em ở riêng vài phút, được không? Em hứa sẽ kể hết mọi chuyện cho anh. Em biết anh thích được cười thỏa thê đến thế nào mà.”

Meg trừng mắt nhìn Lance rồi khoác tay Bram. “Đi nào, anh bạn. Em sẽ làm cho anh một cốc rượu khác.”

Chính xác thứ anh không cần, nhưng mục đích của Meg vẫn tốt.

Bram nhìn Georgie, và cô có thể thấy anh đang cố quyết định xem nên hôn cô bao lâu và mãnh liệt thế nào. Nhưng anh khôn ngoan giảm nhẹ cảnh diễn bằng việc chỉ đơn thuần chạm tay cô. “Anh sẽ ở gần nếu em cần anh.”

Cô định ở trong tiền sảnh nhưng Lance có ý khác, thế là anh ta đi trước cô vào phòng khách. Niềm đam mê anh ta dành cho bề mặt sạch sẽ và đồ đạc hiện đại cứng cáp sẽ khiến anh ta coi thường căn phòng xinh đẹp với những cây quýt, khăn Tây Tạng và gối kiểu Ấn đồng bộ. Và dù nhà Bram rất rộng rãi, nó hẳn có thể đặt vừa trong một góc điền trang khổng lồ mà cô và Lance từng chia sẻ.

Cô nhớ ra một điều mà đáng lẽ cô phải nghĩ tới từ trước. “Tôi rất tiếc chuyện đứa trẻ. Thật lòng đây.”

Anh ta dừng lại trước mặt lò sưởi, khiến cho hàng nho leo trên mặt lò trông như thể đang mọc ra từ đầu anh ta. “Chuyện rất khó khăn, nhưng cái thai cũng chưa được bao lâu, và Jade đã có bầu rất dễ dàng nên giờ bọn anh không để mình trở nên quá thất vọng. Mọi thứ xảy ra đều có nguyên do hết.”

Georgie không tin điều đó. Cô tin rằng thi thoảng có những chuyện xảy ra chỉ vì đời có thể rất khốn nạn. “Dẫu vậy, tôi rất tiếc.”

Cái nhún vai của anh ta khiến cô ngờ rằng anh ta thậm thấy nhẹ nhõm. Cô nghe một tiếng sấm rền từ xa và tự hỏi làm sao cô có thể từng yêu người đàn ông có những cảm xúc hời hợt và những mối đam mê dễ thay đổi này chứ. Cô từng trao cho anh ta nước mắt và những lời van vãn, nhưng cô chưa từng một lần tháo xích cơn giận của mình. Không có lúc nào tốt hơn lúc này để sửa chữa chuyện đó.

Cô đi về hướng anh ta. “Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì lời nói dối mà anh tuyên truyền khắp nơi rằng tôi không muốn có con. Làm sao anh có thể làm một chuyện hèn nhát đến vậy?”

Anh ta cũng sờ trước đòn tấn công của cô, và anh ta giật cái vòng sòn trên cổ tay mình. “Là... do một chuyên gia công chúng quá tích cực.”

“Đó là một lời nói dối.” Con giận dữ của cô lóe lên cùng một tia sét. “Anh là đồ nói dối và phản bội. Anh đã có hàng tá cơ hội để sửa câu chuyện đó, vậy mà anh không bao giờ làm.”

“Sao em tỏ ra thù địch vậy chứ? Anh phải nói gì đây nào?”

“Sự thật.” Cô thu ngắn khoảng cách giữa họ. Họ cao gần bằng nhau nên cô nhìn thẳng vào mắt anh ta. “Nhưng mà trung thực sẽ khiến anh trông càng giống một tên khốn hơn trước công chúng, và anh không thể chịu đựng nổi điều đó.”

Anh ta bắt đầu lắp bắp. “Đừng nói với anh về lũ khốn chứ? Làm sao em có thể cười thẳng đó?”

“Dễ hiểu thôi. Anh ấy nóng bỏng và anh ấy tôn thờ tôi.” Sự thật và dối trá quyện vào nhau.

“Em luôn ghét anh ta. Anh không hiểu bằng cách nào chuyện này lại có thể xảy ra.”

“Có một đường ranh mong manh giữa căm ghét ai đó và tìm thấy đam mê huy hoàng của cuộc đời đấy.”

“Chuyện này là thế hả? Tình dục sao?”

“Rõ ràng phần lớn là vì thế. Và tôi thực sự có ý là phần rất lớn đấy.”

Câu nói đó chỉ đơn thuần là ác ý. Chuyện Lance không hề xuất sắc chưa từng khiến cô phiền lòng, nhưng nó có làm anh ta phiền lòng, và đáng lẽ cô phải xấu hổ về bản thân mình. Nhưng cô không thấy thế. “Bram đúng là tham lam vô độ. Đạo gần đây tôi dành quá nhiều thời gian khóa thân, thật ngạc nhiên là tôi vẫn nhớ cách mặc quần áo cơ đấy.”

Anh ta vẫn luôn từ chối thừa nhận đời sống tình dục của họ có vấn đề, và anh ta quay lưng lại để xem xét hoa văn kiểu Moor trên lò sưởi. “Anh không muốn tranh cãi với em, Georgie. Chúng ta không phải kẻ thù.”

“Nghĩ lại đi.”

“Giá mà em gọi lại cho anh thôi... Anh đã có đủ cảm giác có lỗi rồi. Anh không biết anh ta làm việc này bằng cách nào, nhưng anh biết anh ta đã ép buộc em, và anh muốn giúp. Anh phải giúp em thoát khỏi chuyện này.”

“Thú vị đấy. Chỉ có điều tôi không cần giúp.”

“Cái sự thật rằng em đã cưới anh ta...” Anh ta quay lại để đối diện với cô lần nữa. “Em không thấy sao? Nó không chỉ làm xấu em, mà còn làm rở rúng những gì chúng ta đã có cùng nhau.”

Thoạt tiên cô quá sững sờ để đáp trả, rồi cô phá lên cười.

Anh ta căng lên, đầy vẻ tổn thương lòng tự trọng. “Chẳng có gì vui hết. Nếu anh ta là ai đó đứng đắn... Mọi quan hệ của chúng ta rất chân thật và thẳng thắn. Nó không kéo dài không có nghĩa là vào lúc ấy nó không đúng.” Anh ta bước xa khỏi lò sưởi. “Nếu em tự nguyện cưới Bram - mà anh khó lòng tin được điều đó - nhưng nếu thế thật, em đã làm như bản mỗi quan hệ của chúng ta và hạ nhục bản thân em.”

“Được rồi, anh vừa chính thức không được chào đón nữa rồi đấy.”

Lance tiếp tục. “Anh ta là một kẻ ăn chơi. Anh ta lười biếng, vô mục đích. Tên đàn ông đó là một kẻ nghiện rượu và thuốc phiện, vì Chúa. Anh ta chẳng là gì ngoài một kẻ ăn bám hết.”

“Biến ra khỏi đây.”

“Em sẽ không nói với anh sự thật, phải không? Em vẫn còn quá tức giận. Vậy hãy nói với anh điều này... Em sẽ làm gì nếu em là anh? Sẽ thế nào nếu em gặp tình yêu của đời em trong lúc em đang cưới một người khác? Em sẽ làm gì nào?”

“Dễ thôi. Ngay từ đầu tôi sẽ không bao giờ cưới ai đó không phải tình yêu của đời tôi.”

Anh ta chùn bước. “Anh biết em nghĩ việc anh làm là không thể tha thứ được, nhưng anh xin em hãy nhìn nhận nó theo một cách khác. Hãy cố xem rằng chuyện đã xảy ra giữa anh và Jade sẽ không bao giờ có thể xảy ra nếu em không cho anh thấy thực lòng yêu ai đó có nghĩa là gì - bằng cả trái tim em.”

Sự cả gan của anh ta khiến cô muốn bật cười - la hét - cô không biết làm gì nữa. Anh ta giật bộ râu loi thôi của mình. “Chuyện đó khó hiểu thật, anh công nhận thế, nhưng không có em, anh hẳn đã không biết trái tim có khả năng làm gì.” Anh ta bắt đầu vươn tay tới chỗ cô, nhưng rồi lại thôi vì hẳn đã nhìn thấy điều gì đó trong mắt cô. “Georgie, em đã trao cho anh sự can đảm để yêu Jade theo cách cô ấy đáng được yêu. Theo cách anh đáng phải yêu một ai đó.”

Một cảm giác hưng thú kỳ quặc chiếm lấy cô. “Anh nói thật đấy à?”

“Anh vừa bảo em anh hối hận biết bao nhiêu vì làm em tổn thương. Anh chưa từng muốn gây cho em nhiều đau đớn đến vậy.” Cô từng chứng kiến cùng vẻ giầy vò này khi anh ta xem tin tức, đọc một quyển sách đặc biệt cảm động, hay thậm chí thăm chuồng nhốt động vật. Lance vẫn luôn cảm nhận mọi thứ một cách sâu đậm. Từng có lần cô thấy anh ta âu sầu trước một quảng cáo bia.

“Em không thể tưởng tượng được phải mất bao nhiêu can đảm anh mới rời bỏ được em đâu,” anh ta nói. “Nhưng những cảm xúc anh dành cho Jade... những cảm xúc Jade dành cho anh - chúng lớn hơn cả hai bọn anh.”

“Anh vừa mới nói ‘lớn hơn cả hai bọn anh’ à?”

“Anh không biết còn cách nào để giải thích nó nữa. Em đã cho anh thấy cách yêu thương, và anh nợ em tất cả mọi thứ. Em sẽ không kể cho anh bằng cách nào em lại bị kẹt trong tình huống này với Bram. Đây là lựa chọn của em. Nhưng dẫu sao anh sẽ vẫn giúp em. Hãy để anh làm chuyện đó cho em. Đi mà, Georgie. Hãy để anh giúp em thoát ra.”

“Tôi không muốn ra.” Một tia sét nữa, lần này gần hơn, làm rung các cửa sổ.

“Jade và anh đã nói về chuyện này. Cô ấy có một ngôi nhà ở Lanai. Nó hoàn toàn riêng tư. Bỏ anh ta đi, Georgie. Hãy đến đó vài tuần để thư giãn và rồi...” Anh ta giơ tay lên, dù cho cô không hề nói một từ nào. “Nghe anh nói hết đã, được chứ? Anh biết đầu tiên nó sẽ có vẻ kỳ lạ, nhưng hứa rằng em hãy lắng nghe nhé.”

Cô chăm chăm nhìn anh ta. “Tôi sẽ không bỏ lỡ chuyện này đâu.”

“Anh nghĩ bọn anh đã tìm ra một cách để biến chuyện xảy ra giữa ba người chúng ta thành một chuyện tốt đẹp. Một thứ thực sự phi thường sẽ trả lại hào nhoáng cho danh tiếng của em.”

“Tôi không biết là danh tiếng của tôi lại cần đánh bóng đây.”

“Vậy hãy nói rằng nó sẽ khiến mọi người quên rằng em từng cưới Bram Shepard.” Anh ta lại giật cái vòng tay. “Em và Jade và anh... Chúng ta có một cơ hội để làm một việc tốt đẹp. Một việc sẽ... đặt ra một tấm gương cho cả thế giới. Hãy hứa rằng em sẽ không từ chối cho tới khi em nghĩ ngợi kỹ càng về nó. Đó là tất cả những gì anh yêu cầu.”

“Trạng thái hồi hộp đang khiến tôi chết dần chết mòn đây.”

“Bọn anh - Jade và anh - muốn em đến sống với bọn anh khi bọn anh quay lại Thái Lan.”

Sấm sét làm rung chuyển cả ngôi nhà. “Đi với các người sao?”

“Anh biết chuyện này nghe thật điên rồ. Lúc đầu anh cũng nghĩ vậy. Nhưng càng nói nhiều về nó, cả hai bọn anh càng hiểu rằng chúng ta được trao một cơ hội vàng. Chúng ta có cơ hội chỉ rõ cho cả thế giới thấy bằng cách nào những con người được xem là kẻ thù lại có thể chung sống trong hòa bình và hòa hợp.”

Georgie không biết nên nôn hay tóm lấy một chai Coca nữa.

Mưa đập vào cửa sổ. “Giới báo chí sẽ phát điên,” anh ta nói. “Trông em sẽ như một vị thánh - tất cả mọi người sẽ quên tiệt cái đám cưới điên rồ của em. Những mục tiêu mà Jade và anh đang chiến đấu cho - những mục tiêu tốt đẹp - sẽ thu hút được nhiều sự chú ý hơn. Nhưng tuyệt nhất là, mọi người trên khắp thế giới sẽ buộc phải xem xét lại những hận thù và nợ máu tôn giáo của chính họ. Có lẽ chúng ta không thể thay đổi thế giới, nhưng chúng ta có thể tạo ra khởi đầu.”

“Tôi... không có gì để nói.”

Cánh cửa mở ra và những người đang ở ngoài hiên tràn hết vào trong nhà. Rõ ràng là Bram và Meg không hề chia sẻ tin tức về sự hiện diện của Lance bởi vì, từng người một, tất cả đều ngừng nói và trợn mắt nhìn. Cuối cùng Rory phá tan sự im lặng. “Các bạn tổ chức một bữa tiệc thú vị ra trò nhỉ.”

“Tôi cũng phải nói thế.” Laura không thể rời mắt khỏi Lance, anh ta vừa nở một nụ cười khi thấy Paul.

“Paul, rất vui được gặp lại chú.” Anh ta sai bước ngang qua phòng, tay duỗi ra. “Cháu đã rất nhớ chú.”

“Lance.”

Georgie khá ngạc nhiên khi Paul chỉ đơn thuần bắt tay chồng cũ của cô thay vì quỳ gối xuống cầu xin Lance hãy mang cô về. Nhưng nói cho cùng có lẽ ông cũng từng làm thế rồi.

Chaz với khuôn mặt đỏ bừng bước ra từ bếp, mang theo một khay đựng cốc và một đĩa đựng thứ gì trông như kẹo sô cô la tự làm. Aaron theo sau với một bình cà phê. Chaz không thể rời mắt khỏi Lance và suýt vấp vào thảm trước khi cô ta đặt khay xuống. “Có... có ai đó trong chiếc ô tô bên ngoài,” cô ta nói.

“Đó là Jade,” Lance nói. “Anh nên đi đây.”

“Anh đã đưa Jade đến đây sao?” Một bầy ong bay vo vo trong đầu Georgie.

“Anh đã bảo em rồi,” Lance nói. “Anh đến thẳng đây từ sân bay. Và cửa sổ xe thì đen kịt. Chẳng ai có thể nhìn vào trong hết.”

Một sự im lặng dày đặc phủ khắp căn phòng cho tới khi Bram thông dong bước lên trước. “Anh thật đáng xấu hổ, hiệp sĩ Lance ạ, vì bắt vợ anh phải đợi trong xe.” Mắt anh nheo lại một cách nguy hiểm. “Lấy cái ô cho anh, Chaz, để anh có thể mời cô ấy vào.”

Georgie cứng đờ người. Chắc chắn cô vừa nghe nhầm. Nhưng không. Bram đang tức giận và phản ứng theo đúng kiểu hấp tấp, ngoan cố điển hình của anh.

Paul xông tới trước. “Dừng ngay lại.”

Cầm Bram siết lại buồng bình. “Đây là một bữa tiệc. Càng đông càng vui.”

Cô ghét anh, nhưng cô được xem là phải yêu anh, và với nhiều người chứng kiến như thế này, cô không thể để họ thấy cô thực sự cảm thấy thế nào. Thay vào đó, cô phải cho thấy một cô gái vui vẻ vừa mới tái hôn một

cách đầy hạnh phúc sẽ phản ứng thế nào khi gặp người phụ nữ đã cướp đi ông chồng cũ ngu đần của cô ta. “Chaz, trong khi cô lấy ô cho Bram, lấy luôn một khẩu súng để tôi có thể tự bắn mình nhé.”

Đó là thứ thích hợp để nói vì Rory cười toe toét. “Đây là bữa tiệc tuyệt nhất trong nhiều năm trời mà tôi từng tham dự.”

“Nhất luôn!” Laura tuyên bố.

“Đánh bông tóc chị đi,” Meg nói với Georgie khi Bram và Chaz biến mất, có Lance lê chân theo sau. “Và tô thêm son vào. Nhanh lên.”

“Sao cô dám.” Tay Rory vung ra. “Đúng như bản thân cô là quá ồn rồi.”

“Rory đúng,” người đại diện nịnh hót của cô lên tiếng. “Jade Gentry chẳng có gì hơn cô hết.”

Meg đảo tròn mắt. “Trừ khuôn mặt xinh đẹp nhất vũ trụ, một cơ thể ối người thềm đến chết, và chồng cũ của Georgie.”

“Thôi nào, thật đấy,” Georgie đáp trả khi cô ngồi lún xuống trường kỷ. “Tất cả những gì chị cần là một khẩu súng.”

Paul vội bước tới trước. “Đi với bố, Georgie. Con sẽ không làm việc này.”

Mệnh lệnh nhằm thời điểm của bố cô khiến cô quyết tâm làm ngược hẳn lại. “Con sẽ làm chứ. Jade chẳng quan trọng đối với con.” Một lời nói dối. Georgie đã hết yêu Lance không có nghĩa là có ngày cô sẽ tha thứ cho anh ta hoặc Jade. Cô muốn báo thù.

Một lát sau, Jade đi vào phòng khách trong khi dường như có một ngọn đèn hồ quang vô hình rọi sáng về ngoài lồng lẫy của cô ta. Sao Jade lại phải đẹp đến thế? Thật mỉa mai làm sao... Phần lớn các ngôi sao điện ảnh nam ở ngoài đời trông đẹp hơn, nhưng các ngôi sao nữ thường trông

như hơi phình nảo với cái đầu quá to cho thân hình cò hương của họ. Jade thì không thể. Ở ngoài đời cô ta thậm chí trông càng hút hồn, một vẻ tuyệt đẹp gợi lại Hollywood xa xưa với đôi mắt tròn sắc của Audrey Hepburn, xương gò má của Katharine Hepburn, và làn da sứ của Grace Kelly. Một mái tóc đen thẳng buông lơ lửng ôm lấy khuôn mặt trái tim hoàn hảo mà không có lấy một vết trang điểm. Bầu ngực của cô ta đầy đặn nhưng không tục tĩu. Eo cô ta nhỏ và chân dài. Cô ta không cao như Georgie, nhưng cô ta cất bước với một vẻ tự tin quyền thế mạnh mẽ đến mức Georgie phải động viên mình thoát khỏi cảm giác như thể cô sắp sửa co rúm lại.

Lance đứng bên trái Jade còn Bram đứng bên phải. Khi Paul bước lên chào Jade, ông chặn tầm nhìn cô ta của Georgie. Ai mà biết đó là cố tình hay chỉ là ngẫu nhiên? “Tôi là Paul York. Tôi được biết cô vừa xuống máy bay.”

“Cứ như thể chúng tôi đã đi trên đó cả đời vậy.” Cũng như Lance, cô ta thật lười thôi, nhưng chiếc quần ống suông màu đen và chiếc áo đen không tay của cô ta trông vẫn thanh lịch. Chẳng có gì ở cô ta cho thấy đây là một phụ nữ vừa mất con chưa đầy một tháng cả. Cô ta đổi chân trụ, cố nhìn qua Paul. Không nghi ngờ gì là cô ta muốn tìm Georgie để có thể trao đi cái ôm vĩ đại đáng kinh tởm của cô ta. May thay, di động của cô ta reo lên trước khi điều đó kịp xảy ra. “Tôi cần nghe cuộc gọi này. Vài người của chúng tôi đã bị ốm nặng trên máy bay.”

Cô ta trượt túi xách khỏi vai, rút di động ra và bước tránh khỏi họ. Laura đổ đầy một cốc cà phê và Meg chộp lấy một viên sô cô la. Bram đi lại phía Georgie. Cô hy vọng anh không lại quá gần bởi vì cô sẽ không bao giờ có thể kháng cự khao khát đá anh.

Rory làm hết sức để xoa dịu căng thẳng. “Laura, tôi nghe nói cô đang thúc đẩy Georgie vào vai chính trong dự án của Rich Greenberg? Đó là một kịch bản dễ thương. Giá mà bọn tôi có cơ hội với nó.”

“Bộ phim về ma ca rồng lẳng lơ á?” Meg nhăn mũi. “Mẹ đã nói chuyện về nó.”

“Georgie hoàn hảo cho vai đó,” Paul nói.

“Georgie không có hứng thú đâu,” Bram nói. “Cô ấy ngấy đóng phim hài rồi.”

Anh đúng, nhưng Georgie đang tức giận và cô không phải là đứa trẻ to xác duy nhất trong cuộc hôn nhân này. “Laura đã sắp xếp một buổi hẹn cho em với Greenberg rồi.”

Jade ngày càng kích động, mặc dù không ai trong số họ có thể nghe được gì hơn vài ba từ lồm bồm. Cuối cùng, cô ta gập điện thoại và quay lại bên cạnh Lance, đôi lông mày hoàn hảo của cô ta nhíu lại lo âu. “Tin xấu về Dari và Ellen đây. Nhớ vụ bùng nổ dịch SARS ở Philippine chứ? Các bác sĩ sợ rằng cả hai người họ đều bị bệnh đó rồi.”

“SARS ư? Chúa tôi...” Lance nắm tay cô ta, hai người họ chống lại thế giới. “Họ sẽ ổn chứ?”

“Em không biết. Ngay lúc này họ đang được cách ly, tiêm hàng đồng kháng sinh.”

“Tốt hơn là chúng ta nên qua bệnh viện ngay lập tức.”

“Chuyện đó là không thể.”

“Có chứ. Chúng ta sẽ đi vào qua lối sau.”

“Điều đó không phải vấn đề.” Cô ta nhét điện thoại vào túi và hất tóc qua vai. “Chúng ta không thể đi đâu hết.”

Lance vuốt ve ngón tay cô ta. “Ý em là gì?”

“Cục trưởng Cục y tế cộng đồng của thành phố vừa gọi đây. Bệnh viện đã báo cho ông ta. Phải bốn tám tiếng nữa mới có kết quả kiểm tra của

Ellen và Dari, và cho đến lúc họ biết chắc đó có phải là virus SARS hay không, tất cả mọi người đã ở trên máy bay đều bị cách ly.” Cô ta nhìn khắp phòng. “Cùng với những người chúng ta tiếp xúc sau đó.”

Sự im lặng chết chóc rơi xuống. Georgie cảm thấy đờ đẫn, và Bram đứng lặng bên người cô.

“Cô không có ý bảo chúng tôi đây chứ,” cuối cùng Paul lên tiếng.

“Tôi sợ là thế.”

Bram không nhúc nhích. “Cô đang nói rằng tất cả chúng ta phải ở đây - trong nhà tôi - trong hai ngày tới phải không? Chúng tôi hầu như chẳng tiếp xúc mấy với ai trong hai người.”

“Cho tới sáng thứ Ba,” cô ta nói kiên quyết. “Mia mai nhỉ?” Ánh mắt cô ta dạt tới chỗ Georgie.

“Không thể.” Laura nói. “Tôi có nhiều cuộc họp liên tiếp vào thứ Hai.”

Meg cau mày. “Ngày mai mẹ và tôi sẽ đi cưới ngựa.”

“Nếu phải cách ly, tôi sẽ làm việc đó trong nhà tôi.” Rory liếc quanh tìm ví của mình. “Tôi sẽ đi ra ngoài qua cổng sau.”

“Cô nên làm rõ chuyện đó với cục sức khỏe cộng đồng trước,” Jade nói. “Những người đó rất cứng rắn đấy. Tôi chắc chắn cô sẽ phải bảo nhân viên của cô đi trước đã.”

Rory ngừng tìm ví, rõ ràng là sức nhớ ra những nhà làm phim mà cô đang mời ở lại.

Chaz lấy bình cà phê từ chỗ Aaron và quay sang Bram. “SARS là gì? Em không biết đó là gì.”

Aaron trả lời hộ anh. “Hội chứng hô hấp cấp tính nguy hiểm. Nó là một căn bệnh nghiêm trọng. Rất dễ lây. Vài năm trước có một đợt dịch đã khiến hàng trăm người chết và hàng ngàn người khác bị ốm. Một đợt dịch cũng tương tự như một đợt lây nhiễm vậy, nhưng lớn hơn rất nhiều.”

“Tôi biết đợt dịch là gì,” Chaz đáp trả đầy vẻ phòng thủ đến mức Georgie biết cô đang nói dối.

“Chuyện này vớ vẩn thật,” Bram nói. “Lance thậm chí còn chưa ở trong ngôi nhà này được mười lăm phút. Và Chúa biết rõ, chẳng có ai hôn anh ta hết.”

Jade hẩy tóc qua vai. “Tôi đã giải thích điều đó cho cục y tế cộng đồng, nhưng họ sẽ không lay chuyển đâu.”

Laura bật di động lên. “Đưa số cho tôi. Tôi sẽ khiến họ lay chuyển.”

Nhưng cô không phải người hùng hồ duy nhất trong phòng, tất cả những người khác - Bram, Paul và Rory - đều đã đặt tay lên di động của mình. Aaron nhìn Georgie một cái và cũng cầm lấy di động của cậu. Lance liếc xung quanh. “Ai cũng không gọi được đâu.”

“Tôi sẽ gọi,” Rory nói. “Tôi có nhiều mối quan hệ.”

Trong nửa giờ tiếp đó trong khi Georgie ngồi im lặng, những người còn lại nghe lỏm Rory nói chuyện với các viên chức trong cục y tế cộng đồng của thành phố và rồi với chính thị trưởng. Cuối cùng, cô thừa nhận thất bại. “Giật dây cũng không có tác dụng gì đâu. Đây là chuyện chính trị. Vì liên quan tới các ngôi sao, chẳng ai lại muốn chịu trách nhiệm nếu chuyện vượt quá tầm tay hết. Rõ ràng là làm to chuyện, nhưng có vẻ như chúng ta đã bị mắc kẹt.”

Mọi người bắt đầu nhìn về hướng Georgie, phán đoán phản ứng của cô khi bị giam cùng chồng cũ và vợ mới của anh ta. Scooter Brown hẳn sẽ

biết cách xử lý chuyện này. Scooter luôn giải quyết được những tình huống gai góc. *Tốt thôi.* Hãy để con nhóc lạc quan đó xử lý chuyện này.

Cô đẩy con người Scooter dậy khỏi trường kỷ. “Chúng ta sẽ làm cho mọi chuyện tươi đẹp hết mức có thể. Như một bữa tiệc lớn vậy. Sẽ vui lắm đấy.”

Chaz nhảy vào mớ bong bóng. “Tôi có cả tấn thức ăn trong tủ lạnh, vậy nên điều đó không thành vấn đề.”

“Tôi cần một cốc rượu,” Bram nói.

“Tất nhiên là anh cần rồi,” Georgie cúi kính trước khi cô kịp ngăn mình lại, điều đó có nghĩa là Scooter phải nhảy vào giải cứu cô. “Một ý tưởng hay, anh yêu. Mở vài chai rượu đi.”

Chaz quay sang Bram. “Mọi người sẽ ngủ ở đâu?”

Có lẽ Georgie nên gợi ý Paul ngủ chung phòng với Lance. Ông sẽ thích được kết thân với người ông yêu quý lắm.

Dần dần họ cũng sắp xếp xong. Meg kiên quyết lấy chiếc ghế trong văn phòng của Bram, để lại giường ngủ phòng dành cho khách cho Rory và Laura. Paul sẽ ngủ trong văn phòng Georgie. Phòng nơi Georgie vẫn ngủ để dành cho Lance và Jade, buộc Georgie phải giải thích rằng cô đang dùng nó làm phòng thay đồ và sẽ cần lấy vài thứ của cô ra trước. Trong một cuộc tranh luận thì thào, Chaz hẹp hời đồng ý để Aaron ngủ trong phòng khách của cô ta. Thế là còn lại Georgie phải cuộn mình trong giường của chồng cô. Đó là một viễn cảnh đáng lo tới mức Scooter phải một lần nữa tới trợ giúp Georgie. “Tôi nghĩ gió đang lặng xuống,” cô nói nhỏ nhẹ. “Hãy đốt một ngọn lửa trên hiên nhà đi. Chúng ta thậm chí có thể nướng bánh sô cô la đấy.”

“Không đâu,” Skip dài giọng.

Rory gọi bảo quản gia của cô sắp xếp vài món đồ cá nhân cho vào một cái bọc ni lông rồi đặt cạnh cổng sau. Meg cho Laura mượn một chiếc áo ngủ rộng rãi. Jade thông báo rằng cô ta ngủ trần nên Georgie không cần bận lòng tìm cho cô ta bất kỳ thứ gì. Chaz và Aaron phân phát khăn tắm, khăn mặt, chăn gối thêm và bàn chải đánh răng. Suốt lúc đó Georgie đánh lộn với cảm giác mộng mị.

Sau khi giai đoạn tồi tệ nhất của cơn bão đã đi qua, Meg dẫn Rory và Laura tới khu dành cho khách trong lúc Bram đi qua làn mưa vẫn còn lâm râm để lấy đồ của Rory. Bố Georgie rót một ly brandy ra ngồi ngoài hiên. Lance và Jade muốn tắm tấp sau chuyến đi dài của họ nên Aaron dẫn họ lên gác.

Georgie bắt đầu giúp Chaz-vô-ơ thu dọn. Không lâu sau, cô nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm của cô rồi - hai mươi phút sau - tắt tiếng.

Tắm chung à. Ắm cúng làm sao.

Dạ dày cô nổi sóng. Có Lance ở đây đã đủ khủng khiếp rồi, nhưng sự hiện diện của Jade khiến cho hoàn cảnh này thật không chịu đựng nổi. Và tất cả là lỗi của Bram.

Cô khép mình lại trong phòng ngủ của anh. Cô đã biến cái tháp ở tận cuối căn phòng thành nơi trú ẩn của cô. Một chiếc bàn gỗ khắc hoa văn nằm giữa một đôi ghế tiện lợi, và một chiếc đèn đế đồng nặng nề đặt gần một chiếc ghế bành bọc vải bông màu nâu sô cô la tôn lên những bức tường màu mật ong. Chiếc ghế chỉ chứa được một người, và đó là nơi cô sẽ ngủ. Giường của Bram dành cho tình dục, chứ không phải sự thân mật qua đêm.

Cô đi tới cửa sổ và nhìn xuống lối ra cổng trơn tuột vì nước mưa. Dù bây giờ đã quá nửa đêm, cô vẫn có thể nhìn thấy ít nhất hai chiếc ô tô đỗ trên đường, các tay thợ ảnh vẫn duy trì cảnh thức đêm bất diệt của họ và đang cầu nguyện có được một bức hình kỳ diệu sẽ mang lại cho họ cả gia tài.

Cục y tế cộng đồng giờ đã có tên của tất cả những người bị cách ly, nên câu chuyện sẽ nhanh chóng rỉ ra. Tất cả họ đều sẽ phải đưa ra thông báo. *Những rắc rối cũ đã được quên đi. Một gia đình lớn hạnh phúc.* Lance cuối cùng cũng sẽ đạt được những gì anh ta muốn - lời tha thứ của cô xuất hiện và lời xá tội cuối cùng trong mắt công chúng.

Cô áp má vào khung cửa sổ và tự hỏi sẽ thế nào nếu sống mà luôn nói sự thật. Nhưng cô đã sống nhằm thành phố cho việc đó. Đây là một thành phố xây trên ảo tưởng, trên những bình phong và những con đường sai lầm chẳng dẫn tới đâu hết.

Cánh cửa mở ra phía sau cô. Cô nghe tiếng đá lạnh lách cách quen thuộc và thoáng thấy mùi mưa khi anh đến gần hơn. “Tôi không có ý biến mọi chuyện thành thế này khi mời cô ta vào đây. Tôi xin lỗi.”

Lời xin lỗi tự nguyện của anh làm cô hạ hỏa đôi chút. “Chính xác thì anh đã mong chuyện diễn ra như thế nào?”

“Nghe này, tôi đã tức giận.” Anh giữ thấp giọng vì nghĩ tới bức tường đơn ngăn họ với các vị khách không mời phòng bên cạnh. “Tên đó chui ở đâu ra mà lại xuất hiện ở đây? Rồi cả cái ý tưởng để Jade đang ngồi trong xe vì cảm thấy thương hại em khi cho rằng em đã suy sụp trước chuyện tình yêu vĩ đại của họ đến mức không có đủ dũng khí để nhìn thẳng vào đôi mắt phải gió của cô ta. Nó khiến tôi tức giận.”

Nếu nghĩ như thế... Tuy vậy, vẻ tỏ ra cao tay của anh mang lại cảm giác thật giống bố cô. “Đó không phải chuyện cho anh quyết định.”

“Em sẽ không làm điều đó.” Anh giật nút áo trên chiếc sơ mi trắng ướt đẫm. “Tôi phát ốm khi cứ phải nhìn em rúm người bất kỳ khi nào tên cô ta xuất hiện. Niềm kiêu hãnh của em đâu rồi? Ngừng ngay việc tin rằng cô ta tốt hơn em đi.”

“Tôi không...”

“Có đấy. Jade có lẽ giỏi hơn ở vài chuyện. Cô ta chắc chắn là giỏi hơn ở việc theo đuổi chồng người khác. Nhưng Jade là gì hay không là gì chẳng liên quan gì đến em hết. Hãy trưởng thành lên và bắt đầu hạnh phúc sống trong chính con người em đi.”

“Anh đang nói với tôi về chuyện trưởng thành lên đấy à?”

Anh vẫn chưa xong việc phê phán cô. “Jade và Lance được dành cho nhau. Anh ta cũng chẳng phải người đàn ông thích hợp cho em hơn gì...”

“Hơn gì anh?”

“Chính xác.” Anh hớp một ngụm lớn từ cốc rượu của mình.

“Cảm ơn vì nguồn dữ liệu sâu sắc của anh.” Cô giật lấy áo choàng tắm và váy ngủ mà cô đã bỏ ra lúc trước rồi lao vào phòng tắm để thay đồ. Nhưng khi rửa mặt, cô phải công nhận Bram có ý tốt. Mời Jade vào nhà là cách che chở ngu ngốc của anh. Hẳn chỉ là anh không thể tiên đoán nổi hậu quả mà thôi.

Khi bước ra, cô thấy anh tựa lưng lên gối, chỉ mặc độc chiếc quần lót bó sát trắng rục trên da. Anh đã đá chăn ra, và có một quyển sách đang mở kê trên ngực. Nhìn Bram Shepard đọc sách đã đủ kỳ cục rồi, nhưng cũng chưa kỳ cục bằng đôi kính gọng thép neo trên sống mũi anh. Cô khựng lại. “Đó là gì vậy?”

“Cái gì?”

“Anh đang đeo kính à?”

“Chỉ để đọc thôi.”

“Anh có kính *đọc sách* á?”

“Có gì sai với chuyện đó nào?”

“Những người có hình xăm không nên có kính đọc sách chứ.”

“Dạo xăm mình thì tôi không có kính.” Anh bỏ cặp kính ra và nhìn chiếc áo phông và quần ngủ màu xanh dương của cô. “Tôi đã hy vọng em sẽ mặc một trong mấy món của cửa hàng Provocative đây.”

“Ngay cả nếu tôi có hứng, mà rõ ràng là tôi không có, tôi cũng sẽ không làm chuyện đó khi mà họ ở bên kia tường đâu.”

“Tôi hiểu ý em rồi.” Anh ra khỏi giường và kéo cô qua thảm vào phòng tắm, rồi anh đóng cửa lại và nhốt họ bên trong. “Không thành vấn đề nữa nhé.”

“Tôi vẫn thấy giận anh.”

“Tôi hiểu. Chỉ vì tôi đã không đưa ra một lời xin lỗi đủ chân thành thôi.” Và anh bắt đầu hôn cô.

Chương 18

Georgie ghét những bộ phim mà ở đó tất cả những gì nam chính phải làm để khiến nữ chính quên tiết chuyện cô ta đang điên lên với anh ta là hôn cô ta ngất ngây. Cô không có ý định bỏ nổi uất ức của mình sang bên để dàng thế, nhưng cũng không có ý định từ bỏ trò giải trí vui vẻ này. Thay vào đó, cô rót con phần nộ của mình vào nụ hôn. Cô cắn móng tay vào bờ vai trần của anh và cắn răng vào môi anh. Cô huých đầu gối lên...

“Này, coi chừng chứ,” anh lầm bầm.

“Ngậm miệng lại và nhận thứ anh đáng phải nhận đi.”

Anh không thích điều đó, và chuyện tiếp theo cô biết, quần ngủ của cô đã ở quanh mắt cá chân. Cô lại nhắc đầu gối, nhưng anh tóm được nó, và với một động tác, đẩy đầu gối đó ra xa khỏi đầu gối còn lại và đặt hông cô lên mặt đá granit dài.

Anh chỉ hợp cho đúng việc này thôi, cô giật cạp quần lót của anh, nhưng cô không thể tự mình kéo nó ra. Anh thả cô ra để hoàn tất việc đó, và cô ngã khỏi mặt đá. Anh đá quần lót của mình sang bên và dựng cô dậy. Cô vùng ra và đi đến buồng tắm kính với tường granit màu đồng đỏ và bộ vòi tắm. Biến làm tình thành một cuộc đọ sức khó mà là cách chín chắn nhất để xử lý một mối quan hệ khó chịu, nhưng đó là tất cả những gì cô có lúc này.

“Nghĩ lại thì...” Anh bước vào cùng với cô.

Cô lột áo qua đầu. “Bật nước mạnh lên.”

Anh không cần phải bảo đến hai lần, và trong vài giây, làn nước nóng hồi đã đổ xuống khắp người họ.

Hai người. Một lần tắm. Cô muốn Lance nghe thấy. Rồi Bram bắt đầu xoa xà phòng lên lưng cô, và cô quên bém Lance. Ngực, hông, đùi. Bram chú tâm tới mọi chỗ. Cô lấy xà phòng từ chỗ anh và bỏ lại những vòng xoáy trơn tuột của chính cô trên cơ thể anh.

“Em đang giết dần giết mòn tôi đây.” Anh rên rỉ.

“Giá mà được thế.” Cô di tay tới nơi sẽ có hiệu quả nhất.

Dòng nước phun khắp cơ thể họ. Anh quỳ gối xuống và âu yếm cô bằng miệng. Đúng lúc cô sẵn sàng tan ra, anh ép cô vào bức tường cứng ướt nước và nâng cô lên trên anh. Cô níu lấy vai anh và vùi mặt vào cổ anh. Họ thở dốc và di chuyển cùng nhau, cười dòng nước lên tới đỉnh.

“Đừng nói chuyện với tôi,” sau đó cô nói. “Tôi đã trả ời tiền cho việc đó, và tôi không muốn nó bị phá hỏng.”

Anh cắn thành cổ cô. “Không hé răng.”

Bất chấp quyết tâm lúc trước, cô thấy mình trên giường anh, lẫn lộn trong khi anh ngủ yên bình - trừ lượt làm tình thứ hai mà có lẽ cô là người đã mào đầu, nhưng chỉ để chữa chứng mất ngủ của cô mà thôi. Sau đó, anh ngủ lại không khó khăn gì, nhưng cô thì không may mắn thế. Cô trườn ra khỏi giường và mang cốc scotch chưa uống hết của anh ra tháp canh, ở đó cô ngồi xuống một trong những chiếc ghế sâu, dễ chịu, và nhìn vào những họa tiết tối om trên tường. Cô không thích rượu nặng, nhưng đá lạnh đã pha loãng nó lâu rồi, nên cô hớp một ngụm lớn và chuẩn bị tinh thần cho cú giội vào dạ dày.

Có thứ gì đó giội vào... nhưng không phải scotch.

Cô ngửi cốc rồi bật một cây đèn bàn lên. Chắt lỏng còn sót lại có màu nâu nhẹ của rượu pha loãng, nhưng vị thì không phải. Từ từ, cô bắt đầu nghĩ ra... Bram và những cốc scotch không đáy của anh... Chẳng trách gì anh dường như chẳng bao giờ say xỉn. Tất cả những lúc ấy anh đang nốc trà đá! Anh đã bảo cô là anh uống trà đá, nhưng cô chẳng bao giờ nảy ra ý nghĩ phải tin anh.

Cô đưa tay chống cằm. Lại một tật xấu nữa tiêu biến. Cô không thích thế. Bram đáng lẽ phải là một tạo vật xấu xa vô độ chứ. Không có những tật xấu, anh là ai? Câu trả lời đến không lâu lắm. Một phiên bản nguy hiểm xảo quyệt hơn của con người anh trước đây. Một người đàn ông tiếp tục chứng minh rằng chẳng có gì anh ta nói, chẳng có gì anh ta làm, có thể tin tưởng được hết.

Chaz không ngủ được. Quá nhiều việc để làm. Quá nhiều người để chăm lo. Đội ngũ dọn dẹp không thể vào bởi lệnh cách ly nên cô sẽ phải để tâm đến mọi thứ. Bữa ăn phải chuẩn bị, giường phải xếp, khăn tắm phải giặt. Georgie sẽ cố giúp, nhưng Chaz ngờ rằng cô chẳng biết một cái máy giặt trông như thế nào chứ đừng nói gì đến cách sử dụng.

Chaz dậy đi tiểu. Thường thì khi ngủ cô mặc áo phông và quần lót, nhưng tối nay cô đã mặc thêm quần nỉ. Khi xong việc trong phòng vệ sinh, cô nhìn ra chỗ Aaron. Có một anh chàng trong căn hộ của cô đáng lẽ phải khiến cô sồn tóc gáy, nhưng cô không có cảm giác ấy khi đó là Aaron. Cô thích chuyện cậu hơi sợ cô, đặc biệt là khi cậu lớn tuổi và vô cùng thông minh. Cuộc đời sẽ dễ thở hơn nhiều nếu cô có một người anh như Aaron. Cô từng muốn một người anh trai hơn tất cả mọi thứ, một người sẽ luôn chăm nom cô.

Cô đã quá bận nên chẳng có thời gian nghĩ tới việc cô đã kể cho Georgie vô khối chuyện, nhưng khi đứng ở ngưỡng cửa với tất cả mọi thứ xung quanh đều tĩnh lặng, cô nhận ra mình không cảm thấy hoảng loạn như có lẽ cô nên cảm thấy. Georgie chẳng khác gì kẻ thù tồi tệ nhất của cô, nhưng ngay đến Georgie cũng không nói rằng Chaz là một kẻ hạ cấp. Và nếu kẻ thù tồi tệ nhất của cô không nhìn cô như thể cô là thứ bùn hôi, có lẽ Chaz không nên nhìn bản thân mình theo cách ấy. Có một điều chắc chắn. Cô không thể dối trá về quá khứ của mình thêm nữa hay giả vờ nó không hề xảy ra, không thể làm thế sau khi cô đã phun hết sự thật vào một chiếc máy quay. Theo những gì Chaz biết, Georgie sẽ đưa đoạn băng đó lên YouTube.

Vậy nếu Georgie làm thế thì sao?

Chaz đứng đó một lúc, nghĩ đến tất cả những chuyện cô đã trải qua. Cô đã sống sót, phải không nào? Cô vẫn sống và có công việc tuyệt diệu này. Nếu có kẻ nào đó hếch mũi lên, thì đó vấn đề của họ, chứ không phải cô. Bấy lâu nay, cô đã cố giả vờ như quá khứ không xảy ra, nhưng nó đã xảy ra, và cô phải sẵn sàng ngừng lẩn trốn nó, nếu không cô sẽ không bao giờ được bô bô nói gì với Georgie.

Cô liếc về hướng giá sách nơi cô giấu những quyển sách bài tập GED^[12] chưa mở đến mà Bram đã kiếm cho cô. Anh đã bảo cô rằng có rất nhiều người vào đại học chỉ với tấm bằng GED. Anh cũng đã tự làm điều ấy, mặc dù chẳng mấy người biết về những lớp học mà anh đã theo trong suốt nhiều năm trời. Chaz không quan tâm đến việc vào đại học, nhưng cô có quan tâm đến trường nấu ăn, và cô cần bằng GED để vào được đó.

Cô hẳn đã tạo ra nhiều tiếng ồn hơn cô nghĩ vì Aaron bắt đầu cựa mình. Cô ước gì cậu ngừng tỏ ra cứng đầu như thế. Nếu cậu mà nghe theo cô, cô chắc chắn mình có thể khiến Becky thích cậu.

“Cô muốn gì?” Cậu càu nhàu.

Cô đi đến giá sách. “Tôi không ngủ được. Tôi cần thứ gì đó để đọc.”

“Lấy xong rồi biến đi.”

Cô thích những lúc cậu bắt đầu trò chuyện như một con người thực sự chứ không phải một con mọt sách. “Đây là chỗ của tôi.”

“Đi ngủ đi, được chứ?”

Thay vì lấy sách, cô ngồi xuống một cái ghế đối diện cậu và co hai bàn chân trần lên mép ghế. “Nếu chúng ta bị SARS thì sao?”

“Khó có chuyện đó lắm.” Cậu ngồi dậy, ngáp, và dụi một mắt. Trừ đôi giày đã đá ra, cậu vẫn mặc nguyên quần áo. “Tôi đoán diệt trùng đĩa mà Lance và Jade dùng cũng chẳng mất nhiều công đâu.”

Cô ôm tay quanh đầu gối. “Tôi không thể tin nổi Lance Marks và Jade Gentry đang ở trong nhà.” Aaron đeo kính vào rồi đi vào bếp của cô. Cô nhồm dậy đi theo cậu. “Ngôi sao duy nhất mà Bram từng mời đến là Trevor. Anh ấy rất tuyệt vời, nhưng tôi muốn gặp nhiều người nổi tiếng hơn là mỗi anh ấy. Tôi ước một lúc nào đó bố của Meg sẽ xuất hiện.”

Cậu lấy một cốc nước. “Thế Georgie thì sao?”

“Cứ như tôi quan tâm đến cô ta ấy.”

“Cô ghen tuông kinh khủng thật.”

“Tôi không ghen tuông!” Cô quay ra cửa. “Tôi chỉ nghĩ cô ta nên tử tế hơn với Bram thôi.”

“Anh ta mới là người cần tử tế hơn với chị ấy. Chị ấy rất tuyệt, và anh ta không trân trọng chị ấy.”

“Tôi về giường đây. Đừng có ăn thức ăn của tôi đây.”

“Cô nghĩ tôi có thể ngủ sau khi cô đánh thức tôi dậy à?”

“Đó là chuyện của anh.”

Cuối cùng họ xem lại một trong các phim của Trevor. Cô đã xem nó ba lần rồi, nên cô ngủ gục trên tay ghế.

Vào buổi sáng khi thức dậy, cô thấy Aaron ngủ gục ở đầu bên kia. Trong một khoảnh khắc cô chỉ nằm đó và thầm nghĩ rằng cảm giác an toàn mới dễ chịu biết bao.

Georgie không thể đối phó được với buổi sáng, nên khi Bram, ông chồng không nghiện rượu của cô, thức dậy, cô tiếp tục vùi mặt vào gối. Anh mở một cánh cửa ban công để không khí buổi sớm tràn vào, nhưng ngay cả khi anh vỗ mông cô, cô cũng không nhúc nhích. Sao lại phải dấn thân vào một ngày hứa hẹn sẽ đáng nhớ vì chính sự khủng khiếp của nó cơ chứ?

Anh rời phòng tắm, và cô ngủ gật, nhưng dường như chưa được bao lâu thì anh quay lại. “Anh có cần ồn ào thế không?” cô gằm gù trong gối. “Tôi thích người đàn ông của tôi quyến rũ và im lặng, nhớ chưa?”

“Georgie?”

Giọng nói ngập ngừng đó không thuộc về Bram. Nó chẳng thuộc về một người đàn ông nào hết. Georgie mở bừng mắt. Cô vận người thì thấy Jade Gentry đang đứng ngay phía trong cánh cửa ban công để mở. Cô ta vẫn mặc chiếc áo không tay và quần đen ngày hôm qua, nhưng không hiểu sao trông cô ta vẫn thật tươi mới, thậm chí tao nhã. Cô ta đã buộc túm mái tóc thẳng mượt thành một búi lỏng ở gáy, đánh mắt màu đậm và son bóng màu cà phê nhạt. Bộ trang sức mộc mạc của cô ta gồm đôi khuyên bạc và một chiếc nhẫn cưới bạc đơn giản. “Bây giờ là tám rưỡi rồi,” Jade nói. “Tôi đã cho rằng đến lúc này cô phải dậy rồi.”

Georgie nheo mắt vì ánh nắng rồi trượt bàn tay trái với viên kim cương ẩn tượng từ dưới chắn ra. “Không có ý bất lịch sự đâu, Jade, nhưng phần khỏi đây đi.”

“Cô cần cuộc trò chuyện này.”

“Nhảm rồi.” Georgie giật mạnh cái chắn và quán nó quanh cơ thể trần truồng của cô. “Tôi không muốn trò chuyện với bất kỳ ai trong hai người hết.”

Mắt Jade dán chặt vào cổ Georgie. “Chúng ta mắc kẹt với nhau trong hai ngày tới. Chúng ta sẽ bớt ngượng ngịu hơn nếu tôi và cô xóa sạch hiểu lầm riêng trước khi xuống gác.”

“Ngượng ngịu chẳng làm tôi phiền tí nào hết.” Cô nhét mép chắn vào giữa hai bầu ngực đúng lúc Lance bước vào qua cửa ban công.

“Jade? Em đang làm gì thế?” anh ta nói.

“Em đã hy vọng được nói chuyện một mình với Georgie,” Jade đáp lại điềm đạm. “Cô ấy thì có ý khác.”

“Như là quăng cả hai người qua cái ban công kia!”

Lance khoác tay vợ anh ta. “Georgie, hãy cho Jade một cơ hội.”

Georgie nắm lấy một mép chắn khác và bước về phía họ, cố hết sức để không bị vấp. “Tôi đã trao cho Jade một ông chồng rồi. Và tiện đây, xin lỗi vì điều đó.”

“Bất thường nhỉ,” Bram nói từ ngưỡng cửa dẫn ra hành lang. “Tôi có phải chơi cùng nữa không?”

“Quăng họ ra khỏi đây,” Georgie ra lệnh, nắm chặt chắn hơn. “Lẽ ra em đã làm thế, nhưng em chỉ có một tay rảnh thôi.”

Bram nhún vai. “Được thôi.”

“Dừng lại.” Jade giơ tay ra. “Anh và tôi cần là những người biết lẽ ở đây, Bram. Tất cả những gì tôi muốn làm là nói chuyện với Georgie mà không có người nghe lỏm. Cô ấy là một người tốt. Tôi muốn xin lỗi vì đã làm tổn thương cô ấy. Tôi biết điều đó sẽ giúp cô ấy từ bỏ nỗi oán hận để có thể chữa lành vết thương.”

“Cao cả làm sao,” anh nói. “Tôi chắc chắn việc Georgie lành vết thương sẽ khiến cả hai người cảm thấy khá hơn nhiều.”

“Đừng công kích Jade.” Lance căng vai bắp cơ lên. “Georgie, em luôn sống lý trí. Jade cần làm chuyện này - anh cần làm chuyện này - để tất cả mọi người có thể bước tiếp.” Ánh mắt anh ta đi tới cổ cô.

Bram nhướn một bên lông mày lên. “Tôi phải thú nhận hai tên hề các người đã gọi tính tò mò của tôi rồi đấy. Georgie, em không có chút hứng thú nào nghe xem họ có gì để nói sao?”

“Em đã nghe điều một trong hai tên hề này buộc phải nói tới qua rồi, nhưng không ngờ em lại không muốn kết thúc cuộc hôn nhân của chúng ta để bay tới Thái Lan cho một chiến dịch ảnh rầm rộ với hai người họ.”

“Em đang đùa hả.”

“Không phải nghe như cách cô ấy nói đâu,” Jade nói nhanh. “Lance và tôi nói đến một chuyến đi nhân đạo. Georgie, tất cả chúng ta cần phải bắt đầu nghĩ cho thế giới thay vì cho cá nhân.”

“Tôi không có tinh thần tiến bộ đến thế đâu.”

“Cả tôi cũng không,” Bram nói. “Vả lại, Georgie và tôi đã lên kế hoạch cho một chuyến đi rồi. Tới Haiti. Chúng tôi sẽ chuyển đồ tiếp tế y tế.”

Jade trông phấn khích chân thành. “Thật sao? Điều đó rất tuyệt. Tôi mà giúp được bất kỳ chuyện gì thì cứ cho tôi biết nhé.”

“Bắt đầu bằng việc rời khỏi phòng ngủ của tôi,” Georgie nói.

Jade trông thật lộng lẫy và đầy vẻ tổn thương. “Tôi nghĩ cô là một con người tuyệt vời, Georgie, và tôi rất tiếc vì cô đã bị tổn thương đau đớn như vậy.”

“Tôi không bị tổn thương, hai kẻ ngốc các người. Tôi phần nộ.”

“Tôi nhận thấy rõ quyền tức giận của cô, Georgie. Tôi biết điều Lance và tôi đang gợi ý thật điên rồ, nhưng đâu sao hãy làm thế đi. Chẳng vì lý do gì cả. Hãy cho cả thế giới biết phụ nữ lý trí hơn đàn ông.”

“Tôi không hề lý trí hơn đàn ông! Cô và chồng cũ của tôi vụng trộm sau lưng tôi, anh ta đã nói dối giới truyền thông về tôi, và giờ cô muốn tôi tham gia một hoạt động tay ba đầy lòng vị tha nào đó à? Tôi không nghĩ thế đâu.”

Đôi mắt to sắc lẹm của Jade tan thành một bể u sầu không đáy. “Tôi đã bảo Lance là cô quá chú ý đến bản thân để chịu cân nhắc điều đó mà.”

“Chắc, tôi nghĩ thế là xong rồi.” Bram đẩy cánh cửa ban công ra. “Một chuyến thăm tuyệt vời lắm, nhưng giờ Georgie phải đi nôn rồi.”

Lần này Lance và Jade không tranh cãi gì.

“Cặp đôi thú vị nhỉ,” Bram nói khi anh vặn khóa cánh cửa phía sau họ. “Hơi thái quá, nhưng vẫn buồn cười bẻ bụng.”

Georgie đi tới phòng vệ sinh. “Còn tôi thì thế này đây, trần truồng dưới tấm chăn, tóc chĩa khắp quanh đầu. Tôi thậm chí còn chưa đánh răng. Jade có thể hạ gục tôi mà chẳng cần cố gắng.”

“Tôi đáng lẽ phải nhạy cảm hơn với những mối lo thống thiết của em về giá trị bản thân mới phải,” Bram nói, theo chân cô. “Tôi sẽ trừng phạt

mình bằng cách đưa em quay vào giường và làm việc chăm chỉ hơn để thành người đàn ông trong những giấc mơ tình dục của em.”

“Không đâu.” Cô thấy hình ảnh mình trong gương. Chẳng trách gì họ cứ nhìn chằm chằm cô. Cô có một dấu cắn lớn tướng. Cô chạm nó bằng đầu ngón tay. “Cảm ơn nhiều.”

Anh trượt ngón tay lên sườn vai cô. “Tôi muốn bảo đảm rằng Lance không quên em thuộc về ai.”

Cô cầm lấy bàn chải đánh răng. Phụ nữ không phải tài sản, đặc biệt là người phụ nữ này. Tuy vậy, anh thật tốt khi nghĩ trước một bước. Điều cô thấy không tốt đẹp gì là cô khám phá ra anh có ít đi một tật xấu so với số anh khiến cô tin, một chuyện cô sẽ phải đối chất với anh thật sớm.

Anh đưa cô tuýp kem đánh răng. “Đêm qua khi tôi ra ngoài đón Jade, cô ta đang quay lưng đi về hướng cửa trước, nói chuyện điện thoại. Tôi không chứng minh được, nhưng tôi nghĩ cô ta đang thảo luận chuyện cách ly với ai đó.”

“Trước khi cô ta vào nhà sao?” Georgie nói với một miệng đầy bọt kem đánh răng. “Nhưng điều đó chẳng hợp lý tí nào. Nếu cô ta đã biết về vụ cách ly rồi, sao cô ta còn để bản thân mắc kẹt ở đây chứ?”

“Có lẽ vì cô ta không tin tưởng chồng mình khi hắn bị nhốt chung với cô vợ cũ vẫn vô cùng quyến rũ của hắn trong hai ngày chẳng?”

“Thật sao?” Cô mỉm cười và nhổ bọt ra. “Tuyệt.”

“Em sẽ kể với tôi, phải không nào, lúc em sẵn sàng ngừng thấy ám ảnh với hai người bọn họ và bắt đầu sống cuộc đời thực của em?”

Cô súc miệng. “Đây là L.A., nên đời thực là ảo tưởng thôi.”

“Bram!” Chaz la lên từ dưới chân cầu thang. “Bram, đến đây nhanh lên! Có một con rắn trong bể bơi. Anh phải mang nó ra!”

Bram rùng mình. “Tôi sẽ giả vờ mình không nghe thấy điều đó.”

“Anh nên bắt Lance và Jade làm chuyện đó.” Georgie cầm lại bàn chải đánh răng vào hộp. “Nó chắc có họ hàng với họ đấy.”

“Bram!” Chaz hét vang. “Nhanh lên!”

Cuối cùng Georgie khoác áo choàng tắm lên người rồi theo anh ra bể bơi, nơi một con rắn chuông đã trèo lên một cái phao dẹt đập dềnh trên nước. Nó không phải một con rắn lớn, chắc chỉ dài nửa mét, nhưng nó vẫn là một con rắn độc và không thích nước.

Tiếng hét của Chaz đã báo động các vị khách khác. Khi Lance và Jade xuất hiện, Bram nhặt cái hớt lá lên và đưa ra. “Này, hiệp sĩ Lance. Gây ấn tượng với các cô gái đi.”

“Tôi xin kiêu.”

“Đừng có nhìn tôi,” Jade nói. “Tôi sợ rắn.”

“Em ghét rắn.” Chaz nhăn mặt.

Georgie giơ tay về phía Bram. “Ôi trời, đưa nó đây. Em sẽ làm.”

“Cô gái ngoan.” Bram chuyển cái hớt lá cho cô.

Khi Georgie cầm lấy nó, Laura xuất hiện, theo sau là Rory, người vừa gập di động lại và xông ra mép bể, gót đôi xăng đan Gucci cực kỳ đắt tiền của cô kêu lạch cạch trên thành bể. “Đó là rắn chuông sao?”

“Đúng thế.” Bram liếc nhìn Rory, rồi giơ tay ra trước mặt Georgie. “Em yêu, em đang làm gì thế? Đưa anh cái vọt nào. Không đời nào có chuyện anh để em đuổi theo một con rắn chuông nguy hiểm đâu.”

Cô nín cười và đưa trả cây vọt. Bram nghiêng răng và rón rén đưa nó ra bể bơi. Meg và Paul xuất hiện quan sát quá trình, Meg thỉnh thoảng tung

ra vài lời khuyên. Con rấn rít lên và cuộn mình lại nhưng cuối cùng Bram cũng xoay xở để đánh hất được nó ngã khỏi phao rơi xuống cái vọt. Một dòng mồ hôi đã hình thành giữa hai bả vai anh khi anh đưa cái hót lá vươn dài tới tít phía cuối đất nhà mình và hất con rấn qua bức tường đá.

“Tuyệt,” Rory nói. “Giờ nó có thể bò lại vào sân nhà tôi ngay khi nó đủ lớn.”

“Cô hãy cho tôi biết nếu nó làm thế,” Bram nói. “Tôi sẽ qua ngay chăm sóc nó hộ cô.”

“Lẽ ra anh nên giết nó,” Lance nói.

“Vì sao?” Meg bắt bẻ. “Vì nó hành xử như một con rấn à?”

Georgie nhận ra mình nên làm rõ một điều, và vì Rory đang đứng đó, có lẽ cô nên làm rõ ngay lúc này, dù việc ấy có ngượng nghịu đến mấy. “Cô biết không, Rory... những cốc đồ uống mà Bram luôn mang đi khắp nơi ấy. Nó là trà đá.”

Bram nhìn cô như thể cô đã mất trí, những người khác cũng vậy. “Chỉ để mọi người hiểu rằng anh không còn là một tên nghiện rượu nữa,” cô ngập ngừng. “Anh ấy đã ngừng hút thuốc năm năm trước, và những cây bạc hà trong bếp thực sự là bạc hà. Còn với thuốc phiện... em đã thấy vài viên vitamin Flintstone và kẹo Tylenol, nhưng...”

“Anh không uống vitamin Flintstone!”

“Một lần mỗi ngày. Sao chẳng được. Nếu mọi người biết anh không còn là một kẻ xấu xa nữa, có lẽ họ sẽ ngừng đối xử với em như thể em đã phát điên nên mới cưới anh.” Và, cô nghĩ, có lẽ Rory sẽ sẵn sàng chống lưng cho *Ngôi nhà cây* hơn. Đầu óc đầy toan tính mới của cô phỏng đoán.

Cuối cùng Bram cũng hòa vào. “Em *đã* điên nên mới cưới anh, nhưng anh rất vui.”

Họ làm vài trò âu yếm vợ chồng, tuy nhiên qua nếp mày nhăn túm của anh, cô biết rằng anh không vui với cô. “Người hùng của em.” Cô vỗ ngực anh.

“Em quá tốt với anh, em yêu ạ.”

Laura hỏi Lance và Jade câu hỏi đáng lẽ phải được ưu tiên hàng đầu trong tâm trí cả đám bọn họ. “Hai người thế nào rồi? Có triệu chứng nào không?”

“Say máy bay, còn thì khỏe cả,” Jade nói.

Rory mở di động ra. “Cho tôi danh sách bất kỳ thứ gì các bạn cần đi. Một trong những trợ lý của tôi sẽ thu gom lại rồi đặt cạnh cổng sau.”

Lance vỗ lên vai Paul. “Thật tuyệt được gặp lại chú. Chúng ta cuối cùng cũng có cơ hội để tán chuyện rồi.”

Georgie không có bụng dạ nào cho cuộc tái hợp này, và cô bắt đầu quay đi, để rồi ngừng lại trước lời đáp trả của bố cô. “Tôi sợ rằng dạo này tôi chẳng có gì nhiều để nói với cậu, Lance ạ.”

Lance dường như chẳng biết đáp lại làm sao. “Paul... Chuyện này đã rất khó khăn với tất cả mọi người, nhưng...”

“Vậy sao?” bố cô nói. “Theo cách tôi thấy thì chủ yếu là khó khăn với Georgie. Cậu có vẻ ổn đấy chứ.”

Lance trông đầy đau khổ, và trán Jade nhú lại. Georgie mỉm lòng. “Đi thôi bố. Con không bận tâm đâu.”

“Bố bận tâm,” ông nói và bỏ đi.

Khóe miệng Bram cong lên. “Anh không hiểu nổi. Đêm qua bố đã rất vui vẻ khi hai người bọn anh lên kế hoạch đi câu cơ mà.”

Georgie dò xét anh. Từ khi nào mà Bram Shepard lại trở thành một người mà cô có thể dựa vào vậy? Còn với bố cô... Ông lò Lance đi vì cô hay chỉ để an ủi lòng kiêu hãnh của chính ông?

Cô dành nhiều thời gian làm tóc và trang điểm, nhưng chỉ mặc quần jean và áo phông trơn để trông cô không có vẻ đang cố quá sức. Khi xuống gác, cô thấy các vị khách của cô đang ngồi nhăm nháp đủ loại ngũ cốc và bánh xốp. Chaz đứng ở lò nướng, làm trứng theo yêu cầu, và Lance nói rằng anh ta muốn hai lòng trắng trứng chiên. Kế bên anh ta, Jade dừng ngang cuộc điện thoại của cô ta để yêu cầu nước nóng cho trà thảo mộc. Một chiếc trực thăng kêu vo vo trên trời.

Georgie thấy Paul qua cánh cửa kiểu Pháp đang nói chuyện với ai đó qua di động. Laura ngồi trong phòng ăn với một quyển sổ nhỏ, điện thoại kê tai. Ở bàn bếp, Rory hỏi hả nguệch ngoạc một ghi chú cho bản thân trên tờ trang bìa tờ *Los Angeles Times*, trong khi Meg, ngồi trên một cái ghế đầu, đang ra sức trấn an mẹ cô rằng cô vẫn ổn.

Bram mang một thùng nước đóng chai từ ga ra vào. Anh ngược lên trần khi tiếng chiếc trực thăng thứ hai nhập hội cùng chiếc thứ nhất và bắt đầu quay vòng. “Chẳng có ngành nào như ngành giải trí cả.”

Tin tức đã lan ra còn nhanh hơn cô dự đoán. Georgie tưởng tượng ra một tay thợ ảnh đang đứng đưa trên còng trực thăng, ống kính có tiêu cự xa của anh ta chĩa vào nhà họ, sẵn sàng mạo hiểm mạng sống của mình để kiếm được bức ảnh đầu tiên chụp cô với Lance và Jade. Một bức ảnh như vậy sẽ mang lại bao nhiêu nhĩ. Sáu con số là cái chắc.

Cô rút đầy một cốc cà phê rồi lên ra ngoài đứng trong sự che chở của hàng hiên. Ở đây tiếng cánh trực thăng xoay tít nghe to hơn. Bố cô, đang dựa vào một cây cột xoắn, thấy cô tiến đến thì liền chấm dứt cuộc trò chuyện của ông. Họ dò xét nhau. Mắt ông trông mệt mỏi sau đôi kính không gọng. Có thể khi cô còn bé mọi thứ giữa họ đã dễ dàng, nhưng thật tình thì cô không nhớ như thế. Tuy vậy, ông đã là một ông góa hai mươi

lăm tuổi phải một mình nuôi nấng cô con gái. Cô ôm lấy cốc cà phê của mình. “Bố vẫn ký ảnh hộ Richard Gere đấy à?”

“Bố vừa ký một bức ngày hôm qua.”

Ông đã bắt đầu nhận được đề nghị xin chữ ký khi tóc ông bạc đi. Lúc đầu, ông đã cố giải thích rằng ông không phải Gere, nhưng người ta không phải lúc nào cũng tin ông, và vài người thậm chí còn phàn nàn về những ngôi sao điện ảnh hợm hĩnh. Rốt cuộc Paul quyết định rằng ông chẳng giúp được gì cho Gere khi làm người hâm mộ của anh ta tức giận, nên ông bắt đầu ký hộ. “Con cá đó là một phụ nữ,” Georgie nói, “và con cá cô ấy thích bố trong phim *An Officer and a Gentleman*. Mọi người cần phải cho qua nó thôi. Nó không phải phim hay nhất của bố.”

“Đúng vậy. Họ dễ dàng quên đi *Unfaithful* và *The Hoax*.”

“Thế còn *Chicago* thì sao?”

“Hoặc *Primal Fear*.”

“Không. Ed Norton đã cướp phim đó từ tay bố.”

Họ mỉm cười, và cả hai rơi vào im lặng, những chủ đề vô thưởng vô phạt đã cạn kiệt. Cô đặt cốc cà phê lên một cái bàn lát đá và bắt mình hành xử như một người trưởng thành. “Con trân trọng những gì bố đã nói với Lance lúc nãy, nhưng hai người có mối quan hệ riêng của hai người. Con sẽ không phải nếu hủy hoại điều đó.”

“Con thực sự nghĩ rằng bố sẽ tán dóc với cậu ta sau chuyện cậu ta đã làm với con sao?”

Tất nhiên là không. Bố cô quá quan tâm đến hình ảnh của cô để có thể để cô bị bắt gặp cùng Lance Marks.

Một tia nắng nhọn cắt thành một đường bạc rực rỡ trên tóc ông. “Lúc nãy con đã đưa ra một lời biện hộ đầy cảm động cho Bram,” ông nói,

“nhưng bố ngờ rằng chẳng ai tin đâu. Con đang làm gì với cậu ta vậy, Georgie? Giải thích điều đó cho bố để bố hiểu được đi. Giải thích bằng cách nào con lại ngay lập tức rơi vào tình yêu với một người mà con đã ghét cay ghét đắng đi. Một người đã...”

“Anh ấy là chồng con. Con không muốn nghe thêm nữa.”

Nhưng đận đã lên nòng, ông tiến lại gần hơn. “Bố đã hy vọng đến lúc này con rớt cuộc cũng đã khám phá ra mẫu đàn ông phù hợp với mình rồi.”

“Ý bố là gì, ‘rớt cuộc’ là sao. Con đã khám phá ra điều đó rồi, bố nhớ không? Và cuộc hôn nhân ấy không hẳn là một thành công mỹ mãn cho lắm.”

“Lance chưa từng là người đàn ông thích hợp cho con.”

Máy bay trực thăng ù ù trên đầu. Chúng ồn ào đến mức bóp méo cả lời ông. “Gì cơ ạ?”

Ông quay đi khỏi cô. “Bố đã ủng hộ con với Lance, dù bố biết cậu ta sẽ không bao giờ làm con hạnh phúc được, nhưng bố sẽ không làm thế nữa. Bố sẽ nói những điều thích hợp ở chốn công cộng, nhưng ở chỗ riêng tư bố sẽ nói thật suy nghĩ của mình. Bố không có bụng dạ nào mà lại chơi trò giả bộ với con nữa đâu.”

“Chờ đã! Bố đang nói chuyện gì thế? Bố đã giới thiệu con với Lance. Bố đã rất quý anh ta.”

“Không phải với tư cách là chồng con. Nhưng hồi đó con hẳn sẽ không chịu nghe một lời chỉ trích nào hết.”

“Bố chưa từng nói bố không thích anh ta, chỉ nói rằng anh ta không phức tạp như con, một lần nữa ám chỉ rằng con cần tập trung hơn.”

“Đó hoàn toàn không phải ý bố. Georgie, Lance là một diễn viên tốt - cậu ta tìm được chỗ thích hợp cho mình, và cậu ta đủ thông minh để gắn bó

với nó. Nhưng cậu ta chưa bao giờ có cá tính. Cậu ta dựa vào người xung quanh để xác định mình là ai. Cho tới khi gặp con, cậu ta hầu như chẳng đọc gì. Con là người khiến cậu ta có hứng thú với âm nhạc, khiêu vũ, nghệ thuật - thậm chí là những sự kiện hằng ngày. Cách cậu ta hấp thụ phẩm chất của người khác giúp cậu ta thành một diễn viên giỏi, nhưng không biến cậu ta thành một người chồng tốt.”

Đây hầu như chính là điều Bram từng nói.

“Bố chưa bao giờ tiêu hóa nổi cái cách con hành xử lúc ở cạnh cậu ta,” ông tiếp tục, “như thể con biết ơn vì cậu ta đã chọn con, trong khi đáng lẽ phải là ngược lại. Cậu ta đã hấp thụ mối quan hệ ấy. Cậu ta đã hấp thụ con - tính hài hước của con, sự tò mò của con, cách con sống thoải mái với mọi người. Những thứ đó không tự nhiên đến với cậu ta.”

“Con không thể tin nổi... Sao lúc trước bố không nói gì cả? Sao bố không nói với con bố cảm thấy thế nào về anh ta?”

“Bởi vì mỗi lần bố thử, con lại xù lông lên. Con tôn thờ cậu ta, và chẳng điều gì bố nói có thể thay đổi được điều đó. Chúng ta đã có đủ căng thẳng vì sự nghiệp của con rồi. Chỉ trích cậu ta thì được cái gì, ngoài việc càng khiến con bức bối với bố hơn nào?”

“Lẽ ra bố nên thành thật. Con đã luôn tin rằng bố quan tâm đến anh ta hơn cả đến con.”

“Con thường nghĩ xấu nhất về bố.”

“Bố đã trách con về vụ ly dị!”

“Bố chưa từng trách gì con. Nhưng bố trách con vì đã cưới Bramwell Shepard đấy. Trong tất cả những chuyện ngu ngốc trên đời...”

“Dừng lại. Dừng nói gì nữa.” Cô ấn ngón tay vào thái dương. Cô thấy nó cứng lên. Bố cô đang nói với cô sự thật, hay ông đang cố viết lại lịch sử

để ông có thể duy trì ảo ảnh về quyền năng tối cao của mình?

Trong nhà tiếng điện thoại chọt reo vang, và cô có thể nghe thấy tiếng chuông công rít lên. Chiếc trục thẳng thứ ba hạ xuống, thấp hơn hai cái kia. “Chuyện này điên rồ thật.” Cô phẩy tay. “Chúng ta có thể... nói về nó sau.”

Laura đợi Georgie đi rồi mới xuất hiện từ sau hàng hiên. Paul trông tổn thương hết mức một người đàn ông thép vô địch có thể bị tổn thương. Ông đúng là bí ẩn đối với bà. Luôn hết sức kiềm chế. Bà không thể hình dung nổi cảnh ông bật cười trước một câu chuyện đùa tục tĩu, đừng nói là bị bắt quả tang giữa một cơn đại cực khoái. Bà không thể hình dung cảnh ông làm gì thái quá.

Ông sống giản dị theo tiêu chuẩn Hollywood. Ông lái một chiếc Lexus thay vì một chiếc Bentley và sở hữu một ngôi nhà ba phòng ngủ thay vì một dinh thự. Ông không có trợ lý riêng, và ông hẹn hò với phụ nữ cùng lứa tuổi. Còn người đàn ông Hollywood năm mươi hai tuổi nào làm điều đó nữa?

Qua nhiều năm trời, bà đã dành quá nhiều năng lượng để tức giận ông đến nỗi giờ bà đã ngừng nghĩ về ông như một điều gì khác ngoài biểu tượng cho tính vô dụng của bà, nhưng bà vừa chứng kiến gót chân Asin của ông, và có thứ gì đó trong bà lay động. “Georgie là một người xuất sắc, Paul.”

“Cô nghĩ tôi không biết điều đó chắc?” Ông nhanh chóng lấy lại bản chất cứng nhắc của mình. “Đây là cách cô xây dựng sự nghiệp của mình phải không? Bằng cách nghe lỏm hả?”

“Không phải cô ý,” bà nói. “Tôi ra đây để xem có bắt được sóng di động mạnh hơn không thì thấy hai người đang trò chuyện. Tôi đã không muốn cắt ngang.”

“Hoặc quay vào trong và để chúng tôi lại một mình thì sao?”

“Tôi cứng đờ người bởi sự ngờ nghệch của anh. Nó nhất thời đã làm tôi tê liệt.” Bà nín thở, không thể tin nổi những từ đó vừa thốt khỏi miệng mình. Bà muốn đổ lỗi cái lỗi khinh suất của mình cho một đêm mất ngủ, nhưng nếu là vì thứ gì đó nguy hiểm hơn thì sao? Nếu tất cả những năm chán ghét bản thân cuối cùng đã ăn mòn đến mấu kiềm chế cuối cùng của bà thì sao?

Ông không quen với bất kỳ thứ gì ngoài sự xun xoe của bà, thế nên lông mày ông nhướng lên. Toàn bộ sự nghiệp của bà phụ thuộc vào việc làm đại diện cho Georgie York, và bà phải nhanh chóng xin lỗi. “Tôi chỉ có ý... Anh dường như luôn quá tự tin. Anh chắc chắn về quan điểm của mình, và không đánh giá lại bản thân.” Bà nhìn chiếc quần màu xanh biển và chiếc áo thể thao đắt tiền của ông, thế rồi lời xin lỗi của bà bắt đầu chệch hướng. “Cứ nhìn anh xem. Anh vẫn mặc nguyên bộ quần áo đêm qua, nhưng anh không lộn xộn. Anh không nhàu nhĩ. Anh rất đáng sợ.”

Giá mà ông không làm cái động tác ngả người ra sau vì ngạc nhiên ấy và khinh khỉnh nhìn chiếc áo kimono nhàu nhĩ thảm thương và chiếc quần màu ngà mất nếp của bà, có lẽ bà đã ngăn được mình lại. Thay vào đó, bà nói, to quá mức cần thiết, “Anh đang nói chuyện với con gái mình. Đưa con duy nhất của anh đây.”

Ngón tay ông ôm quanh chiếc cốc cà phê mà Georgie đã bỏ lại. “Tôi biết con bé là ai.”

“Tôi luôn nghĩ bố tôi thật kém cỏi. Ông không biết kiếm tiền và ông không thể giữ nổi một công việc nào, nhưng một ngày chẳng bao giờ trôi đi mà ông không trao cho tất cả anh chị em tôi một cái ôm và nói rằng ông vô cùng yêu chúng tôi.”

“Nếu cô có ý rằng tôi không yêu con gái mình, thì cô nhầm rồi. Cô không phải một người cha người mẹ. Cô không thể hiểu nổi đâu.”

Bà có bốn đứa cháu tuyệt vời, nên bà biết khá rõ tình yêu của cha mẹ thế nào, nhưng bà phải ngăn mình lại ngay. Chỉ có điều lười bà dường như đã bị ngắt liên lạc với não. “Tôi không hiểu sao anh có thể xa cách cô ấy thế. Anh không thể hành xử như một người cha được sao?”

“Rõ ràng là cô đã nghe lỏm không đủ rõ, không thì cô đã biết chính xác điều tôi đang làm.”

“Bằng cách giảng giải và chỉ trích ư? Anh không tán đồng việc cô ấy muốn làm với sự nghiệp của mình. Anh không thích gu đàn ông của cô ấy. Chính xác thì anh thích gì ở cô ấy nào? Ngoài khả năng kiếm tiền của cô ấy ra.”

Mặt ông bùng bùng tức giận. Bà không biết ai trong hai người họ sốc nặng hơn. Bà đang hủy hoại tất cả mọi thứ mà bà đã mất nhiều năm trời xây dựng. Bà phải nài xin sự tha thứ của ông, nhưng bà quá chán ngấy với bản thân để tìm được đúng từ ngữ.

“Cô vừa bước qua giới hạn rồi đấy,” ông nói.

“Tôi biết. Tôi... tôi đáng lẽ không nên nói điều ấy.”

“Cô rõ ràng rành là không nên nói cái điều phải gió ấy.”

Nhưng thay vì rời khỏi ông trước khi bà kịp gây thêm thiệt hại, chân bà cứ bồng bồng đóng đinh tại chỗ. “Tôi chưa từng hiểu nổi sao anh lại có vẻ chê bai cô ấy thế. Cô ấy là một phụ nữ xuất sắc. Có thể cô ấy không có gu đàn ông tốt nhất, mặc dù tôi phải nói Bram đúng là một bất ngờ dễ chịu, nhưng... Cô ấy ấm áp và rộng rãi. Có bao nhiêu diễn viên mà anh biết cố làm cho đời dễ thở hơn với những người quanh họ nào? Cô ấy thông minh, luôn say sưa với tất cả mọi thứ. Nếu cô ấy là con gái tôi, tôi sẽ yêu quý cô ấy thay vì luôn xử sự như thể cô ấy cần được cải tạo.”

“Tôi chẳng hiểu cô đang nói gì cả.” Nhưng bà có thể thấy ông hiểu chính xác ý bà.

“Sao thì thoảng anh không chỉ vui chơi với cô ấy thôi nhĩ? Thông dong vui vẻ. Làm một việc gì đó không dính tới công việc. Chơi một ván bài, tóe nước trong bể bơi.”

“Thế một chuyến đi tới Disneyland thì sao?” ông nói giọng chua cay.

“Thế thì sao nhĩ?” bà đáp trả.

“Georgie ba một chút không phải năm tuổi.”

“Anh có làm những chuyện đó với cô ấy khi cô ấy năm tuổi không?”

“Khi đó mẹ nó vừa chết, nên tôi không thành thạo lắm,” ông vặc lại.

“Điều đó hẳn phải khủng khiếp lắm nhĩ.”

“Tôi đã là người cha tốt nhất mà tôi có thể làm.”

Bà thấy nổi đau đớn thực sự trong mắt ông, nhưng điều đó không khuấy động được lòng thương cảm của bà. “Đây là thứ khiến tôi phiền lòng đây, Paul... Nếu tôi không hiểu nổi anh yêu cô ấy thế nào, thì cô ấy phải làm cách nào để hiểu được?”

“Đủ rồi đấy. Quá đủ rồi. Nếu đây là tất cả sự tôn trọng cô có cho mối quan hệ nghề nghiệp của chúng ta thì có lẽ chúng ta cần xem lại chúng ta đang ở đâu.”

Dạ dày bà thít lại. Bà vẫn có thể cứu vãn chuyện này. Bà có thể đổ lỗi cho bị ốm, mất trí, SARS... nhưng bà không làm gì hết. Thay vào đó, bà thẳng vai rời khỏi hiên.

Tim bà đập thình thịch khi bà quay lại khu nhà cho khách. Bà nghĩ đến căn hộ thể chấp đáng lo ngại của bà, đến chuyện sẽ xảy ra với danh tiếng của bà nếu bà mất vị khách hàng ngôi sao của mình, đến chuyện bà đã

làm loạn mọi việc một cách tồi tệ, một cách *thảm khốc* đến mức nào. Vậy sao bà không chạy ngược lại và xin lỗi?

Bởi vì một người đại diện giỏi - một người đại diện tuyệt vời - phải phục vụ tốt khách hàng của mình, và lần đầu tiên, Laura cảm thấy mình vừa làm chính xác điều đó.

Chương 19

Cả ngày Bram xem trò cờ người được chơi trước mặt anh trong khi những chiếc trực thăng lượn tròn trên đầu. Anh quan sát Georgie cố hết sức để tránh xa Lance, Jade, và bố cô, còn Paul hiếm khi trò chuyện với ai. Anh thấy Chaz cố chiều lòng Lance và Jade nhưng vẫn giữ vẻ quàu quạu như thường với Georgie và Aaron. Meg phụ giúp trong bếp, chế nhạo Lance bất kỳ lúc nào anh ta đi qua, và cư xử như thể Jade vô hình. Laura đảm nhận vai trò như một Thụy Sĩ nhút nhát, cố di chuyển trung lập giữa các quốc gia đang chiến tranh. Và tất cả mọi người đều nịnh bợ Rory, gồm cả chính anh.

Có lẽ trừ Chaz ra, Bram kết luận, anh là người duy nhất vui vẻ với vụ cách ly này. Tối qua anh đã định nhảy tới chỗ Rory, khôn nổi Lance lại xuất hiện, nhưng giờ anh có cả cuối tuần này để kéo cô ta ra nói chuyện riêng, và cô ta không thể cứ tránh anh mãi được.

Với trực thăng lượn trên đầu và chuyện con rắn, chẳng ai muốn ra bể bơi cả. Vài người tụ tập trong bếp, và anh để ý thấy Georgie lại bắt đầu quấy phá khắp nơi với chiếc máy quay. Chaz bắt đầu xù lông lên, nên anh vội can thiệp. “Georgie, sao em không tập luyện kỹ năng phỏng vấn của mình với Laura ấy? Một nữ đại diện trong bể cá mập Hollywood chẳng hạn.”

“Em không muốn nói chuyện với Laura. Em muốn nói chuyện lại với Chaz.”

“Chỉ vì những người quét dọn không ở đây thôi,” Chaz nhếch mép. “Cô ấy *rất thích* nói chuyện với bọn họ.”

Cảm giác mình là người lớn duy nhất trong phòng khá khác lạ với anh. “Thế phỏng vấn Aaron thì thế nào nhỉ,” anh nói với thái độ mà theo anh là rất hợp tình hợp lý.

“Em không có hứng thú nói chuyện với đàn ông,” Georgie vặc lại. “Tốt thôi. Em sẽ phỏng vấn anh.”

“Bảo anh ấy cởi đồ ra nhé,” Meg cất tiếng từ bàn bếp. “Điều đó sẽ tăng thêm gia vị cho câu chuyện đấy.”

“Ý hay đấy,” anh nói. “Làm việc đó trong phòng ngủ nhé.”

Cuối cùng Georgie cũng nhớ lại vai trò người vợ yêu chồng của mình. “Đừng nhử em như thế khi chúng ta ở cùng người khác chứ.”

Một loạt những hình ảnh hơi khiêu dâm lóe lên qua đầu anh. Ai mà đoán được Georgie hóa ra lại là một quả pháo như thế này chứ? Từ đầu, vẻ hách dịch gợi cảm của cô đã khuấy động anh. Không như những phụ nữ khác, cô chẳng thêm quan tâm đến việc khêu gợi anh, nhưng không hiểu sao điều đó lại chỉ khêu gợi anh hơn. Phần tình dục trong cuộc hôn nhân giả này hóa ra lại vui vẻ hơn anh có thể tưởng tượng. Quá vui vẻ đến mức anh đã bắt đầu cảm thấy hơi bồn chồn. Anh chỉ có chỗ cho một người trong đời mình, và đó là bản thân anh. Chaz là một chuyện ngoài ý muốn.

Đến chiều muộn, di động và PDA của tất cả mọi người đều đã hết pin. Chỉ có Rory, người có sạc pin và một điện thoại dự phòng đặt trong chiếc túi bỏ cạnh cổng, tiếp tục làm việc. Laura thông báo rằng việc không có di động khiến bà tăng thông khí phổi, bà đề nghị Georgie hát, nhưng trong nhà không có piano nên Georgie từ chối. Dù Bram hay trêu chọc cô về thời quá khứ Annie Mò Côi của cô, nhưng anh cũng thấy rất vui khi nghe cô hát với chất giọng khỏe cùng nguồn năng lượng vô tận của mình. Có lẽ anh sẽ đưa một chiếc piano về đây để làm cô ngạc nhiên.

Jade ở yên trong thư viện của Bram với một quyển sách về kinh tế quốc tế, Georgie biến mất với Aaron, còn những người khác dạt vào phòng

chiều phim. Bram hướng về văn phòng của anh với một cốc trà đá cực đặc, một chất gây nghiện ít hại hơn nhiều so với những chất trước đây anh từng dùng.

Anh cầm lấy tập kịch bản mà đại diện của anh vừa gửi qua. Với tất cả sự chú ý của công chúng đối với cuộc hôn nhân của anh, anh đang nhìn thấy nhiều kịch bản hơn số lượng anh vẫn quen thấy, nhưng các vai thì không hề thay đổi: tay chơi, trai bao, một tay buôn thuốc phiện ít đất diễn. Anh không nhớ nổi lần cuối anh thấy được một tập kịch bản không phải một đồng nhảm nhí là khi nào, và sau khi đọc được vài trang kịch bản này, anh nhận ra rằng nó cũng chẳng khác gì. Anh muốn hút thuốc, nhưng thay vào đó anh hớp một ngụm trà đá, kiểm tra email, rồi quay lại nhà chính để có thể bắt đầu công việc thực sự của ngày.

Rory đã chuyển trung tâm điều hành của cô đến góc hiên nhà. Dù hôm nay là Chủ nhật, cô vẫn dùng điện thoại cả chiều, phát triển và hủy hoại nhiều sự nghiệp, nhưng giờ cô đang ngồi trước laptop. Anh thơ thẩn đi tới cái bàn nơi cô đang làm việc và, không chờ một lời mời sẽ không đến, ngồi lên chiếc ghế đối diện cô.

“Dù tôi vô cùng trân trọng sự hiếu khách của anh,” cô nói mà không ngẩng lên, “nhưng trừ phi anh muốn nói chuyện về thời tiết, không thì anh đang lãng phí thời gian rồi đấy.”

“Tôi đoán điều đó vẫn còn hơn là lãng phí tiền của Vortex.”

Cô ngược lên.

Anh duỗi chân ra và ngồi tựa lưng vào ghế, tỏ vẻ lạnh lùng, dù cho bụng anh đang thắt lại. “Cô là một trong những phụ nữ thông minh nhất thành phố. Nhưng ngay lúc này đây cô đang tỏ ra ngu ngốc.”

“Thường cách tốt nhất để bắt đầu một vụ thuyết phục là tán dương.”

“Cô không cần tán dương. Cô biết chính xác mình giỏi giang thế nào. Nhưng sự oán giận cá nhân cô dành cho tôi đang chặn đường óc phán đoán xuất sắc thường ngày của cô.”

“Đó là ý anh thôi.”

“Caitlin Carter đang trở nên tham lam. Nếu cô đợi tới khi quyền chuyển thể của tôi hết hạn, cô sẽ phải tiêu nhiều tiền cho *Ngôi nhà cây* hơn hẳn bây giờ. Cô sẽ làm cách nào để giải thích điều đó với hội đồng quản trị của cô đây?”

“Tôi sẽ mạo hiểm thử xem. Và anh mới là người đang tỏ ra ngu ngốc đấy. Nếu anh chuyển nhượng *Ngôi nhà cây* ngay bây giờ, mà không có điều kiện hạn chế nào, đảm bảo anh sẽ có một khoản tiền với tư cách nhà sản xuất liên kết...”

“Vô nghĩa.”

“Và anh sẽ thực sự kiếm ra tiền từ khoản đầu tư gốc của anh. Nhưng nếu anh cứ cứng đầu cứng cổ, cuối cùng anh sẽ chẳng được gì cả. Tôi có thể khiến câu chuyện đó thành hiện thực đấy. Anh còn muốn gì hơn nữa nào?”

“Tôi muốn câu chuyện trong đầu tôi được hiện thực hóa.” Anh cố giữ vẻ lạnh lùng, nhưng chuyện này có ý nghĩa quá lớn, và anh có thể cảm thấy mình đang dần tuột mất vẻ ấy. “Tôi muốn đóng vai Danny Grimes. Tôi muốn bảo đảm Hank Peters sẽ đạo diễn.” Anh đứng dậy khỏi ghế. “Tôi muốn ở đoàn làm phim mỗi ngày để bảo đảm rằng kịch bản mà tôi đưa ra là thứ được quay chứ không có chuyện một tên giám đốc xưởng phim ngốc nghếch nào đó chen chân vào và quyết định rằng hẳn ta muốn thêm vào một vụ rượt đuổi ô tô phải gió.”

“Tôi sẽ không để điều đó xảy ra đâu.”

“Cô có một xưởng phim để điều hành. Cô thậm chí còn không chú ý đến nữa ấy chứ.”

Cô dụi mắt. “Bram, anh đang đòi hỏi quá nhiều. Nói trắng ra nhé, anh chỉ nổi tiếng với ba điều: *Skip và Scooter*, một cuộn băng sex, và hình ảnh một thằng nhóc ăn chơi không đáng tin cậy. Tôi đang bắt đầu tin Georgie khi cô ấy nói anh đã trưởng thành hơn cái vế cuối cùng ấy, nhưng anh chưa đạt được thành tựu gì lớn lao từ khi bộ phim kia kết thúc. Anh có thể hình dung rõ cảnh tôi đến chỗ hội đồng quản trị của tôi và bảo họ rằng tôi tin tưởng giao một dự án như *Ngôi nhà cây* cho anh không?”

“Tôi có tầm nhìn xa rộng! Cô không thể hiểu được điều đó sao?” Mạch máu ở cổ anh đập rộn. “Tôi biết chính xác bộ phim này nên được làm như thế nào. Nó nên trông như thế nào. Nó nên mang lại cảm giác ra sao. Tôi là người *duy nhất* có thể giao ra bộ phim mà cô muốn. Chuyện đó khó hiểu đến thế sao?”

Cô nhìn anh chăm chăm, kiên định. “Tôi rất tiếc,” cô nói nhẹ nhàng. “Tôi không thể làm điều đó được.”

Sự hối tiếc chân thực trong giọng cô cho anh biết rằng cuối cùng anh đã tới cuối con đường rồi. Anh đã làm tất cả mọi việc có thể để thuyết phục cô, và anh đã thất bại. Anh thấy sốc khi nhận ra tay mình đang run rẩy, nhưng bằng cách nào đó anh vẫn cố nhún vai được một cái. Anh sẽ không van xin đâu.

Văn phòng của anh mang đến nơi trú ẩn duy nhất trong ngôi nhà quá đông đúc này, nhưng khi anh quay đi, một chuyển động gần cửa thu hút sự chú ý của anh. Đó là Georgie. Dù cách xa đến năm mét, anh vẫn có thể thấy nét quan tâm ở hàng lông mày chau lại của cô và vẻ thương hại trong đôi mắt xanh ấy.

Cô đã nghe hết từng từ một. Anh ghét điều đó cũng gần bằng anh ghét việc đánh mất giấc mơ của mình vậy.

Bữa tối quả là tra tấn. Lance cứ cố giờ chiều quyền rũ hòng được Paul đối xử thân thiện, nhưng Paul vẫn lãnh đạm. Jade say sưa giờ ra một bài thuyết giáo mạnh mẽ về ngành công nghiệp tình dục thiếu nhi khiến tất cả bọn họ thấy tuyệt vọng và có tội. Georgie hầu như không nói gì, Rory có vẻ lo lắng, còn Laura cứ lo lắng liếc qua liếc lại giữa Paul và Georgie. Bram sẽ chết mất nếu anh để Rory thấy rằng cô ta đã đánh gục được anh, nên anh bắt mình trêu chọc Meg, người duy nhất ở bàn trông không cái có vẻ ước gì mình được chỗ nào đó khác.

Đám máy bay trực thăng cuối cùng cũng bay về nghỉ. Chaz phục vụ một món tráng miệng caramen ngậy đến mức chỉ mình Georgie ăn hết suất, chọc đĩa vào nó với một vẻ quyết tâm kiên nhẫn mà Bram không hiểu thấu. Jade, người có vẻ không quan tâm nhiều lắm tới thức ăn, để phần tráng miệng nguyên xi và gọi một phần tư quả táo thì thấy Chaz quay lại. Đòi hỏi của cô ta hẳn phải thực sự khiến Georgie nóng máu bởi vì cô nhảy khỏi bàn và vào vai Scooter Brown. “Bây giờ còn chưa đến tám giờ. Cùng đi hết vào phòng khách nào. Tôi đã sắp xếp một màn giải trí đặc biệt đây.” Đó là tin mới với anh. Tin xấu. Tất cả những gì anh muốn làm là chạy trốn.

“Em sẽ không chơi trò suy luận đâu,” Meg nói. “Hoặc bất kỳ trò nào khác mà diễn viên mấy người thích chơi.”

Laura và Rory trông khổ sở, nhưng Georgie sẽ không bỏ. “Chị có vài thứ thú vị hơn đôi chút trong đây.”

“Dừng lại ngay đi nào,” Bram nói, quyết tâm bảo đảm Rory hiểu rõ rằng cô ta không gây ảnh hưởng được gì tới anh hết. “Em đã hứa sẽ không bao giờ để ai nhìn em múa khỏa thân ngoài anh đấy nhé.”

“Không nhảy múa gì hết,” cô đáp lại, không trễ một nhịp. “Lần cuối cùng chơi với cột, em đã bị dẫn dây chằng.”

Ngay đến Paul cũng hé nở một nụ cười, và tất cả phụ nữ đều cười trừ Jade, nhưng Bram có cảm giác cuộc sống chất gánh quá nặng lên cô ta

khiến cô ta không thể nhẹ nhàng đón nhận thứ gì. Lance ngay lập tức trở nên trang nghiêm để ủng hộ vợ mình. Đúng là một con rùa rút cổ.

Khi tất cả những người khác dọn bàn, Jade đòi Chaz làm cho tách trà bạc hà thứ hai bởi vì tách thứ nhất không đủ nóng. Anh thầm nghĩ Jade thích hương bản năng nhân đạo của mình đến thế giới rộng lớn trong khi lại lờ đi những người phục vụ cô ta.

Cuối cùng Georgie, người vẫn đóng vai kẻ vui vẻ, lừa cả đám bọn họ vào phòng khách và chỉ định ghế ngồi, dành cho Bram chiếc ghế bành cạnh lò sưởi. Cô chỉ Rory tới chỗ trường kỷ cạnh anh và xếp những người khác theo một kiểu có thể hợp lý với cô nhưng không ai khác hiểu nổi. Anh vô cùng cầu ước giá như cô đã hỏi ý kiến anh trước khi bắt đầu chơi cái trò chơi trong phòng khách nho nhỏ này của cô.

Và rồi Aaron đi vào với một chồng kịch bản, và tất cả trở nên rõ ràng.

Georgie đưa tập kịch bản đầu tiên cho anh. “Ngạc nhiên chưa, anh yêu.”

Anh nhìn xuống bìa. Đó là *Ngôi nhà cây*. Cô nghĩ mình đang làm gì vậy chứ?

“Vài người trong các bạn đến giờ có thể đã nghe nói rằng Bram có quyền chuyển thể *Ngôi nhà cây* của Sarah Carter rồi.”

Câu đó khiến nhiều hơn một hai cái đầu ngẩng phắt dậy.

Tay Georgie thả lên vai anh. “Nhưng theo những gì tôi biết anh ấy chưa từng nghe nó được đọc thoại, nên chiều này tôi đã bảo Aaron phô to cho chúng ta. Với tất cả những tài năng tuyệt diệu như thế này ở cùng một chỗ, tôi nghĩ chúng ta nên chiêu đãi chủ nhà của mình một màn, phải không nào?”

Tất cả những tài năng tuyệt diệu như thế này ở cùng một chỗ... Và Rory Keene đang ngồi cạnh anh. Georgie đã ném xúc xắc rồi. Cô không muốn anh bỏ cuộc, kể cả sau cuộc trò chuyện mà cô đã nghe lỏm. Cô đã sắp xếp buổi trình diễn cuối cùng này cho anh.

Nhưng rồi anh tỉnh ra.

Cô không hề làm việc này cho anh. Cô làm cho chính bản thân cô.

Anh thấy rõ cô hy vọng chuyện này sẽ biến chuyển thành thế nào. Cô biết Rory sẽ chớp lấy quyền chuyển thể của anh ngay khoảnh khắc nó hết hạn, và cô định dùng buổi tối nay làm một buổi biểu diễn riêng hòng chiếm chân trong với vai Helene.

Một kế hoạch táo tợn, anh cay đắng nghĩ, dù nó sẽ chẳng được ích gì. Georgie không có khả năng đóng vai đó.

Cô bám vào vai anh. “Anh yêu, nếu anh không ngại, em sẽ đóng vai đạo diễn phân vai.”

Anh phải trao vai trò đó cho cô. Cô đang làm chính xác việc anh hẳn sẽ làm dưới hoàn cảnh này. Vậy sao anh lại cảm thấy thất vọng nào nê thế này?

Bởi vì anh mới là một tên khốn ích kỷ, chứ không phải cô.

Cô bắt đầu phân phát kịch bản. “Bram, anh sẽ đọc vai Danny Grimes, tất nhiên rồi. Bố, sao bố không nhận Frank, ông bố đang hấp hối của Danny? Lance, anh là Ken, người hàng xóm bạo hành. Đóng vai người xấu sẽ là một thay đổi hay ho cho anh đấy. Jade, cô đọc vai Marcie, bà vợ bị khinh bỉ của Ken.”

Vai diễn bạc bẽo nhất.

Cô đưa một bản cho Laura. “Hãy gọi lên phần trẻ con trong của cô và đọc vai Izzy, đứa con năm tuổi của họ nhé. Còn Meg, em đọc vai Natalie,

cô y tá tại nhà mà Danny có cảm tình, nhưng đừng có nảy ra ý gì đấy nhé.”

“Em không phải diễn viên.”

“Giả vờ đi.”

Anh không thể trách Georgie vì muốn một cơ hội đóng Helene. Đó là loại vai sẽ xoay chuyển sự nghiệp. Nhưng Helene cần một diễn viên như Jade, người đã bắt đầu sự nghiệp bằng những vai cá tính mạnh. Ngay cả khi chỉ đọc tron, Jade vẫn sẽ rất xuất sắc, một điều mà Georgie biết rõ không thua gì anh, cũng là lý do cô chỉ định vai Marcie cho cô ta.

Georgie chọn chiếc ghế đầu bên kia phòng khách. “Aaron đã đồng ý nhận nốt phần còn lại với những vai nam còn thừa. Tôi sẽ đọc cảnh và xử lý những vai nữ còn thừa.”

Helene khó mà được coi là một vai thừa. Sự bối rối của anh trở thành cơn sốc khi Georgie đưa Rory một tập kịch bản. “Chị chưa bao giờ được vui vẻ chút nào cả. Chị đọc vai Helene nhé.”

“Tôi sao?”

“Thử dùng kinh nghiệm diễn xuất của chị đi,” cô nói với một nụ cười rục rỏ.

“Tôi không nghĩ mình có tí kinh nghiệm nào.”

“Không sao đâu? Trò này chỉ để cho vui thôi mà.”

Anh không hiểu nổi. Sao cô lại rụt cổ lại? Anh chỉ có thể đưa ra được một lời lý giải duy nhất, và có thứ gì đó giống như cảm giác sợ hãi len qua lòng anh. Cô đang trao cho anh buổi biểu diễn này thay vì dùng nó cho chính bản thân cô.

Khỉ thật! Anh đã không hề xin xỏ việc này. Cô hẳn đã quyết định Rory sẽ nóng lòng đầu tư vào dự án này hơn nếu cô ta đọc một vai quan

trọng như thế. Hoặc, thậm chí còn nã nê hơn, có thể cô muốn để ánh đèn sân khấu rơi thẳng vào anh, thay vì bản thân cô. Bất kể logic của cô là gì, cô Scooter Brown bé nhỏ một lần nữa lại đang lượn lơ rã rác đồng bụi thân tiên phải gió của cô ta rồi.

Anh bắt đầu đổ mồ hôi. Cô ngu ngốc khủng khiếp. Khi nào thì cô mới nhận ra mình cần chăm lo cho bản thân chứ? Nếu cô muốn thay đổi con đường sự nghiệp của mình, cô nên theo đuổi những gì cô muốn và mặc xác những người khác. Anh sẽ không bao giờ hy sinh kiểu thế này vì cô. Nhưng cô đâu có quan tâm. Bởi vì Georgie York là một người có tinh thần đồng đội mắc dịch.

Cô khoanh chân lại. “Bram, nói đôi điều về kịch bản trước khi chúng ta bắt đầu, được chứ? Cho mọi người một ý tưởng về những điều anh muốn từ họ đi.”

Anh đã không chuẩn bị gì, và anh run rẩy. Nếu phá hỏng nó, anh sẽ không có một cơ hội khác, nhưng anh không thể trấn định suy nghĩ của mình. “Một số ít trong các bạn... vài người các bạn... hẳn đã đọc quyển sách gốc. Chắc là đa số các bạn. Các bạn biết đó là...” Anh ép mình trấn tĩnh lại. “Đó là một câu chuyện tuyệt đẹp. Một kịch bản tuyệt đẹp - có lẽ còn hay hơn cả sách.” Từ ngữ bắt đầu đến dễ dàng hơn. “Vì đây chỉ là đọc trơn với tất cả mọi người, hãy để yên nó như thế. Đừng cố đẩy nhân vật của bạn vượt quá những gì các bạn thấy trên giấy. Lột trần nó ra và đọc nó trần trụi thôi. Đầu tiên...”

Georgie nhìn Bram từ cuối phòng. Anh đã khởi đầu trúc trắc, nhưng dần dần lòng đam mê của anh bắt đầu tỏa sáng. Cô liếc trộm Rory, nhưng khó mà giải mã được gì từ nét mặt cô ấy.

Ý tưởng đọc kịch bản đã đến với cô ngay sau khi cô nghe thấy cuộc trò chuyện và thấy vẻ tuyệt vọng mà Bram đang nỗ lực hết sức để che giấu. Hai vật cản lớn chặn đường anh - cái tiếng không đáng tin cậy và việc anh khẳng định đóng vai Danny Grimes. Cô không thể làm gì hơn về cái thứ nhất, nhưng cô nảy ra ý nghĩ rằng mình có thể cho anh một cơ hội ở cái thứ hai. Có thể anh sẽ lột tả được vai diễn, cũng có thể là không, nhưng ít nhất anh cũng có một cơ hội.

Mọi người đều lắng nghe chăm chú khi anh miêu tả ngắn gọn từng nhân vật. Cô cảm thấy thật xót xa khi bảo Rory đọc vai Helene thay vì tự mình đảm nhận vai đó, nhưng đây là dự án của Bram và đây cần phải là buổi trình diễn của anh. Bên cạnh đó, có một cơ hội nhỏ xíu là kế hoạch của cô thành công, khi đó Bram sẽ nợ cô rất nhiều và cô có ý định chắc chắn sẽ bắt anh trả đủ.

Tuy vậy, cô lại một lần nữa đặt nguyện vọng của một người đàn ông lên trước nguyện vọng của chính mình, nhưng chứng kiến niềm đam mê Bram dành cho dự án này đã cho cô một lỗ nhỏ để nhìn vào tâm hồn anh. Dù đúng hay sai, cô vẫn có cảm giác rằng đây là con đường duy nhất để đi. Cô sẽ đợi một ngày khác để sống tàn nhẫn vậy.

Họ bắt đầu đọc, và nhanh chóng thấy rõ là các động cơ ngầm của cô đã dẫn đến vài vụ phân nhảm vai nghiêm trọng. Jade không thể kháng cự lại việc thêm cho Marcie một nỗi tức giận kìm nén vốn không hề có trên kịch bản, biến cô ta thành một nhân vật ghê gớm hơn hẳn Helene cứng nhắc của Rory hay Natalie của Meg. Lance thực tế đã biến tướng tính cách xấu xa của vai Ken, và Laura là một đứa bé năm tuổi không có sức thuyết phục. Bố cô, trái lại, diễn tốt đến đáng ngạc nhiên vai bố của Danny. Nhưng không tốt được như Bram, người lột tả được tới tận cùng nhân vật của mình tới mức tất cả mọi người trong phòng đều cảm nhận được sự chịu đựng câm nín của một người đàn ông bị kết án nhằm một trong những tội ác ghê tởm nhất của xã hội. Một người đàn ông đang kiên cường nỗ lực để không phải nhìn thấy cùng tội ác ấy diễn ra ở ngôi nhà kế bên.

Họ tới trang cuối cùng. Danny Grimes đứng trước mộ bố mình với Natalie bên cạnh.

NATALIE

Mưa ngừng rồi. Sau tất cả hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời.

DANNY

(Cầm tay Natalie)

Một ngày đẹp để xây một ngôi nhà cây đây. Cùng bắt đầu thôi.

Sự im lặng bao trùm cả phòng khách. Lần lượt, họ bắt đầu đóng tập kịch bản của mình lại.

Mắt Bram tìm mắt cô, và cô cảm thấy miệng mình cong lên thành một nụ cười khe khẽ. Màn biểu diễn của anh thật xuất thần - trầm tĩnh, tuyệt vọng, đầy cảm hứng - hoàn toàn bất ngờ. Một lần nữa, cô đã lại đánh giá thấp anh rồi.

Cuối cùng Meg phá vỡ sự im lặng. “Chết tiệt, Bram... Có ai khác biết anh cũng có thể diễn xuất nữa không?”

Laura hỉ mũi. “Khỉ thật nhỉ.” Cô nhìn về phía Paul, người đang nhìn chằm chằm vào không trung.

“Làm tốt đấy, Bram,” Lance nói. “Hơi nhạt, nhưng không tệ cho lần đọc kịch đầu tiên...”

“Tôi nghĩ nó thật xuất sắc,” Jade nói thẳng tưng. “Anh đang lãng phí tài năng của mình vào những vai vớ vẩn đấy.”

“Phải rồi.” Lance lại nhảy vào. “Một màn biểu diễn thực sự thú vị.”

Georgie nhìn chồng cũ của cô. Bram và bố cô nói đúng. Lance đúng là một... tảng đậu hũ khổng lồ. Anh ta không có mùi vị riêng của bản thân. Thay vào đó, anh ta vơ lấy hương vị của những người gần anh ta nhất.

Laura vẫn dán mắt vào Paul, người đột nhiên rời khỏi phòng. Georgie sợ không dám nhìn Rory cho tới khi cô nghe thấy một tiếng thở dài mệt mỏi. “Được rồi, Bram... Điều này chống lại óc phán đoán của tôi, nhưng hãy tới chỗ nào đó để nói chuyện nào.”

Georgie thốt ra một tiếng tắc nghẹn, nhưng ngoài một cái gằn gặt ở khóe miệng, Bram không bộc lộ gì hơn là vẻ tự tin biếng nhác. “Chắc chắn rồi. Chúng ta có thể nói chuyện trong văn phòng của tôi.”

“Chà... chà...” Jade nhận xét khi Rory và Bram biến mất.

“Em phải nói,” Meg gỡ chân ra và nhóm dậy khỏi chỗ ngồi trên sàn. “Em phải kể ngay cho mẹ chuyện này mới được.”

Lance gõ nhịp ngón tay trên đùi, một việc anh ta thường làm khi không vui. Chaz từ bếp vào, không nghi ngờ gì là nơi cô vừa đứng nghe lỏm, và hỏi xem có ai muốn thêm cà phê không. Điều mà Georgie muốn làm là bật dậy và nhảy múa.

Các vị khách của cô đi về giường ngủ của họ. Cuối cùng Georgie cũng đi lên gác. Cô đang nóng ruột muốn nghe cuộc trò chuyện của Rory với Bram, và, cô cô đọc sách trong khi chờ đợi nhưng cuối cùng đành bỏ cuộc. Dòng ý nghĩ của cô dạt tới ông chồng cũ. Từ khi họ bắt đầu hẹn hò cho tới khi kết thúc hôn nhân, cô đã để tình yêu mình dành cho anh ta định hình bản thân cô - đầu tiên là bạn gái của Lance Marks, rồi đến vợ của Lance Marks, và cuối cùng là cô vợ cũ tội nghiệp đáng thương của Lance. Cô đã để bản thân trở thành nô lệ cảm xúc của một... tảng đậu hũ... nổi tiếng, tài năng, bội bạc, nhưng không thực sự thôi rửa.

Bram lao qua cửa và nhảy bịch lên giường. Giật chăn ra, anh hôn cô tới khi cô lịm đi.

“Tôi xem đây...” cô nói hụt hơi, “... là cách anh biểu lộ lòng biết ơn của mình.”

“Đúng thế.” Anh cười toe toét rồi đưa ngón tay cái vuốt hai thái dương cô. “Cảm ơn em, Georgina. Thật lòng đấy.” Anh luồn tay xuống dưới áo cô và véo núm vú cô. “Nhưng đừng bao giờ làm chuyện gì như thế lần nữa mà không cảnh báo tôi trước. Tôi đã suýt bị đau tim đấy.”

Cô quyết định mình có thể đợi nghe chi tiết buổi gặp của anh sau và đẩy ngực mình vào tay anh. “Không có gì. Nào giờ thì cho tôi thấy anh thực lòng biết ơn đến thế nào đi.”

Anh làm chính xác việc ấy.

Sáng hôm sau Bram vui mừng hết mức Georgie từng thấy. Mắt anh lấp lánh, và những góc cạnh gai góc ở miệng anh đã dịu xuống. Rory đã đồng ý sản xuất *Ngôi nhà cây* qua Siracca Productions, một nhánh của Vortex chuyên làm những bộ phim kinh phí thấp, hay còn gọi là độc lập. Cuối cùng anh cũng có chính xác điều anh muốn. Trong một thoáng Georgie có cảm giác ghen tị. Cô cảm thấy niềm phấn khích say mê sáng tạo khi quay phim Chaz lớn hơn hẳn những gì cô đã cảm thấy đối với công việc thực sự của mình. Và đến lúc ấy cô mới nhớ ra Helene.

Chiều hôm đó cục y tế đã dỡ lệnh cách ly sau khi cuộc xét nghiệm máu xác định rằng các trợ lý của Jade bị sốt virus chứ không phải bệnh SARS. Cả hai phụ nữ đó đều còn yếu nhưng đang khỏe lên. Vào lúc mọi người sẵn sàng ra về, có ba chiếc trực thăng gầm rú trên đầu và một đám

nhà báo đợi ngoài cổng. Rory chuẩn đi cửa sau nhưng những người còn lại chờ cảnh sát đến dọn đường.

Giờ khi những giấc mơ của Bram đang biến thành sự thật, Georgie cũng phải đi bước kế tiếp để hiện thực hóa những giấc mơ của chính cô. Cô ra ngoài để tìm Laura. Khi đại diện của cô bước lên con đường dẫn từ nhà khách vào, Georgie bước xuống bậc thềm để gặp bà. Mái tóc tơ của Laura đập dềnh quanh khuôn mặt xinh đẹp mềm mại của bà. Bà trông không đủ gan góc để trở thành một đại diện, mà có lẽ bà cũng không phải một đại diện. Georgie liếm môi. “Cháu muốn cô hủy cuộc hẹn của cháu với Rich Greenberg ngày mai.”

Laura dừng khựng lại, đôi mắt nâu mở to đầy cảnh giác. “Georgie, cô không thể làm thế. Cháu không biết được cô đã vất vả thế nào mới kiếm được buổi hẹn đó đâu. Cháu thậm chí còn không nằm trong danh sách quan tâm của Rich cho tới khi cô nói chuyện với ông ta đây, nhưng giờ ông ta đang suy nghĩ nghiêm túc về cháu rồi.”

“Cháu hiểu, nhưng cô đã không hề nói trước với cháu về việc đó. Cháu sẽ không nhận bộ phim đó đâu.”

“Rich có vài ý tưởng tuyệt vời. Ít nhất cháu cũng nên nghe ông ta trình bày hết chứ.”

“Chỉ lãng phí thời gian thôi. Cháu sẽ tự gọi cho ông ấy để xin lỗi.”

Laura giật giật vòng cổ. Quầng đen sâu dưới mắt bà cho thấy bà đã ngủ không ngon lắm. “Bố cháu... Ông ấy rất tin, đây là dự án tốt nhất cho cháu đây.”

“Cháu bảo đảm sẽ nói cho ông hiểu rằng đây là quyết định của cháu.”

Laura tỏ vẻ không tin tưởng lắm.

“Cháu không thể làm bộ phim này được,” Georgie nói. “Bộ phim cuối cùng cháu thực hiện... Tất cả những gì cháu đã làm là chuyển động theo thói quen.”

“Đừng nói thế. Cháu là một diễn viên xuất chúng.”

“Nói như một đại diện thực thụ.” Cô biết mình phải làm gì. Bram, chứ không phải ai khác, chính là người đã chỉ cho cô thấy. “Cháu không nghĩ người ta nên sống đời mình mà chỉ cứ chuyển động theo thói quen. Cháu muốn nhiều hơn từ bản thân mình.”

“Cô hiểu điều đó, nhưng...”

“Cháu muốn đóng vai Helene trong *Ngôi nhà cây*.”

Laura chớp mắt. “À. Cô thấy chuyện đó không có khả năng lắm. Đó là một vai... khá khác lạ với cháu. Bram đã... đồng ý việc này à?”

“Anh ấy nợ cháu buổi trình diễn của anh ấy. Cháu biết mình có thể làm được. Đó là một vai khiến cháu phấn khích, và cháu sẽ đánh đổi mọi thứ để giành được nó.”

“Tất nhiên cháu có sự ủng hộ của cô, nhưng...”

“Chúng ta nên vào trong thôi.” Cô siết cổ tay Laura, một cử chỉ tỏ vẻ hối tiếc, và dẫn bà qua hiên nhà.

Cảnh sát đã ở công, và Bram gặp Georgie ở tiền sảnh để tiễn mọi người về. Aaron xuất hiện với một quyển sổ và xin chữ ký của Lance và Jade. “Hai anh chị sẽ ký cho Chaz chứ?” Cậu ta chuyển quyển sổ và một cây bút cho Jade. “Có thể viết gì đó về việc thích đồ ăn của cô ấy. Cô ấy quá xấu hổ để tự mình hỏi xin.”

Jade trông ngơ ngác.

“Quản gia nhà chúng tôi,” Georgie nói. “Cô gái đã làm thức ăn cho chúng ta suốt cuối tuần ấy.”

“À, phải...”

Bram khịt mũi.

Jade ký, rồi gõ chân, nóng lòng muốn đi. Lance nán ná lại, vẫn chờ sự tha thứ của Georgie. Những vết thương mà anh ta rạch vào lòng cô bắt đầu điềm lại trong đầu cô. Nhưng cô đã tua cảnh đó quá nhiều lần rồi và việc xem chúng đang dần trở nên nhàm chán. Cô nghĩ về tất cả những gì mình có thể nói để làm anh ta đau đớn, nhưng ngay cả việc đó cũng ngày một tỏ ra nhàm chán.

Cô nheo mắt nhìn anh ta. “Anh được miễn tội, hiệp sĩ Lance. Đi đi và đừng cảm thấy có tội nữa.”

Tay Bram đặt lên hõm lưng cô và xoa xoa.

“Em nói thật chứ?” Lance nói. “Em tha thứ cho anh rồi à?”

“Sao lại không chứ? Khó mà cứ oán hận mãi một khi không còn bận tâm gì nữa. Vả lại, anh đã có đủ rắc rối trong tay rồi.”

“Em có ý gì khi nói thế?”

Cô có ý bảo Jade chưa từng nhìn Lance theo cách Lance nhìn Jade, với một vẻ ngưỡng mộ kiên định. Jade hẳn là có yêu anh ta theo cách riêng của cô ta, nhưng không nhiều bằng anh ta yêu cô ta, và điều đó không báo trước điều gì tốt đẹp cho một người đàn ông thiếu chính kiến khủng khiếp như thế.

Sự báo thù đến dưới những hình thức thật kỳ lạ, nhưng cô chỉ nói, “Thay đổi thế giới không dễ dàng đâu, và hai người có đầy thử thách đấy.”

Cô đã trao cho anh ta thứ anh ta muốn, nhưng cô thấy rằng điều đó chẳng hoàn toàn làm anh ta vui vẻ. Phần nào đó trong anh ta vẫn thích cô đang phải chịu đựng đau khổ - chỉ một chút thôi - và anh ta chưa sẵn sàng thấy nó đã biến mất hẳn. Cô mỉm cười và khoác tay Bram. Lance cau mày, còn Jade liếc nhìn đồng hồ, mù tịt mọi chuyện.

Khi cuối cùng họ cũng rời đi, Bram cười nhẹ bên tai cô, “Ăn tượng đấy. Từ lúc nào em đã trưởng thành lên vậy?”

“Ảnh hưởng của anh đấy, tôi chắc thế,” cô nói khô khốc. Nhưng theo một cách nào đó thì sự thực quả là như thế. Cuộc sống đang chuyển động quá nhanh đến mức cô không nên lãng phí thời gian vào việc gặm nhấm một vết thương vốn đã lành từ khi cô không chú ý tới nữa.

Meg thông báo rằng cô sẽ về nhà một thời gian. “Giờ khi đã biết Bram không đánh đập chị, em sẽ để hai người yên.” Cô bắt cho Bram một ánh mắt nheo nheo chẳng khác gì ánh mắt cha cô trong vai Thợ Săn. “Nhưng đừng nghĩ em sẽ không kiểm tra anh đấy.”

Cuối cùng, chỉ còn Paul ở lại. “Bố vừa phác ra một thông cáo báo chí mà bố nghĩ con nên phát đi càng sớm càng tốt.”

Georgie ngay lập tức cứng đờ người, nhưng Bram đã can thiệp. “Chúng con có gì để nói trong bức thông điệp đó vậy.”

“Chính xác những gì hai đứa trông chờ.” Paul đưa tờ giấy ông đang giữ cho Bram. “Hai đứa cảm thấy may mắn thế nào khi hai phụ nữ trong bệnh viện đang khá dần... Quá khừ là quá khừ... Hai đứa nhiệt liệt ủng hộ công việc tốt đẹp mà Jade và Lance đang làm. Vân vân. Vân vân.”

“Ai mà biết chúng ta lại văn minh thế này chứ?” Georgie nói.

Bram gật đầu. “Nghe ôn với anh đấy. Aaron có thể lo chuyện này.” Anh đưa tờ giấy cho Georgie, rồi hướng ra văn phòng anh với bước chân tung tăng của một anh chàng vừa thắng xổ số.

“Con định làm gì chiều nay?” Paul hỏi.

Cô sợ phải nói với ông là cô đã hoãn buổi gặp Greenberg. “Con có cả tấn công việc giấy tờ phải làm kịp.”

“Đề sau đi. Máy bay trực thăng đã bay đi rồi. Con nghĩ sao nếu giờ hai chúng ta đi bơi?”

“Đi bơi sao?”

“Bố đã thấy vài chiếc quần bơi thừa ở nhà khách. Bố sẽ gặp con ở bể bơi.” Ông đi mà không đợi sự đồng ý của cô, ông là thế. Cô chạy vội lên gác rồi thông thả mặc vào bộ bikini màu vàng chanh, rồi quấn một chiếc khăn tắm quanh eo. Những ngày qua cô đã trải qua quá đủ chuyện rồi, và cô không sẵn sàng lao vào một cảnh tượng mà chắc chắn sẽ rất kỳ cục.

Ông chờ cô trong bể bơi, đứng một cách ngượng ngịu giữa dòng nước. Ông bơi để tập luyện chứ không phải để thư giãn, thế nên trông ông thật kỳ lạ khi chỉ đứng yên ở đó. Cô thả khăn tắm xuống, ngồi ở mép bể bơi gần bậc thang, rồi chậm rãi thọc chân vào nước. “Con cần nói chuyện với bố về buổi hẹn ngày mai. Con đã nói chuyện với Laura, và...”

“Bơi thôi nào.”

Ông luôn thích những cuộc trò chuyện về sự nghiệp, đặc biệt là khi chúng dính tới những buổi hẹn sắp đến với các nhà sản xuất và đạo diễn. Ông có thể nói miên man về thái độ cô nên biểu hiện và những gì cô nên nói. Cô nhìn ông tò mò, cố đoán xem vì sao ông lại tỏ ra khó hiểu đến vậy.

“Nước rất tuyệt,” ông nói.

“Vâng...” Cô trượt xuống.

Ông ngay lập tức bắt đầu bơi về hướng nước sâu. Khi ông quay lại chỗ cô, cô tung chân bơi đi.

Chuyện diễn ra như thế một lúc, hai người họ bơi đi bơi lại theo hai hướng ngược nhau, chẳng ai nói gì. Khi cô không thể chịu đựng chuyện này lâu hơn, cuối cùng cô hạ chân xuống. “Bố, con biết buổi gặp Greenberg này có ý nghĩa thế nào với bố, nhưng...”

Ông ngừng bơi. “Chúng ta không phải lúc nào cũng cần nói chuyện công việc. Sao chúng ta không... thư giãn đôi chút nhỉ?”

Cô xem xét ông một cách dò hỏi. “Có gì không ổn ạ?”

“Không, không. Chẳng có gì không ổn hết.” Nhưng ông không nhìn vào mắt cô, và ông có vẻ không thoải mái. Có lẽ cô đã xem quá nhiều phim ảnh rồi, bởi vì cô bắt đầu băn khoăn tự hỏi có phải ông mắc chứng bệnh nào đó ở giai đoạn cuối, hoặc có lẽ ông đã quyết định cưới một trong những phụ nữ mà ông hẹn hò, Georgie không thể kết thân với bất kỳ ai trong số họ, mặc dù cô mừng là bố cô hẹn hò với những người phù hợp với lứa tuổi thay vì đi chơi với những cô nàng hai mươi mấy tuổi mà ông vẫn có thể quyến rũ.

“Bố, bố có...”

Một dòng nước khổng lồ té trộn vào mặt cô. Cô giơ tay lên, nhưng ông đã kịp kéo tay ra sau và té một vốc nước khác thẳng vào cô. Nước xộc lên mũi cô và chạm nhói mắt cô. Cô phun phì phì và sặc sụa. “*Bố đang làm gì thế?*”

Tay ông buông thõng xuống hai bên người. Mặt ông đỏ bừng với một vẻ mà, nếu cô không biết rõ ông, hẳn là vẻ xấu hổ. “Bố chỉ... đang vui chơi tí thôi.”

Cô ho và cuối cùng cũng thở lại được bình thường. “Chắc, dừng lại đi!”

Ông lùi lại một bước. “Bố xin lỗi. Bố đã nghĩ...”

“Bố ồm ẹ? Có gì không ổn sao?”

Ông lao bỏ ra cau thang. “Bố không ồm. Chúng ta nói chuyện sau đi.”

Ông tóm lấy khăn tắm rồi đi nhanh về phía nhà. Cô nhìn theo sau ông, cố đoán xem chuyện gì vừa mới diễn ra.

Chương 20

Sau khi tắm và mặc đồ xong, Georgie đi vào văn phòng. Aaron ngồi ở máy tính, mãi mê làm việc với tiếng nhạc âm thầm truyền qua hai tai nghe. Cậu định tháo chúng ra, nhưng cô ra dấu cho cậu để yên chúng đó. Đồ đạc của bố cô đã được lấy đi rồi. Tốt. Điều đó có nghĩa là cô có thể làm đùa nhát gan, nhấn tin cho ông vào tối nay để bảo ông rằng cô đã từ chối buổi gặp, thay vì trực tiếp đưa tin ấy.

Cô liếc nhìn danh sách khách mời cho tiệc cưới của họ, chưa đầy ba tuần nữa là đến, và thấy rằng gần như tất cả mọi người đã nhận lời - cũng chẳng ngạc nhiên. Một chồng thiệp mời tới các buổi từ thiện, chương trình thời trang, và buổi ra mắt dòng sản phẩm mới của nhà thiết kế tóc của cô đang đợi, nhưng cô chẳng muốn làm bất kỳ việc gì trong số đó. Cô chỉ muốn xem đoạn phim cô đã quay Chaz.

Aaron đã giúp cô lắp bộ thiết bị chỉnh sửa mới ở góc cuối phòng. Cô lắp phim và nhanh chóng đắm chìm vào những gì cô thấy. Dù câu chuyện của Chaz vô cùng lôi cuốn cô, cô vẫn rất tò mò về Soledad, người quét dọn. Và còn có rất nhiều người khác mà cô muốn nói chuyện cùng. Những cô bồi bàn và những cô bán hàng. Những cô cảnh sát chuyên ghi phiếu phạt đỗ xe trái phép và những người trợ giúp y tế ở nhà. Cô muốn ghi lại câu chuyện của mọi phụ nữ làm những công việc thường ngày trong thủ đô hoa lệ của thế giới.

Đến lúc cô ngược lên khỏi màn hình, cô thấy Aaron đã tan làm. Đến lúc này hẳn Laura đã hủy hẹn của cô rồi, nhưng nếu bà chưa làm, Georgie sẽ đợi tới sáng mai để gọi điện cáo lỗi Rich Greenberg.

Cô đi xuống gác và ngạc nhiên một cách không dễ chịu khi thấy bố cô đi ra khỏi phòng chiếu phim. “Xem một bộ phim cũ của Almodovar,” ông nói.

“Con tưởng bố đi rồi.”

“Dịch vụ quét dọn của bố đã phát hiện ra mấy chỗ mốc trong nhà. Bố đang cho xử lý nó, nhưng bố cần dọn ra ngoài vài ngày trong khi người ta làm việc đó. Bố hy vọng con không phiền nếu bố ở đây lâu hơn.”

Cô có bận tâm đấy, đặc biệt là bây giờ khi mà cô phải trực tiếp nói với ông về việc hủy buổi hẹn. “Không sao ạ.”

Bram từ bếp đi ra. “Cứ ở đến khi bố muốn,” anh dài giọng. “Bố biết bố luôn được chào đón ở đây mà.”

“Như bệnh dịch chứ gì,” bố cô đáp trả.

“Không, miễn là bố theo luật.”

“Tức là?”

Bram rõ ràng là đang rất sung sướng với bản thân, nhưng nói cho cùng thế giới đang rộng mở trước anh, sao lại không vui cho được? “Đầu tiên là, hãy để Georgie yên. Giờ cô ấy là cơn đau đầu của con, không phải của bố nữa.”

“Này!” Georgie chống tay lên hông.

“Thứ hai... Thực ra thì, hết rồi. Hãy bớt gây áp lực với con gái bố đi. Nhưng con cũng thích nghe ý nghĩ của bố về *Ngôi nhà cây*.”

Bố cô trừng mắt. “Anh không bao giờ chán tỏ ra châm biếm sao, Shepard?”

Georgie nhìn chăm chăm Bram. “Con không nghĩ anh ấy đang tỏ ra châm biếm đâu, bố ạ. Anh ấy thực sự muốn ý kiến của bố đấy. Và, tin con đi, con cũng ngạc nhiên như bố thôi.”

Ông chồng giả của cô khinh khỉnh nhìn cô. “Paul là một người sắt đá khó chịu luôn làm em phát điên không có nghĩa là ông không thông minh đâu nhé. Tối qua ông đã biểu diễn một màn đọc thoại hoành tráng, và giờ anh muốn nghe xem ông có gì để nói về kịch bản.”

Bố cô, người chưa từng mất khả năng tìm từ ngữ, dường như không biết phải đáp lại làm sao. Cuối cùng, ông đút một tay vào túi và nói, “Được thôi.”

Cuộc trò chuyện trong bữa ăn của họ khởi đầu khá ngượng ngịu, nhưng không ai gây chiến, và không lâu sau, họ bắt đầu động não tìm cách giải quyết tính chưa thuyết phục trong cảnh đầu tiên của Helene và Danny. Sau đó, Paul tranh luận rằng tính cách của Ken nên được tô đậm thêm, quả quyết rằng thêm lớp lang cho bản chất của người cha bạo hành sẽ khiến hẳn thêm vẻ đe dọa. Georgie đồng ý với bố cô, và Bram lắng nghe một cách chăm chú.

Dần dần, cô nhận ra rằng kịch bản gốc vốn không hề hoàn mỹ như Bram bảo cô, và Bram chính là người đã chải chuốt nó, đôi khi chỉ tạo ra vài cải tiến nhỏ, nhưng cũng có lúc tạo thêm một số cảnh mới trong khi vẫn trung thành với sách gốc. Khi biết Bram có thể viết tốt đến vậy là khi cô thấy nền tảng kết tội anh trong cô nứt thêm một vết.

Bram uống cạn cốc cà phê. “Hai người vừa cho con vài ý kiến hay. Con cần ghi chú lại.”

Đã qua lâu rồi thời điểm cô phải thực hiện cái công việc khủng khiếp là tỏ ra thành thật với bố cô, thế nên cô ngần ngừ vẫy chào Bram.

Khi một sự im lặng ngượng ngịu dễ đoán trước phủ xuống họ, một mẫu ký ức lẩn qua cô. Khi mẹ mất cô mới lên bốn, nên cô không có nhiều

kỷ niệm lắm, nhưng cô vẫn nhớ một căn hộ tồi tàn dường như không ngớt tiếng cười, ánh nắng, và thứ mà mẹ cô gọi là cây miễn phí. Bà cắt một mẫu khoai lang hoặc cuống một trái dưa rồi nhét vào một chậu đất, hoặc đặt một lõi bơ cắm đầy tăm trên một cốc nước. Bố cô chẳng mấy khi nói về mẹ cô, nhưng mỗi lần nhắc đến, ông miêu tả bà là một người tốt bụng nhưng cực kỳ cầu thả đẳng trí. Nhưng trong các bức ảnh trông họ rất hạnh phúc.

Cô siết chặt tấm khăn ăn đặt trên lòng. “Bố, về chuyện ngày mai...”

“Bố biết con không hứng thú lắm, nhưng đừng để Greenberg thấy điều đó. Hãy miêu tả cách diễn của riêng con đối với nhân vật. Hãy làm ông ta trao cho con vai đó. Nó sẽ đưa sự nghiệp của con lên tầm cao mới, bố tin chắc như thế.”

“Nhưng con không muốn vai đó.”

Cô có thể nhìn thấy vẻ tức giận của ông, và cô chuẩn bị tinh thần cho một bài thuyết giáo chua cay về sự cứng đầu, thiển cận, ngu ngốc và vô ơn của cô. Nhưng rồi ông lại làm việc kỳ cục nhất. Ông nói, “Sao chúng ta không chơi vài ván bài nhỉ?”

“Bài ấy ạ?”

“Sao không?”

“Bởi vì bố ghét bài. Bố, có gì *không ổn* với bố thế?”

“Chẳng có gì không ổn với bố hết. Bố muốn chơi bài với con gái bố thì có gì mà không ổn. Chúng ta có thể làm nhiều thứ hơn là chỉ nói chuyện công việc, con biết mà.”

Cô sẽ không tin chuyện này, một phút cũng không. Laura đã hót leo chuyện hủy buổi hẹn, và thay vì đối đầu trực diện với Georgie về việc ấy, bố cô đã quyết định thay đổi chiến lược. Chuyện ông tin rằng ông có thể thao túng cô bằng những nỗ lực vụng về làm “bạn bè” làm cô tan nát. Ông

đang vẫy mời thứ cô muốn nhất trước mặt cô để khiến cô tuân lệnh ông. Đó là mảnh mồi nhất của ông để giữ cô không ngoảnh lưng đi.

Nỗi đau của cô biến thành cơn tức giận. Giờ là lúc cô cho ông biết cô không còn để ông kiểm soát đời cô với hy vọng phù phiếm rằng ông sẽ ném cho cô vài mẫu tình thương chân thành nữa. Tháng vừa qua đã thay đổi cô. Cô đã phạm sai lầm, nhưng đó là sai lầm của chính cô, và cô định sẽ giữ y nguyên mọi chuyện như thế. “Bố sẽ không dụ con bố trí lại buổi hẹn được đâu,” cô nói thẳng thừng. “Con đã hủy nó rồi.”

Tim cô bắt đầu đập nặng nề. Cô có gan để duy trì lập trường của mình không, hay cô sẽ lại đầu hàng ông một lần nữa?

“Con đang nói chuyện gì thế?”

Một cục nghẹn hình thành trong họng cô. Cô nói nhanh, không vòng vo. “Thậm chí nếu Greenberg có trao cho con vai diễn với tên con viết trên tiêu đề, con cũng sẽ không nhận đâu. Con sẽ chỉ thực hiện những dự án làm con hứng thú thôi, và nếu bố không vui với điều đó thì con xin lỗi.” Cô nuốt nước bọt thật mạnh. “Con không muốn làm tổn thương bố, nhưng con không thể cứ tiếp tục thế này, bố và Laura cứ ra quyết định sau lưng con.”

“Georgie, chuyện này thật điên rồ.”

“Con rất biết ơn vì tất cả mọi thứ mà bố làm cho con. Con biết bố chỉ muốn những gì tốt nhất cho sự nghiệp của con, nhưng những gì tốt nhất cho sự nghiệp của con không phải lúc nào cũng là tốt nhất cho con.” Ôi Chúa ơi, cô không thể khóc được. Cô cần lạnh lùng dứt khoát với ông như ông đối với cô. Cô đào sâu hơn vào kho quyết tâm đang lớn dần lên trong cô. “Giờ con cần bố bước sang một bên, bố. Con sẽ tiếp quản.”

“Bước sang một bên sao?”

Cô run run gật đầu.

“Bố hiểu.” Những đường nét đẹp đẽ của ông chẳng thể hiện ra dù chỉ một dấu hiệu cảm xúc. “Phải, chà... bố hiểu.”

Cô chờ thái độ lạnh lùng, vẻ hờn mình, những tranh luận gay gắt. Không có sự nghiệp của cô gắn kết họ, họ chẳng có gì hết, và nếu cô không lùi bước, họ sẽ không còn chút quan hệ nào nữa. Mía mai thật. Nửa tiếng trước cô đang tận hưởng sự bầu bạn của bố cô lần đầu tiên trong cái khoảng thời gian mà trí nhớ của cô lưu giữ được, mà giờ cô đã sắp mất ông mãi mãi. Dẫu vậy, cô sẽ không rút lui. Cô đã giải phóng bản thân khỏi Lance. Giờ đến lúc phóng thích cô khỏi bố mình. “Làm ơn đi, bố... hãy cố hiểu.”

Ông thậm chí còn không chớp mắt. “Bố cũng xin lỗi, Georgie. Bố xin lỗi khi mọi chuyện đến kết cục này.”

Và đó là tất cả. Ông bỏ đi. Không thêm một lời nào nữa. Ra nhà khách để lấy đồ đạc của ông. Rời khỏi đời cô.

Cô kìm lại thôi thúc mãnh liệt muốn chạy theo ông. Thay vào đó, cô lê mình lên gác. Bram hẳn quá lười biếng để vào văn phòng của anh bởi vì anh đang ngồi trên trường kỷ của cô, cổ chân bên này vắt lên đầu gối bên kia, một tập giấy nhớ của Aaron đặt trên đùi. Cô dừng lại ở ngưỡng cửa. “Tôi nghĩ tôi... đã sa thải bố mình.”

Anh ngẩng lên. “Em thấy không chắc à?”

“Tôi...” Cô rũ người tựa vào thành cửa. “Tôi vừa làm gì vậy?”

“Trở thành chẳng?”

“Ông sẽ không bao giờ nói chuyện với tôi nữa. Mà tôi đâu có một gia đình nào khác.”

Georgie York tội nghiệp, đáng thương.

Cô thẳng người dậy. Cô phát chán chuyện này rồi. “Tôi cũng sẽ sa thải Laura nữa. Tôi sẽ làm việc đó ngay bây giờ.”

“Ôi. Một Georgie đẫm máu.”

“Anh nghĩ tôi sai sao?”

Anh bỏ chân ra và đặt tập giấy xuống. “Tôi nghĩ em không cần một ai khác bảo em phải điều hành sự nghiệp của em như thế nào khi mà em có khả năng tự làm việc ấy một cách hoàn hảo.”

Cô trân trọng câu đó. Cô vừa ước gì anh tranh luận với cô vừa ước gì anh sẽ đồng tình.

Anh nhìn cô với lấy điện thoại. Cô thấy buồn nôn. Cô chưa từng sa thải một ai trong đời. Bố cô đã luôn lo việc ấy.

Laura nhắc máy ngay tiếng chuông đầu tiên. “Chào, Georgie. Cô vừa định gọi cho cháu đây. Cô không vui lắm về việc này, nhưng cô hủy buổi hẹn rồi. Cô nghĩ cháu nên tự mình gọi cho Rich vào ngày mai và...”

“Vâng, cháu sẽ làm thế.” Cô ngồi sụp xuống ghế làm việc của Aaron. “Laura, cháu có một chuyện cần nói với cô.”

“Cháu ổn chứ? Nghe giọng cháu lạ lắm.”

“Cháu ổn, nhưng...” Cô dăm dăm nghiên cứu chồng giấy ngăn nắp nhưng không thực sự nhìn vào chúng. “Laura, cháu biết chúng ta đã ở cùng nhau một thời gian dài, và cháu trân trọng tất cả nỗ lực và của cô, mọi thứ cô đã làm cho cháu, nhưng...” Cô xoa trán. “Cháu cần đi cô đi.”

“Đề cô đi sao?”

“Cháu - cháu cần phải đưa ra vài thay đổi.” Cô không hề nghe thấy tiếng Bram đi tới phía sau cô, nhưng tay anh đặt xuống giữa hai bả vai cô. “Cháu biết bố cháu hay gây khó dễ thế nào, và cháu không trách cứ gì cô - thực sự không - nhưng cháu phải... tạo một khởi đầu mới. Với người đại diện cháu tự thuê.”

“Cô hiểu.”

“Cháu - cháu cần bảo đảm rằng ý kiến của cháu là điều duy nhất được xem xét.”

“Mĩa mai thay.” Laura cười khô khốc. “Ừ. Phải, cô hiểu. Hãy cho cô biết ngay khi cháu thuê được một đại diện mới. Cô sẽ... cố chuyển giao trọn vẹn hết mức có thể. Chúc may mắn, Georgie.”

Laura gác máy. Không nài nỉ. Không gắt gỏng. Georgie cảm thấy buồn nôn. Cô gục trán lên bàn. “Thật không công bằng. Bố thiết lập luật và tôi làm theo. Giờ cô ấy lại phải trả giá.”

Bram lấy điện thoại khỏi tay cô và gác lại vào giá. “Laura đã biết tình cảnh đó không hề ổn. Lẽ ra cô ấy đã phải làm gì đó.”

“Dẫu vậy...” Cô ép mặt vào khuỷu tay.

“Dừng lại.” Anh nắm vai cô để kéo cô ngồi ngay dậy. “Dừng có chỉ trích bản thân em nữa.”

“Anh nói thì dễ thôi. Anh đã quen tỏ ra tàn nhẫn rồi.” Cô đẩy mình dậy khỏi ghế.

“Tôi rất thích Laura,” anh nói, “và cô ấy hẳn đã có thể là một đại diện tử tế cho em. Nhưng không phải khi cô ấy phục vụ đến hai chủ nhân.”

“Bố tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với tôi nữa.”

“Em không may mắn đến thế đâu.” Anh ngồi ghé lên mép bàn cô. “Vậy điều gì đã mang thời kỳ u ám của Georgie đến vậy?”

“Bố muốn chơi bài. Ông còn tóa nước vào tôi lúc ở bể bơi.” Cô đá giỏ rác, việc đó chẳng giúp được gì ngoài làm ngón chân cái của cô đau điếng và hất tung rác ra khắp thảm. “Chết tiệt.” Cô quỳ xuống để dọn đồng rác rưởi. “Giúp tôi đi trước khi Chaz thấy.”

Anh đưa mũi giày đẩy một miếng giấy về phía cô. “Tò mò thôi... Đòi em luôn tham thiết như thế, hay tôi đã tình cờ gặp đúng cảnh diễn ra thời kỳ đặc biệt quan trọng?”

Cô ném một vỏ chuối vào thùng rác. “Anh có thể giúp, anh biết đấy.”

“Và tôi sẽ giúp. Tôi sẽ giúp em chìm hết rắc rối vào một màn làm tình đờ đẫn ngất ngây.”

Xem xét đến tình trạng mong manh trong cuộc hôn nhân của cô, làm tình đờ đẫn ngất ngây có lẽ là một ý hay. “Tôi phải là người ra lệnh đấy. Tôi phát ngáy thế bị động rồi.”

“Tất cả tôi là của em.”

Một dải ánh đèn vàng rực cắt ngang cơ thể trần của Bram từ vai tới xương hông. Anh ngã xuống gối, mệt lử và thở hổn hển. Anh là một thiên thần truy lạc tuyệt đẹp, ngập ngụa trong tình dục và tội ác. “Em sẽ... rơi vào tình yêu với tôi,” anh nói. “Tôi biết điều đó.”

Cô hất tóc ra khỏi mắt và nhìn xuống bộ ngực mướt mồ hôi của anh. Dư chấn của cơn cực khoái cuối cùng của cô đã khiến cô trở nên yếu đuối. Cô cố lấy lại hơi sức. “Anh quá ảo tưởng.”

Anh nắm lấy đùi cô, vẫn đang cười trên hông anh. “Tôi biết em. Em sẽ rơi vào tình yêu với tôi và phá hỏng mọi thứ.”

Cô nhăn nhó kéo người ra khỏi anh. “Sao tôi lại rơi vào tình yêu với anh?”

Anh rê tay trên mông cô. “Bởi vì em có gu đàn ông dở tệ, đó là lý do đấy.”

Cô nằm bệt xuống cạnh anh. “Cũng không tệ đến thế đâu!”

“Bây giờ thì em nói thế. Nhưng không lâu sau, em sẽ để lại những lời nhắn đe dọa trên hộp thư thoại của tôi và bám đuôi các cô bạn gái mới của tôi.”

“Chỉ để cảnh báo họ về anh mà thôi.” Người anh ấm áp ép vào da cô, và mùi hương trần tục của cơ thể họ hòa lẫn với mùi thơm giòn của ga giường mới. Cảnh làm tình vẫn kỳ diệu như thường, và về sau cô hẳn sẽ trách cứ bộ não đờ đẫn khoái lạc của cô vì những chuyện sắp xảy ra đây. Hoặc chỉ đơn giản là trách cái ngày cô đốt sạch mọi cây cầu của mình. “Thứ duy nhất có thể... *có thể* tôi sẽ muốn từ anh là...” Cô vất tay ngang mắt và buột ra. “Có lẽ là... một đứa con.”

Anh bật cười.

“Tôi nghiêm túc đấy.” Cô nhắc cánh tay khỏi mắt và bắt mình đối mặt với anh.

“Tôi biết. Đó là lý do tôi cười.”

“Như thế anh có mất gì đâu.” Cô ngồi dậy, tất cả những cơ bắp mềm oặt vì làm tình của cô thắt lại. “Không có những chuyến viếng thăm nhạt nhẽo. Không phí nuôi con. Tất cả những gì anh phải làm là đưa hàng cho tôi rồi biến mất trước sự kiện chính.”

“Không xảy ra đâu. Một triệu triệu năm nữa cũng không.”

“Tôi thậm chí sẽ không gợi chuyện này ra...”

“Giờ thì *đó* mới là việc em giỏi đấy.”

“... nếu trông anh không ngon mắt đến thế. Lỗi ở con người anh chỉ là khiếm khuyết về tính cách, và vì tôi sẽ không để anh lại gần con tôi trừ vài dịp chụp ảnh đặc biệt cho công chúng, điều đó không thành vấn đề. Sự thực

thì bằng việc nhận ADN của anh, tôi đang mạo hiểm với vài nhiễm sắc thể hư hỏng từ những năm sống vô độ của anh. Nhưng đó là một rủi ro mà tôi sẵn sàng tiếp nhận bởi vì trừ ngoại lệ đó ra, anh hầu như chính là đại diện nhận giải độc đặc của gien nam.”

“Tôi thấy cực kỳ phồng mũi đấy. Nhưng... Không. Không bao giờ.”

Cô rơi bịch xuống gối. “Tôi biết trước là anh quá ích kỷ để thảo luận việc này. Bản chất của anh rồi mà.”

“Có phải như em đang đề nghị tôi cho em vay hai mươi đô đâu.”

“May mắn thay, bởi vì tôi sẽ lại phải tự trả cho chính mình!”

Anh cúi xuống người cô và nhăm nháp môi dưới của cô. “Em có ngại dùng cái miệng lộng lẫy đó cho việc khác hơn là tán nhảm vớ vẩn không?”

“Đừng có lấy miệng tôi ra làm trò đùa nữa. Có chuyện gì ghê gớm chứ? Nói tôi nghe xem nào.”

“Vấn đề ghê gớm là, tôi không muốn một đứa con.”

“Chính xác.” Cô bật dậy. “Anh cũng sẽ không có đứa nào đâu.”

“Em thực sự nghĩ chuyện dễ dàng thế à?”

Không. Chuyện sẽ thật rối rắm và phức tạp đến khó tin, nhưng ý tưởng trộn lẫn gien của họ ngày qua ngày lại càng trở nên hấp dẫn hơn. Về ngoài của anh và - cô ghét phải thú nhận điều này - trí thông minh của anh, kết hợp với tính khí và nề nếp của cô sẽ sản sinh ra đứa trẻ đáng ngưỡng mộ nhất, một đứa trẻ mà cô khao khát được mang nặng đẻ đau. “Còn dễ hơn cả dễ nữa,” cô nói. “Đó là một việc không cần động não.”

“Không cần động não là đúng. May mắn thay, cả cơ thể còn lại của em bù đắp cho cái đầu trống không của em.”

“Để dành năng lượng của anh đi. Tôi không có tâm trạng đâu.”

“Tôi thấy có lỗi về chuyện đẩy hơn em hình dung đấy.” Anh lần lên trên người cô và đưa đùi đẩy hai chân cô tách ra.

“Anh đang làm gì đấy?”

“Xác nhận lại uy quyền đàn ông của tôi.” Anh tóm chặt hai cổ tay cô và giữ chúng trên đầu cô. “Xin lỗi, Scoot, nhưng chuyện này phải được làm thôi.”

Anh bắt đầu đẩy vào trong cô.

“Tôi không dùng biện pháp tránh thai đâu!”

“Khá đấy.” Anh gặm ngực cô. “Nhưng vô ích thôi.”

Cô không nhấn mạnh điểm ấy thêm nữa. Đầu tiên, đó là một lời nói dối. Thứ hai, cô đã biến thành một kẻ nghiện tình dục. Và thứ ba...

Cô quên bống điều thứ ba và quẩn chân mình quanh người anh.

Bram không tin nổi điều ấy. Một đứa con! Cô có thực sự nghĩ anh sẽ tiến hành cái ý tưởng đại dột đó không thể. Anh đã luôn biết mình sẽ chẳng bao giờ kết hôn, chứ đừng nói gì đến có con. Những người đàn ông như anh không sinh ra để làm bất cứ việc gì cần đến sự hy sinh, hợp tác hay lòng cao thượng hết. Lượng nhỏ nhoi những phẩm chất ấy mà anh có thể gom góp được phải dồn vào công việc của anh mất rồi. Georgie là sự kết hợp quái gở nhất giữa lý trí và tính nhảm nhí lập dị mà anh từng biết, và cô đang bắt đầu khiến anh không chỉ hơi hơi điên rồ thôi đâu.

Anh chờ đến sau buổi gặp với Vortex vào chiều hôm sau rồi mới gọi điện cho Caitlin báo tin mới. “Kiên cường lên này, bé yêu. *Ngôi nhà cây* có đèn xanh ở Vortex rồi. Rory Keene đã chấp thuận.”

“Tôi không tin anh.”

“VẬY mà tôi cứ ngỡ cô sẽ mừng cho tôi cơ đấy.”

“Đồ khốn nhà anh! Quyền chuyển thể đó chỉ còn lại có hai tuần nữa.”

“Mười lăm ngày. Và hãy nhìn nhận nó theo cách này. Giờ thì mỗi tối cô có thể kê cao gối ngủ mà biết rằng tôi sẽ không để bất kỳ ai biến quyền sách của mẹ cô thành một đồng rác rưởi. Tôi chắc chắn đó sẽ là một niềm an ủi lớn lao đấy.”

“Đi chết đi.” Cô ta đập mạnh điện thoại.

Anh liếc về hướng tầng hai. “Ý tưởng hay đấy.”

Giữa một cơn đau đầu vì viêm xoang, một buổi gặp đáng buồn với cấp trên của bà ở Công ty quản lý Starlight, và một vé phạt tốc độ trên đường tới Santa Monica, Laura đang có một ngày tồi tệ nhất đời. Bà đập chuông cửa căn nhà kiểu Địa Trung Hải hai tầng của Paul York, chỉ cách bến tàu có bốn dãy phố, dù bà không thể tưởng tượng có khi nào ông đến đó. Cổ áo chữ V sâu của chiếc váy Escada vải lụa in hoa không tay mới giúp bà thoáng mát đôi chút, nhưng bà vẫn thấy nóng rực, và những lọn tóc quăn bắt đầu xõa xuống mặt bà. Bà luôn khởi đầu mỗi ngày với vẻ gọn gàng và chỉn chu, nhưng chẳng mấy chốc trông bà đã thật lộn xộn - một đốm mascara dưới mắt, một quai áo lót tuột xuống bên vai. Bà sẽ kéo lê giày, xé rách một mép chỉ khâu, và bất kể kiểu tóc có đắt đỏ đến đâu, đám tóc tơ của bà vẫn luôn mất nếp khi ngày trôi đi.

Bà nghe thấy Steely Dan hát bên trong, nên bà biết có người ở nhà, nhưng ông sẽ không ra trả lời chuông cửa, cũng giống như ông đã không hề

trả lời điện thoại. Bà đã cố liên lạc với ông từ sau khi Georgie đuổi bà cách đây hai tuần, cái ngày lệnh cách ly được dỡ bỏ.

Bà nện cửa, và khi việc ấy không có tác dụng, lại nện cửa. Các tờ lá cải đã điên cuồng tìm kiếm mọi chi tiết của vụ cách ly, nhưng thông báo về sự hiện diện của Rory và tin tức Vortex tiếp nhận *Ngôi nhà cây* đã phủ bóng nghi ngờ lên những mô tả quá kích động về những trận đánh ghen om tỏi và những cuộc bù khú truy lạc.

Ổ khóa cuối cùng cũng kêu lách cách, và ông đứng đó, quắc mắt nhìn bà. “Cô muốn cái quái gì nào?”

Mái tóc xám bóng lộn thường ngày của ông đã xù lên, ông đi chân trần, và trông như thể đã không cạo râu suốt một tuần liền. Quần đùi nhàu nhúm và áo phong bạc màu đã thế chỗ bộ đồ Hugo Boss thường ngày của ông. Bà chưa từng nhìn thấy ông như thế này, và có thứ gì đó không mong muốn còn cào trong bà.

Bà đẩy mạnh cửa. “Trông anh như tử thi của Richard Gere vậy.” Ông tự động lùi lại và bà lách qua ông vào không gian trong nhà mát lạnh, nổi bật nhất sàn lát tre, trần nhà cao vút và cửa sổ mái sáng rực rỡ. “Chúng ta cần nói chuyện.”

“Không đâu.”

“Chỉ vài phút thôi,” bà nói.

“Vì chúng ta không còn công việc gì chung nữa, điều đó là vô ích.”

“Đừng có làm đứa trẻ to xác như thế nữa đi.”

Ông trừng mắt nhìn bà, và bà nhận ra rằng dù mặc áo phong bạc phếch và quần đùi nhàu nhĩ thì trông ông vẫn trấn tĩnh hơn hẳn bà trong bộ váy Escada và đôi giày đế thấp Taryn Rose màu đỏ. Lại cái cảm giác còn

cào khó chịu đó... Bà nở nụ cười gần với ông. “Tôi không còn phải vuốt đuôi anh thêm nữa. Đó là mặt sáng duy nhất khi sự nghiệp của tôi bị hủy hoại.”

“À, phải, rất tiếc về điều ấy.” Ông quay lưng bước vào phòng khách, một không gian được trang trí dễ chịu, nhưng không có nhiều dấu ấn cá nhân lắm. Đồ gỗ thoải mái, thảm be và cửa chớp màu trắng. Rõ ràng là ông đã không để một ai trong số những phụ nữ sành điệu nào mà ông hẹn hò trong nhiều năm qua đặt dấu ấn lên chỗ này.

Bà định vị hệ thống âm thanh của ông và tắt nhạc. “Tôi cá là anh chưa nói chuyện với cô ấy một lần nào kể từ khi mọi chuyện tan vỡ.”

“Cô thì biết gì chứ.”

“Thật sao? Tôi đã nhìn anh nắm quyền nhiều năm trời. Nếu Georgie không làm những gì ông bố muốn, ông bố phạt cô ấy bằng cách làm mặt lạnh.”

“Tôi chưa từng làm thế. Cô thích vẽ tôi như người xấu, phải không?”

“Chẳng cần vẽ vờ nhiều cho lắm đâu.”

“Đi đi, Laura. Chúng ta có thể xử lý những công chuyện còn lại qua email. Chúng ta không còn gì để nói với nhau nữa.”

“Không đúng lắm đâu.” Bà thọc tay vào túi lấy ra một tập kịch bản rồi nhét vào tay ông. “Tôi muốn anh diễn thử vai Howie. Anh sẽ không nhận được vai đó đâu, nhưng chúng ta cần bắt đầu từ đâu đó.”

“Diễn thử gì? Cô đang nói về chuyện gì vậy?”

“Tôi quyết định sẽ đại diện cho anh. Anh là một gã máu lạnh trong đời sống riêng tư, nhưng anh cũng là một diễn viên tài năng, và đã qua lâu rồi cái thời anh phải rời Georgie và tập trung vào sự nghiệp của riêng anh.”

“Quên chuyện ấy đi. Tôi từng làm việc ấy một lần, và nó đã chẳng đi đến đâu hết.”

“Giờ anh là một người khác rồi. Tôi biết anh hơi cũ mốt, nên tôi đã lên vài buổi học với Leah Caldwell, giáo viên dạy diễn xuất cũ của Georgie.”

“Cô điên rồi.”

“Buổi học đầu tiên của anh là vào mười giờ sáng mai. Leah sẽ cho anh vô số bài tập đấy nên hãy ngủ ngon vào.” Bà rút một tập giấy ra khỏi túi. “Đây là hợp đồng đại diện tiêu chuẩn của tôi. Xem xét nó đi trong khi tôi gọi vài cú điện thoại.” Bà rút di động ra. “À, và làm rõ ngay từ đầu nhé. Việc của anh là diễn xuất. Việc của tôi là quản lý sự nghiệp của anh. Anh làm việc anh, tôi làm việc tôi, và chúng ta sẽ xem chuyện gì xảy ra.”

Ông ném kịch bản lên bàn cà phê. “Tôi sẽ không diễn thử cho một vai nào hết.”

“Còn quá bận đếm tất cả những khoảnh khắc màn bạc với con gái anh sao?”

“Cô chết quách đi.” Những từ ngữ mạnh mẽ, nhưng được nói ra không nặng nề lắm. Ông ngồi phịch xuống một chiếc ghế độn bông dễ chịu. “Cô thực sự nghĩ tôi là một gã máu lạnh sao?”

“Tôi chỉ có thể đánh giá theo những gì tôi đã quan sát. Nếu không phải thế, thì anh là một diễn viên xuất chúng đấy.”

Câu đó khiến bà im bật. Ông quả thực là một diễn viên giỏi. Bà đã choáng ngợp trước màn đọc thoại vai người cha trong *Ngôi nhà cây* của ông. Bà không thể nhớ nổi lần cuối cùng có một màn trình diễn có thể khiến bà say mê đến thế là khi nào. Và không phải đó là một trong những trò đùa nực cười của cuộc đời sao khi màn biểu diễn đó lại đến từ Paul York?

Ông luôn tỏ vẻ bất khả chiến bại, thế nên nhìn ông buông rơi áo giáp khiến bà thấy chơi vơi. “Dẫu sao thì có chuyện gì với anh đây?”

Ông nhìn chằm chằm vào không trung. “Thật vui làm sao khi cuộc sống chẳng bao giờ biến chuyển như ta trông đợi cả.”

“Chính xác thì anh đã trông đợi cái gì?”

Ông đưa bản hợp đồng cho bà. “Tôi sẽ đọc kịch bản và suy nghĩ về nó. Rồi chúng ta sẽ nói chuyện về hợp đồng.”

“Không chấp nhận. Không có hợp đồng, kịch bản và tôi sẽ ra đi cùng nhau.”

“Cô nghĩ tôi sẽ cứ thế này là ký thôi sao?”

“Phải. Và anh biết vì sao không? Bởi vì tôi là người duy nhất có hứng thú với anh.”

“Ai nói tôi thêm quan tâm nào?” Ông đập tờ hợp đồng lên trên tập kịch bản. “Nếu tôi muốn quay lại nghiệp diễn, tôi sẽ tự đại diện cho chính mình.”

“Người diễn viên tự đại diện cho chính mình là một người đại diện gốc với khách hàng [\[13\]](#).”

“Tôi nghĩ đó phải là ‘luật sư’ chứ.”

“Quan điểm đó vẫn đúng. Không diễn viên nào có thể tự tán tụng mình một cách hiệu quả mà trông không giống đũa ngọc.”

Bà nói đúng, và ông biết điều đó, nhưng ông không sẵn sàng thừa nhận cho lắm. “Cô có câu trả lời cho mọi thứ nhỉ.”

“Đó là vì các đại diện giỏi biết họ đang làm gì, và tôi có ý định đại diện cho anh tốt hơn nhiều so với khi làm cho Georgie.”

Ông xoa một ngón tay cái lên các khớp tay. “Đáng lẽ trước đây cô phải nói ra.”

“Tôi đã làm - không chỉ một lần - nhưng rồi anh cau mày với tôi và - ngay tắp lự! - tôi sẽ nhớ lại khoản thế chấp của mình, và sự dũng cảm của tôi đi tong.”

“Người ta nên đấu tranh cho những gì họ tin tưởng.”

“Anh hoàn toàn đúng.” Bà chỉ vào bản hợp đồng. “Vậy sẽ thế nào đây, Paul? Anh sẽ ngồi thương tiếc bản thân, hay sẽ có đủ gan để nhảy vào một trò chơi hoàn toàn mới đây?”

“Tôi đã không diễn xuất trong gần ba mươi năm rồi. Tôi thậm chí còn không nghĩ đến nó.”

“Hollywood yêu những khuôn mặt tươi mới tài năng mà.”

“Chẳng tươi mới lắm đâu.”

“Tin tôi đi. Các nếp nhăn của anh ở rất đúng chỗ.” Bà trao cho ông ánh nhìn gai góc để ông không xem lời bình luận của bà như một lời ca tụng từ một phụ nữ mãn kinh đã lâu không hẹn hò thực sự đến mức bà ta không thể nhớ nổi. “Tôi khó mà tin rằng một diễn viên với tài năng như anh lại chưa từng nghĩ đến chuyện quay lại làm việc.”

“Sự nghiệp của Georgie phải đặt hàng đầu.”

Bà cảm thấy một tia thương cảm cho ông. Cảm giác sẽ thế nào khi sở hữu tài năng lớn như vậy mà chẳng làm gì với nó hết nhỉ? “Giờ Georgie không còn cần anh nữa,” bà nói nhẹ nhàng hơn. “Ít nhất là không cần khuyên bảo về nghề nghiệp.”

Ông chộp bản hợp đồng khỏi tay bà. “Đi gọi điện thoại đi, bố khi. Tôi sẽ xem xét nó.”

“Ý hay đây.” Bà bước ra sân. Râm mát và có mái che, nó là một chỗ tuyệt vời để giải trí, nhưng nó chỉ chứa một cặp ghế kim loại không đồng bộ. Bà thấy kỳ quặc khi một người bóng bẩy như thế lại không có một cuộc sống giao tế nhộn nhịp hơn. Bà mở di động ra kiểm tra thư thoại văn phòng, rồi nói chuyện một hồi lâu với bố bà, người vừa nghỉ hưu ở Phoenix. Khi nói chuyện, bà ép mình không được rình mò Paul qua cửa sổ. Sau đó, bà gọi cho em gái bà ở Milwaukee, nhưng cô cháu gái chín tuổi của bà nhắc điện thoại và trò chuyện thao thao về một chú mèo con mới.

Paul bước ra sân, và Laura xen vào màn độc thoại của đứa cháu. “Anh ấy là một diễn viên tuyệt vời. Hầu như chẳng mấy người biết anh ấy đã tập luyện ở Juilliard Drama. Anh ấy cũng từng diễn vài vai cực kỳ thú vị ở ngoài Broadway trước khi gác lại sự nghiệp của mình để nuôi dưỡng Georgie.”

“Julie Yard là ai hả bác Laura?”

Laura giật giật tóc. “Cô không biết tôi đã phải vất vả thế nào để thuyết phục anh ấy rằng anh ấy cần bắt đầu tập trung vào chính bản thân mình đâu. Ngay khi được nghe anh ấy độc thoại, cô sẽ hiểu lý do tôi vô cùng phấn khích về việc đại diện cho anh ấy.”

“Bác cư xử kỳ quặc quá,” giọng nhỏ bé đáp lại. “Cháu sẽ gọi mẹ đây. Mẹ ời!”

“Tuyệt. Tuần tới tôi sẽ gọi cho cô.” Laura gấp điện thoại lại. “Chuyện diễn ra tốt hơn tôi dự kiến.” Một giọt mồ hôi trượt giữa hai bầu ngực bà.

“Nhảm nhí. Cô vừa nói chuyện với hộp thư thoại của chính cô.”

“Hoặc cháu gái tôi ở Milwaukee,” bà nói, vênh váo hết mức có thể. “Hoặc văn phòng của Brian Glazer. Tôi làm việc của tôi như thế nào không phải chuyện của anh. Chỉ những kết quả tôi thu được thôi.”

Ông vấy bản hợp đồng trước mặt bà. “Tôi đã ký cái thứ điên rồ này không có nghĩa là tôi sẽ đi thử vai đâu nhé. Nó chỉ có nghĩa tôi sẽ đọc kịch bản thôi.”

Bà đã thực sự thuyết phục được ông sao? Bà hầu như không thể tin nổi điều ấy. “Điều đó có nghĩa là anh sẽ đi đến nơi tôi bảo anh.” Bà giật hợp đồng và quay vào trong nhà, hy vọng rằng ông sẽ theo bà. “Chuyện sẽ không dễ dàng đâu, do đó tốt hơn là anh nên bắt đầu giảng giải cho chính mình một trong mấy bài học mà anh thường thuyết giáo Georgie rằng bị từ chối cũng là một phần công việc và đừng quá quan trọng hóa nó lên. Sẽ rất thú vị khi được xem anh có gan góc như cô ấy không đây.”

“Cô thích chuyện này lắm, phải không?”

“Hơn hẳn những gì anh có thể hình dung đấy.” Bà nhặt đồ của mình lên. “Hãy gọi cho tôi ngay khi anh đọc xong kịch bản. À, và tôi định nâng cao sự nghiệp của anh bằng cách lợi dụng tiếng tốt của Georgie.”

Ông đỏ bừng, tức tối. “Cô không thể làm thế.”

“Chắc chắn là có chứ. Cô ấy đã sa thải chúng ta, nhớ chưa?” Khi tới cửa trước, bà dừng lại rồi quay mặt nhìn ông. “Nếu tôi là anh, tôi sẽ gọi điện cho cô ấy ngay hôm nay thay vì làm mặt lạnh với cô ấy.”

“Phải rồi. Bởi vì các ý kiến của cô đã diễn biến quá tốt đẹp trong quá khứ.”

“Chỉ là một gợi ý thôi.” Bà ra ngoài và đi tới chỗ ô tô. Bà muốn ăn mừng thắng lợi quá chừng. Bà đã vượt qua chướng ngại vật đầu tiên của mình, và giờ đây tất cả những gì bà cần làm là tìm việc cho ông.

Khi lùi xe khỏi đường lái xe nhà ông, bà nhắc nhở mình rằng kiếm một công việc cho Paul không phải nhiệm vụ khó khăn duy nhất mà bà phải đối mặt. Bà còn phải rao bán căn hộ của mình, đổi chiếc Benz của bà lấy xe

gì đó rẻ hơn, hủy chuyến du lịch ở Maui, và tránh xa Barneys. Tất cả những thứ có khả năng làm ngã lòng.

Nhưng ngay lúc này đây... Bà bật radio lên, lắc lư đầu, và hát vang tim.

Chương 21

Georgie nhắc đầu khỏi chồng gối khi Bram ra khỏi phòng tắm sau khi tắm sáng. Cách đây hai tuần rưỡi, cái đêm sau khi lệnh cách ly được dỡ bỏ, cô đã đối mặt với tình thế tiến thoái lưỡng nan là nên quay lại phòng khách hay ở nguyên nơi cô đang ở. Cuối cùng cô bảo Bram rằng phòng cũ của cô còn quá nhiều cháy rận sót lại từ người Lance và Jade nên cô không thể quay lại đó. Anh đã đồng ý rằng lũ cháy rận quá dễ lây lan, không nên mạo hiểm.

Cô dành một giây để ngưỡng mộ anh. Chiếc khăn tắm màu đen tuyền quấn quanh hông anh biến đôi mắt màu tím oải hương của anh thành màu chàm. Mái tóc anh ướt đẫm, và bộ râu không cạo suốt mấy ngày qua tạo cho anh một vẻ thanh lịch xù xì, rần rở. Đứa con tưởng tượng với anh tựa mình trong tử cung cô. Cô nhấp nháy mắt quay về thực tại. “Anh nói khi nào thì anh và Hank Peters sẽ bắt đầu tuyển diễn viên nhỉ?”

“Thứ Ba sau bữa tiệc cưới của chúng ta, như em biết rõ rồi còn gì.”

“Thật sao? Chỉ một tuần rưỡi nữa...” Họ đã bắt tay vào giai đoạn tiền sản xuất ngay lập tức bởi vì Hank Peters nhận đạo diễn một bộ phim khác vào tháng Mười một và họ không muốn mất ông ta. Cô để ga giường trượt xuống dưới một bên ngực, không ngờ là một nỗ lực phí công, bởi vì anh đã đi vào khu thay đồ để lấy quần jean và áo phông, hai thứ đã trở thành trang phục làm việc thường ngày cho vai trò nhà sản xuất của anh. “Và tôi vẫn là người đầu tiên, phải không?”

“Em có thả lỏng đi không nào? Tôi đã hứa cho em thử vai đầu tiên, và em sẽ nhận được điều đó. Nhưng tôi thề với Chúa, nếu em quá hy vọng vào

vai này...”

“Khó mà thả lỏng được khi anh cứ bảo tôi là tôi vô giá trị thế nào.”

Anh thò đầu ra. “Đừng cường điệu thế. Em là một nữ diễn viên tuyệt vời và là một diễn viên hài thiên bẩm, em biết điều đó mà.”

“Nhưng chưa đủ thiên bẩm để đóng vai Helene chứ gì?” Cô thí nghiệm thử một nụ cười tự mãn. “Nhớ lấy khoảnh khắc này nhé, Bramwell Shepard, bởi vì tôi sẽ bắt anh nuốt lại từng lời đó đây.”

Cô ước gì mình có thể tự tin như giọng điệu của cô. Cô đã đọc kịch bản thêm hai lần nữa và bắt đầu lập một bản ghi chép kín các ý tưởng về số phận cũng như phong thái cơ thể của Helene. Nhưng cô chỉ có mười ngày trước buổi diễn thử, và đây sẽ là nhân vật phức tạp nhất cô từng đảm nhận. Cô còn rất nhiều việc phải làm trước khi sẵn sàng, mà cô lại cứ mất tập trung.

Ánh mắt anh trượt xuống ngực cô. Cô đã phải ép mình không được đầu hàng thôi thúc mua sắm những bộ đồ ngủ quyến rũ nhất mà cô có thể tìm thấy. Thay vào đó, cô cứ mặc những bộ đồ ngủ thông thường của mình, nhưng chiếc áo lá trắng trơn và quần đùi đen in hình đầu lâu cướp biển của cô giờ nằm nhũn nhúm trên sàn nhà cạnh giường. Cô thông thả kéo chăn lên tận cằm. “Đừng quên chúng ta có buổi hẹn cuối cùng với Poppy lúc chín giờ đây.”

Anh rên lên và quay vào buồng quần áo. “Không đời nào có chuyện tôi ngồi thêm một buổi bàn về hoa trang trí và kẹo hạch Jordan khắc hình gia huy nào nữa đâu. Mà này kẹo hạch Jordan là cái quái gì thế?”

“Một loại kẹo hạch có vị như xà phòng.” Cảm giác bút rút mơ hồ đeo bám cô từ khi cô nhận ra Bram giờ đây đã có tất cả mọi thứ anh muốn đã lôi cô ra khỏi giường. “Tiệc cưới Skip và Scooter là ý của anh, và nó chỉ còn cách tám ngày nữa thôi. Anh sẽ không né được buổi gặp đó đâu.”

“Tôi sẽ cho em một trăm đô la và thêm một lần xoa lưng nếu em để tôi bỏ nó.”

“Tôi không cần một trăm đô. Còn vụ xoa lưng của anh... Nghiên cứu lại sách giải phẫu đi, anh bạn, bởi vì thứ anh vừa xoa không phải lưng tôi.”

“Và không phải em rất vui sao?”

Cô phải thú nhận là mình rất vui.

Rốt cuộc anh ở lại dự buổi gặp.

Mùi nước hoa sặc sụa, cách nói chuyện cường điệu, và tiếng vòng tay lách cách của Poppy Patterson khiến cả hai người họ phát điên, nhưng cô ta đúng là một nhà tổ chức tiệc hiệu quả và sáng tạo. Cô ta hiểu rằng bày trực thăng của cánh thợ săn ảnh sẽ khiến việc tổ chức một bữa tiệc ngoài trời trở nên bất khả thi, và cô ta đã đưa ra một địa điểm trong nhà hoàn hảo - biệt thự Eldridge nguy nga xây từ năm 1920 theo cùng kiểu điện trang Anh như biệt thự Scofield. Với phòng vũ hội trang trí lộng lẫy, nó có thể dễ dàng chứa hai trăm vị khách của họ, tất cả số đó đều đã được hướng dẫn mặc trang phục lấy cảm hứng từ bộ phim.

Aaron và Chaz cùng đến khi họ ngồi xuống quanh bàn ăn của Bram để xem xét những sắp xếp cuối cùng. Họ bắt đầu với cách bài trí và kết thúc với đồ ăn. Tất cả mọi thứ trên thực đơn đều có vai trong một tập *Skip* và *Scooter* nào đó, bắt đầu từ món khai vị: pizza nhỏ đế dày, bánh kẹp bơ đậu hình trái tim, và xúc xích Chicago vừa miệng - không nước xốt cà chua.

Bữa chính trang trọng hơn, và Chaz bắt đầu đọc to thực đơn. “Xa lát Tàu bay và pho mát Parmesan, tập bốn một, ‘Scooter gặp thị trưởng’. Đuôi

tôm hùm ướp rượu rum với xoài, tập hai, ‘Chú ngựa đáng yêu’. Thịt thần bò xốt tiêu đen, tập sáu ba, ‘Tuần lễ mát mát của Skip’.”

“Tàu bay à?” Bram ngáp. “Nghe dễ cháy nhĩ.”

“Đó là cái tàu bay,” Chaz đáp lại. “Anh thích nó đấy.” Cô nhìn Poppy, người mặc một bộ vest St. John màu sẫm banh bó sát và gài cặp kính râm hàng hiệu cỡ to trên chóp mái tóc phòng quý phái màu nâu. “Tôi mừng là chị đã bỏ cái món pho mát gan ngỗng vớ vẩn đi.”

Ngay từ đầu Poppy đã tỏ rõ rằng cô ta phát rồ khi phải làm việc với một cô nàng hai mươi tuổi tóc tím không phải một ngôi sao nhạc rock. “Nó được nhắc đến trong tập hai tám, ‘Lời nguyện nhà Scofield’.”

“Khi Scooter cho *chó* ăn món đấy.”

Mắt Bram thờ thần khắp nơi trong khi mọi người tranh luận. Những tuần vừa qua thật kỳ lạ. Bram đến xưởng phim từ sáng sớm và tới tận tối muộn mới về. Cô nhớ anh theo một cách cô không thể định nghĩa chính xác... chỉ là cuộc sống dường như tẻ nhạt hơn khi không có màn đấu khẩu của họ. Thậm chí cảnh nô đùa ân ái hàng đêm của họ cũng không bù đắp được. Chuyện làm tình của họ vui vẻ và say mê, nhưng có thứ gì đó còn thiếu.

Tất nhiên, có thứ còn thiếu chứ. Lòng tin. Sự kính trọng. Tình yêu. Một tương lai.

Chỉ trừ... Cô đã phát triển một lòng kính trọng miễn cưỡng dành cho anh. Cô không hề biết một người đàn ông nào nữa sẽ nhận Chaz vào nhà, và cô yêu cách anh tìm ra người phụ nữ thô kệch nhất trong đám đông và nhìn cô ta đăm đũa cho tới khi cô ta cảm thấy mình là một siêu mẫu. Anh cũng đòi hỏi một đạo đức nghề nghiệp mạnh mẽ đến đáng ngạc nhiên. Nhưng về cơ bản, Bram sẽ luôn vì bản thân, và điều đó sẽ không bao giờ thay đổi.

Cuối cùng, Poppy đóng chiếc túi da trần của mình lại, phóng thích một luồng hương nước hoa nồng nặc. “Tôi có một ngọc nhiên nhỏ chuẩn bị cho buổi tối,” cô ta thông báo, “Như các bạn vẫn biết. Một trong những chi tiết đặc biệt mà tôi đã biến thành thương hiệu của riêng mình. Hai người sẽ thích nó lắm cho xem.”

Bram bừng tỉnh khỏi những suy nghĩ vẩn vơ. “Loại ngọc nhiên nào đấy?”

“Nào nào. Phải tự nhiên mới hay chứ.”

“Tôi không quá say mê sự tự nhiên đâu,” Georgie nói.

Vòng tay của Poppy kêu lách cách. “Hai người đã thuê tôi để sắp xếp một bữa tiệc ngoạn mục, và đó là việc tôi đang làm. Hai người sẽ bay lên tận mặt trăng. Tôi hứa đấy.”

Bram nóng nảy muốn bỏ đi, và anh cắt ngang câu phản đối của Georgie. “Miễn là tôi không phải mặc đồ bó hay uống bia nhẹ, cứ làm đi.”

Poppy ra về không lâu sau đó, và Bram đi đến xưởng phim.

Georgie muốn chỉnh sửa thêm nhiều thước phim, và cô cần tiếp tục nghiên cứu tính cách của Helene, nhưng đầu tiên cô gọi cho April. Họ vẫn làm việc từ xa với nhau về trang phục và phụ kiện của Georgie, và lần thử quần áo cuối cùng trước đám cưới của cô sắp đến. Khi cuộc trò chuyện của họ kết thúc, cô ghi nhanh thêm vài ý tưởng về Helene, nhưng đầu óc cô cứ lang thang đâu đâu, và rốt cuộc cô để mình lên gác xem đoạn băng cô mới quay gần đây nhất - một nhóm bà mẹ đơn thân cố kiếm sống bằng một công việc với mức lương tối thiểu. Nghe trực tiếp những mô tả về cuộc sống của những người phụ nữ lao động ấy một lần nữa lại nhắc nhở cô rằng cô đã được ban nhiều đặc ân đến thế nào.

Rory đã giúp cô thoát khỏi đám thợ săn ảnh trong khi đi quay phim bằng cách cho cô mượn một ga ra của cô ấy làm chỗ giấu một chiếc ô tô mà

cánh sẵn ảnh sẽ không nhận ra. Khi Georgie muốn rời khỏi nhà mà không bị theo đuôi, cô lên qua cổng sau và dùng đường lái xe của Rory để chuồn đi trong chiếc Toyota Corolla mà Aaron đã thuê hộ cô. Cho đến giờ vẫn chưa có tay thợ sẵn ảnh nào thông minh hơn, và lang thang cùng thiết bị quay phim đã mang đến cho cô đôi chút ẩn danh mà cô không nghĩ sẽ có được. Mặc dù những đối tượng mà cô phỏng vấn biết cô là ai, cô vẫn thấy mình được đi lại với chút tự do.

Vài giờ sau, Chaz thò đầu vào. “Bố cô đang chuyển lại vào khu dành cho khách.”

Georgie ngẩng phắt đầu dậy khỏi màn hình. “Bố tôi sao?”

Chaz giật giật mái tóc màu tím huỳnh quang của cô ta. “Ông ấy nói người ta chưa loại bỏ được hết nấm mốc khỏi nhà ông. Theo cá nhân tôi nghĩ thì ông ấy chỉ muốn ăn bám Bram.”

Bố cô đã không hề nhận một cuộc gọi nào của cô từ khi cô sa thải ông, vậy vì sao ông lại đột ngột xuất hiện? Cô không cần một bài giảng nào về óc phán đoán kém cỏi và trình độ non nớt nói chung của cô nữa, và cô nhất định không muốn nói về Laura. Đuổi việc cô ấy có thể là một quyết định kinh doanh tốt, nhưng cô không thể hoàn toàn cảm thấy dễ chịu với nó. Cô ước gì Bram ở đây.

Aaron thông thả trở vào sau khi ra ngoài chạy việc, tay xách đầy các gói hàng. “Bố chị ở dưới gác đây.”

“Chị cũng nghe bảo thế.” Cô muốn chỉnh sửa nốt những thước phim của mình, chứ không phải đối phó với một việc không thể tránh được, và cô băng qua phòng tới chỗ Chaz. “Cô nghe tôi nói đây... Nếu có dù chỉ một phần bé xíu trong cô không ghét tất tần tật mọi thứ ở tôi, cô sẽ giữ ông ấy ở xa tôi, chỉ trong một tiếng nữa thôi chứ? Làm ơn đây.”

Chaz thông thả ngẫm nghĩ. “Được thôi...” Cô ta cười tự mãn. “Nhưng chỉ khi cô ăn thứ gì đó trước.”

“Đừng có đòi hỏi nữa đi.”

Chaz đáp lại với một nụ cười siêu tự mãn.

Nhờ ơn thực đơn của Chaz, Georgie đã lấy lại số cân nặng mà cô mất, nhưng điều đó cũng không làm dịu đi cơn đau kinh của cô. “Tốt thôi! Nhưng tới khi tôi ăn xong mới bắt đầu tính giờ đấy nhé.”

“Tôi sẽ quay lại sau mười phút.”

Và cô ta quay lại mang theo hai cái khay: một khay có xa lát cá hồi ngập rau quả, khay còn lại là một chiếc bánh kẹp thịt khổng lồ nhồi chặt ba loại thịt, pho mát, và lê tàu. Georgie và Aaron trao nhau ánh mắt cam chịu khi Chaz đặt bộp đĩa xa lát trước mặt cậu và đóng chặt bèo trước cô.

“Chị cần calo,” Chaz nói khi Georgie nài nỉ xin đổi. “Aaron thì không.”

Georgie cầm lấy chiếc bánh kẹp. “Giờ thì cô là một chuyên gia dinh dưỡng giỏi giang nhỉ.”

“Chaz là chuyên gia về tất cả mọi thứ,” Aaron nói. “Cứ hỏi cô ấy mà xem.”

Chaz khoanh tay lại và trông đầy tự mãn. “Tôi biết hôm qua Becky cuối cùng cũng đã nói chuyện với anh rồi.”

“Cô ấy muốn tôi kiểm tra máy tính giùm, thế thôi,” cậu nói.

“Anh đúng là đồ ngốc. Tôi không biết vì sao tôi lại phí phạm thời gian của mình nữa.”

Georgie biết, nhưng cô không khờ đến mức chỉ ra rằng Chaz là một bảo mẫu bẩm sinh.

Khi bữa trưa gần xong, Georgie bắt Chaz quay xuống gác để trông chừng bố cô. Aaron đi thay dầu cho xe ô tô của cô và Georgie quay lại công việc chỉnh sửa. Một tiếng trôi qua.

“Bố có thể vào không?”

Ngạc nhiên, cô ngược lên thì thấy bố cô đang đứng ở ngưỡng cửa. Ông mặc quần soóc xám, áo thể thao màu xanh nhạt, và ông cạo cạo tóc. Ông hát đầu ra đầu về hướng máy tính. “Con đang làm gì thế?”

Ông chắc chắn sẽ chỉ trích, nhưng cô vẫn kể với ông. “Sở thích mới. Con đang quay vài đoạn phim.”

Sự im lặng đáp lại của ông khiến cô bồn chồn. Cô nghịch chuột máy tính. “Ai cũng xứng đáng được có sở thích.” Cô hếch cằm. “Con còn mua cả thiết bị chỉnh sửa nữa. Chỉ cho vui thôi.”

Ông xoa ngón tay trở với ngón tay cái. “Bố thấy rồi.”

“Có gì sai trái với điều đó sao?”

“Không. Bố chỉ ngạc nhiên thôi.”

Ông ngạc nhiên bởi vì ý tưởng đây không xuất phát từ ông.

Một sự tĩnh mịch ngột thở lấp đầy căn phòng. Cô bắt mình ngồi thẳng hơn trong ghế. “Bố, con biết bố không tán thành cách con đang xử lý mọi chuyện, nhưng con sẽ không thảo luận về nó với bố nữa đâu.”

Ông chuyển chân trụ, gật đầu. “Bố... chỉ tự hỏi con có biết cầu chì được đặt ở đâu trong nhà khách không. Một mạch điện bị chập, và bố không muốn lục lọi xung quanh mà không hỏi trước.”

“Cầu chì ạ?”

“Đừng bận tâm. Bố sẽ kiểm tra với Chaz.” Bước chân của ông nhỏ dần dọc hành lang.

Cô nhìn chăm chăm ngưỡng cửa trống không. Ông đã hành xử thật lạ lùng từ vụ tóa nước trong hồ bơi. Cô cần nói chuyện với ông - nói chuyện nghiêm túc - nhưng không phải cô vẫn cố làm việc ấy suốt nhiều năm trời sao?

Cô liếc sang màn hình. Ông có con mắt tốt. Cô ước gì cô có thể cho ông xem vài đoạn phim mình đã quay, nhưng cô cần sự ủng hộ của ông chứ không phải lời chỉ trích. Giá mà họ có thể... thoải mái với nhau.

Một làn khói ký ức lướt qua cô.

Một căn phòng nhỏ, xoàng xĩnh... một tấm thảm vàng xấu xí... sách rải rắc khắp nơi. Bố mẹ cô đang nhảy quay cuồng... và họ bắt đầu cù nhau. Đuối bất khắp phòng. Bố cô nhảy qua một cái ghế. Mẹ cô tóm lấy Georgie. “Giờ anh định làm gì nào, chàng bự? Em có bé con rồi.”

Cả ba người họ cùng ngã xuống sàn, cười ngặt nghẽo.

Bố cô đi ra ngoài ăn tối, nên Georgie không thể hỏi ông xem ký ức ấy có phải thật hay không, mặc dù có hỏi chắc cũng chẳng được gì, vì ông thường gạt phắt mọi câu hỏi của cô về quá khứ. Georgie tán đồng ông ở chỗ ít nhất ông cũng không cố nói xấu mẹ cô, dù rõ ràng cuộc hôn nhân của họ là một sai lầm.

Sáng hôm sau cô tỉnh dậy với cảm giác kích động rồi bời. Bữa tiệc còn cách một tuần nữa. Bố cô đã chuyển vào nhà. Cô có buổi diễn thử quan trọng nhất sự nghiệp với một vai mà không ai tin cô có thể thành công. Và... giờ ông chồng hờ của cô đã thỏa thuận xong về bộ phim, anh ta có thể quyết định rằng mình không cần năm mươi nghìn đô một tháng từ cô nữa

và bỏ rơi cô. Cái mụn nổi lên trên trán cô gần như lại mang đến cảm giác nhẹ nhõm. Một rắc rối nhỏ sẽ không nán trụ lâu.

Cô dành cả buổi sáng còn lại highlight tóc và tỉa lông mày. Đến lúc về nhà, cô cảm thấy hoảng hốt. Cô quá kích động không thể tập trung vào việc chuẩn bị cho buổi thử vai. Thế nên, cô quyết định đóng gói thiết bị quay phim và lái xe ra ngoài vùng hoạt động của cánh thợ săn ảnh, có lẽ là Santee Alley để phỏng vấn vài phụ nữ bán hàng giả.

Suốt buổi sáng cô đã không thấy bố cô, nhưng ông xuất hiện đúng lúc cô đi xuống gác với túi dụng cụ. Ông đút một tay vào túi chiếc quần kaki và lắc lắc chìa khóa. “Chiều nay con có muốn đi xem phim không?”

“Ý bố là ở rạp sao?”

“Sẽ vui lắm đấy.”

Từ đó nghe thật lạ lẫm trên môi ông. “Không được đâu bố,” cô nói.

“Vậy thì ăn trưa nhé?”

Cô cần làm cho xong chuyện này, và cô xóc cao túi thiết bị trên vai. “Bố không cần phải lịch sự như thế. Nó khiến con lo lắng. Cứ nói những gì bố muốn đi - rằng con là một đứa con gái mất nết, vô ơn. Rằng con không hiểu ngành nghề này. Rằng...”

“Con không mất nết cũng không vô ơn, và bố không còn gì nữa để nói. Bố chỉ nghĩ có lẽ con muốn ra ngoài với bố một lúc.” Ông rút chìa khóa ra khỏi túi. “Ồn thôi. Bố cũng phải làm vài việc.” Ông đi ra qua cửa trước.

Cô cau mày trước sự rút lui khác hẳn tính cách ngày thường của ông và theo ông ra ngoài.

Cô luôn yêu hàng hiên có mái che của nhà Bram, với sàn nhà lát gạch màu xanh dương xen trắng và những đường mái vòm tạo từ cột vữa xoắn.

Một cây hoa giấy tím tạo thành mái che râm ở cuối đường, và Chaz gần đây đã đặt thêm vài chậu đất nung cùng với chiếc ghế băng kiểu Mexico chạm trổ nặng nề và bộ ghế gỗ đồng bộ.

“Bố ơi, chờ đã.” Không nghĩ ngợi gì, cô thò tay vào trong túi.

Nét mặt ông chuyển từ dò hỏi sang ngờ vực khi cô rút máy quay ra và đặt cái túi sang bên. “Con đã có giấc mơ này,” cô nói. “Không hẳn là một giấc mơ. Một ký ức...” Chiếc máy quay là tấm khiên của cô, vật bảo hộ của cô. Cô nâng nó lên mắt và bật nó lên. “Một ký ức về bố và mẹ con nhảy múa và trêu chọc nhau. Bố nhảy qua một chiếc ghế. Chúng ta đều cười đùa và... hạnh phúc.” Cô di chuyển lại gần. “Những ký ức mà con thỉnh thoảng có được ấy... Con đã dựng lên tất cả, phải không?”

“Bỏ cái máy quay đó đi.”

Cô nhả mặt khi va vào thành ghế sắc cứng, nhưng cô không ngừng quay. “Con đã dựng chúng lên để che giấu sự thật mà con không muốn đối mặt.”

“Georgie, thực sự...”

“Con có thể chấp nhận mà.” Cô bước tránh chiếc ghế và chặn ông bằng ống kính của cô. “Con biết bố chỉ cưới mẹ vì mẹ có thai con. Bố đã làm một việc thật đáng kính. Nhưng bố ghét từng phút một của cuộc hôn nhân đó.”

“Con đang quá kịch tính hóa đây.”

“Nói cho con sự thật đi.” Cô bắt đầu đồ mồ hôi. “Chỉ một lần thôi, rồi con sẽ không bao giờ lôi nó lên nữa. Con sẽ không trách cứ bố. Bố có thể bỏ rơi bà, nhưng bố đã không làm thế. Bố cũng có thể bỏ rơi con, và bố cũng đã không hề làm thế.”

Ông thở dài và bước lại lên hiên, như thể đây là một buổi gặp mặt mệt mỏi mà ông cần chịu đựng đến hết. “Chuyện không như thế đâu.”

Cô đi vòng qua ông, lùi ra sau, dừng lại giữa ông và bậc tam cấp, để ông không thể bỏ đi. “Con đã thấy các bức ảnh về mẹ. Mẹ thật xinh đẹp. Con biết mẹ thích được vui vẻ.”

“Georgie, bỏ cái máy quay đó xuống. Bố đã bảo con rằng mẹ con yêu con. Bố không biết con còn...”

“Bố cũng đã bảo con rằng bà là một người đáng trí. Nhưng bố chỉ tỏ ra lịch thiệp mà thôi.” Giọng cô trở nên run rẩy. “Con không quan tâm nếu bà chẳng là gì hơn một cô gái tiệc tùng. Một người tình một đêm phản trắc. Con chỉ...”

“Đủ rồi đây!” Ông chìa ngón tay về hướng máy quay. Một mạch máu đập rộn nơi thái dương ông. “Tắt cái máy quay đó ngay.”

“Bà là mẹ con. Con cần biết. Nếu bà cũng chỉ là một cô nàng xinh đẹp đầu rỗng, thì ít nhất cũng hãy nói cho con biết điều đó.”

“Không phải! Con không bao giờ được nói thế nữa.” Ông giật lấy máy quay từ tay cô và quăng nó xuống nền gạch, nơi nó vỡ vụn. “Con chẳng hiểu gì hết!”

“Vậy hãy nói cho con nghe đi!”

“Mẹ con là tình yêu của đời bố!”

Lời của ông lơ lửng giữa không khí.

Một cơn rung mình tràn qua cô. Cô nhìn sâu vào mắt ông. Về thống khổ bóp méo nét mặt ông. Cô cảm thấy choáng váng, bất ổn. “Con không tin bố.”

Ông bỏ kính ra và ngồi phịch xuống chiếc ghế chạm trổ. “Mẹ con... rất mê hoặc,” ông nói bằng giọng khàn khàn. “Đây mê hoặc... Tiếng cười đến với mẹ con tự nhiên như hơi thở vậy. Mẹ con rất thông minh - thông minh đến mức bố không bao giờ có thể sánh bằng - và mẹ con rất hài hước. Mẹ con từ chối nhìn thấy sự xấu xa ở bất kỳ ai.” Tay ông run rẩy khi ông đặt chiếc kính râm xuống bên cạnh. “Mẹ con không chết trong một tai nạn ô tô, Georgie. Mẹ con thấy một cô gái đang có bầu bị bạn trai đánh đập và đã cố giúp cô ta. Tên đó đã bắn vào đầu mẹ con.”

“Không,” cô nói trong một tiếng rên nhẹ.

Ông chống khuỷu tay lên đầu gối và ôm đầu. “Nỗi đau bố cảm thấy khi mất mẹ con lớn hơn khả năng chống đỡ của bố. Con thì không hiểu nỗi mẹ con đi đâu, và con cứ khóc suốt. Bố không thể xoa dịu con. Bố hầu như còn không tìm đủ sức để cho con ăn nữa. Mẹ con yêu con vô cùng và mẹ con hẳn sẽ ghét điều đó lắm.” Ông xoa mặt trong lòng bàn tay. “Bố đã ngừng tới các buổi thử vai. Việc đó là bất khả thi. Diễn xuất cần một sự cởi mở mà bố không còn có nữa.” Các ngón tay ông đào vào tóc. “Bố không thể sống nổi qua nỗi đau kiểu ấy một lần nữa. Bố đã hứa với mình sẽ không yêu một người nào khác theo cách bố đã yêu mẹ con nữa.”

Ngực cô thất lại, nhức nhối. “Và bố đã giữ lời hứa ấy,” cô thì thầm.

Ông ngược lên nhìn cô, và cô thấy nước mắt ăm ắp trong mắt ông. “Không đâu. Bố đã không giữ lời hứa ấy, và hãy xem nó đã đưa chúng ta tới đâu.”

Cô mất một khoảnh khắc để hiểu. “Con sao? Bố yêu con như thế ư?”

Ông thốt ra một tiếng cười ảo não. “Sốc lắm, phải không?”

“Con... Nó thật khó tin.”

Ông gục đầu xuống và đưa giày gạt cái máy quay vỡ nát sang bên. “Bố đoán bố là một diễn viên giỏi hơn bố từng nghĩ.”

“Nhưng... vì sao chứ? Bố đã rất lạnh lùng. Rất...”

“Bởi vì bố phải bước tiếp,” ông nói một cách dữ dội. “Vì chúng ta. Bố không thể gục ngã lần nữa.”

“Suốt từng ấy năm ư? Mẹ đã chết cách đây rất lâu rồi.”

“Thái độ thờ ơ đã trở thành một thói quen. Một chốn an toàn để tồn tại.” Ông nhóm dậy khỏi ghế. Lần đầu tiên trong trí nhớ của cô, ông trông già hơn tuổi của mình. “Thỉnh thoảng con vô cùng giống mẹ con. Tiếng cười của con. Lòng tốt của con. Nhưng con thực tế hơn cô ấy, và không ngây thơ như thế.”

“Giống bố.”

“Cuối cùng thì, con là chính con, và đó là những gì bố yêu. Những gì bố luôn yêu.”

“Con chưa từng cảm thấy... được yêu thương lắm.”

“Bố biết, và bố đã không... không thể tìm ra cách để thay đổi điều ấy, nên bố đã cố bù đắp bằng cách tỏ ra cần trọng với sự nghiệp của con. Bố cần phải thuyết phục bản thân rằng bố đang làm hết sức mình vì con, nhưng suốt thời gian ấy bố vẫn biết nó chẳng hề đủ tốt. Còn lâu mới đủ tốt.”

Cảm giác xót xa tràn lên trong cô, cùng với nỗi buồn thương cho những gì cô đã bỏ lỡ, và sự tin chắc rằng mẹ cô, người phụ nữ mà ông đã miêu tả, hẳn sẽ ghét nhìn ông như thế này.

Ông nhạt kính lên. Xoa sống mũi. “Nhìn con sau khi Lance bỏ đi, nhìn cảnh con phải chịu đựng mà không thể an ủi con. Bố đã muốn giết cậu ta. Và rồi đến đám cưới của con với Bram. Bố không thể quên đi quá khứ, nhưng bố biết con yêu cậu ta, và bố cũng đang cố.”

Một lời phản đối dâng lên môi cô. Cô nuốt nó lại. “Bố, con hiểu con đã làm bố tổn thương khi nói rằng con cần quản lý sự nghiệp của riêng con, nhưng con chỉ... muốn bố là bố con.”

“Con đã làm rõ điều ấy rồi.” Ông ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô, vẻ mặt băn khoăn hơn là khó chịu. “Đây là rắc rối của bố. Bố biết cái thành phố này quá rõ. Có thể là do cái tôi của bố, cũng có thể là sự che chở quá mức, nhưng bố không tin có bất kỳ ai khác sẽ đặt lợi ích của con lên đầu.”

Một việc mà ông luôn làm, cô nhận ra, dù không phải lúc nào cô cũng đồng ý với kết quả. “Bố phải tin con,” cô nói dịu dàng. “Con sẽ hỏi xin ý kiến của bố, nhưng quyết định cuối cùng - dù đúng hay sai - sẽ là của con.”

Ông gật đầu chậm chậm, ngập ngừng. “Bố cho là đã đến lúc rồi.” Ông cúi xuống và nhặt thứ từng là máy quay của cô lên. “Xin lỗi về thứ này. Bố sẽ mua cho con một cái khác.”

“Không sao đâu. Con có cái dự phòng rồi.”

Im lặng rơi xuống giữa họ. Ngượng ngịu, nhưng họ vẫn tiếp tục.

“Georgie... bố không chắc lắm chuyện này xảy ra như thế nào, nhưng có vẻ như là...” Ông nghịch thân máy quay rỗng không. “Có một khả năng mong manh - rất mong manh - là bố có thể... có sự nghiệp của riêng mình để tập trung vào.”

Ông kể cho cô về chuyến thăm của Laura, chuyện bà kiên quyết nhận ông làm khách hàng, và những lớp diễn xuất mà ông vừa bắt đầu tham dự. Ông có vẻ vừa xấu hổ vừa hơi bối rối. “Bố đã quên mất bố yêu nó đến thế nào. Bố cảm thấy như cuối cùng mình cũng đang làm việc mà bố đáng lẽ nên làm từ bấy tới nay. Như thể bố đã... về nhà.”

“Con không biết phải nói gì. Thật tuyệt vời. Con kinh ngạc. Run rẩy.” Cô chạm vào tay ông. “Bố đã thật xuất thần trong đêm chúng ta đọc thoại *Ngôi nhà cây*, thế mà con lại chưa từng nói điều đó với bố. Con nghĩ bố

không phải người duy nhất chân chừ. Buổi thử vai của bố là khi nào? Kể thêm cho con đi bố.”

Ông kể, tóm tắt kịch bản và nhân vật, kể cho cô về buổi học đầu tiên của ông. Khi chứng kiến sự hào hứng của ông, cô cảm thấy như mình đang nhìn một người đàn ông vừa bắt đầu giải phóng bản thân khỏi một nhà tù cảm xúc.

Cuộc trò chuyện xoay sang Laura. “Con không thể trách cứ gì cô ấy vì ghét con.” Cảm giác có lỗi của Georgie lại nổi lên. “Có lẽ đáng ra con không nên làm điều ấy, nhưng con đã muốn một khởi đầu mới tinh, và con đã không tìm được một con đường nào khác.”

“Con sẽ khó lòng tin nổi chuyện này, nhưng Laura có vẻ ổn với chuyện con đã làm. Đừng bắt bố hiểu điều đó. Con đã làm tổn hại đến thu nhập của cô ấy, nhưng thay vì tỏ ra nhụt chí, cô ấy - bố không biết nữa - lại phấn khích - đầy năng lượng - bố không biết phải gọi nó là gì. Cô ấy là một phụ nữ khác thường, gan góc hơn nhiều những gì bố từng đánh giá về cô ấy. Cô ấy... thú vị.”

Georgie nhìn ông sắc lẹm. Ông nhồm dậy khỏi ghế. Một quăng im lặng ngưng ngập nữa lại rơi xuống. Ông chống tay lên một cây cột. “Từ đây chúng ta sẽ đi đâu, Georgie? Bố muốn làm người cha mà con mong đợi, nhưng có vẻ như đã hơi muộn màng rồi. Bố chẳng biết phải bắt đầu như thế nào.”

“Đừng nhìn con. Con vẫn còn đầy chấn thương cảm xúc từ tất cả những cú giáng của bố đấy.” Một khi đã là kẻ tự phụ, thì luôn là kẻ tự phụ, nhưng cô không thể nghĩ ra một điều gì khác để nói trừ rằng cô muốn ông ôm cô, chỉ cần vòng tay ông quanh người cô thôi. Cô khoanh tay trước ngực. “Trừ phi bố muốn khởi đầu với một cái ôm đặt dẹo.”

Trước sự ngạc nhiên của cô, mắt ông nhắm lại trong đau đớn. “Bố - không nghĩ bố nhớ cách nữa.”

Sự yếu đuối kiệt quệ của ông làm cô cảm động. “Có lẽ bố nên thử xem sao.”

“Ôi, Georgie...” Hai cánh tay ông dang rộng. Ông kéo cô áp vào ông và siết chặt cô đến mức xương sườn cô nhúc nhối. “Bố yêu con vô cùng.” Ông rúc đầu cô vào cằm ông và bắt đầu đu đưa cô như thể cô là một đứa bé. Nó thật vụng về, không dễ chịu, và thật tuyệt diệu.

Cô vùi vào cổ áo ông. Chuyện này không dễ dàng cho ông lẫn cho cô. Cô sẽ phải dẫn đường, nhưng giờ khi cô hiểu trái tim ông nằm ở đâu, cô không hề ngại tí nào.

Chương 22

Dinh thự bằng đá xám Eldridge đã làm nền cho một tá bộ phim và chương trình truyền hình, nhưng chưa một ai nhìn thấy cánh cổng của nó với hai lối vào mái vòm. Lối to và hoa mỹ hơn với mái vòm trắng tinh khôi ghi chữ NHÀ SCOFIELDS, dẫn vào lối đi chính. Một mái vòm màu xanh nhỏ hơn nằm bên cạnh được đánh dấu chỉ dành riêng cho người phục vụ.

Khách khứa cười đùa khi ra khỏi những chiếc limo, Bentley và Porche. Trong không khí tiệc tùng, những con người mặc váy đầm và áo tuxedo, comple trắng muốt và đồ Chanel, hếch mũi lên trời và hướng đến lối vào chính, nhưng Jack Patriot không phải đồ ngốc. Ngôi sao nhạc rock huyền thoại, mặc chiếc quần jean thoải mái nhất của mình cùng một chiếc áo lao động, đeo đôi găng tay làm vườn và giắt vài gói hạt giống ở thắt lưng, vui vẻ đi qua lối dành cho người phục vụ, vợ anh đi bên cạnh. Bộ váy quần gia màu đen đơn giản của April hẳn sẽ thật xấu xí nếu cô không sửa sang nó cho dịp này với thân váy bó vào người và cổ xẻ sâu. Một đôi chìa khóa hình xương người lắc lư từ một dây lụa đen nhỏ rúc trong khe ngực cô, và cô đã buộc mái tóc vàng dài của mình thành một búi nhỏ mềm mại và cực kỳ gợi cảm.

Rory Keene, trong một bộ trang phục kiểu hầu gái pháp giản dị nhất, gia nhập cùng Jack và April ở lối vào dành cho người phục vụ cùng bạn hẹn của Rory cho buổi tối hôm nay, một thương gia thanh lịch mặc đồng phục quần gia. Anh ta là bạn hẹn thường thấy của Rory đến những sự kiện đặc biệt, một người bạn chứ không phải người tình.

Cha mẹ Meg dùng lối vào chính. Diễn viên - nhà soạn kịch Jake Koranda mặc một bộ vest trắng cho tiệc ngoài trời tôn lên bộ da ngăm đen của ông, và vợ ông, Fleur Savagar Koranda lộng lẩy, khoác lên người bộ váy sa mỏng in hoa tha thướt. Meg, người mặc như cô bạn thân nổi loạn của Scooter, Zoey, chọn đi qua lối vào dành cho người giúp việc với bạn hẹn tối nay của cô, một nhạc sĩ vô công rồi nghề trông giống hệt John Lennon ở khoảng năm 1970.

Chaz đứng bên rìa phòng khiêu vũ, tự hỏi sao cô lại để Georgie chọn trang phục cho mình. Giờ cô ở đây, mặc như một *thiên thần* chết tiệt, trong một bộ cánh bạc lấp lánh cùng một *vòng thiên thần* gắn vào một đôi cánh màu vàng cam to đùng. Cảm hứng đến từ tập mười ba, “Skip có một giấc mơ”. Khi Chaz la rầy với Georgie về bộ trang phục, Georgie thậm chí còn trao cô một nụ cười kỳ quái và nói Chaz là một thiên thần trá hình. Điều đó có nghĩa là thế quái nào chứ?

Cô đáng lẽ phải đang giúp Poopy^[14] Nhà Tổ Chức Tiệc bảo đảm tất cả mọi thứ đều chạy trơn tru, nhưng cô hầu như chỉ biết há hốc mồm trước tất cả các ngôi sao vừa xuất hiện. Theo lời Poopy, đây là bữa tiệc quan trọng nhất mùa hè năm nay, và một đám ngôi sao mà thậm chí cả Bram và Georgie đều không biết đã nài nỉ xin thiệp mời. Georgie cứ nói đi nói lại với Poopy rằng, “Không nhà thiết kế túi nhé,” một điều mà Chaz không hiểu nổi cho tới khi Georgie giải thích, và rồi Chaz cũng phải tán thành.

Các thanh nẹp gỗ màu hồ đào bóng loáng và trần nhà ốp gỗ của phòng khiêu vũ sáng rực lên dưới ánh sáng của đèn chùm pha lê. Vải phủ bóng kẻ sọc màu tím oải hương lẫn xanh dương phủ trên khăn trải bàn tròn màu vàng sữa trứng. Hoa cẩm tú cầu tròn màu xanh dương lấy cảm hứng từ cảnh giới thiệu đầu bộ phim được dùng làm hoa trang trí giữa bàn, những bó hoa tràn qua những ấm trà màu vàng sáng. Một mô hình dinh thự Scofield bằng đường bánh đặt ở mỗi bộ dao nĩa, cùng với một khung bạc lồng một thực đơn chạm trổ in cả gia huy nhà Scofield và một dấu móng

chân nhỏ của Butterscotch, chú mèo của Scooter. Bốn màn hình ti vi lớn dựng quanh phòng im ắng chiếu các tập của bộ phim.

Chaz thấy Aaron đang tiến đến chỗ cô với một cô nàng tóc nâu dễ thương, nhưng trông hơi một sách, chỉ có thể là Becky. Aaron hẳn đã không có gan mời cô ấy đi chơi nếu Chaz không giục anh. Nhờ Chaz, trông anh chưa bao giờ tuyệt hơn. “Tất cả những gì anh phải làm là mặc một bộ đồ thật đẹp,” cô nói khi dụ anh đến với cung cách luật sư của nhà Scofield. “Một bộ vừa người. Và hãy để Georgie trả cho nó.” Một điểm nữa về Georgie. Cô ấy không hề ky bo. Cô ấy thậm chí còn đưa Aaron tới thợ may của bố mình.

Với mái tóc cắt tử tế, kính áp tròng, cơ thể đang ngày một gầy đi, và quần áo tử tế thay vì những chiếc áo phong quái gở in đầy cảnh video game vớ vẩn, anh trông như một người khác.

“Chaz, đây là Becky.”

Becky hơi tròn trịa, với mái tóc đen bóng, khuôn mặt tròn, và có một nụ cười e thẹn, thân thiện. Chaz thích cách cô ấy vô cùng cố gắng không nhìn chằm chằm vào tất cả những người nổi tiếng trong đám đông. “Xin chào, Chaz. Tôi rất thích trang phục của em.”

“Nó khá khập khiễng. Nhưng cảm ơn.”

“Becky làm việc ở bộ phận nhân sự của một công ty y tế,” Aaron nói, như thể Chaz không biết điều đó, cũng như cô biết cha mẹ Becky đến từ Việt Nam, nhưng Becky sinh ra ở Long Beach.

Cô nhìn chiếc áo sơ mi trắng cổ chữ V, váy ngắn đen, quần tất tối màu, và đôi giày cao gót đen mười phân của Becky. “Cô là một tài xế tuyệt vời.”

“Aaron đã gợi ý đấy.”

Thực ra thì, Chaz là người đã gợi ý Aaron để Becky đến với tư cách Lulu, người lái xe gọi cảm của luật sư nhà Scofield. Cô đoán rằng Becky sẽ cực kỳ lo lắng về tối nay, và mặc thứ gì đó giản đơn sẽ bớt hộ cô ấy một thứ phải lo lắng.

“Thực ra thì đó là ý của Chaz đây,” Aaron nói, dù cho Chaz hẳn cũng sẽ không trách móc gì nếu anh giả vờ đó là ý mình.

“Cảm ơn,” Becky nói. “Sự thật là tôi hơi lo lắng về tối nay.”

“Buổi hẹn đầu tiên khá tuyệt vời, phải không?”

“Tuyệt lắm. Tôi vẫn không thể tin Aaron đã mời tôi.” Becky ngược lên nhìn anh và trao cho anh nụ cười tươi tắn như thể anh nóng bỏng mê hồn, mà sự thật đâu phải thế, dù cho anh trông đẹp hơn nhiều hồi trước. Khi Aaron mỉm cười đáp lại cô nàng theo cùng cách đó, Chaz cảm thấy một tia ghen tị. Không phải vì cô muốn Aaron làm bạn trai, mà vì cô đã quen với việc chăm sóc anh. Cô cũng thích nói chuyện với anh nữa. Cô thậm chí còn kể hết cho anh những chuyện đã xảy ra với cô. Nhưng nếu anh và Becky nghiêm túc, có thể rồi đây anh sẽ chỉ muốn nói chuyện cùng cô ấy. Có lẽ Chaz còn cảm thấy hơi ghen tị vì cô muốn có một anh chàng tử tế thật sự, thật sự, thật sự, một người không phải kẻ đê tiện, một người nhìn cô theo cái cách Aaron đang nhìn Becky. Không phải bây giờ, mà là một ngày nào đó.

“Đó là Sasha Holiday,” Aaron nói, chỉ về một người phụ nữ cao, gầy với mái tóc đen dài. Kính nửa gọng treo lơ lửng trên một sợi dây xích nằm trên thân chiếc váy đen sành điệu của cô ta. Cô ta trông y như thư ký xã hội của bà Scofield, chỉ có điều gọi cảm hơn nhiều. “Sasha là một trong những người bạn thân của Georgie,” Aaron bảo Becky.

“Em nhận ra cô ấy từ những bức ảnh quảng cáo của công ty Holiday Ăn Uống Khỏe Mạnh,” Becky nói. “Cô ấy thật lộng lẫy. Và còn mảnh mai hơn trong ảnh nữa.”

Chaz nghĩ cô ta trông quá gầy và có nét căng thẳng quanh mắt, nhưng cô không nói gì.

Cô và Aaron cùng Becky đứng đó, cố không nhìn chăm chăm vào những ngôi sao đang dần xuất hiện - Jake Koranda và Jack Patriot, tất cả dàn diễn viên từ phim *Skip và Scooter*, cộng thêm hàng loạt bạn diễn của Georgie từ các bộ phim của cô. Meg vẫy Chaz từ bên kia phòng, và Chaz vẫy lại. Bạn hẹn của Meg trông như một tên thảm hại, và Chaz nghĩ cô ấy có thể kiếm được người tốt hơn thế rất nhiều. Về mặt của cha Meg cho thấy ông cũng nghĩ vậy.

Chaz ngạc nhiên khi thấy xuất hiện Laura Moody, đại diện cũ của Georgie, nhưng cũng không ngạc nhiên bằng Poopy, người trông như thể sắp bị đau tim đến nơi. Laura đã được mời trước khi Georgie sa thải bà, và không ai mong bà ấy lại xuất hiện.

“Chị York hay anh Shepard đâu?” Becky thì thầm với Aaron.

Thật kỳ cục khi nghe ai đó gọi họ như thế. Aaron liếc đồng hồ. “Họ sắp có một màn bước vào hoành tráng. Ý của Poopy.” Anh đỏ bừng mặt. “Ý anh là *Poppy*.” Anh cau mày với Chaz. “Đừng cười nữa. Em trẻ con quá đấy... và không chuyên nghiệp nữa.” Nhưng rồi anh bật cười và giải thích cho Becky rằng nhà tổ chức tiệc này rất ư là hách dịch, và cả anh lẫn Chaz về cơ bản đều ghét cô ta.

Khi họ thử đồ khai vị, Rory Keene đi tới nói chuyện với họ, một điều thật tuyệt, bởi vì điều đó khiến tất cả mọi người trong phòng nghĩ rằng họ là VIP. Laura cũng đi tới. Bà cư xử như thể bà không hề thấy xấu hổ vì ở đây, dù tất cả mọi người đều biết Georgie đã sa thải bà và thậm chí có vẻ như bà còn không có bạn hẹn.

Poopy và các bồi bàn dẫn tất cả khách khứa về hướng đại sảnh để chuẩn bị cho sự xuất hiện của cô dâu chú rể. Chaz bắt đầu trở lên lo lắng. Georgie đã quen ở trên sân khấu, nhưng tối nay thì khác, và Chaz không

muốn cô ấy bị vấp chân hay làm gì đó đáng xấu hổ tương tự trước tất cả những người này. Nhạc công bắt đầu chơi một khúc dạo đầu của Mozart hay ai đó. Bram vào sảnh từ một cánh cửa ở tầng một. Đây là lần đầu tiên Chaz từng thấy anh mặc bộ tuxedo, nhưng anh biểu hiện như thể ngày nào anh cũng mặc thứ đó - như James Bond, hay George Clooney, hay Patrick Dempsey, nhưng với mái tóc sáng hơn. Anh trông thật giàu có và nổi tiếng, và Chaz cảm thấy trào dâng niềm tự hào vì cô là người đã chăm sóc cho anh.

Anh đi tới chân cầu thang lộng lẫ và ngược lên. Âm nhạc vút cao. Và rồi Georgie xuất hiện, và Chaz cảm thấy cùng đợt sóng tự hào ấy. Georgie rực sáng và hồng hào chứ không còn có vẻ chết đói và mắt trũng sâu. Chaz đã đảm bảo cho điều ấy. Cô liếc nhìn Bram và thấy rằng anh cũng nghĩ cô ấy thật xinh đẹp.

Georgie đã khẳng khẳng là họ sẽ tới bữa tiệc riêng rẽ, thế nên Bram đang nhìn thấy cô lần đầu tiên. Anh đã hơi nghĩ là cô sẽ xuất hiện trong bộ cánh chồn hôi của Scooter, như cô đã dọa. Anh đáng ra phải thông minh hơn.

Georgie trông như thể cô vừa trần truồng chạy qua một chùm đèn pha lê. Bộ váy tạo thành một cột băng rực rỡ mỏng manh ôm gọn một cách xinh đẹp vào cơ thể cao ráo thanh thoát của cô cho tới khi nó chạm đến đầu gối cô, nơi nó nhẹ nhàng bung xuống sàn. Một móc ren pha lê xinh xắn thắt vào một bên vai, để tron bên còn lại, và một dải ren tinh tế cắt một đường chéo ngang cơ thể cô - trao tặng thấp thoáng chút da thịt.

Đây là những gì khán giả đã chờ đợi tám mùa phim để được xem - viễn cảnh mà họ đã không thể thấy bởi hành vi phá hoại của anh - Scooter Brown biến đổi từ một đứa trẻ mồ côi không nhà cửa thành một phụ nữ

thanh lịch với một tâm hồn hào phóng và sự cởi mở sống động mà không một Scofield nào có thể sở hữu. Anh thấy chán động. Anh có thể đùa giỡn với Scooter, nhưng tạo vật thông minh, tinh tế này mang lại cảm giác gần như... nguy hiểm.

Tóc cô hoàn hảo. Những lọn sẫm màu mềm mại được ghim lại phía sau, với vài sợi thả ra tự do uốn quanh mặt cô theo một kiểu đánh rối đầy phong cách. Dù Georgie luôn khẳng định rằng cô dựa dẫm hết vào April, cô vẫn có một cảm quan mạnh mẽ thứ gì là tốt cho cô, và cô đã không hề phạm phải sai lầm là để một ai đó đến gần làn da trắng tự nhiên của cô với một cây cọ nhuộm màu da rám nắng. Cô cũng không trang hoàng cho mình quá nhiều trang sức. Một đôi khuyên tai kim cương hình chùy đài lộng lẫy lấp lư nơi tai cô, nhưng cô đã để trần cổ mảnh mai để nó tự mình lên tiếng.

Paul đứng bên cô, tay cô đặt nhẹ trên ống tay áo tuxedo của ông. Để bố cô tháp tùng cô xuống cầu thang vốn không phải một phần kế hoạch, và biểu hiện trên mặt họ khi họ mỉm cười với nhau làm anh bối rối. Anh biết dạo gần đây Paul hay ở bên cô, nhưng Bram làm việc nhiều đến mức anh không hề biết điều gì đã xảy ra khiến quan hệ của họ được cải thiện.

Paul và Georgie bắt đầu đi xuống cầu thang. Bram không thể rời mắt khỏi cô. Cô không được xem là xinh đẹp theo tiêu chuẩn Hollywood, nhưng vấn đề nằm ở chỗ tiêu chuẩn, chứ không phải ở cô. Cô là một thứ gì đó thú vị hơn nhiều so với những vẻ đẹp phẫu thuật thẩm mỹ ở California với những bơm Botox, hút mỡ, môi trề, Silicon nặng trĩu.

Khi cô dừng lại ở giữa cầu thang, anh chợt nhận ra rằng đáng lẽ mình phải đi lên đón cô từ này. Nhưng cô đã quen việc anh quên phân cảnh của mình, và cô không phải đợi lâu. Anh nhấc chân bước lên các bậc thang, dừng lại dưới cô ba bậc. Anh quay một phần tư người về phía đám đông và đưa tay ra, lòng bàn tay lật ngửa. Cổ lỗ sĩ, nhưng cô xứng đáng nhận được bức tranh lãng mạn nhất có thể. Paul hôn lên má Georgie, gật đầu với Bram, rồi nhường sân khấu cho cô dâu và chú rể. Tay Georgie ấm áp trượt vào tay

anh. Khách khứa nổ pháo tay râm ran khi cô đi xuống ba bậc thang đến bên anh.

Họ đối diện với một phòng vũ hội đầy ắp những nụ cười và lời chúc mừng tốt lành, mặc dù rõ ràng là phân nửa số khách đang đặt cược xem cuộc hôn nhân sẽ kéo dài bao lâu. Georgie ngược lên nhìn anh, mắt cô thật âu yếm. Anh nâng các ngón tay cô lên môi và dịu dàng hôn chúng. Anh có thể đóng vai Bạch Mã Hoàng Tử cũng giỏi không thua gì tên Lance Thảm Hại vậy.

Nhưng anh phải rất vất vả mới tỏ ra hoài nghi được. Tối nay có thể chẳng là gì hơn một câu chuyện cổ tích khác của Hollywood, nhưng ảo ảnh này mang lại cảm giác rất thực.

Georgie muốn nó là thực. Đêm nay. Bộ váy rực rỡ đầy ma thuật. Bọn bè bao bọc xung quanh, và vẻ dịu dàng trên khuôn mặt bố cô. Chỉ có người đàn ông đang đứng bên cạnh cô là một sự sai lầm. Nhưng anh cũng không mang lại cảm giác sai lầm như đáng lẽ nên thế. Họ hòa mình cùng khách khứa, những người ăn vận đủ loại từ quần jean và váy tennis cho tới đồ vest và đồng phục học sinh. Trev và Sasha đã tình nguyện phát biểu nâng cốc chúc mừng, nhưng sau khi mọi người yên chỗ, Paul bất ngờ đứng dậy và nâng cốc. “Tối nay chúng ta chúc mừng sự cam kết mà hai con người tuyệt vời này dành cho nhau.” Ông nhìn Georgie. “Một trong hai người ấy... Tôi yêu vô cùng.” Giọng ông vỡ ra, và mắt Georgie ngập nước. Paul hắng giọng. “Người còn lại... đang lớn dần lên trong tôi.”

Tất cả mọi người đều bật cười, kể cả Bram. Tuần vừa rồi ở cùng bố cô thật lạ lẫm và tuyệt diệu. Biết rõ ông yêu cô đến thế nào - ông yêu mẹ cô bao nhiêu - có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Nhưng khi Paul bắt đầu bày tỏ hy vọng về tương lai của cô dâu chú rể, Georgie phải cố gắng lắm mới giữ

được một nụ cười trên khuôn mặt. Kể cho bố cô sự thật thay vì che giấu lỗi lầm do sợ làm ông thất vọng là bước tiếp theo trong hành trình trở thành người phụ nữ độc lập của cô.

Paul đã đợi tới sáng nay mới bảo cô là ông đã mời đại diện cũ của cô làm bạn hẹn. Cô mừng là ông đã nghĩ đến điều ấy, bất kể việc chào đón Laura có ngượng ngập bao nhiêu. “Đó là một việc tử tế để làm cho cô ấy,” ông đã nói. “Theo cách này tất cả mọi người có thể thấy rằng con vẫn xem cô ấy là một người thân cận của con.”

Georgie đã cố tìm một câu đùa cho chuyện này. “Đó cũng là con đường hoàn hảo để bắt đầu cho mọi người biết rằng bố đang quay lại nghiệp diễn, và Laura đang đại diện cho bố.”

Mặt ông thụng xuống. “Georgie, đó không phải là lý do...”

“Con biết không phải,” cô nói vội. “Con vốn không có ý ấy.” Họ đang tìm đường cho một mối quan hệ mới, với cả hai bọn họ đều cố gắng tìm chỗ đứng chân. Cô đã chọc vào sườn ông để làm ông cười.

Những câu nâng cốc chúc mừng khác nối tiếp - sự vồn vã của Trev, sự ấm áp của Sasha, cả hai người họ đều hài hước. Khi bữa ăn bắt đầu, cô và Bram liên tục phải dừng lại vì các vị khách cứ gõ vào ly nước yêu cầu họ hôn nhau. Những nụ hôn công khai của họ không còn cảm giác giả tạo nữa. Cô chưa từng biết một người đàn ông nào thích hôn nhiều như Bram Shepard, hay có ai lại hôn giỏi như vậy. Cô chưa từng biết một người đàn ông nào khiến cô muốn hôn hơn.

Ở bàn kế bên, Laura nghịch miếng tôm hùm và lén lút đẩy quai áo con của mình lên. Tối nay bà đã định mặc một bộ váy ngắn dành cho tiệc ngoài trời, như rất nhiều các vị khách nữ khác, nhưng đến phút cuối, bà đã

đôi ý. Đây là một buổi gặp vì công việc, và bà không thể chịu nổi cảnh cứ phải kéo kéo giật giật cái thân áo mà chắc chắn sẽ để lộ khe ngực quá sâu hoặc không ngừng lo lắng đến đôi cánh tay trần không rám rắng như đáng ra phải thế. Thay vào đó, bà đã chọn một bộ vest màu be đơn giản, một chiếc áo cổ rủ và trang sức ngọc trai - gần giống kiểu đồ mà bà Scofield từng mặc. Ngoài rắc rối thường trực với quai áo con, bà đã làm khá tốt việc giữ cho mình kín chu.

Lời mời của Paul đúng là một cú sốc. Bà đã gọi để báo tin ông bị loại trong buổi thử vai đầu tiên, nhưng đại diện tuyển vai muốn gặp ông cho một vai khác. Đúng lúc bà thao thao bài diễn văn uốn-nấn-cái-tôi tiêu chuẩn của bà, ông cắt ngang. “Tôi không hợp với vai đó, nhưng buổi thử vai là một việc hữu ích.” Và rồi ông đã mời bà tới bữa tiệc.

Bà có là đồ ngọc mới từ chối. Được thấy ở đây tối nay sẽ giúp trả lại chút hào quang cho danh tiếng nghề nghiệp của bà, như Paul biết rất rõ. Nhưng bà không thể ngừng tỏ ra cảnh giác. Tính cách băng giá của Paul luôn là thuốc giải hoàn hảo cho vẻ ngoài đẹp trai và những tài sản nam tính khác của ông, nhưng sự yếu đuối mới xuất hiện gần đây của ông khiến bà lại thấy ông lôi cuốn một cách đáng ngại.

Không may thay, bà hiểu rõ mối nguy hiểm từ những giấc mộng bạch mã hoàng tử của phái nữ. Bà rất rõ ràng về những gì bà muốn cho cuộc đời mình, và bà sẽ không làm loạn nó lên chỉ vì Paul York thú vị và phức tạp hơn bà từng hình dung. Vậy nếu thỉnh thoảng bà thấy cô đơn thì sao? Những ngày bà để một người đàn ông làm bà xao lãng khỏi mục tiêu thực sự của bà đã ở xa tít phía sau rồi. Paul là một khách hàng, và được nhìn thấy ở bữa tiệc này là một việc có lợi.

Ông đã rất ân cần trong suốt cả tối, một quý ông hoàn hảo, nhưng bà quá lo lắng nên không ăn được nhiều. Trong khi những người khác ở bàn tham dự vào những cuộc trò chuyện riêng tư, bà xích lại gần ông hơn. “Cảm ơn vì mời tôi. Tôi nợ anh.”

“Cô phải thú nhận tôi nay không có cảm giác ngượng nghịu như cô vốn nghĩ.”

“Chỉ vì con gái anh rất tử tế mà thôi.”

“Đừng biện hộ cho nó nữa. Nó đã sa thải cô đấy.”

“Cô ấy cần sa thải tôi. Và hai người đã không thể ngừng mỉm cười với nhau suốt cả tối, nên đừng vờ đóng vai kẻ gai góc nữa đi.”

“Chúng tôi đã nói chuyện. Chỉ thế thôi.” Ông chỉ vào khoe miệng ông, ra dấu rằng bà có gì đó trên mặt. Xấu hổ, bà giật lấy khăn ăn, nhưng bà không tìm được đúng chỗ, và đến cuối ông lại chấm cho bà bằng khăn ăn của chính ông.

Bà cầm lấy ly nước khi ông làm xong. “Đó hẳn là một cuộc nói chuyện tuyệt vời lắm nhỉ.”

“Đúng vậy. Nhớ nhắc tôi kể cho cô về nó vào lần tới tôi say xỉn nhé.”

“Tôi không thể tưởng tượng nổi có lúc anh say xỉn. Anh quá kỳ luật.”

“Được biết là nó đã từng xảy ra đấy.”

“Khi nào?”

Bà nghĩ ông sẽ gạt chuyện đó đi, nhưng không. “Khi vợ tôi mất. Mọi đêm sau khi Georgie ngủ.”

Đây là một Paul York mà bà chỉ mới bắt đầu biết. Bà nhìn ông một lúc lâu. “Vợ anh như thế nào vậy? Anh không phải trả lời nếu không muốn.”

Ông đặt đĩa xuống. “Cô ấy rất tuyệt vời. Thông minh. Hải hước. Ngọt ngào. Tôi không xứng đáng với cô ấy.”

“Cô ấy hẳn phải nghĩ khác, nếu không thì cô ấy đã không cưới anh.”

Trông ông hơi sững sờ, như thể ông đã quá quen với việc xem mình như một công dân hạng hai trong cuộc hôn nhân của mình đến nỗi ông không thể nhận thức nó theo một cách nào khác. “Cô ấy chưa đầy hai mươi tuổi khi chết,” ông nói. “Một đứa trẻ.”

Bà lăn dây ngọc trai giữa các ngón tay. “Và anh vẫn yêu cô ấy.”

“Không phải theo nghĩa cô nói.” Ông nghịch hình mô phỏng dinh thự Scofield bằng đường bánh đặt trên khay. “Tôi nghĩ con người hai mươi tuổi trong tôi vẫn luôn yêu cô ấy, nhưng chuyện đó cách đây lâu lắm rồi. Cô ấy sống rất mơ mộng. Tôi có khả năng tìm thấy chìa khóa ô tô trong tủ lạnh không thua gì khả năng tìm thấy trong ví của cô ấy. Cô ấy không hề quan tâm đến vẻ ngoài của mình. Điều đó khiến tôi phát điên. Cô ấy luôn làm mất khuy áo hay xé rách thứ gì đó...”

Gai ốc trườn khắp sống lưng bà. “Khó lòng tưởng tượng ra anh ở cùng một người như thế. Những phụ nữ anh hẹn hò đều rất thanh lịch.”

Ông nhún vai. “Đời rất hỗn loạn. Tôi tìm kiếm trật tự bất cứ nơi nào có thể.”

Bà gấp khăn ăn trên lòng. “Nhưng anh không hề yêu ai trong số họ.”

“Sao cô biết? Biết đâu tôi đã yêu mà bị từ chối.”

“Khó có khả năng lắm. Anh là giải thưởng lớn trong trò cá cược của các bà vợ ly hôn. Ổn định, thông minh và đẹp trai.”

“Tôi đã quá bận rộn quản lý sự nghiệp của Georgie để có thể tái hôn.”

Bà nghe thấy sự tự trách của ông. “Anh đã nuôi dạy cô ấy rất tốt trong nhiều năm,” bà nói. “Tôi đã nghe kể nhiều chuyện. Khi còn bé, Georgie không thể kháng cự lại một chiếc micro hay một đôi giày mila. Ngừng ngay việc tra tấn mình về chuyện đó đi.”

“Con bé rất thích được biểu diễn. Nó sẽ trèo lên bàn để nhảy nếu tôi không nhìn.” Nét mặt ông lại phủ đầy mây mù. “Nhưng dẫu vậy, lẽ ra tôi không nên thúc ép con bé nhiều quá thế. Mẹ con bé hẳn sẽ ghét điều đó.”

“Này, thật dễ chỉ trích khi ta đứng ngoài rìa thiên đàng quan sát ai đó làm việc nuôi dạy nặng nhọc.”

Bà đã dám cả gan coi nhẹ cô vợ thánh thần của ông, và nét mặt ông trở nên cứng đờ và lạnh lẽo. Ngày xưa, bà hẳn đã làm mọi cách để xoa dịu chuyện này, nhưng giờ bà không còn cảm thấy thôi thúc ấy nữa, dù cho nét cau có của ông ngày càng trầm trọng hơn. Thay vào đó, bà cúi lại gần và thì thầm, “Vượt qua nó đi.”

Ông ngẩng phắt đầu dậy, và ánh mắt chòng chọc của ông biến mất ông thành viên đạn.

Bà nhìn thẳng vào mắt ông. “Đến lúc rồi.”

Rút lui là vũ khí Paul thường lựa chọn, và bà đợi ông quay đi, nhưng không. Băng giá tan chảy khỏi mắt ông. “Thú vị thật. Georgie cũng đã nói điều tương tự.”

Ông nhặt lại chiếc khăn ăn mà Laura đã làm rơi và trao cho bà một ánh mắt dài làm tan chảy tận xương bà.

Chương 23

Đầu tiên Chaz chú ý đến người bồi bàn bởi vì trông anh ta rất dễ thương và không giống diễn viên. Quá lùn, nhưng có cơ thể đẹp và mái tóc đầu đinh sẫm màu. Khi chuyển các khay đựng đồ khai vị, anh ta cứ liếc ngang liếc dọc nhìn tất cả mọi người, hơi vụng trộm, nhưng cô cũng đang làm y si vậy, nên cô không nghĩ ngợi nhiều về chuyện đó. Rồi cô chú ý thấy cái kiểu cách kỳ quặc mà anh ta liên tục quay người.

Khi rốt cuộc cũng phát hiện ra anh ta đang làm gì, cô cáu điên. Cô đợi tới khi bữa ăn gần xong mới xin cáo lỗi và lên vào hành lang phục vụ, nơi cô thấy anh ta đang xếp đĩa lên một giỏ kim loại. Khi cô đi tới bên anh ta, anh ta nhìn cái vòng thiên thần của cô với một nụ cười toe toét vênh vang. “Này, thiên thần. Tôi có thể làm gì cho cô?”

Cô liếc nhìn bảng tên của anh ta. “Anh có thể đưa máy quay của anh ra đây, Marcus ạ.”

Vẻ vênh váo của anh ta biến mất. “Tôi không biết cô đang nói về điều gì.”

“Anh có một cái máy quay trộm.”

“Cô điên rồi.”

Cô cố nhớ lại nơi các phóng viên điều tra trên phim giấu máy quay của họ.

“Tôi biết cô là ai,” người phục vụ nói. “Cô làm việc cho Bram và Georgie. Họ trả cô bao nhiêu?”

“Nhiều hơn những gì anh sẽ nhận được.” Marcus không cao, nhưng anh ta trông có vẻ như có tập thể hình, và cô chợt nhận ra một cách muộn màng là có lẽ mình nên đi tìm ai đó từ bộ phận bảo vệ đến xử lý chuyện này. Nhưng có nhiều người ở quanh, và có vẻ giữ cho mọi chuyện im ắng thì tốt hơn. “Anh có thể đưa tôi máy quay của anh, Marcus, nếu không tôi sẽ phải bảo ai đó lấy nó khỏi người anh.”

Giọng cô hẳn phải rất nghiêm túc bởi vì anh ta trông hơi bất an. Sự thật rằng cô thể uy hiếp anh ta, dù chỉ tí chút, khiến cô cảm thấy thật tuyệt.

“Chuyện đó chẳng ảnh hưởng gì đến cô hết,” anh ta nói.

“Anh chỉ đang cố kiếm sống. Phải, tôi hiểu. Và khi anh đưa nó cho tôi xong, tôi sẽ quên hết về nó.”

“Đừng có xấu tính như thế.”

Cô di chuyển thật nhanh, với lấy chiếc khuy đầu tiên trên áo vest của anh ta, chiếc khuy không hoàn toàn đồng bộ với những chiếc khác. Chiếc khuy rơi vào tay cô, và khi giật nó ra, cô thấy điện trở từ một mẫu dây cáp mỏng.

“Này!”

Giật mạnh một cái, cô kéo tung nó ra. “Không cho phép máy quay. Anh không nhận được yêu cầu đó à?”

“Cô quan tâm gì nào? Cô có biết các đại lý ảnh sẽ trả bao nhiêu cho thứ vớ vẩn như thế này không?”

“Không đủ.”

Anh ta đỏ bừng mặt, nhưng anh ta không thể vật lộn giành lại máy quay từ tay cô mà không bị ai nhìn thấy. Cô bắt đầu bước đi nhưng rồi anh ta đi theo sau cô. “Cô có thể bán câu chuyện của mình, cô biết đấy. Về

chuyện làm việc cho họ. Tôi cá ít nhất cô có thể lấy một trăm nghìn đô. Đưa trả máy quay lại cho tôi đi, rồi tôi sẽ liên hệ cho cô với cậu bạn của tôi. Cậu ta sẽ xử lý hết mọi chuyện hộ cô.”

Một trăm nghìn đô la...

“Cô thậm chí cũng sẽ không phải nói bất kỳ điều gì xấu xa về họ hết...”

Cô không trả lời. Cô chỉ bỏ đi.

Một trăm nghìn đô la...

Một bộ phim vui nhộn dàn dựng từ những cảnh quay của *Skip và Scooter* được chiếu sau bữa ăn. Không lâu trước lễ cắt bánh, Dirk Duke xuất hiện với một chiếc micro. Anh ta là DJ nổi tiếng nhất thành phố - tên thật là Adam Levenstein - và Poppy đã thuê anh ta để mở nhạc cho màn khiêu vũ phải nửa tiếng nữa mới bắt đầu. Dirk thấp bé, có quả đầu hình viên đạn, cổ xăm trổ, và tấm bằng Ivy League mà anh ta cố hết sức để che giấu. Tối nay anh ta mặc một bộ tuxedo rộng thùng thình thay vì chiếc quần jean thường thấy. “Yo, mọi người ơi! Đây là một bữa tiệc tuyệt vời! Hãy vỗ tay vì Georgie và Bram nào!”

Các khán giả vỗ tay vì tinh thần trách nhiệm.

“Tất cả các fan của *Skip và Scooter* ơi. Nhìn thấy Bram và Georgie kết hôn thật là tuyệt, phải không nào?”

Tiếng vỗ tay và vài ba tiếng huýt sáo, một trong số đó từ Meg.

“Chúng ta ở đây để chúc mừng một lễ cưới đã diễn ra từ hai tháng trước. Một lễ cưới mà không ai trong chúng ta đủ quan trọng để được mời tới.”

Tiếng cười.

“Và tối nay... chúng ta sẽ làm đôi điều với chuyện đó...”

Bốn người bồi bàn xuất hiện mang theo một cỗ vòm đám cưới quần vải tuyền trắng tô điểm thêm hoa tú cầu màu xanh dương. Poppy đi theo sau với một chiếc váy đen dài tới tận gót chân, khuôn mặt tự mãn đầy chờ mong.

Georgie huých khuỷu tay vào Bram. “Tôi nghĩ Poppy vừa vén màn bí mật của cô ta rồi đấy. Cái bí mật mà anh đã bảo cô ta cứ tiến hành đi ấy.”

Bram nhăn nhó. “Em đáng lẽ phải đập vào đầu tôi chứ. Tôi không thích chuyện này.”

Georgie thậm chí càng ít thích nó hơn khi cô nhìn những người bồi bàn đặt cỗ vòm ở trước phòng khiêu vũ. Bram lầm rầm chửi thề. “Người phụ nữ đó chính thức bị sa thải.”

“Với tư cách mục sư đã được phong chức trong nhà thờ Cuộc Sống” - Dirk dừng lại để tăng hiệu quả ấn tượng - “tôi lấy làm vinh dự được” - thêm một khoảng ngừng - “mời cô dâu và chú rể của chúng ta bước tới trước và” - cao giọng - “lặp lại lời thề của họ trước mặt tất cả chúng ta!”

Khách khứa ai nấy đều phản kích trước cảnh tượng này. Thậm chí cả bố cô. Đôi môi bặm phồng bóng loáng của Poppy nở ra một nụ cười chiến thắng. Một múi cơ giãn giật nơi quai hàm Bram. Poppy không có quyền đưa lên sân khấu một chuyện riêng tư đến mức này mà không hề hỏi ý kiến họ.

Bram nghiêng răng và nhồm dậy. “Đeo vẻ mặt vui vẻ của em vào đi.”

Georgie tự bảo mình chuyện này không quan trọng. Thêm một màn biểu diễn ở chốn công cộng nữa thì có là gì sau ngần ấy lần? Bộ váy pha lê của cô kêu sột soạt khi cô đứng dậy.

Dirk kéo dài giọng như một chủ trì chương trình trò chơi trên truyền hình. “Bố. Lên đây cùng họ đi. Ông Paul York, tất cả mọi người! Bram, chọn bạn thân nhất của anh đi!”

“Cậu ta chọn tôi.” Trev bật dậy, và các vị khách đều bật cười.

Georgie cảm giác như thể cô đang chết nghẹt.

“Georgie, phù dâu của cô sẽ là ai?”

Cô nhìn Sasha, nhìn Meg và April, và nghĩ cô thật may mắn biết bao khi có những người phụ nữ tuyệt vời ấy làm bạn thân của mình. Rồi cô nghiêng đầu, “Laura.”

Mặt Laura đầy vẻ choáng váng, và bà suýt vấp chân vào ghế khi đứng dậy.

Họ cùng đến dưới cổng vòm. Bố cô, Trev, Laura, và cặp cô dâu chú rể miễn cưỡng.

Dirk biết điều quay lưng lại với căn phòng để Bram và Georgie đối diện với khách khứa, rồi anh ta ôm tay quanh micro. “Mọi người sẵn sàng hết chưa?”

Cô và Bram nhìn nhau, và một khoảnh khắc giao tiếp hoàn hảo, không phải nói thành lời trao qua giữa họ. Anh nhướn một bên lông mày. Cô dùng mắt bảo anh chính xác những gì cô nghĩ. Anh mỉm cười, siết tay cô, và kéo micro khỏi tay Dirk.

“Một thầy tu, một học giả, và một mục sư đi vào một quán bar...” Tất cả mọi người cùng bật cười. Bram cười toe toét và đưa chiếc mic lại gần hơn. “Cảm ơn vì tất cả những lời chúc tốt đẹp của các bạn. Georgie và tôi trân trọng những lời ấy nhiều hơn những gì chúng tôi có thể nói.”

Phía bên ngoài, Poppy bắt đầu cắn môi dưới. Bài phát biểu của Bram không nằm trong chương trình của cô ta, và cô ta rõ ràng là không thích

những khách hàng phiền phức quấy nhiễu buổi tiệc của mình.

Bram thả tay Georgie và ra dấu về hướng cổng vòm. “Như các bạn có thể thấy, phần lễ này là một điều ngạc nhiên. Nhưng sự thật là, dù cả hai chúng tôi đều hiểu sức mê hoặc của việc được xem Skip và Scooter kết hôn, Georgie và tôi không phải những nhân vật ấy, thế nên chuyện này mang lại cảm giác không ổn lắm cho cả hai chúng tôi.”

Georgie luôn tay vào khuỷu tay anh và mỉm cười với những con người tử tế.

Anh bao lấy các ngón tay cô bằng tay anh. “Tôi thật muốn được nói vài điều ủy mị về Georgie ngay lúc này. Cô ấy tốt bụng biết bao. Ngọt ngào và hài hước. Cô ấy là người bạn tuyệt vời nhất của tôi như thế nào. Nhưng tôi không muốn làm cô ấy xấu hổ...”

“Không sao đâu.” Cô cúi người lại gần micro. “Hãy làm em xấu hổ đi.”

Anh bật cười, và cả đám đông cũng vậy. Họ trao nhau một nụ hôn nữa rồi tiếp bằng một ánh mắt yêu thương đắm đuối trong khi Bram lén sờ soạng cô và cô véo mũi anh. Và rồi, bất thành linh, đầu gối cô bắt đầu run rẩy. Run rẩy thực sự. Run rẩy như bị động đất. Nhưng cơn động đất này đang diễn ra bên trong cô.

Cô đã yêu anh.

Máu rút hết khỏi đầu cô. Cô tiếp thu sự thật kinh hoàng ấy. Bất kể tất cả những gì cô biết, cô đã yêu Bram Shepard, kẻ hư hỏng quá yêu quý bản thân, thích tự hủy diệt bản thân, đã cướp đi sự trinh trắng của cô, phá tan một bộ phim, và gần như phá hoại chính mình.

Bram rực sáng bên dưới những ngọn đèn chùm, vẻ đẹp rạng ngời và sự thanh nhã nam tính của anh được thiết kế riêng cho màn bạc. Cô hầu như không thở nổi. Đúng lúc cô rút cuộc cũng học được cách là chính mình, cô

lại hủy hoại bản thân bằng cách yêu một người đàn ông mà cô không thể tin tưởng, một người đàn ông cô đang trả tiền để ở bên cạnh mình. Mức độ đáng sợ của thảm họa ấy khiến cô choáng váng.

Anh kết thúc bài diễn văn, và người ta lăn bánh cưới ra, một kỳ quan nhiều tầng với ren làm bằng kem và hoa cắm tú cầu bằng kẹo nằm dưới một đôi búp bê Skip và Scooter mặc lễ phục cưới. Bram đút cho cô miếng đầu tiên, chỉ để một mẩu kem trên môi cô, để rồi sau đó anh hôn sạch. Cô bằng cách nào đó cũng xoay xở để đáp lại được ân huệ ấy. Chiếc bánh có vị đau tim.

Sau đó, April kéo cô sang bên để thay bộ cánh pha lê ma mị của cô sang một chiếc váy ngắn nhiều tầng màu xanh nhạt được thiết kế cầu kỳ mà họ đã chọn cho phần khiêu vũ. Georgie đi đến hết buổi đêm còn lại trong một chuỗi những cử động bất tận, nhảy nhót và cười đùa, hông cô chuyển động, tóc cô chọc vào má.

Cô nhảy với Bram, anh bảo với cô rằng cô trông thật xinh đẹp và anh nóng lòng chờ tới lúc được mang cô vào giường. Cô nhảy với Trev và các bạn gái của cô, với Jake Koranda, Aaron, và bố cô. Cô nhảy với các bạn diễn của mình và Jack Patriot. Cô thậm chí còn nhảy với Dirk Duke. Miễn là chân cô còn chuyển động, cô sẽ không phải nghĩ xem cô sẽ cứu bản thân mình bằng cách nào.

Bram hàm hàm nhìn cô khi họ đứng ở tiền sảnh nhà anh lúc hơn hai giờ sáng. Cà vạt đen của anh rơi lỏng ở cổ, cổ áo mở khuy. “Em có ý quái gì khi nói em sẽ ngủ ở nhà khách?”

Georgie vẫn hơi say, nhưng không say đến mức cô không biết chính xác việc mình phải làm. Cô muốn khóc hoặc la gào, nhưng sau này sẽ có vô khối thời gian cho cả hai việc đó. “Tôi phải biểu diễn thử cho anh vào chiều

thứ Ba, nhớ chưa? Ngủ với anh ba đêm trước đó sẽ trao cho tôi một lợi thế không công bằng với những nữ diễn viên khác.”

“Đó là thứ khập khiễng nhất tôi từng nghe đấy.”

Bằng cách nào đó cô đã xoay xở để triệu lên thói hỗn xược của Georgie cũ, cô nàng Georgie mà lại một lần nữa ngu ngốc rơi vào tình yêu. “Xin lỗi, Skipper. Tôi tin vào việc phải chơi công bằng. Nó sẽ đè nặng lên lương tâm tôi.”

“Phải gió cái lương tâm của em.” Anh đẩy cô vào tường ở chân cầu thang và bắt đầu hôn cô. Những nụ hôn xâm lược thật sâu với sự bướng bỉnh. Các ngón chân cô cong lại trong giày. Anh thò tay xuống dưới gấu chiếc váy nhiều tầng màu xanh nhỏ xinh của cô và gặm bầu ngực cô nơi nó cong lên trên mép váy. “Em làm tôi phát điên,” anh thầm thì bên làn da ướt đầm của cô.

Cô đồ ỉn với sâm banh, khao khát, và nỗi tuyệt vọng. Anh luồn các ngón tay vào chiếc quần lót nhỏ bé và mỏng manh đến mức khó lòng được tính là quần áo. *Dừng lại. Dừng lại.* Những từ ấy cứ nện lên nện xuống trong đầu cô khi những nụ hôn của anh ngày càng trở nên mãnh liệt và sự ve vuốt của anh thân mật đến mức cô không thể chịu nổi.

“Đủ rồi,” anh nói, và bế cô trên tay anh.

Nhạc nền vút cao. Những giai điệu của phim *Bác sĩ Zhivago* và *Titanic*, *Một chuyện tình để nhớ* và *Xa mãi Phi châu* bao bọc lấy họ khi anh bế cô lên cầu thang trong cử chỉ lãng mạn nhất trên đời, trừ chuyện lúc này là hai giờ sáng và anh đã va khuỷu tay vào cánh cửa khi bước qua bậc thềm.

Nhưng anh chỉ mất một giây để hồi phục. Anh đặt cô lên mép giường, giật tung quần áo cô, và chuyển lại như lần đầu tiên ấy trên thuyền. Vòng hông trần trụi của cô ở mép đệm. Váy cô kéo lên eo. Quần áo của anh rải rác. Và bản thân cô ngu ngốc yêu thương một người đàn ông không hề yêu lại cô.

Nó cũng giống như lần đầu tiên... mà cũng không giống. Sau cuộc đột kích dồn dập ban đầu, anh chậm dần lại - yêu cô với sự ve vuốt của anh, miệng anh, vật nam tính của anh, với tất cả mọi thứ trừ trái tim anh. Và cô để bản thân mình yêu lại anh. Chỉ một lần cuối cùng này thôi.

Có thứ gì đó thoáng như nét dò hỏi lóe lên trong mắt anh khi anh nhìn sâu vào mắt cô. Anh cảm giác được một sự thay đổi trong cô nhưng không thể đoán ra đó là gì. Khoái lạc của họ trào dâng, âm nhạc bay vút tới một nốt cao trong đầu cô, và máy quay lùi ra. Cô nhắm mắt lại và cùng anh đi tới nơi vô thức.

Khi cô nằm cuộn người ép vào vai anh, cảm giác tuyệt vọng của cô lại trào lên. Cảnh tự hủy diệt bản thân này phải ngừng lại ngay. “Vậy anh đã yêu tôi lúc nào thế?” cô nói.

“Ngay giây phút tôi nhìn thấy em,” anh đáp lại uể oải. “Không, chờ đã... Đó là tôi chứ. Ngay lần đầu tiên tôi nhìn vào gương chứ nhỉ?”

“Không, thật đấy.”

Anh ngáp và hôn trán cô. “Đi ngủ đi.”

Cô chậm chạp lần tới. “Tôi đang có một cảm giác...”

“Cảm giác gì?”

Giờ anh đã tỉnh hẳn và đầy hoài nghi, nhưng cô cần biết chắc chắn một cách chính xác nơi cô đứng. Chuyện này quá quan trọng với họ để phải chịu một loại hiểu lầm kịch tính nào đó mà vốn có thể giải quyết chỉ với vài lời. “Cảm giác rằng anh yêu tôi.”

Anh ngồi bật dậy, hát cô ra một cách thô lỗ. “Trong tất cả những điều ngu ngốc nhất trên đời - em biết chính xác tôi cảm thấy thế nào về em.”

“Không hẳn. Anh nhạy cảm hơn anh thường giả vờ, và anh giấu diếm rất nhiều.”

“Tôi chẳng nhạy cảm chút nào.” Anh trừng mắt nhìn cô. “Em muốn nhai đi nhai lại đúng không? Những gì tôi đã nói ở bữa tiệc ấy.”

Cô không thể nhớ nổi anh đã nói gì ở bữa tiệc, nên cô cong môi với anh. “Tất nhiên là tôi muốn nhai đi nhai lại rồi. Nên nói lại đi.”

Anh thở dài một hơi cúi kính và lại nằm xuống gối. “Em là người bạn tốt nhất tôi từng có. Cứ cười đi. Tin tôi nhé, tôi chưa từng mong chờ mọi việc lại tiến triển theo cách đó.”

Bạn tốt nhất của anh... Cô nuốt nước bọt. “Tôi không biết vì sao nữa. Tôi là một người rất dễ mến cơ mà.”

“Em rất điên rồ. Trong cả triệu năm nữa tôi hẳn cũng chả bao giờ tưởng tượng được em lại là người tôi tin tưởng nhất.”

Và cô chẳng bao giờ tin anh tí nào. Trừ chuyện này. Anh đang nói thật về những cảm xúc anh dành cho cô. “Thế còn Chaz thì sao? Cô ấy hẳn sẽ đỡ đạn cho anh ấy chứ.”

“Được rồi, em là người đáng tin thứ hai mà tôi biết.”

“Thế tốt hơn rồi đấy.” Cô bảo mình hãy cho chuyện này qua đi, nhưng cô phải thử. Thêm một lần nữa. “Chúng ta có thể thực sự bị loạn tung phèo lên đây” - cô thở dài, như thể toàn bộ chuyện này thật mệt mỏi - “nếu anh biến thành một tên ngốc và quyết định yêu...”

“Chúa ơi, Georgie, em có thôi đi không? Chẳng ai yêu ai hết.”

“Nếu anh chắc chắn...?”

“Tôi chắc chắn.”

“Nhẹ nhõm thật. Giờ thì ngừng nói đi để tôi còn đi ngủ.”

Chân cô bị chuột rút, nhưng cô không dám động đậy cho tới khi nghe được tiếng thở sâu đều đặn của anh. Chỉ đến lúc đó cô mới chuỗi khỏi giường. Cô khoác vào thứ đầu tiên cô chạm tới, chiếc áo sơ mi anh đã cởi bỏ, và lén đi xuống gác. Bố cô đã quay lại căn hộ của ông, bỏ lại nhà khách một lần nữa trống không. Cô nhẹ bước trên con đường đá lạnh lẽo, nước mắt tuôn khắp má. Nếu tiếp tục làm tình với anh, cô sẽ phải giả vờ nó chỉ đơn thuần là tình dục. Cô sẽ phải biểu diễn cho anh xem, cũng y như cô biểu diễn trước những chiếc máy quay.

Cô không thể làm thế. Không làm vì anh. Không làm vì chính cô. Không bao giờ nữa.

Chương 24

Bram đến buổi diễn thử của Georgie muộn, và cái gật đầu lạnh lùng của Hank Peters biểu lộ rằng ông không hài lòng về việc đó. Bram biết tất cả bọn họ đều đang đợi anh sa vào những thói quen bất tín ngày xưa, nhưng anh đã đến muộn là do một cuộc gọi từ một trong những người góp vốn ở Endeavor. Tuy vậy, anh không thể bảo mình giải thích - anh đã ném ra quá nhiều lời cáo lỗi vớ vẩn trong quá khứ - và anh chỉ đưa ra một lời xin lỗi ngắn ngủi. “Xin lỗi vì bắt các bạn đợi.”

Mặc dù không ai nói thẳng vào mặt anh, nhưng tất cả họ đều nghĩ để Georgie đọc thoại cho họ hôm nay thật lãng phí thời gian. Nhưng anh nợ cô một buổi diễn thử, bất kể anh vô cùng ghét trở thành một phần của một điều gì đó mà, đến cuối, sẽ phá hủy cô đi nữa.

“Làm việc thôi,” Hank nói.

Phòng diễn thử có những bức tường xanh lá góm ghiếc, thảm nâu bạc màu, vài cái ghế kim loại trầy xước, và đôi ba chiếc bàn gập. Nó nằm trên nóc một tòa nhà cũ ở sau khu đất của Vortex dành cho Siracca Productions, nhánh làm phim độc lập của Vortex. Bram ngồi xuống chiếc ghế trống giữa Hank và nữ giám đốc tuyển vai.

Với khuôn mặt dài, mái tóc mỏng và cặp kính cận, Hank trông giống một giáo sư Ivy League hơn là một giám đốc Hollywood, nhưng ông vô cùng tài năng, và Bram vẫn không thể tin nổi là họ đang làm việc cùng nhau. Giám đốc tuyển vai gật đầu với trợ lý, người rời đi để tháp tùng Georgie đến từ bất kể nơi nào mà họ đã giấu cô đi.

Anh đã không hề thấy cô từ sau đêm tiệc. Paul bị ốm sau hôm đấy - một dạng viêm dạ dày nào đó, theo lời Chaz - và Georgie đã lái xe đến chăm ông trước khi Bram thức dậy sáng hôm sau. Georgie không cần phải có thêm sự phân tâm từ việc làm y tá ngay trước một buổi diễn thử trọng đại, và Bram không thể tin nổi Paul lại không tìm được cách để đẩy cô về nhà. Bram đã muốn có thêm một cơ hội nữa để bảo cô rời khỏi vụ này.

Trợ lý tuyển vai quay lại và giữ cửa mở. Sự tự tin của Georgie yếu ớt hơn nhiều những gì cô đề lộ. Cô sẽ diễn không quá tồi tệ, nhưng cô cũng sẽ làm không tốt, và anh ghét cái ý nghĩ tất cả mọi người cùng tra xét buổi trình diễn của cô.

Một nữ diễn viên cao, tóc đen bước vào. Một nữ diễn viên không phải Georgie. Khi giám đốc tuyển vai hỏi cô ta xem cô ta đã làm gì từ sau bộ phim cuối cùng của cô ta, Bram cúi người gần Hank. “Georgie ở chỗ quái nào thế?”

Ông nhìn anh kỳ cục. “Cậu không biết à?”

“Chúng tôi không có cơ hội nói chuyện. Bố cô ấy bị ốm, và cô ấy phải chăm sóc ông.”

Hank kéo kính ra và lau sạch nó trên vạt áo, gần như thể ông không muốn nhìn vào mắt anh. “Georgie đã đổi ý. Cô ấy đã quyết định rằng vai này không hợp với cô ấy, và cô ấy sẽ không diễn thử cho chúng ta.”

Bram không thể lĩnh hội nổi điều ấy. Anh ngồi hết buổi thử vai mà không nghe thấy một từ nào, rồi cáo lỗi và cố liên lạc với cô. Nhưng cô không nghe máy. Cả Paul lẫn Aaron cũng không nghe, và Chaz không biết gì hơn những điều Georgie đã bảo cô ban đầu. Cuối cùng anh gọi cho Laura. Bà nói bà vừa nói chuyện với Paul mấy tiếng trước, và ông không đề cập gì tới chuyện bị ốm.

Có thứ gì đó rất không ổn. Anh lên đường về nhà.

Chỉ có ba chiếc SUV màu đen đang đứng gác gần cổng. Tiệc cưới hôm Chủ nhật đã gây xôn xao ầm ĩ trên TMZ và các trang tin đồn online khác, nhưng sự điên cuồng của hai tháng đầu có vẻ cuối cùng cũng đang nhạt dần. Dầu vậy, khơi lại ngọn lửa cũng sẽ không mất nhiều công, và nếu tin Georgie đã biến mất lan ra, mọi trò ma quỷ sẽ sở lông.

Di động của anh reo vang khi anh lái đến ga ra. Đó là Aaron. “Em có một tin nhắn từ Georgie. Chị ấy nói em bảo anh rằng chị ấy sẽ lên đường đi nghỉ dưỡng và hồi phục sức khỏe.”

“Cái quái gì thế? Quên chuyện đó đi!”

“Em biết. Em cũng không hiểu lắm.”

“Cô ấy đâu?”

Một khoảng im lặng dài. “Em không thể nói cho anh được.”

“Không thể cái con khỉ!”

Nhưng lòng trung thành hàng đầu của Aaron là dành cho Georgie, và những đe dọa của Bram không phá nổi quyết tâm của cậu. Cuối cùng Bram cũng đành bỏ máy, rồi ngẩn người ngồi trong ô tô. Có phải cô xấu hổ sợ đối mặt với anh bởi vì cô đã chùn bước không? Nhưng Georgie chưa từng e ngại một buổi thử vai nào trong đời hết. Chẳng hợp lý tí nào cả.

Cuộc trò chuyện kỳ quặc vào đêm tiệc trở đi trở lại trong đầu anh. Có thể nào cô thật lòng tin rằng anh đã yêu cô không? Anh nghĩ đến tất cả những dấu hiệu lẫn lộn mà anh đã gửi tới cô và lại chộp lấy di động. Cô không trả lời, nên anh buộc phải để lại tin nhắn.

“Được rồi, Georgie, tôi rõ rồi. Đêm hôm nọ em rất nghiêm túc. Nhưng tôi thề với Chúa, tôi không yêu em, nên đừng lo lắng nữa. Đó chỉ là trò nhảm nhí thôi. Hãy nghĩ về nó đi. Em đã từng biết tôi quan tâm đến một ai khác ngoài bản thân tôi chưa? Sao tôi lại bắt đầu vào lúc này chứ? Đặc

biệt là với em nữa. Khi thật, nếu tôi mà biết em sẽ phát hoảng lên thế này, tôi hẳn đã ngậm chặt miệng về mấy chuyện bạn với chả bè rồi. Tình bạn. Đó là tất cả đấy. Tôi hứa. Nên đừng có làm chuyện vô bổ nữa và gọi lại ngay cho tôi đi.”

Nhưng cô không gọi lại, và đến sáng hôm sau, có thứ gì đó quỷ quái hơn nẩy đến trong đầu anh. Georgie muốn có con, và ngay bây giờ thì cô không thể có đứa nào với anh. Nếu chuyện này là để tổng tình thì sao? Cách cô thao túng anh? Sự thật rằng cô thậm chí có thể nghĩ đến việc làm một chuyện vô cùng kinh tởm như vậy khiến anh nóng máu. Anh gọi thư thoại của cô và nói thẳng cho cô biết. Vì đã nói trắng mọi thứ, anh không ngạc nhiên lắm khi cô không gọi lại cho anh.

Căn dinh thự vừa trắng riêng biệt mà Georgie đã thuê nằm cao trên bờ biển Cortez ngay ngoài Cabo San Lucas. Nó có hai phòng ngủ, một bồn tắm Jacuzzi hình sò, và một bức tường kính trượt dẫn ra một sân trong râm mát. Vì Georgie không thể dùng máy bay thương mại để bay tới Mexico, cô đã dùng dịch vụ vận chuyển tư.

Suốt một tuần liền sáng nào cô cũng mặc chiếc áo phông quá khổ và chiếc quần ngắn rộng thùng thình, rồi đeo vào cặp kính râm bụi và đội chiếc mũ rom rộng vành để đi bộ hàng dặm liền dọc bãi biển mà không ai nhận ra. Vào buổi chiều, cô chỉnh sửa phim và cố giảng hòa với nỗi buồn của cô.

Bram cáu giận với cô vì đã biến mất, và những tin nhắn của anh đã xé nát tim cô.

Tôi thể với Chúa, tôi không yêu em... Tình bạn. Đó là tất cả đấy. Tôi hứa.

Còn cái tin nhắn thứ hai về chuyện tổng tình anh để có con... Cô xóa nó đi giữa chừng.

Bố cô biết cô ở đâu. Cô rút cuộc cũng đã kể cho ông sự thật về chuyện ở Las Vegas và một chút về lý do cô phải bỏ đi. Theo lẽ tự nhiên, ông đã cố đổ lỗi cho Bram, nhưng cô sẽ không để ông làm thế, và cô bắt ông hứa không liên lạc với anh. “Chỉ cần cho con ít thời gian, được chứ bố?” Ông miễn cưỡng đồng ý.

Một ngày sau bố cô đã gọi đến với một mẩu tin mới khiến cô chao đảo. “Bố đã điều tra đôi chút. Bram không hề chạm đến một xu nào trong khoản tiền mà con đáng ra đang trả cho cậu ta. Hóa ra là, cậu ta không cần đến nó.”

“Tất nhiên là anh ấy phải cần chứ. Mọi người đều biết anh ấy đã tiêu sạch sành sanh khoản tiền thù lao từ phim *Skip* và *Scooter* của anh ấy.”

“Tiêu sạch cũng miêu tả khá đúng đấy. Nhưng khi cuối cùng cũng sáng suốt và tỉnh táo ra, cậu ta đã giảm thiểu lối sống hoang xài của mình xuống và bắt đầu đầu tư số còn lại. Cậu ta làm tốt một cách đáng ngạc nhiên cho bản thân. Cậu ta thậm chí đã trả hết khoản thế chấp nhà.”

Mĩa mai thay. Thứ duy nhất Bram không lừa dối cô lại chính là cảm xúc anh dành cho cô. Tình bạn. Và tất cả chỉ có thế.

Cô thấy mình cứ nhìn chăm chăm vào khoảng không và đọc đi đọc lại cùng một câu văn. Nhưng cô không khóc như hồi với Lance. Lần này, nỗi buồn của cô quá sâu sắc để nhỏ nước mắt. Hoạt động duy nhất lôi cuốn cô chính là vác máy quay xuống một trong những khu nghỉ dưỡng xa hoa và phỏng vấn các cô hầu phòng. Nhưng vì không thể chịu đựng nổi cảnh lộ diện công khai như thế, cô đành dựng máy quay lên khoảng sân đá trắng phủ bóng râm và tự phỏng vấn mình.

“Kể cho tôi đi, Georgie. Có phải cô luôn là kẻ thất bại trong tình yêu không?”

“Không ít thì nhiều. Thế còn cô thì sao?”

“Không ít thì nhiều. Và cô nghĩ đó là vì sao?”

“Một nhu cầu tâm thiết muốn được yêu thương chẳng?”

“Và cô đổ lỗi cho... cái gì? Mối quan hệ thời thơ ấu của cô với bố cô à?”

“Cứ cho là thế đi.”

“Vậy cuối cùng chuyện cô yêu Bram Shepard là lỗi của bố cô ư?”

“Không,” cô thì thào. “Đó là lỗi của tôi. Tôi đã biết yêu anh ta là điều không thể, nhưng dẫu sao tôi vẫn phải làm việc ấy.”

“Cô đã từ bỏ buổi diễn thử và một cơ hội đóng Helene đấy.”

“Chuyện đó thì sao chứ. Việc một người phụ nữ sẽ làm vì yêu, phải không?”

“Ngu ngốc.”

“Tôi phải làm gì nào? Làm việc với anh ta mỗi ngày, rồi về nhà với anh ta mỗi tối à?”

“Việc cô nên làm là đặt sự nghiệp của mình lên đầu.”

“Ngay lúc này đây tôi chẳng quan tâm chút nào đến sự nghiệp của mình. Tôi thậm chí còn chưa thuê một đại diện mới. Tôi chỉ quan tâm đến...”

“Tỏ ra đau khổ?”

“Vài tháng thôi rồi tôi sẽ thoát được anh ta.”

“Cô thực sự tin điều ấy sao?”

Không, cô không tin điều ấy. Cô yêu Bram theo một cách sáng suốt chưa từng có trong tình yêu của cô với chồng cũ, không có những lăng kính hồng hay những choáng váng đại đột, không một giấc mơ lờ lém hay tin tưởng nhằm lẫn rằng anh sẽ đưa đời cô vào trật tự. Những gì cô dành cho Bram thật lộn xộn, trung thực, và sâu sắc. Anh mang lại cảm giác như... một phần của cô, cả tuyệt nhất và tệ nhất. Như một người cô muốn đồng cam cộng khổ, sẽ chia chiến thắng và tai ương, sẽ chia các ngày lễ, ngày sinh nhật, mỗi ngày.

“Tuyệt diệu,” người phỏng vấn cô nói. “Cuối cùng tôi cũng làm cô khóc được rồi. Cứ như Barbara Walters ấy.”

Georgie tắt máy quay đi và vùi mặt vào tay.

Georgie đã đi gần hai tuần, và Aaron là nguồn tin tức duy nhất của Bram. Trợ lý riêng của Georgie đã tự nhận về mình phần việc tiết lộ một loạt truyền hư cấu cho báo chí. Cậu ta đã chi tiết hóa quyết định đi nghỉ của Georgie trong lúc Bram làm việc và đồng thời bịa ra những mô tả dài dằng dặc về những cuộc gọi lăng mạn giữa cặp đôi mới cưới. Những câu chuyện bịa đặt của Aaron giữ đám báo chí tránh xa, nên Bram không sửa lại.

Ngôi nhà cây tiếp tục tiến tới mà không có phức tạp nào lớn, dù họ vẫn chưa tuyển xong vai. Anh đáng ra phải thấy mình như bay trên mây, nhưng về căn bản anh chỉ muốn tìm người buôn thuốc phiện cũ của mình. Thay vào đó anh chôn mình trong công việc, để giữ lũ quỷ dữ tránh xa.

Tối thứ Hai, Chaz chờ anh khi anh từ xưởng phim về nhà, một cuốn sách nấu ăn mới trải trên bàn bếp thay vì quyển bài tập GED mà cô vẫn chưa mở ra. Cô nhảy dựng lên khi anh xuất hiện. “Em sẽ làm một cái

sandwich cho anh. Một cái thật ngon, với toàn bánh mì ngũ cốc, thịt gà tây và lê Tàu. Em cá tất cả những gì anh ăn hôm nay chỉ toàn là đồ ăn vặt.”

“Anh chẳng muốn gì hết, và anh đã bảo em đừng chờ anh rồi mà.”

Cô rồi rít chạy ra chỗ tủ lạnh. “Bây giờ còn chưa đến nửa đêm mà.”

Kinh nghiệm lâu dài đã dạy anh rằng tranh luận với Chaz về thức ăn chỉ phí công vô ích, nên dù cho tất cả những gì anh muốn làm là ngủ, anh vẫn ngồi lại và giả vờ xem xét đồng thư trên quầy trong khi cô rút các hộp thức ăn ra khỏi tủ lạnh và kể chuyện cuộc sống của cô cho anh. “Aaron đúng là đồ ngốc. Anh ấy và Becky đã chia tay - họ thậm chí ở cùng nhau còn chưa được ba tuần. Anh ấy nói họ quá giống nhau. Nhưng đáng lẽ thế là đáng mừng mới đúng phải không?”

“Không phải lúc nào cũng vậy.” Bram chờ đợi nhìn vào một tấm thiệp mời, rồi ném nó vào giỏ rác. Anh và Georgie giống nhau nhiều hơn là khác nhau, dù anh phải mất một khoảng thời gian mới khám phá ra điều ấy.

Chaz đặt một hộp thức ăn lên quầy mạnh đến mức nắp bật ra. “Aaron biết Georgie ở đâu.”

“Ừ, anh biết cậu ấy biết. Cả bố cô ấy nữa.”

“Anh nên bắt họ nói cho anh.”

“Để làm gì? Anh sẽ không đuổi theo cô ấy đâu.” Vả lại, Bram đã biết cô đi tới Cabo, nhờ một cú điện thoại với Trev, người đang ở Australia quay bộ phim mới của mình. Bram đã nghĩ đến việc bay tới Mexico để kéo cô về, nhưng cô đã làm tổn thương lòng tự trọng của anh. Quan trọng nhất - cô là người đã bỏ đi, và việc quay lại và giải quyết êm đẹp mọi thứ là trách nhiệm của cô.

Chaz đặt một ổ bánh mì lên thớt và bắt đầu cắt, dao của cô phập xuống với những tiếp cốc mạnh. “Em biết lý do hai người cưới nhau.”

Anh ngược lên.

Cô mở nắp một hộp lê Tàu. “Anh đáng ra phải thành thực về chuyện xảy ra ở Vegas và hủy quách cái đám cưới ngớ ngẩn ấy hoặc làm gì đó tương tự. Như Britney Spears đã làm lần đầu tiên cô ta kết hôn vậy.”

“Làm sao em biết được chuyện đã xảy ra?”

“Em tình cờ nghe thấy anh và Georgie nói chuyện về nó.”

“Em tình cờ nghe thấy với tai em áp chặt vào ổ khóa cửa. Nếu có bao giờ em nói gì với bất kỳ ai...”

Cô đóng mạnh cửa tủ bát. “Đó là những gì anh nghĩ về em sao? Rằng em là một đứa ba hoa ngu si?”

Giờ anh có đến hai người phụ nữ cáu giận trong đời, nhưng khơi gợi lại cử chỉ ân cần của Chaz tương đối dễ. “Không, anh không nghĩ thế. Xin lỗi.”

Cô gặm nhấm lời xin lỗi của anh nhưng đến cuối quyết định chấp nhận nó, như anh đã biết trước. Anh ngồi xuống trước đồng thức ăn mà cô đã tạo ra. Anh chưa muốn kết thúc cuộc hôn nhân của mình. Nó chứa quá nhiều ưu thế - bắt đầu với tình dục, tuyệt vời đến mức anh không tưởng tượng nổi cảnh phải sớm từ bỏ nó. Nhờ ơn Georgie, anh đã được quay lại cuộc chơi, và anh có ý định ở nguyên đó. Anh muốn *Ngôi nhà cây* là bộ phim đầu tiên trong một chuỗi những bộ phim tuyệt vời, và bằng cách nào đó cô đã trở thành một phần phức tạp giúp việc ấy xảy ra.

Chaz đặt cái sandwich trước mặt anh. “Em vẫn không thể tin nổi cô ấy không diễn thử. Cô ấy vất vả đến thế rồi lại phá bỏ mọi thứ đi. Anh sẽ không tin nổi cái cách cô ấy bắt Aaron chạy khắp nơi để kiếm cho cô ấy một bộ đồ đặc biệt đâu. Rồi cô ấy cứ bắt em xem xét những kiểu tóc và

trang điểm khác nhau nữa. Cô ấy còn bắt em quay lại cảnh diễn thử ngu ngốc của cô ấy nữa. Thế mà rồi cô ấy lại co vùi lại và chạy biến.”

Anh đặt sandwich xuống. “Em đã quay lại phần diễn thử của cô ấy sao?”

“Anh biết cô ấy thế nào rồi đấy. Cô ấy quay lại tất mọi thứ. Em hẳn là không nên nói điều này, nhưng nếu cô ấy mà có bao giờ quay lại một cảnh làm tình nào đó của anh, em thực lòng nghĩ rằng anh nên...”

“Đoạn băng ấy có còn ở đây không?”

“Em không biết. Em đoán là có. Chắc ở trong văn phòng cô ấy.”

Anh dợm đứng dậy, rồi lại ngồi vào ghế. Phải gió nhà nó. Anh biết chính xác mình sẽ nhìn thấy gì.

Nhưng trước khi anh đi ngủ tối hôm đó, lòng hiếu kỳ của anh lần át, và anh rà tìm khắp văn phòng của cô cho đến khi anh thấy thứ mình đang tìm kiếm.

Họ cãi nhau lần đầu tiên vì hóa đơn. “Đưa nó cho tôi,” Laura nói, thật sự ngạc nhiên khi thấy Paul cầm lấy hóa đơn trước khi bà kịp với lấy nó. Họ đã ăn tối cùng nhau nhiều lần hơn bà có thể đếm, và bà vẫn luôn trả hóa đơn. “Đây là một bữa tối làm ăn. Khách hàng không bao giờ phải trả tiền.”

“Nó đã là một bữa tối làm ăn trong một tiếng đầu tiên,” Paul nói. “Sau đó, tôi không chắc lắm.”

Bà dò dẫm tìm khăn ăn. Đúng là tối nay rất khác. Trước đây họ chưa từng nói về những cảnh xấu hổ thời trung học, hay là tình yêu chung dành cho âm nhạc và bóng chày của họ. Và chắc chắn ông chưa từng nhất quyết

đòi đón bà ở căn hộ mới của bà. Suốt cả tối, bà đã làm hết sức để giữ cho mọi chuyện thuần túy là chuyện nghề nghiệp, nhưng ông cứ phá hoại bà. Một điều gì đó đã xảy ra. Một điều gì đó mà bà cần phải mau mau chóng chóng làm cho nó không xảy ra.

Bà giờ tay đòi hóa đơn. “Paul, tôi nhất quyết đây. Đây là một buổi chúc mừng xứng đáng. Anh mới là khách hàng của tôi có sáu tuần, vậy mà anh đã chớp được một vai tuyệt vời.” Ông đã được tuyển vào một bộ phim mới kỳ cục của HBO về một nhóm cựu chiến binh Việt Nam, vùng Vịnh, và Iraq dành các cuối tuần của họ làm binh sĩ tham dự nội chiến.

Ông đặt lòng bàn tay lên quyển sổ da chứa hóa đơn. “Tôi sẽ đưa nó cho em. Nhưng chỉ khi tuần sau tôi được trả.”

Có phải ông vừa mời bà đi chơi không? Bà quá già để chơi cú bắt rồi. “Anh vừa mời tôi đi chơi đây à?”

Ông nghiêng đầu, một nụ cười thoáng chút hài hước hiện ra ở khóe miệng. “Vậy thì sao?”

“Không đâu.”

“Thế vì sao lại không?”

“Bởi vì tôi không gây.”

“Àa.”

“Hay tóc vàng, thanh lịch, hay ly hôn với một giám đốc xưởng phim cao cấp. Tôi không có thời gian cho huấn luyện viên riêng, tôi không mặc quần áo trang trọng tử tế, và làm tóc khiến tôi ngấy đến tận cổ.” Bà vất chéo chân. “Nhưng quan trọng nhất, tôi là đại diện của anh, và tôi có kế hoạch kiếm ra thật nhiều tiền từ sự nghiệp của anh.”

“Vậy đầu sao thì em sẽ đi chơi với tôi vào cuối tuần tới chứ?”

“Không!”

“Chán quá.” Người bồi bàn xuất hiện, và Paul đưa thẻ tín dụng của ông ra. Một vị giám đốc mà cả hai người họ đều biết ghé qua bàn họ để trò chuyện, và đến lúc người trông xe đưa xe của Paul tới, Laura cho rằng chủ đề kia đã qua rồi. Paul nhanh chóng chứng minh bà đã sai.

“Dàn nhạc L.A. sẽ chơi ở Royce Hall cuối tuần tới,” ông nói khi họ lái xe khỏi nhà hàng. “Tôi nghĩ chúng ta nên đi. Trừ phi em thích đi xem đội Dodgers hơn.”

Hai hoạt động ưa thích nhất của bà. “Tôi không tin nổi. Anh là dân chuyên nghiệp đích thực. Anh biết tôi không thể hẹn hò với khách hàng, đặc biệt là một khách hàng quan trọng như vậy.”

“Tôi thích cái phần ‘quan trọng’ đấy.”

“Tôi nói thật đấy. Anh sẽ có một sự nghiệp tuyệt vời, và tôi muốn thương thảo từng giai đoạn của nó.”

Ông rẽ về hướng Bắc vào đại lộ Beverly Glen. “Nếu em không phải đại diện của tôi, em sẽ hẹn hò với tôi chứ?”

Trong một phút bốc đồng. “Chắc là không. Chúng ta quá khác biệt.”

“Sao em cứ nói thế mãi vậy?”

“Bởi vì anh lạnh lùng và logic. Anh thích trật tự. Đã bao lâu rồi kể từ khi anh quên trả hóa đơn truyền hình cáp hoặc vẩy rượu vang lên quần áo mình?” Bà chỉ vào một chấm nhỏ màu đỏ trên thân chiếc váy lụa của bà. Cùng lúc bà che giấu một vết rách mới xuất hiện. Bà muốn chứng minh luận điểm của mình chứ không phải tỏ ra mình hoàn toàn giống một kẻ nhếch nhác.

“Đó là một trong những điều tôi thích ở em,” ông nói. “Em quá chú tâm vào cuộc trò chuyện đến mức quên mất phải chú ý đến những việc em

đang làm. Em là một người biết lắng nghe, Laura.”

Và ông cũng vậy. Cái kiểu cách ông nhìn bà say đắm hôm nay khiến bà cảm thấy mình là người phụ nữ lôi cuốn nhất trái đất. “Tôi không hiểu nổi,” bà nói. “Sao lại có mối quan tâm đột ngột thế này?”

“Không đột ngột lắm đâu. Em đã là bạn hẹn cho buổi tiệc cưới, nhớ chứ?”

“Đó là công việc.”

“Phải vậy không đây?”

“Tôi tưởng là thế.”

“Em tưởng nhầm rồi,” ông nói. “Cái ngày em tán công tôi, em đã làm tôi thoát khỏi những dây neo của mình. Em đã khiến tôi mở mắt về Georgie, và kể từ đó chẳng có gì như cũ hết.” Dấu vết một nụ cười nhấp nhỉnh nơi khóe miệng ông. “Trong trường hợp em không hề chú ý, tôi khá là cứng nhắc. Em là một phụ nữ vô cùng thoải mái, Laura Moody. Em giúp tôi thư giãn bớt. À, và tôi cũng thích cơ thể em nữa.”

Laura phá ra cười. Tất cả vẻ quyến rũ này đến từ đâu vậy? Việc ông thông minh, đẹp trai và tử tế hơn nhiều so với những gì bà từng tưởng tượng còn chưa đủ sao? “Anh thật hư hỏng.”

Ông cười toe toét và rẽ vào con đường hẹp chạy phía trên hồ chứa Stone Canyon. “Em đã đưa con gái tôi quay lại. Em đã trao cho tôi một sự nghiệp mới. Tôi gần như e sợ phải nói điều này, nhưng lâu lắm rồi theo trí nhớ của tôi, tôi mới thấy hạnh phúc.”

Không gian bên trong chiếc Lexus của ông chợt trở nên bé nhỏ. Nó thậm chí càng trở nên thân mật hơn khi ông ngoặt vào một con đường đất tối om, dừng lại trong một bóng cây, và hạ cửa sổ xuống. Bà ngồi thẳng hơn khi ông tắt động cơ. “Vì lý do gì mà anh lại dừng lại ở đây?”

“Tôi hy vọng chúng ta có thể âu yếm.”

“Anh chắc chắn đang đùa.”

“Hãy nhìn từ quan điểm của tôi. Tôi đã muốn chạm vào em cả tối nay. Tôi chắc chắn là thích sự dễ chịu của một chiếc trường kỷ tử tế hơn, nhưng tôi khó lòng dám mong em mời tôi vào nhà khi mà em thậm chí còn không đồng ý hẹn hò. Nên tôi đành ứng biến.”

“Paul, tôi là đại diện của anh! Cứ bảo tôi điên đi, nhưng tôi có một chính sách là không âu yếm khách hàng của mình.”

“Tôi hiểu. Nếu tôi là em, tôi cũng sẽ có cùng chính sách ấy. Dầu sao cũng làm thử đi. Chỉ để xem chuyện gì xảy ra mà thôi.”

Bà biết chuyện gì sẽ xảy ra. Ôi Chúa ơi, đây là nếu bà làm thế thật. Lực hút nam tính của ông ngày càng trở nên khó lờ đi hơn mỗi lần họ ở cùng nhau, nhưng bà không hề có ý định làm loạn sự nghiệp vốn đã rối tinh beng của bà. “Không đâu.”

Đèn pha tự động, vốn đang rọi sáng một vệt cỏ và bụi sỏi, tắt đi, bọc họ trong bóng tối dịu dàng, ấm áp. “Vấn đề là đây.” Ông cởi dây an toàn của mình ra. “Tôi đã để logic trị vì đời tôi nhiều năm trời, và thắng thắn mà nói, nó không đạt được kết quả tốt cho lắm. Nhưng giờ tôi là diễn viên rồi, điều ấy chính thức biến tôi thành một kẻ phóng túng, nên tôi sẽ bắt đầu làm những điều mà tôi muốn. Và điều tôi muốn” - ông cúi sát vào bà và ép môi mình lên môi bà - “điều tôi muốn là đây...”

Tất cả những gì bà phải làm là quay đi. Thay vào đó, bà để mình tận hưởng mùi vị của ông... hương thơm của ông... Dòng chảy say sưa, cuồng nhiệt. Bà muốn thêm nữa.

Nhưng những ngày mạo hiểm lợi ích giá trị nhất của bà cho một chút rung mình chớp nhoáng đã qua lâu rồi. Bà vùi tay vào tóc ông, hôn ông thật

sâu, thật trọn vẹn, rồi đẩy ra. “Chuyện đó vui lắm. Đừng làm lại lần nữa đấy.”

Paul thực lòng không mong đợi điều gì khác. Nhưng ông đã hy vọng. Ông vuốt ve má bà bằng khớp ngón tay. Bà sẽ không tin ông nếu ông bảo bà là ông đang yêu bà, nên bà không định làm thế. Bản thân ông cũng khó lòng tin nổi điều ấy. Ở tuổi năm mươi hai, ông cuối cùng lại yêu một lần nữa, mà đó lại là một người phụ nữ mà ông đã biết nhiều năm trời. Nhưng kể cả trong những ngày bà để ông bắt nạt bà, ông cũng đã bị hấp dẫn về mặt thể xác.

Ông luôn thích những phụ nữ có những góc cong tròn trịa và đường nét mềm mại. Với mái tóc mềm mịn và cặp mắt màu rượu Armagnac. Những phụ nữ thông minh, độc lập biết cách tự tạo bước đường của mình trong thế giới, thích đồ ăn, và có hứng thú nói chuyện với người ở trước mặt họ hơn là kiểm tra di động. Cái sự thực rằng ông không để mình gần gũi với bất kỳ ai có những phẩm chất ấy chỉ chứng minh rằng ông đã vô cùng quyết tâm giữ mình an toàn trước tất cả những cảm xúc hỗn loạn vốn từng gần như hủy diệt ông.

Nhưng dù bị Laura hấp dẫn về thể xác, ông vốn không kính trọng bà, không hề kính trọng cho tới ngày bà đứng lên chống đối ông. Khi ông chứng kiến tính chính trực của bà, sự quan tâm của bà, bà đã đi được vào lòng ông, và bà chiếm trọn con người ông khi cuối cùng bà bắt ông nhớ lại mình là một diễn viên. Bà đã biết thứ ông cần trước cả khi bản thân ông biết.

Những tuần qua ông cảm thấy được tái sinh, thi thoảng mềm chân như một chú ngựa non, những khoảng thời gian khác thì tràn đầy cảm giác mình đã đi đúng đường. Ông không thể tin nổi mình đã để bản thân lạc lối

lâu đến vậy. Chỉ có nỗi lo cho Georgie phủ bóng lên trạng thái mãn nguyện của ông. Cả điều đó lẫn nỗi lo triền miên rằng ông sẽ không thể vượt qua những rào chắn rất đúng đắn mà Laura nhất quyết duy trì giữa họ.

Nhưng ông có một kế hoạch đuổi bắt, và tối nay ông đã đi bước đầu tiên bằng cách cho bà biết rằng không chỉ có công việc nằm giữa họ. Ông định từ đây sẽ chậm chậm dẫn dắt để bà có nhiều thời gian thích nghi với ý niệm rằng họ thuộc về nhau. Sẽ không có động thái đột ngột nào. Không có sự phơi bày tâm hồn. Chỉ có sự theo đuổi kiên nhẫn, khoan thai.

Rồi ví bà trượt khỏi lòng, và khi bà cúi xuống để nhặt nó lên, bà va trán vào ngăn đựng đồ nhỏ, thế rồi kế hoạch của ông tan tành. “Laura, anh yêu em mất rồi.”

Ông sững sờ khi nghe mình nói to điều ấy đến mức chẳng để tâm tới tròng cười phá lên của bà. “Anh biết điều ấy thật điên rồ,” ông nói, “và anh không mong em tin anh, nhưng đó là sự thực.”

Tiếng cười của bà trở nên rạng rỡ hơn. “Tôi đã biết anh đúng là một tay chơi mà. Anh không thực lòng nghĩ tôi sẽ đổ rụp vì một câu như thế đấy chứ.” Vẫn cười, bà xoa trán và nhìn vào mắt ông. Bà thông thả, chú tâm như bà vẫn luôn làm. Nghiêng đầu. Nhìn ông. Dần dần tiếng cười của bà nhạt dần, và môi bà hơi hơi hé ra. Rồi bà làm một việc thực sự khiến ông ngạc nhiên. Bà đọc ý nghĩ của ông. “Chúa ơi,” bà nói. “Anh nghiêm túc.”

Ông gật đầu, không thể nói gì. Những giây dài đằng đằng trôi qua. Ông trao cho bà khoảng thời gian mà bà cần. Quai áo lót của bà tuột khỏi vai. Bà chớp mắt.

“Tôi không yêu anh,” bà nói. “Làm sao tôi có thể chứ? Tôi chỉ mới bắt đầu hiểu anh.” Bà nhìn sâu vào mắt ông bằng ánh mắt màu rượu brandy ấy. “Nhưng ôi Chúa tôi, tôi vẫn đầy ham muốn, và tôi thề với Chúa, nếu chuyện này không thành, và anh mà dám nghĩ đến việc sa thải tôi” - bà mở

dây an toàn của mình ra - “tôi sẽ cản trở anh với mọi đại diện tuyên vai trong thành phố. Điều đó dễ hiểu chứ?”

“Hiểu rồi,” ông nói, ngay trước khi bà tấn công.

Việc này thật choáng ngợp. Bà ôm quai hàm ông bằng cả hai tay và để miệng họ đùa giỡn nhau. Khi bà trao cho ông đầu lưỡi ngọt ngào của bà, có một cảm giác dịu dàng khiến trạng thái khuấy động của ông càng thêm mãnh liệt. Ông trượt người xuống dưới bánh lái đủ xa để bà lách một đầu gối lên đùi ông. Mái tóc bông bênh của bà chải nhẹ má ông. Nụ hôn của họ trở nên vô vấp hơn. Ông phải vuốt ve bà, cảm nhận bà. Ông ôm lòng bàn tay quanh hai bên người bà. Bên dưới lớp vải lụa mỏng manh của váy bà, da thịt bà là một bài thơ đầy nhục dục.

“Anh yêu em,” ông thì thầm, không thềm quan tâm đến kế hoạch đuổi bắt của mình nữa.

“Anh mất trí rồi.”

“Và em thật đáng yêu.”

Ông đã không làm việc gì như thế này trong ô tô từ hồi mười bảy tuổi, và nó không còn dễ chịu nữa. Ông dò dẫm tìm khóa váy của bà và xoay xở để không làm rơi beng khi kéo nó xuống. Tay ông luồn vào trong váy bà. Ông chạm vào áo lót của bà.

“Chuyện này điên rồ thật.” Bà rên lên bên miệng ông khi ông lột áo lót của bà xuống đủ xa để mút bà. Các ngón tay bà cào qua tóc ông, và đầu bà rơi ra sau.

Chiếc ô tô đã trở thành kẻ thù của họ. Bà giật áo sơ mi của ông, cào xước da ông bằng nhẫn của bà. Bằng cách nào đó bà nâng ông lên đủ xa để ông có thể trượt vào dưới bà bên trong ghế phụ, nhưng trước đó ông đã bị thúc cùi chỏ vào cằm và đầu gối bà chọc vào lườn ông. Cuối cùng, bà cũng trèo lên ông. Miệng họ vẫn hòa quyện, ông với tay xuống dưới váy bà...

Sự ve vuốt của họ trở nên nóng bỏng hơn. Tay bà, dầm dẫm và khôn ngoan... Quần áo biến mất. Một nụ hôn nhục dục nữa, và rồi ông đã ở trong bà. Yêu bà. Lấp đầy bà. Thỏa mãn bà. Khẳng định bà là của ông. Âm thanh rên rỉ của họ, hơi thở của họ, cơ thể đang trộn lẫn của họ, ủa vào tai ông. Bà ôm chặt lấy ông. Cứng ngắc. Họ vút lên... lơ lửng... bay cao... tan ra.

Sau đó ông bước ra khỏi ô tô để thả lỏng và lén lút xoa dịu chỗ vẹo ở lưng. Bà đến cùng ông một giây sau.

“Điều đó,” bà nói đầy vẻ hiển nhiên, “vừa điên rồ vừa lố bịch. Hãy giả vờ điều ấy chưa bao giờ xảy ra.”

Ông ngược lên nhìn sao. “Hoàn hảo. Rồi chúng ta có thể mong ngóng đến lần đầu tiên của chúng ta.”

Vẻ ngoan cố của bà biến mất, bỏ lại nỗi lo phía sau. “Anh thực sự nghiêm túc về chuyện này, phải không?”

“Phải.” Ông quàng tay quanh người bà. “Và anh cũng sốc y như em vậy.”

“Choáng ngợp. Anh là một người đàn ông đáng choáng ngợp, Paul York. Em rất mong được hẹn hò với anh.”

Ông quay sang vùi môi vào tóc bà. “Với em nó vẫn chỉ đơn thuần là ham muốn thôi sao?”

Bà tựa má vào vai ông. “Hãy cho em đôi ba tháng để trả lời anh chuyện ấy.”

Georgie chơi với không thể tìm thấy dây neo. Cô nằm trên một chiếc ghế gỗ tếch khi ánh nắng chiều muộn xiên ngang sân đá trắng. Giờ là chiều thứ Ba, chính xác mười sáu ngày kể từ hôm cô đến Mexico. Cô sẽ ép mình quay lại L.A. trước cuối tuần thay vì mãi mãi ở lại đây như cô muốn. Ở lại đây cho tới khi cô khám phá ra hình thái mới mà cuộc đời cô nên đi theo. Trừ lúc ngồi trước chiếc máy tính mà cô mới mua cách đây vài ngày, còn lại cô không thể tập trung vào bất kỳ thứ gì. Cô quá đau đớn.

Một đôi tắc kè rồi rít chạy vào dưới bóng râm. Thuyền bè bập bênh đằng xa, kính chắn gió của chung lòe lên như ánh đèn nhấp nháy trong nắng. Trời quá nóng để cô có thể nằm đây thêm nữa, nhưng cô không nhúc nhích. Đêm qua cô đã mơ thấy mình là một cô dâu. Cô đứng cạnh cửa sổ trong bộ váy cưới, những dải ruy băng trắng luồn trong tóc cô, và nhìn Bram tiến đến gần qua một tấm rèm sa mỏng.

Cánh cổng cột kẹt ở bản lề. Cô ngược lên, và anh ở đó, đi vào sân nhà cô như thể cô vừa triệu hồn anh, nhưng chú rể lẳng mạn trong giấc mơ của cô lúc này đây đeo một chiếc kính phi công màu xám sậm và mang một nét mặt gắt gỏng. Cô ghét cái cách dạ dày cô chìm xuống. Anh thanh thanh, cao ráo và khỏe mạnh, những năm trời phóng đảng đã ở xa phía sau anh. Cậu chàng hư hỏng tự mãn, thích tự hủy hoại bản thân của cô đã ngừng hư hỏng cách đây nhiều năm rồi, chỉ là không ai chú ý đến mà thôi. Họng cô thắt lại khiến cho từ ngữ không thể thoát ra.

Qua đôi mắt kính râm, anh nhìn cô từ mái tóc ướt đầm mồ hôi cho đến chiếc quần bikini màu tím và rồi tới bộ ngực trần của cô. Khoảng sân này là sân riêng và cô vốn không hề mong có khách, đặc biệt là vị khách này, nên cô ở đây, không mảnh vải che người vào lúc cô ít mong muốn nhất.

“Nghỉ mát vui chứ?” Giọng trầm ấm áp của anh lướt khắp da cô như những làn gió báo hiệu bão đến.

Cô là một diễn viên, máy quay đã bắt đầu chuyển động, và cô tìm cách cất được giọng mình. “Nhìn mà xem. Có gì mà lại không đáng yêu nào?”

Anh thông thả đi tới bên cô. “Em đáng lẽ phải nói chuyện với tôi trước khi bỏ đi chứ.”

“Chúng ta không có cái hình mẫu hôn nhân ấy.” Tay cô có cảm giác như cao su khi cô với lấy mảnh áo sọc tím vàng của mình.

Anh giật nó khỏi tay cô và quăng xuống sân, nơi nó đáp xuống một chiếc bàn nhỏ. “Đừng bận tâm mặc đồ nữa.”

“Hay đấy.” Cô đi qua để lấy lại nó, chậm rãi đếm thầm để bớt vẻ vội vã, để hông cô đừng đưa trong chiếc quần bikini màu tím nhỏ xíu - có lẽ là nỗ lực cuối cùng để khiến anh yêu cô chẳng? Nhưng anh sẽ không yêu cô đâu. Bram không yêu, không phải vì anh chỉ coi trọng bản thân như anh vẫn tin mà vì anh không biết cách yêu.

Cô luồn áo vào và gạt tóc ra. “Đây là một chuyến đi hoài công rồi. Tôi sẽ quay lại L.A. sớm thôi.”

“Tôi cũng nghe Trev nói thế.” Các ngón tay anh nắm chặt lại bên người. “Tôi đã nói chuyện với cậu ấy ở Australia cách đây vài ngày, nhưng tôi biết rõ toàn bộ câu chuyện nhờ mấy tờ lá cải. Theo lời *Flash*, cả hai chúng ta cùng chuyển vào nhà cậu ấy trong khi cậu ấy đi quay phim để chúng ta có thể tận hưởng mùa hè ở bãi biển.”

“Trợ lý riêng một thời của tôi đã biến thành cái loa truyền thông đầy nhĩ.”

“Ít nhất cũng có người canh chừng em. Chuyện gì đang diễn ra thế, Georgie?”

Cô cố trấn tĩnh lại. “Tôi chuyển vào nhà Trev. Anh thì không. Đó là một giải pháp tuyệt hảo.”

“Một giải pháp cho việc gì?” Anh giật cặp kính râm ra. “Tôi không hiểu phần đó - vì sao chuyện này lại đột ngột xảy ra - nên có lẽ em nên giải thích đi.”

Anh quá lạnh lùng, quá giận dữ. “Tương lai của chúng ta,” cô nói. “Giai đoạn kế tiếp. Anh không nghĩ đã đến lúc chúng ta tiếp tục cuộc sống của mình sao? Tất cả mọi người đều biết anh đang làm việc, nên việc tôi dành mùa hè ở Malibu sẽ không có gì lạ lùng lắm. Aaron có thể tiếp tục gieo chuyện nếu đó là điều anh muốn. Anh thậm chí có thể thỉnh thoảng xuất hiện cùng đạo bộ trên những bãi biển công cộng. Sẽ ổn thôi.” Chẳng ổn tí nào hết. Bất kỳ giao tiếp nào giữa cô với anh kể từ giờ cũng sẽ chỉ kéo dài nỗi đau mà thôi.

“Đây không phải cách chúng ta đã quyết định trong việc xử lý chuyện này.” Anh nhét gọng kính vào cổ áo phong. “Chúng ta có một thỏa thuận. Một năm. Tôi sẽ bắt em phải giữ lời, từng giây một.”

Anh đã nhất quyết đòi sáu tháng, không phải một năm, nhưng cô cho qua chuyện ấy. “Anh không chú ý gì cả.” Bằng cách nào đó cô đã lòi ra được vẻ ngây thơ của Scooter. “Anh đang làm việc. Tôi ở bãi biển. Vài ba lần xuất hiện công khai. Sẽ không ai nghi ngờ gì đâu.”

“Em cần phải ở nhà. Nhà của tôi. Và dường như tôi đã bỏ lỡ lời giải thích của em về lý do tại sao em không ở đó.”

“Bởi vì đã qua lâu rồi thời điểm đáng lẽ tôi phải bắt đầu tạo lập một hành trình mới cho cuộc đời mình. Bãi biển sẽ là một nơi tuyệt vời để tôi đưa bước chân đầu tiên.”

Bóng một cây sò đo cam cắt ngang mặt anh khi anh lại gần hơn. “Hành trình cuộc đời hiện tại của em cũng ổn lắm rồi.”

Cô đóng vai người phụ nữ cáu kỉnh kể cả khi tim cô đang tan vỡ. “Tôi đã biết anh sẽ không hiểu đâu mà. Đàn ông các anh đều giống nhau hết.” Cô nhặt khăn tắm lên rồi ôm chặt vào ngực như vật cưng của một đứa trẻ. “Tôi sẽ tắm một cái trong khi anh hạ hỏa.”

Nhưng đúng lúc cô quay người để bước vào nhà, anh làm cô chết cứng.

“Tôi đã xem băng diễn thử của em.”

Bram nhìn nét mặt Georgie thay đổi từ không hiểu sang lơ mờ hiểu. Anh muốn ôm cô, lắc lư cô, bắt cô kể cho anh sự thật.

Các ngón tay cô rũ xuống trên khăn tắm. “Anh đang nói đến đoạn băng Chaz ghi hộ tôi à?”

“Nó rất tuyệt,” anh chậm rãi nói. “Em rất tuyệt.”

Cô nhìn thẳng vào anh với đôi mắt xanh to.

“Em đã điều khiển được nó, đúng như em đã hứa,” anh nói. “Mọi người đánh giá thấp tôi với tư cách một diễn viên. Tôi chưa từng nảy ra ý nghĩ rằng tôi cũng đã đối xử với em y như vậy. Cả hai chúng ta đều đã làm được.”

“Tôi biết.”

Lời đáp trả thẳng thừng của cô khiến anh mất tự tin. Anh vốn không hề biết, và khi anh nhìn đoạn băng ấy, anh cảm thấy như thể mình bị thoi vào bụng.

Đêm qua anh đã ngồi trong phòng ngủ tối om và xem nó. Khi anh ấn nút bật, bức tường trống trơn trong văn phòng Georgie hiện lên, và anh nghe thấy tiếng Chaz từ máy quay. “Tôi còn việc phải làm. Tôi không có thời gian cho trò vô bổ này.”

Georgie bước vào khung hình. Tóc cô rẽ hai bên, và cô dùng rất ít đồ trang điểm: phấn nền nhẹ, không mascara, chút dấu chì kẻ lông mày, và một khuôn miệng đỏ rực đến choáng váng hẳn không thể dành cho ai hơn là Helene. Máy quay ghi hình cô từ eo trở lên: chiếc áo vest đen khổ hạnh, áo trong màu trắng, và một bộ vòng đeo cổ rối rắm màu đen.

“Tôi nói thật đấy,” Chaz nói. “Tôi cần bắt đầu làm bữa tối.”

Georgie cắt ngang những lời ảm ỉ của Chaz với vẻ hồng hách băng giá của Helene thay vì điệu bộ cún con thân thiện thường ngày của cô. “Cô sẽ làm đúng như tôi bảo.”

Chaz làm bầm gì đó mà micro không ghi lại được và ở nguyên nơi cô đang ở. Ngực Georgie nhấp nhô nhẹ nhàng dưới chiếc áo vest, và rồi một nụ cười - một nụ cười sắc lạnh ghê người - kéo cong vành mặt cô và khiến khuôn miệng đỏ rực ấy mang vẻ hoàn toàn thích hợp.

Anh nghĩ anh có thể làm tôi xấu hổ ư, Danny? Tôi không xấu hổ. Sự xấu hổ là dành cho những kẻ thất bại. Và anh mới là kẻ thất bại, chứ không phải tôi. Anh là con số không. Chẳng là gì cả. Cả hai chúng ta đều biết điều ấy, thậm chí từ khi anh còn là một đứa nhóc.

Giọng cô thấp, trầm tĩnh chết người, và hoàn toàn tự chủ. Không giống những nữ diễn viên khác mà họ đã cho diễn thử, cô không hề quá khích. Không gằn răng hay đập đồ bôm bốp. Mọi thứ đều được giảm thiểu.

Anh không còn một người bạn nào trong thị trấn này, nhưng anh vẫn nghĩ mình uy hiếp được tôi...

Những từ ngữ rót ra từ cô, cơn thịnh nộ băng giá văng vát đằng sau nụ cười khát máu, nắm bắt một cách hoàn hảo sự ích kỷ, xảo trá, thông minh của Helene cũng như niềm tin sắt đá rằng cô ta xứng đáng có bất kỳ thứ gì cô ta tóm được. Anh ngồi đắm chìm đến tận khi cuối cùng, với nụ cười đông cứng như băng đen trên môi, cô đi đến kết.

Nhớ cách anh thường lôi tôi ra làm trò cười khi chúng ta ở trường không? Anh đã cười dữ dội thế nào? Chà, giờ thì ai đang cười nào, anh chàng hài hước? Giờ thì ai đang cười nào?

Máy quay dán chặt vào cô, nhưng cô không nhúc nhích. Cô chỉ chờ đợi, mọi tế bào cơ thể cô tiết ra cơn giận dữ lạnh lùng, lòng kiêu hãnh lì lợm, và sự quyết tâm bền bỉ. Máy quay lắc lư, và anh nghe thấy giọng Chaz. “Khỉ thật, Georgie, thật là...”

Bức tranh tối sẫm lại.

Anh nhìn Georgie lúc này, đang đứng đối diện anh trên khoảng sân quét vôi trắng, tóc túm lại thành một búi mướt mồ hôi, léch thếch, mặt không chút kem trang điểm, chiếc khăn tắm lắc lư bên người, và trong một giây anh nghĩ mình nhìn thấy đôi mắt tính toán của Helene nhìn thẳng vào anh - kiên quyết, hoài nghi, mãnh khỏe. Anh sẽ sửa điều ấy. “Tôi đã đánh thức Hank dậy sáng nay và bắt ông ấy xem đoạn băng trước cả khi ông ấy kịp uống cà phê.”

“À tôi tin chắc là thế.”

“Ông ấy đã bị choáng ngợp hoàn toàn. Y như tôi. Không một nữ diễn viên nào khác chúng tôi từng xem có thể chuyển tải những gì em đã đưa ra - bản chất phức tạp, tính hài hước đen tối.”

“Tôi là một diễn viên hài. Đó là việc tôi làm.”

“Màn biểu diễn của em thật đáng sợ.”

“Cảm ơn anh.”

Sự tách biệt của cô đang bắt đầu làm anh mất bình tĩnh. Anh đã mong cô la mừng vui và nói rằng cô đã bảo anh thế rồi mà. Khi cô không làm như thế, anh thử lại. “Em đã cho Scooter Brown vào quên lãng.”

“Đó là dự định của tôi.”

Cô xem ra vẫn không thấm thấu được thông điệp của anh, nên anh nói thẳng. “Vai đó là của em.”

Thay vì quăng mình vào vòng tay anh, cô quay đi. “Tôi cần tắm. Cứ tự nhiên trong lúc tôi đi thay đồ.”

Chương 25

Cô khóa mình trong phòng tắm và để nước xối khắp người. Cô đã được công nhận, và nó chẳng có nghĩa lý gì hết. Cô vẫn biết chính xác mình giỏi đến mức nào. Mỉa mai làm sao. Sự tán thưởng duy nhất mà cô cần là của chính cô. Cảm giác thế nào khi trưởng thành đến mức ấy?

Cô mặc vào chiếc quần soóc trắng và áo búp bê màu xanh biển mà cô đã mặc buổi sáng và lấy lược chải mái tóc ướt đầm. Đến lúc phải đối mặt với anh cùng một số sự thực mà cô dám tiết lộ rồi, nhưng cô không thể tự mình làm việc ấy. Cô cần sự giúp đỡ từ người đồng hành chung thủy nhất của mình.

Khoảng không gian trong nhà chắc chắn, lạnh lẽo với tường vôi trắng, sàn nhà lát đá, và ghế nôi màu nâu trải đệm màu xanh dương mát lạnh. Mỗi buổi sáng, cô mở tường kính để khoảng sân cũng trở thành một phần mở rộng của không gian bên trong, khiến cho vài ba con tắc kè đi vào nhà, nhưng cô không bận tâm. Cô đã đọc được rằng trên đời có một số loài vật đơn tính, có nghĩa là con cái có thể sinh sản mà không cần con đực. Giá mà cô cũng có thể làm điều ấy.

Bram đã tìm thấy bình trà đá trong tủ lạnh, và anh ngồi gác chân lên bàn cà phê, một chiếc cốc màu xanh lá để nặng nằm cân bằng trên đùi anh. Anh nghe thấy tiếng bước chân cô trên nền đá màu nâu đỏ mát lạnh, nhưng anh không nhìn cô. “Em không có vẻ hạnh phúc khi được chọn như tôi đã nghĩ.”

“Xem chừng là tôi chỉ có vài thứ cần chứng tỏ với bản thân mình,” Scooter người bạn đồng hành chung thủy của Georgie lú lo. “Ai lại trông

đợi điều ấy cơ chứ?”

“Đây chính là bước ngoặt sự nghiệp mà em vẫn chờ đợi.”

“Phải, nhưng...” Khi cô do dự, anh quay người lại để nhìn cô. Cô giơ tay lên. “Tôi có vài chuyện phải nói với anh. Anh sẽ không vui đâu - tôi cũng không hề vui. Anh sẽ gọi tôi bằng đủ cái tên mà anh có thể nghĩ đến, nhưng tôi sẽ không đôi co với anh.”

Anh nhóm dậy khỏi trường kỷ và tiến đến gần cô một cách cẩn thận như thể cô là thứ hành lý bị vứt bỏ trên máy bay. “Em sẽ không ở nhà Trev. Tôi nói thực đấy, Georgie. Tôi đã tôn trọng từng từ một trong bản thỏa thuận hôn nhân ngu ngốc, và em chắc chắn cũng có thể làm như vậy.”

“Không phải anh tôn trọng nó vì bản tính cao quý. Anh có những nguyên do ích kỷ của riêng anh.”

“Chẳng quan trọng,” anh nói. “Tôi đã tuân thủ nghiêm ngặt phần giao kèo của tôi, và em cũng tuân thủ phần của em, nếu không em không phải là người phụ nữ mà tôi đã nghĩ nữa.”

“Về nguyên tắc thì ổn thôi, nhưng...” Đến lúc nói trắng ra như thể một đứa đầu rỗng ròi. “Thành thật nhé, Skipper.” Cô vuốt thẳng một tờ tạp chí trên chiếc bàn vuông. “Tôi có thể cảm thấy bản thân mình đang bắt đầu yêu anh một lần nữa.”

“Phải rồi em có thể thế đấy.”

Anh thậm chí còn không chớp mắt. Cô tiếp tục. “Lố bịch, không phải sao. Nhục nhã. Đáng xấu hổ. May mắn thay, nó chưa đi xa lắm, nhưng anh biết tôi rồi đấy - quyết tâm tự bắn vào chân mình bất kỳ lúc nào có cơ hội. Dù vậy không phải lần này. Lần này, tôi sẽ giết chết thứ nhảm nhí này ngay khi nó mới đâm chồi.”

“Em *không* hề yêu tôi.”

“Tự tôi cũng khó lòng tin nổi điều ấy. Tạ ơn Chúa, tôi mới chỉ ở vòng ngoài thôi.” Cô chĩa ngón tay về phía anh. “Đó là do cơ thể anh. Mặt anh. Mái tóc đó. Anh đúng là một anh chàng lực lưỡng, và rất tiếc phải nói, tôi cũng nhạy cảm như mọi phụ nữ bình thường vậy.”

“Tôi hiểu rồi. Tất cả chuyện này là về tình dục. Em về cơ bản là một cô gái cổ lỗ cần phải tin rằng cô ta đang yêu để tận hưởng tình dục.”

“Chúa ơi, tôi nghĩ anh nói đúng.”

Anh chớp mắt và, muộn màng mất vài giây, nhận ra cô đã bẫy được anh. “Ý tôi là...”

“Anh hoàn toàn đúng,” cô nói dứt khoát. “Cảm ơn anh. Không tình dục nữa.”

“Đó không phải ý tôi!”

“Giải pháp thay thế là tôi quay lại nhà anh và rơi hẫ vào tình yêu với anh. Tôi chắc chắn cả hai chúng ta đều có thể hình dung chuyện đó sẽ biến hóa thế nào. Những cảnh tượng đáng xấu hổ trong đó tôi khóc lóc và van vãn. Anh cảm thấy mình là rác rưởi. Hiểu rõ bản thân mình, tôi sẽ bí mật ngừng uống thuốc tránh thai. Anh thấy rõ toàn bộ chuyện đó chưa?”

“Tôi không thể tin nổi điều này.” Anh vọc tay vào tóc. “Em không ngốc nghếch đến thế. Đây không phải tình yêu. Đó là tình dục. Em biết tôi quá rõ để có thể thực lòng yêu tôi cho được.”

“Anh thì nghĩ thế.”

“Hơn bất kỳ ai, em biết rõ tôi là một thằng khôn ích kỷ, chỉ coi trọng bản thân, lăng nhăng đòi bại đến mức nào.”

“Tôi cũng ghét chính mình. Thật đấy.”

“Georgie, đừng làm thế.”

“Tôi có thể nói gì đây? Trong tất cả những mớ bong bong điên rồ mà tôi từng đưa chúng ta vào, đây là thứ tệ nhất.” Khi anh không đáp lại, cô liếm môi. “Kỳ quặc nhỉ, không phải sao.”

“Chẳng kỳ quặc tí nào hết. Em đúng là em. Em quá giàu cảm xúc. Hãy dùng cái đầu của em đi. Cả hai chúng ta đều biết em xứng đáng với người tốt hơn tôi.”

“Cuối cùng thì, chúng ta cũng có một thứ đồng quan điểm.”

Cô đã hy vọng sẽ làm dịu sự căng thẳng, nhưng nét cau có của anh càng trở nên trầm trọng hơn. “Cái cuộc nói chuyện ngớ ngẩn về việc yêu đương ấy... Em đã khiến tôi tin rằng em lo lắng về những cảm xúc của tôi,” anh nói, “nhưng thật ra em chỉ đang thăm dò tôi.”

“Làm ơn đừng lồi chuyện đó lên. Chắc chắn anh phải nhận thấy rằng tôi đang phải trả giá bao nhiêu khi bỏ qua danh dự của mình như thế này và thú nhận rằng tôi lại đang trôi vào cái bẫy cũ kia.”

“Chỉ tạm thời thôi. Em là kẻ nghiện tình dục, và tôi là một người tình tuyệt vời chết người.”

“Thế nếu không chỉ có vậy thì sao?”

“Không đâu. Hãy nhớ rằng tôi đã cư xử với thái độ gần như tử tế nhất của mình. Giờ thì tôi có thể thấy điều ấy là một sai lầm lớn đến mức nào. Hãy đóng gói đồ đạc và quên hết về nó đi. Tôi bảo đảm nó sẽ không xảy ra lần nữa đâu.”

“Xin lỗi. Tôi không thể làm thế.”

“Chắc chắn em có thể. Em đang làm lớn chuyện này lên quá mức rồi đấy.”

“Ước gì là thế. Anh nghĩ thu nhận một chuyện mất phẩm giá đến thế sẽ khiến tôi cảm thấy thế nào chứ? Tôi chỉ đang níu lấy sự tự tôn của mình bằng một sợi chỉ mà thôi đấy.”

“Đó là vì em đang xử sự như một đứa ngốc.”

“Và tôi quyết tâm đặt dấu chấm hết cho điều đó.”

“Cuối cùng chúng ta cũng nhất trí rồi.” Anh nhét các đầu ngón tay vào túi quần. “Được rồi, tôi sẽ thỏa hiệp. Em có thể chuyển vào khu dành cho khách một thời gian. Cho đến khi em lấy lại trí khôn của mình.”

“Quá kỳ cục khi mà Chaz và Aaron ở quanh. Chuyển tới Malibu tốt hơn nhiều.”

“Chaz đã biết về chuyện Vegas rồi, và Aaron sẽ làm tất cả mọi việc cho em. Nhà khách sẽ là chốn hoàn hảo cho em giải quyết sự điên rồ của mình. Còn với quan hệ nghề nghiệp của chúng ta... Khi em quay phim, em sẽ là con người chuyên nghiệp thường thấy của em, và tôi sẽ quay lại làm một thằng khốn khó chịu tự mãn. Em sẽ không mất lâu để tỉnh táo trở lại đâu.”

Đây sẽ là phần khó khăn nhất trong tất cả, và đúng lúc cô cần sự giúp đỡ nhất, Scooter lại tan biến để đi reo rắc sự sống động của cô ta ở đâu đó khác. Georgie không thể nhìn anh, nên cô đi ra chỗ bức tường gạch ngoài sân. “Bram... tôi sẽ không nhận việc ấy. Tôi sẽ không đóng Helene đâu.”

“Sao chứ? Tất nhiên là em sẽ nhận rồi.”

Cô nhìn chằm chằm xuống sườn đồi dốc tới những mái nhà ngói đỏ bên dưới. “Không, tôi thực sự sẽ không làm đâu.”

Cô nghe thấy tiếng bước chân sầm sập giận dữ của anh tiến đến phía sau. “Đó là chuyện ngu ngốc nhất tôi từng nghe em nói. Đây là cơ hội em

vẫn chờ đợi. Tất cả những cuộc nói chuyện về việc cải tạo sự nghiệp của em... Chúng là vớ vẩn hết hả?”

“Không phải vào lúc ấy, nhưng...”

“Khỉ thật, tôi sẽ gọi bố em!” Anh đứng lù lù bên cạnh cô. “Em là dân chuyên nghiệp. Em không ném đi cơ hội cả đời có một vì một thứ ngu dân thế này.”

“Anh sẽ làm vậy khi cơ hội cả đời có một có khả năng phá hỏng đời anh nhiều năm trời.”

“Em không nghiêm túc đấy chứ.”

“Tôi không thể mạo hiểm làm việc với anh ngày này qua ngày khác, không phải với cái cách tôi đang cảm nhận ngay lúc này.”

Sau đó anh cứ tiếp tục đào sâu hơn. Anh đi khắp sân, đưa hết lý lẽ này đến lý lẽ nọ. Khi anh đi ra đi vào bóng râm, cô thấy anh như chính anh, một tạo vật của ánh sáng và bóng tối, chỉ bộc lộ những gì anh muốn. Khi anh dừng lại để thở, cô lắc đầu. “Tôi nghe thấy những gì anh nói rồi, nhưng tôi không đổi ý đâu.”

Anh rút cuộc cũng hiểu ra rằng cô nói thực lòng. Cô nhìn anh thu mình lại, như một sinh vật biến cả biến mất trong lớp vỏ của nó. “Tôi rất tiếc khi nghe điều ấy.” Lạnh lùng. Xa cách. “Ít nhất Jade cũng sẽ vui.”

“Jade?”

“Cô ta đã muốn vai đó từ hôm đọc thoại ở nhà tôi. Em vẫn chưa đoán ra điều ấy sao? Lúc tôi thấy đoạn băng của em chúng tôi đã sẵn sàng mời cô ta rồi.”

“Anh không thể trao cho Jade vai đó!”

“Nó sẽ khuấy lên một tình thế khá phức tạp,” anh nói không một tia cảm xúc. “Nhưng điều đó sẽ tạo thêm sự chú ý cho bộ phim, và tôi sẽ không từ chối tin tức miễn phí đâu.”

Một tiếng rú vang vọng khắp đầu cô. Cô không thể di chuyển, hầu như không thể cất nổi lời. “Tôi nghĩ anh nên đi ngay bây giờ.”

“Ý hay đấy.” Anh rút kính râm ra khỏi túi áo với vẻ thờ ơ lạnh lùng, lãnh đạm. “Hôm nay là thứ Ba. Em có từ giờ đến cuối tuần để đổi ý nếu không Jade sẽ nhận vai đó. Hãy nghĩ đến điều ấy khi em nằm trên giường tối nay.” Anh đeo kính râm vào. “Và trong khi em ở đó, hãy nghĩ xem liệu em có thực sự muốn rơi vào tình yêu với một gã đang sẵn sàng đưa em vào miệng sói hay không.”

Hai ngày sau khi Bram quay lại từ Mexico, anh từ xưởng phim về nhà thì thấy Rory Keene đang đứng chân trần trong bếp nhà anh, bóp những giọt kem màu hồng lên giấy sáp dưới sự giám sát của Chaz cau có. Từ khi quay về anh hầu như không ngủ được, cổ họng anh rất buốt, đầu đau như búa bổ còn dạ dày thường xuyên nhộn nhạo. Tất cả những gì anh muốn làm là vùi mình vào công việc.

“Chúng đáng ra phải là hoa hồng chứ,” Chaz phản nản. “Chị có chú ý đến một điều gì tôi bảo chị không thể?”

Anh nhăn mặt khi Rory đập tuýp kem xuống. “Nếu cô mà miêu tả từ tốn hơn thì tôi đã có thể làm đúng rồi.”

Khi nào thì Chaz mới khám phá ra là đáng lẽ cô phải bỏ đỡ những người quan trọng nhỉ? Anh bắt mình xen vào. “Cô sẽ phải thứ lỗi cho quản gia của tôi. Cô ấy được chó sói nuôi lớn mà.” Anh lê bước lại gần để xem xét những đốm hồng hồng. “Trông ngon đấy.”

Cả Rory và Chaz cùng cười khinh miệt anh. “Vấn đề không phải thế. Chúng là đồ trang trí mà,” Rory nói, cứ như đáng ra anh phải biết mới phải. “Tôi vẫn luôn muốn học trang trí bánh, và Chaz đang dạy tôi những bước cơ bản.”

“Một lớp học đặc biệt,” Chaz làm bầm.

“Tôi là một giám đốc,” Rory trả miếng, “không phải một đầu bếp làm bánh.”

“Chắc chắn rồi.”

“Đi ngay đi, Chaz.” Ở cùng Rory luôn khiến anh căng như dây đàn, và anh không tin mình có thể xử lý cả hai người vào lúc này.

“Chúng em đang dở...”

“Đi mau!” Anh đẩy cô ra khỏi cửa.

Rory nhặt tuýp kem lên và ấn đầu tuýp vào tờ giấy sáp. Họ đã không nói chuyện kể từ buổi hẹn đầu tiên của họ trong văn phòng riêng xa hoa của cô ta ở khu nhà Vortex, nhưng quý cô tóc vàng băng giá trong bộ vest lụa màu xám ngồi ở chiếc bàn gỗ bóng dưới một bức họa trừu tượng của Richard Diebenkorn không có nhiều điểm tương đồng lắm với người phụ nữ trong chiếc quần jean xanh, chân trần, tóc đuôi ngựa, cùng những vết kem hồng trên đầu ngón tay này. Anh xoa lưng và hướng đến tủ lạnh. “Xin lỗi về Chaz. Về cơ bản là cô phải lừa cô ấy đi.”

Rory tập trung vào việc bóp một đường cong hình chữ C. “Chuyện gì đang diễn ra với Georgie vậy?”

“Georgie ư? Làm gì có gì.” Anh từ tốn với tay lấy bình trà đá.

Cô ta bóp một đường cong khác xuống cạnh đường thứ nhất. “Tôi nghe Chaz nói cô ấy đã biến mất.”

“Chaz chỉ nghĩ mình biết tuốt thôi.” Anh ước gì mình vẫn hút thuốc. Có một điều thuốc sẽ dễ trông ra vẻ lạnh lùng hơn là có một cốc trà đá. “Chúng tôi đã quyết định dành cả mùa hè ở ngôi nhà ven biển của Trev. Nhà mới của cậu ấy. Cậu ấy đã bán nhà cũ vào tháng trước. Trong thời gian tôi làm việc thì chỉ cuối tuần tôi mới tới đó, còn cô ấy đã ở đấy rồi.” Ít nhất cô ấy cũng đã ở đó theo mẫu tin nội bộ mới nhất mà Aaron tuồn cho các phương tiện truyền thông, thứ bao gồm cả một bài tả cảnh hội ngộ không tồn tại của Bram và Georgie, cũng như đề cập tới kế hoạch dành những cuối tuần mùa hè lãng mạn ở ngôi nhà ven biển của họ. Aaron ngày càng giỏi nói dối.

Rory chĩa đầu tuýp kem vào những bông hoa méo mó. “Khỉ thật. Việc này khó hơn hình dung nhiều.” Cuối cùng cô ta cũng ngược lên. “Anh có thể kể cho tôi toàn bộ câu chuyện ngay bây giờ hoặc chúng ta sẽ nói chuyện trong văn phòng của tôi, cùng với Lou Jansen và Jane Clemati từ Siracca.”

Một buổi gặp mà anh muốn tránh bằng mọi giá. “Về?”

Cô ta tập trung vào việc tạo một bông hoa mới. Cô ta sẽ không đi đâu hết, và anh cuối cùng đành đầu hàng. “Cô hẳn phải nghe về đoạn băng diễn thử rồi.”

“Tôi đã xem nó. Cô ấy thật sáng chói và anh cần cô ấy.”

Anh cố tạo dáng vẻ lạnh lùng của Johnny Depp, nhưng thứ khá nhất anh có thể làm khi không có một điều thuốc là dựa vào quầy bếp cùng cốc trà đá của mình và vất chéo chân. “Vợ tôi đang bị bệnh chùn chân dạng nhẹ thôi, đó là tất cả. Tôi đang xử lý nó rồi.”

“Và điều gì đã đột ngột mang đến căn bệnh chùn chân này thế?”

Người đứng đầu Vortex đáng ra không nên dính líu gì tới các quyết định thử vai của một bộ phim nhỏ của Siracca, và anh đã khá ngán cái vai trò là người bảo hộ Georgie mà Rory tự bổ nhiệm cho mình rồi. “Georgie

đã trải qua vô số chuyện trong những năm vừa qua. Cô ấy không cảm thấy thích mạo hiểm thêm tí nào nữa vào lúc này.” Anh ra sức kiểm soát cơn giận của mình. “Tôi có ý định thay đổi quyết định của cô ấy, và tôi sẽ rất biết ơn nếu mọi người dừng ngay việc can thiệp của tôi trong lúc tôi làm việc ấy.”

“Thật sao?” Cái nhướn lông mày của cô ta cho thấy cô ta không hề tin một từ nào. “Đây là những gì mà tôi nghĩ đã xảy ra này. Tôi nghĩ anh đã làm loạn mọi chuyện. Một lần nữa.”

Depp sẽ không nao núng, và cả anh cũng không. “Không hề.”

“Theo như lời tất cả mọi người mà tôi đã nói chuyện cùng, gồm cả Chaz, Georgie vẫn muốn quay bộ phim này cho đến tận ngày trước hôm diễn thử.” Cô ta ném tuýp kem xuống. “Georgie là dân chuyên nghiệp, và tôi chưa từng nghe nói cô ấy chùn chân. Điều đó dẫn tôi tới việc tin rằng cô ấy rút lui vì, vài lý do nào đó, cô ấy không muốn làm việc cùng anh.”

Anh thả lỏng cơ quai hàm. “Cô là người không thích làm việc với tôi, chứ không phải Georgie.”

“Tôi đã đấu tranh cho anh, Bram. Không chỉ vì tôi yêu kịch bản phim đó, và không chỉ vì anh đã đọc thoại rất tuyệt. Tôi đã đấu tranh cho anh vì Georgie tin anh. Hay ít nhất cô ấy cũng từng tin.” Cô chộp khăn lau bát khỏi mặt quầy và lau tay. “Đừng tự lừa mình nữa đi. Rất nhiều người đợi anh làm loạn mọi chuyện, và đây chính là viễn cảnh mà họ đang mong chờ. Nếu anh không muốn kết thúc sự nghiệp của mình bằng cách chủ trì các game show, tôi hết sức gợi ý rằng anh nên xử lý các rắc rối với vợ anh và đưa cô ấy đến trước máy quay, nơi mà cô ấy thuộc về đi.”

“Đó là tất cả hả?”

“Hãy bảo Chaz rằng tôi mong sớm có một buổi học khác.”

Cô ta sai bước ngang qua anh ra cửa sau.

Bram nhắm mắt lại và ôm chiếc cốc lạnh lẽo giữa hai lòng bàn tay. Chuyến viếng thăm không mời của Rory lại làm tăng thêm cảm giác tội lỗi mà anh vẫn sống cùng mỗi ngày, dù cho anh đã nói dối Georgie là vì lợi ích của chính cô. Nhờ cô, giấc mơ của anh sẽ trở thành sự thực, và ngay khi cô thoát khỏi cái vỏ tuồng mà cô đã tạo ra này, cô sẽ biết ơn là anh đã không ném cô ra khỏi cơ hội vàng của chính cô.

Nhưng một lời nói dối vẫn là một lời nói dối, và anh không thể trốn tránh sự dối trá của mình bất kể anh có muốn thế bao nhiêu đi nữa.

Sáng hôm sau, anh mặc quần soóc và một chiếc áo phông vào và đi tới Malibu. Lần này, chỉ có hai chiếc SUV đen theo đuôi. Bất chấp dự đoán có bão, giao thông buổi sáng thứ Sáu vẫn rất tắc nghẽn, nên anh có nhiều thời gian hơn anh muốn để suy nghĩ. Khi dừng lại ở nhà Trev, anh vẫy tay chào cánh thợ ảnh trước khi họ tấp vào đường để tìm chỗ đậu xe, một việc sẽ vô cùng khó khăn với họ trong ngày hôm nay.

Georgie không ra mở cửa, nên anh dùng chìa khóa mà Trev đã cho anh. Ngôi nhà im ắng, nhưng cánh cửa mở ra ban công để lộ một tấm thảm tập yoga trống không. Trev sống ở một trong những bãi biển đẹp nhất Malibu, nhưng ngày hôm nay cơn bão đang lo lừng đã làm giảm bớt số lượng những con người tôn thờ ánh nắng. Anh cởi giày và đi ra bãi cát. Ngôi sao của một bộ phim truyền hình về cảnh sát nằm duỗi người cạnh cô vợ thứ ba của anh ta trong khi lũ trẻ nhà anh ta đào một cái rãnh. Một con thuyền chơ hàng rù rù ở đường chân trời, và một đàn mòng biển kêu chóc chóc trên đầu.

Georgie đứng một mình gần mép nước, gió quạt mạnh mái tóc đen của cô. Cũng chiếc quần bikini màu tím mà cô mặc ở Mexico ôm lấy hông cô, và chiếc áo phông trắng hở hang lo lừng quá cao trên eo cô. Từ lúc nào cô đã trở nên xinh đẹp đến vậy? Anh muốn lôi cô vào nhà, cởi cái quần bikini tím nhỏ xíu ấy ra, và vui mình trong cô.

Cô phát hiện thấy anh, nhưng cô không hẳn là dang rộng hai tay chào anh khi anh tới bên cô. Anh nhớ sự nhiệt tình quá đáng của cô nhiều hơn những gì anh từng có thể hình dung. “Tim em đang nhảy rộn lên khi thấy tôi,” anh nói, “hay em đã khôn lớn rồi?”

“Chút nhấp nhô chẳng đáng kể. Chẳng gì tôi không xử lý được.”

“Mừng được nghe điều ấy.” Nhưng anh chẳng hề mừng. Anh muốn cô cười lớn và hôn anh. “Đi dạo đi.” Anh nắm tay cô trước khi cô kịp phản đối.

Có hằng hà sa số khuôn mặt nổi tiếng trên bãi cát trải dài này và chẳng ai làm gì hơn là gạt đầu một cái khi họ đi qua. Một trong những phần tuyệt nhất trong mối quan hệ của anh với Georgie là anh chẳng bao giờ cảm thấy như thể mình cần phải nói gì đó, nhưng hôm nay sự dễ chịu ấy đã biến mất. “Đoán xem ai đang học trang trí bánh đi?”

“Không biết.”

Anh kể cho cô về Chaz và Rory nhưng không nhắc đến lý do thực sự từ chuyến viếng thăm của Rory. Anh trì hoãn thêm đôi chút bằng cách chạy theo một chiếc đĩa bay vừa bị lạc khỏi máy đĩa trẻ. Khi anh quay lại, Georgie đang ngồi trên cát, hai tay vòng quanh đầu gối.

Anh ngồi phịch xuống cạnh cô và nhìn những con sóng bạc đầu lao ầm ầm về phía bờ biển. “Trời sắp bão đấy. Đến Chart House ăn trưa đi.”

Cô ôm chặt đầu gối hơn. “Tôi không nghĩ mình có thể tiêu hóa nổi một bữa ăn ấm áp với người đàn ông đã trao tôi cho lũ sói đâu.”

Anh cắm gót chân vào cát. “Tôi sẽ coi đó là một dấu hiệu tích cực cho thấy em đã khôn ngoan hơn về chuyện với tôi, và sự điên rồ này đã ở phía sau chúng ta.”

Cô giật một sợi tóc của mình. “Không may thay, những gì người ta nói là đúng. Có một ranh giới mỏng manh giữa yêu và ghét.”

Có thứ gì đó khó chịu xoắn chặt trong dạ dày anh. “Em không ghét tôi, Scoot. Em chỉ vừa mất đi chút kính trọng ít ỏi mà em mới bắt đầu phát triển lên thôi.” Anh chống một khuỷu tay trên đầu gối và ngắm nhìn những đám mây đen kịt đang lướt khắp bầu trời. “Chúng ta đã tạo ra phép màu trên màn ảnh nhỏ vào cái thời em không thể chịu đựng nổi tôi. Không có lý do gì chúng ta lại không thể chuyển phép màu ấy lên màn bạc.”

Cô nghiêng đầu về phía anh, đôi mắt xanh lá vui tươi của cô thật sâu thẳm. “Hạn chót đã qua rồi. Đến giờ Jade đã nắm chắc Helene rồi.”

Anh nhặt một hòn sỏi lên văng vèo. “Cô ta sẽ không đóng vai đó.”

“À? Và vì sao lại thế?”

Anh không thể trì hoãn chuyện này thêm nữa. “Bởi vì cô ta chưa từng được cân nhắc vào vai.”

Georgie ngồi thẳng dậy. Anh lia viên đá vào sóng. “Tôi đã nói dối em.”

Cô nắm chặt tay lại.

Anh không thể nhìn cô. “Vào lúc ấy tôi đã có đủ loại lý do tốt đẹp.”

Miệng cô siết lại cay đắng. “Anh thực sự là một thằng khốn, đúng không?”

“Chính xác! Tôi đã bảo em thế mà!”

Cát bay tung tóe đâm rất hai bắp chân trần của anh khi cô nhảy phắt dậy. Anh đứng bật dậy và đi theo cô. “Nghĩ về điều ấy đi, Georgie. Giờ khi tôi đã khoe ra con người thật của mình, chẳng có gì cản đường em nữa. Vai đó là của em, và sau những gì tôi đã làm, em có thể nhận nó mà không phải

lo lắng về bất kỳ thứ cảm xúc vớ vẩn hỗn loạn nào đang chắn ngang đường em nữa. Em nên mừng là tôi đã nói dối chứ.”

Dù chính miệng mình nói ra, anh chẳng hề tin lấy một lời nào. Và cả cô cũng không. “Tôi vào đây.” Cô rảo bước.

Anh vội bước theo nhịp chân cô. “Tôi... khá chắc chắn rằng anh chàng đằng kia có một chiếc máy ảnh. Chúng ta cần âu yếm trước đã.”

“Tự âu yếm chính mình ấy.” Gót chân cô đá cát tán loạn. Anh trượt cánh tay quanh vai cô, ép cô đi chậm lại.

Anh rất có thể đang ôm một cây xương rồng.

Bộ phim có thể hoàn thành mà không có cô. Họ sẽ tìm một nữ diễn viên khác, có lẽ không giỏi bằng, nhưng cũng xứng đáng. Chỉ có điều tất cả mọi người đều muốn Georgie, và với tư cách nhà sản xuất, công việc của anh là biến những chuyện không thể thành có thể. Anh không thể để bất kỳ ai trong số họ - Rory, Hank, cho đến những nhân viên thấp nhất - thấy rằng anh không làm nổi công việc ấy.

Họ về đến nhà khi một tia chớp vỡ tan trên mặt sóng. Anh chớp lấy cổ tay cô, bắt cô dừng lại ngay khi cô chuẩn bị bước lên hành lang. “Georgie...” Anh thấy khó mà hít đủ không khí vào phổi. “Anh không chắc phải làm cách nào để nói với em điều này...”

Gió thổi một lọn tóc khác lên mặt cô. Cô vuốt nó ra sau và nghiêng đầu. Anh thả cổ tay cô ra. “Những tuần vừa rồi anh rất... nhớ em. Nhiều hơn những gì anh từng nghĩ.” Axit sôi sục trong dạ dày anh khi cô tiếp tục đứng đó, chờ đợi một cách kiên nhẫn. “Hãy giúp anh thoát khỏi chuyện này đi.”

“Tôi không biết anh đang cố nói gì.”

“Là... anh đã không nhận ra mình đã trở nên quen với việc ở cùng em đến thế nào cho tới tận khi em bỏ đi. Hai người chúng ta... anh cứ nghĩ nó

chỉ là một tình bạn tuyệt vời, nhưng - anh không biết làm sao để nói điều này.” Một tấm vải bạt bay phấp phật trong gió. “Có thể anh đã... yêu em.”

Cô chăm chăm nhìn anh.

“Mĩa mai thật, phải không. Đúng lúc em thoát được khỏi anh, giờ anh lại ở đây... ước gì em không thể.”

“Tôi không tin anh.”

“Cái lời nói dối về Jade. Có gì đó tuyệt vọng trong nó, phải không? Anh nghĩ mình đã không muốn... thú nhận những gì anh đang thực sự cảm thấy.”

“Anh đang thực sự cảm thấy gì, Bram? Anh sẽ phải nói thẳng điều ấy ra bởi vì tôi không nắm được nó.”

“Em biết anh đang nói gì mà.”

Rõ ràng là cô đã phát ngáy những câu lập lờ của anh bởi vì cô quay đi và hướng đến cầu thang.

“Chuyện đã bắt đầu ngay nơi này, em biết đấy,” anh nói với theo cô. “Không phải mười lăm hay mười sáu năm trước trong thời *Skip và Scooter*, mà là ở ngay đây trên ban công nhà Trev ba tháng trước. Em và anh.” Cô dừng lại ở đầu cầu thang và nhìn xuống chỗ anh. Anh bước hai bậc một để đến chỗ cô. “Kể từ lúc chúng ta thức dậy trong phòng khách sạn ở Vegas, chúng ta đã lên vòng đu quay khổng lồ điên cuồng này.” Một luồng gió thổi bay một tờ báo khắp ban công. “Anh vẫn nghĩ em là người bạn tốt nhất mà anh từng có, nhưng giờ anh biết nó không chỉ là tình bạn.”

“Nó là tình dục.”

Anh cảm thấy một tia tức giận. “Chắc chắn rồi, nó là tình dục, nhưng đó không phải tất cả. Chúng ta không cần giả bộ với nhau. Chúng ta... hiểu nhau.” Anh xông tới, ép ra những lời tiếp theo dù anh ghét chính mình vì

điều anh sắp sửa nói. “Anh thậm chí còn đang nghĩ - Chỉ nghĩ thôi. Ý tưởng của em về...” - một nắm tay không lỏng siết chặt ngực anh - “về việc có một đứa con.” Cô thốt ra một âm thanh mềm mại, không thể nghe rõ. Anh nhấn mạnh thêm. “Anh vẫn chưa nói được câu hãy cùng làm việc ấy nào. Anh chỉ đang nói rằng... Chỉ là anh sẵn sàng để ít nhất cũng nói chuyện về việc ấy.”

Cô nuốt chửng mặt anh bằng mắt, và anh muốn hét vào cô, bảo cô rằng anh là đồ nói dối đầy và anh không dễ bị mắc lừa đến thế đâu. Thay vào đó, anh gạt sang bên mọi mảnh vụn lòng tự trọng mà anh còn sót lại và dần tới một câu kết tởm lợn nhất. “Anh đã... yêu em, Georgie. Thật đấy.”

Cô ép các ngón tay lên môi. Một tiếng sấm nổ đùng đoàng rung chuyển cả ban công. “Thật sao?” cô thì thầm.

Những giọt mưa xối xả rơi rát mặt anh, và anh gạt đầu.

Cô không làm gì hết. Cô chỉ đứng đó. Và rồi cô kêu tên anh. “Bram...” Dang rộng cánh tay, cô nhào vào anh. Cô rúc vào lồng ngực anh, trượt chân vào giữa hai chân anh, và anh muốn kêu gào trước thảm họa anh vừa gây ra... cho đến khoảnh khắc cô giật đầu gối và đập mạnh vào hòn bi của anh. Qua tiếng thở khò khè đau đớn của anh, anh nghe thấy hai từ.

“Đồ khốn.”

Tiếng gió gào rú... Tiếng chân trần lao sầm sập trên hành lang... Tiếng đóng sập cửa khi cô biến mất vào trong... Và tiếng thở dốc đau thắt ruột của chính anh. Anh nắm lấy một mép đá và cố không ngất đi. Cửa lại mở ra và chìa khóa của anh bay theo, qua lan can hành lang và rơi xuống cát.

Cơn bão đổ xuống.

Georgie đứng bên trong cánh cửa khóa chặt, ôm chặt lấy mình để giữ cho những thứ trong lòng cô không trào ra ngoài. Mưa đập vào cửa sổ, đập vào cô. Bram không hề thay đổi. Anh là một kẻ lợi dụng, vẫn quý quyết như thường, giả vờ trao đi thứ cô khao khát nhất để đạt được thứ anh thèm muốn cho chính bản thân mình.

Bão tố giận dữ bên ngoài, một cơn bão cuồng nộ hơn giận dữ bên trong.

Trò giả vờ hôn nhân của cô đã hết rồi, và sẽ không đời nào có một cuộc ly hôn thân thiện hết. Không Bruce và Demi. Cảnh nhục nhã trước công chúng sẽ tệ hơn nhiều so với lần đầu tiên. Nhưng cô không quan tâm. Những năm giả bộ và đóng kịch của cô đã chấm dứt rồi. Cô sẽ không bao giờ là Scooter Brown can trường, cô gái có thể bật lại mọi nghịch cảnh với một nụ cười và một câu nói đùa thông minh nữa. Cô là một người phụ nữ có thực, người vừa mới bị phản bội.

Và lần này cô sẽ báo thù.

Khi Bram đã có thể di chuyển trở lại, anh khắp khiêng đi xuống bãi cát và quăng mình vào đại dương. Tê liệt trước những con sóng giận dữ và làn nước âm ào tắm tới, anh cầu nguyện để dòng nước rửa sạch những tội lỗi của mình. Anh lao xuống dưới một con sóng, ngoi lên, rồi lại lao xuống. Cả cuộc đời này anh đã xô đẩy và lừa gạt, nhưng anh chưa từng làm một chuyện gì đáng ghê tởm như chuyện anh vừa có thuyết phục một người không đáng phải nhận điều ấy nhất.

Anh thấy con sóng ấy ngay trước khi nó đập vào anh, một thác nước sừng sững. Nó vỡ tan trên đầu anh và xô anh xuống. Anh vặn người, chìm xuống, ngoi lên trong một giây, rồi lại lật người. Cát cào xước khuỷu tay

anh, rồi có thứ gì đó sắc nhọn quạc chân anh. Anh mất sức chống đỡ. Phổi anh bồng rắt. Dòng nước bắt được anh và kéo anh - lên, xuống, anh không biết nữa - dòng nước ích kỷ, chảy theo hành trình của bản thân mà không thèm dành ra một suy nghĩ nào cho nạn nhân của mình.

Anh ngoi lên mặt nước, thoáng thấy bờ biển, rồi lại bị nhấn xuống dưới bởi một con sóng giội. Cô đã trở thành lương tâm của anh, người tình của anh, thiên thần hộ mạng của anh, người bạn tốt nhất của anh. Cô đã trở thành tình yêu của anh.

Cơ thể anh lao về phía ánh sáng - một quãng sáng mờ ảo chỉ hiện rõ trong đầu anh. Anh hỗn hển hít không khí, chìm ngihm, lao xuống đáy. Anh yêu cô.

Dòng nước lại tóm lấy anh và lật nhào anh, một con người chấp vạ vô giá trị mà sứ mệnh cuộc đời vốn chỉ là chiều lòng chính bản thân anh ta.

Hình ảnh của cô đến bên anh, nâng anh lên, tóm chặt lấy anh và kéo anh cho tới khi chân anh chạm được đáy. Khuỷu tay anh đang chảy máu, cả chân anh, cả tim anh nữa. Anh lê lết tới bãi biển và nằm gục xuống cát.

Chương 26

Cô khóa cửa lại với anh. Anh cảm giác như da mình vừa bị lột ra, cái vỏ bề ngoài đẹp đẽ mà anh đã lần trốn phía sau vừa bị xé toạc đi để lộ những thứ xấu xí bên dưới. Anh loạng choạng quay lại bờ biển, cởi chiếc áo phông ướt sũng ra và ép nó vào khuỷu tay đang chảy máu. Anh thấy chìa khóa ô tô của mình trên cát, nhưng chìa khóa nhà Trev nằm ở một chùm riêng và chẳng thấy đâu cả. Sau một nỗ lực vô ích cuối cùng để bắt Georgie ra mở cửa, anh từ bỏ.

Các tay săn ảnh đã biến mất. Run rẩy và chảy máu, anh đi tới ô tô và bắt đầu chuyển đi dài trở về nhà trong cơn bão. Anh không thể hình dung nổi làm thế nào để mình có thể khiến cô hiểu được những gì vừa xảy ra. Cô sẽ không bao giờ tin anh. Mà sao cô lại phải tin chứ? Anh thậm chí còn biến ước muốn có con của cô thành một điều khoản thương lượng.

Toàn bộ thảm họa mà anh vừa tự rước vào mình này khiến việc hít thở cũng trở nên thật khó khăn. Anh đã làm cái quái gì vậy, và làm sao anh có thể sửa được nó đây? Không phải với một tin nhắn di động khác, đó là chắc chắn.

Nhưng sau khi về nhà, anh không thể ngăn mình lại, và khi tiếng thư thoại của cô vang lên, anh để tất cả tràn ra. “Georgie, anh yêu em. Không phải như cái cách anh đã nói lúc nãy, mà là thật lòng. Anh biết chuyện không có vẻ giống thế, nhưng lúc đấy anh không hiểu được như bây giờ...” Anh nói lan man, câu cú và ý nghĩ lẫn lộn, cố bày tỏ tất cả nhưng lại thất bại một cách đáng thương, biết rằng mình chỉ làm cho mọi chuyện tệ hơn.

Georgie lắng nghe từng từ một trong tin nhắn của anh, từng lời đối trả. Những từ ấy cháy rùng rục ăn sâu vào da thịt cô, bỏ lại những vết sém rỉ máu phía sau. Sự tức giận của cô là vô bờ bến. Anh đã mang đi thứ cô muốn nhất, và giờ cô sẽ làm y như vậy đối với anh.

Tối hôm đó, sau khi tắm rửa xong và đầu óc đã sáng suốt hơn, anh lái xe quay lại Malibu. Cánh thợ săn hắc vẫn tin anh còn ở bãi biển bởi vì không có chiếc SUV nào lãng vãng cuối đường lái xe nhà anh. Anh đã quyết định sẽ phá sập cửa nếu cô không để anh vào nhà, mặc dù anh nghi ngờ chuyện ấy có thể làm tim cô mềm xuống. Dọc đường đi, anh mua hoa cho cô, cứ như thể mấy đóa hoa hồng sẽ tạo nên sự khác biệt, rồi dừng lại để mua vài quả xoài vì anh nhớ cô thích nó. Anh cũng mua cho cô một chú gấu bông trắng như tuyết đang ôm một trái tim đỏ trong tay, nhưng khi rời cửa hàng, anh nhận ra đó là kiểu cách mà lũ nhóc trung học hay làm, và anh nhét nó vào thùng rác.

Nhưng không ngờ ngôi nhà tối om và xe cô không có trong ga ra. Anh chờ quanh đó một lát, hy vọng cô sẽ quay lại, nhưng cũng ngờ ngợ rằng cô sẽ không làm thế. Cuối cùng anh hướng đến Santa Monica, xe ô tô của anh vẫn đầy hoa và xoài.

Khi đến nhà Paul, anh xem xét khắp đường để tìm ô tô của Georgie một cách vô ích. Người cuối cùng trên đời mà anh muốn đối mặt là bố vợ, và anh đã nghĩ đến việc quay xe, nhưng Paul là cơ hội tốt nhất để anh tác động tới Georgie.

Anh đã không gặp ông từ hôm tiệc cưới, và vẻ thù địch hiện rõ trên mặt ông khi ông ra mở cửa tiêu diệt mọi hy vọng mà Bram đang chất chứa về việc Paul sẽ giúp đỡ anh. Mối Paul mím lại khi ông lướt nhìn Bram. “Cậu bé vàng trông hơi ốm yếu đấy nhỉ.”

“À, vâng, trời đã mưa suốt cả ngày mà. Suốt cả tháng.”

Anh chờ cửa đóng sập lại trước mặt anh và ngạc nhiên khi Paul để anh vào. “Muốn làm một châu không?”

Bram vô cùng muốn làm một châu, một dấu hiệu chắc chắn cho thấy rằng anh không thể mạo hiểm uống một giọt nào. “Bố có cà phê không?”

“Tôi sẽ tìm một ít.”

Khi Bram theo Paul vào bếp, anh không thể nghĩ ra phải làm gì với đôi tay mình. Chúng mang lại cảm giác quá lớn với cơ thể anh, như thể chúng không thuộc về anh. “Bố đã gặp Georgie chưa?” cuối cùng anh cũng xoay xở thốt ra lời.

“Anh là chồng nó. Anh mới là người đáng ra phải dõi theo nó.”

“Vâng, chà...”

Paul bật vòi nước lên. “Anh đang làm gì ở đây?”

“Con đoán là bố đã biết rồi.”

“Cứ kể cho tôi xem.”

Và Bram kể. Trong khi cà phê được chuẩn bị, anh bắt đầu bằng việc kể cho Paul về Las Vegas, chỉ để phát hiện ra rằng Georgie đã kể hết cho ông rồi.

“Tôi cũng biết Georgie đã tới Mexico vì con bé nghĩ nó đang trở nên quá gần bó với anh.” Paul rút một chiếc cốc màu vàng cam ra khỏi tủ bát.

“Tin con đi,” Bram nói đầy cay đắng, “giờ điều ấy không thành vấn đề nữa rồi. Cô ấy còn kể gì cho bố nữa?”

“Tôi biết về đoạn băng diễn thử, và tôi biết con bé đã từ chối vai đó.”

“Chuyện ấy thật điên rồ, Paul. Cô ấy vô cùng đáng kinh ngạc.” Anh xoa mắt. “Chúng ta đều đánh giá thấp cô ấy. Chúng ta đã rơi vào cùng một cái bẫy như công chúng, chỉ muốn cô ấy đóng các biến thể của Scooter. Con sẽ gửi cho bố một bản sao của đoạn băng để bố có thể tự mình xem.”

“Nếu Georgie muốn tôi xem, con bé sẽ cho tôi biết.”

“Được tỏ ra cao quý hẳn là tuyệt lắm.”

“Thỉnh thoảng anh nên thử làm thế.” Paul đổ đầy cốc và đưa cho anh. “Kể nốt cho tôi đi.”

Bram miêu tả chuyến thăm của Rory và phản ứng của tất cả mọi người trước sự rút lui của Georgie. “Họ biết con phải chịu trách nhiệm, họ muốn có cô ấy trong bộ phim, và họ mong con thay đổi điều ấy.”

“Không phải một tình cảnh hay ho đối với một nhà sản xuất mới.”

Anh không thể kìm mình lại. Anh bắt đầu đi qua đi lại khắp bếp, tạo thành những vết chân hình bầu dục kỳ quặc, khi kể nốt cho Paul - chuyến đi của anh tới Mexico, lời nói dối về Jade, và rồi điều tệ nhất, những gì anh đã nói với cô ngày hôm nay. Anh để mọi thứ trào hết ra, chỉ bỏ sót chi tiết về đứa bé, không phải vì anh đang cố bảo vệ bản thân mình - anh đã bỏ qua việc đó lâu rồi - mà vì khao khát có con của Georgie là bí mật riêng mà chỉ cô có quyền tiết lộ.

“Thế hãy để tôi làm rõ chuyện này nhé,” Paul nói, có một dấu hiệu đáng ngại trong giọng ông. “Anh đã nói dối con gái tôi về chuyện Jade. Rồi anh cố thao túng nó bằng cách giả vờ rằng anh đang yêu nó. Sau khi nó ném anh ra ngoài thì kỳ diệu làm sao anh lại nhận ra mình thực sự yêu nó, và giờ anh muốn tôi giúp anh thuyết phục nó tin điều ấy.”

Bram ngồi sụp xuống một chiếc ghế đầu ở quầy bếp. “Con thật đáng chết.”

“Tôi cũng sẽ nói thế.”

“Bố có biết cô ấy ở đâu không?”

“Có, và tôi sẽ không kể cho anh đâu.”

Anh thực sự cũng không mong điều ấy. “Liệu bố có thể nói với cô ấy...? Khỉ thật. Nói với cô ấy là con xin lỗi. Nói với cô ấy... Hãy bảo cô ấy nói chuyện với con.”

“Tôi sẽ không bảo con bé một điều chết tiệt nào hết. Anh đã gây ra mớ bòng bong này. Anh nhất định có thể tự xử lý nó.”

Nhưng bằng cách nào? Đây không phải là một hiểu nhầm có thể làm lành bằng hoa hồng, xoài, hay dây chuyền kim cương. Nó không phải một trận cãi cọ đơn giản của các cặp đôi mà chỉ vài lời xin lỗi là có thể hàn gắn được. Nếu anh muốn vợ mình quay lại, anh sẽ phải làm việc gì đó thuyết phục hơn nhiều, mà anh chẳng hề biết đó có thể là gì nữa.

Georgie đi xuống gác sau khi anh lái xe đi. Cô đã không thể ở lại Malibu khi Bram cứ liên tục nện cửa, nên cô đã lái xe tới đây. “Con đã nghe hết rồi.” Giọng cô nghe thật lạ lẫm ngay cả với chính cô, quá lạnh lùng, quá tách biệt.

“Bố xin lỗi, mèo con.”

Ông đã không gọi cô như thế kể từ khi cô còn bé xíu, và khi ông vòng tay quanh người cô, cô vùi mặt vào ngực ông. Nhưng cơn tức giận của cô rùng rục dữ dội đến mức cô sợ mình sẽ đốt cháy ông, thế nên cô lùi ra.

“Bố nghĩ có thể Bram đang nói thật đấy,” ông nói.

“Không đâu. *Ngôi nhà cây* là mọi thứ với anh ta, và con đang khiến anh ta ra bộ dạng tệ hại. Anh ta sẽ làm mọi chuyện để đưa được tên con lên bản hợp đồng đó.”

“Cách đây không lâu, đó chính xác là những gì con muốn.”

“Không phải bây giờ.”

Bố cô trông vô cùng bối rối, cô siết tay ông - chỉ một lát, đủ lâu để trấn an ông nhưng không đủ làm rộp da ông. “Con yêu bố,” cô nói. “Con đi ngủ đây.” Cô tạm thời đẩy cơn cuồng nộ của mình sang bên. “Đi gặp Laura đi. Con biết bố muốn thế mà.”

Ông đã gọi cho Georgie khi cô còn ở Mexico để bảo cô là ông đã yêu đại diện cũ của cô. Cô đã sống sờ mãi cho đến khi cô xem xét lại tất cả những phụ nữ mà ông đã không hề yêu.

“Con đang quen dần với chuyện Laura và bố bên nhau rồi chứ?” ông hỏi.

“Vâng, nhưng cô ấy thì sao?”

“Chỉ mới bốn ngày kể từ hôm bố nói với cô ấy về cảm giác của bố, và bố đang có tiến triển.”

“Con mừng cho bố. Mừng cả cho Laura nữa.”

Cô chờ tới khi ông lái đi rồi mới gọi Mel Duffy. Lũ chó săn là những sinh vật sống về đêm, và Mel nghe điện ngay lập tức. “Duffy đây.”

Giọng anh ta ngái ngủ, nhưng cô sẽ làm anh ta tỉnh táo nhanh thôi. “Mel, Georgie York đây. Tôi có một câu chuyện cho anh.”

“Georgie ư?”

“Một câu chuyện lớn đấy. Về Bram và tôi. Nếu anh có hứng thú, hãy gặp tôi ở Santa Monica trong một tiếng nữa. Lối đi từ đường số Mười Bốn

vào Nghĩa địa Woodland.”

“Chúa ơi, Georgie, đừng làm thế này với tôi! Tôi đang ở Ý! Positano. Diddy đang có một bữa tiệc lớn như điên trên du thuyền của anh ta.” Anh ta bắt đầu ho, giọng sắc thuốc lá. “Tôi sẽ bay về. Chúa ơi, ở đây thậm chí còn chưa đến tám giờ sáng, mà lại có một cuộc bãi công phải gió khác nữa. Hãy cho tôi thời gian để bay về L.A. Hãy hứa với tôi là cô sẽ không nói chuyện với một ai khác cho tới khi tôi về đó.”

Cô có thể gọi một phóng viên chân chính, nhưng cô muốn một tay chớ sẵn có được câu chuyện này. Cô muốn đưa nó cho Mel, kẻ đủ phàm ăn để khai thác mọi khía cạnh khôn kiếp. “Được thôi. Tối thứ Hai. Nửa đêm. Nếu anh không ở đó, tôi sẽ không đợi.”

Cô gác máy, tim cô đập thành thạch, nổi tức giận của cô sục sôi. Bram đã mang đi thứ cô muốn nhất. Giờ cô sẽ làm cùng điều ấy với anh. Tiếc nuôi duy nhất của cô là phải đợi tận bốn tám tiếng mới được ra tay trả thù.

Bram không thể ngủ, không thể ăn, và anh thực sự sẽ giết Chaz nếu cô không ngừng lảng vảng xung quanh. Ở tuổi ba mươi ba, anh đã kiếm được một bà mẹ hai mươi tuổi, và anh không thích chuyện ấy. Nhưng mà đạo này anh cũng chẳng thích gì hay thích ai hết, đặc biệt là bản thân anh. Cùng lúc ấy, một cảm giác quyết tâm kiên định đã chiếm giữ anh.

“Georgie sẽ không đóng Helene,” anh bảo Hank Peters vào chiều thứ Hai, hai ngày sau cảnh tượng xấu xí ở Malibu. “Tôi không thể bảo cô ấy đổi ý được. Cứ làm những gì ông muốn đi.”

Anh không ngạc nhiên khi chưa đầy nửa tiếng sau, anh nhận được một lệnh triệu tập tới gặp Rory Keene. Anh mạnh bước đi qua phi đội trợ lý

đầy cảnh giác vào văn phòng của cô ta mà không chờ được thông báo. Cô ta ngồi sau chiếc bàn gỗ, dưới bức tranh Diebenkorn, và thống trị thế giới.

Anh đá một chiếc ghế sắt tạo hình chữ S sang bên. “Georgie sẽ không nhận vai Helene. Và cô nói đúng. Tôi đã làm loạn cuộc hôn nhân của mình lên. Nhưng tôi yêu vợ mình nhiều hơn tôi từng yêu bất kỳ ai, và dù hiện tại cô ấy đang ghét cay ghét đắng tôi, tôi mong cô hãy tránh thật xa chuyện này trong khi tôi cố gắng giành cô ấy lại. Rõ chứ?”

Vài giây dài đằng đằng trôi qua trước khi Rory đặt bút xuống. “Vậy tôi đoán buổi họp của chúng ta đã kết thúc rồi.”

“Tôi cũng nghĩ thế.” Khi Bram sai bước rời khỏi văn phòng của Rory, anh biết được một vài trong số những điều mà anh phải làm. Anh chỉ ước gì mình cũng có thể khám phá ra số còn lại.

Georgie đỗ chiếc xe Corolla đi thuê của cô trước một căn hộ hai tầng ngay phía Bắc của lối vào Nghĩa địa Woodland, đủ gần để cô có thể thấy Mel đến, nhưng đủ xa để giữ cho anh ta khỏi định vị thấy cô cho đến khi cô muốn. Giờ đã gần nửa đêm, và luồng xe cộ trên đường Mười Bốn chỉ còn thưa thớt. Khi ngồi trong bóng tối, cô thấy mình nhớ lại tất cả - kể từ khoảnh khắc Bram tình cờ nghe thấy cô cầu hôn Trev cho tới buổi chiều đông bão trên cùng bãi biển ấy khi Bram tuyên bố tình yêu bất diệt.

Nỗi đau không hề nguôi ngoai. Cô sẽ kể hết cho tay thợ săn. Câu chuyện về lời tuyên bố yêu thương dối trá của Bram sẽ choán hết các tờ lá cải, rồi tìm đường tới báo chí chính tông. Thứ danh dự mà anh đã vô cùng vất vả để đánh bóng sẽ lại một lần nữa bị lem luốc. Cứ để Bram cố đóng vai anh hùng sau khi cô xong chuyện với anh. Cô sẽ tự làm tổn thương bản thân trong giai đoạn ấy, nhưng cô không còn quan tâm nữa. Cô tức giận dữ dội hơn bất kỳ lần nào cô từng tức giận trong đời, nhưng cô cũng thấy tự do

hơn. Những ngày để các dòng tí lá cải điều khiến sự tồn tại của cô đã qua rồi. Không còn mỉm cười với các tay thợ ảnh khi lòng cô đang tan nát nữa. Không còn làm dáng cho báo chí để bảo toàn lòng kiêu hãnh của cô thêm nữa. Không còn để hình ảnh trước công chúng của cô đánh cắp linh hồn cô nữa.

Một chiếc SUV đen đỗ lại ngay trước lối vào nghĩa trang. Cô ngồi lún xuống trên ghế và nhìn vào gương bên khi đèn pha chiếc SUV tắt đi. Duffy đi ra, châm một điếu thuốc lá, và nhìn xung quanh, nhưng anh ta không chú ý thấy chiếc Corolla. Những lời nói dối sẽ kết thúc ngay bây giờ. Cô sẽ làm Bram đau như anh ta đã làm cô đau. Đó là sự trả thù hoàn hảo.

Tay chó săn châm một điếu thuốc. Cô bắt đầu đổ mồ hôi, và dạ dày cô không ổn lắm. Anh ta bắt đầu đi đi lại lại. Đến lúc rồi. Sau tối nay, sẽ không còn chuyện lẩn tránh nữa. Cô có thể sống một cách trung thực, đầu ngẩng cao, biết rằng cô đã tranh đấu, rằng cô đã không để mình trở thành một nạn nhân khác bị cánh đàn ông ngược đãi về cảm xúc. Đây là người phụ nữ mà cô đã trưởng thành nên. Một người phụ nữ nắm quyền kiểm soát cuộc đời và sự trả thù của cô ta.

Tay chó săn vút điếu thuốc vào máng nước và hướng về phía lối vào nghĩa trang. Cô đã không tính đến điều ấy. Cô muốn kể câu chuyện của cô gần ánh đèn đường an toàn. Một tay chó săn trong một nghĩa trang vắng vẻ là quá nguy hiểm, và cô với lấy tay nắm cửa trước khi anh ta kịp đi xa hơn. Nhưng khi tay cô khép lại quanh thanh kim loại lạnh lẽo, có thứ gì đó rắc rở mở ra trong lòng cô. Ngay lúc ấy, cô thấy rằng con chó săn ở bên trong ô tô còn nguy hiểm hơn cái tên đang tiến đến gần cổng nghĩa trang.

Con chó săn trong ô tô là cô. Người phụ nữ đầy căm thù, đầy giận dữ này.

Cô nắm chặt tay nắm cửa. Bram đã phản bội cô, và anh đáng bị trừng phạt. Cô cần làm đau anh, phá hủy anh, phản bội anh như anh đã phản bội cô. Nhưng tàn phá kiểu ấy không nằm trong bản chất của cô.

Cô ngồi lún xuống ghế và nhìn xem cô là ai - người mà cô đã trở thành. Không khí bên trong ô tô trở nên nặng nề và ngai ngái. Một bàn chân cô mềm rũ. Nhưng cô ở yên nơi cô đang ở, và từ từ, cô bắt đầu hiểu được bản chất của chính mình. Với sự thông suốt điên cuồng mới, cô biết mình thà sống với cơn phẫn nộ đầy ứ, với sự đau khổ đè nặng, còn hơn là biến mình thành một sinh vật báo thù.

Tay thợ ảnh cuối cùng cũng rời khỏi lối vào nghĩa trang, di động áp vào tai. Anh ta hút một điếu thuốc lá khác, nhìn xung quanh lần cuối, rồi trèo vào ô tô và lái đi.

Cô lái xe không mục đích, cảm thấy trống rỗng, vẫn tức giận, không chút yên ổn, nhưng đã thấy rõ mình là ai. Đến cuối, cô dừng lại ở một khu vực tiêu điều trên đại lộ Lincoln đầy những quán massage và cửa hàng bán đồ tình dục. Cô đỗ xe trước một cửa hàng sửa xe đã đóng cửa nghỉ 3681, nhấc túi đựng máy quay khỏi xe, và bắt đầu đi dọc vỉa hè. Cô chưa từng ở một mình trong một khu vực dân cư nguy hiểm vào buổi đêm, nhưng cô không nảy ý nghĩ phải thấy sợ hãi.

Không lâu sau, cô thấy thứ mình đang tìm kiếm, một cô gái vị thành niên với mái tóc tẩy trắng và đôi mắt mệt mỏi. Cô tiếp cận cô gái ấy một cách thận trọng.

“Tên tôi là Georgie,” cô nói dịu dàng. “Tôi là một nhà làm phim. Tôi có thể nói chuyện với cô không?”

Hai ngày sau Chaz xuất hiện ở ngôi nhà bên bờ biển. Georgie đang ngồi trước máy tính, xử lý phim suốt cả buổi sáng, và cô thậm chí còn chưa tắm. Ngay khi Aaron ra mở cửa, một cuộc cãi cọ nổ ra.

“Cô đã đi theo tôi!” cô nghe tiếng cậu kêu lên. “Cô thậm chí còn không thích lái xe tới cửa hàng tạp hóa, thế mà cô theo chân tôi suốt quãng đường tới Malibu sao?”

“Cho tôi vào.”

“Không đời nào,” cậu nói. “Về nhà đi.”

“Tôi sẽ không đi đâu hết cho tới khi nói chuyện được với cô ấy.”

“Cô sẽ phải vượt qua tôi trước.”

“Úi trời, cứ làm như anh có thể chặn được tôi vậy.” Chaz lao qua anh và sớm tìm thấy phòng ngủ phụ nơi Georgie lắp đặt các thiết bị. Chaz mặc nguyên cả cây màu đen báo thù cho đến tận đôi dép tông. “Cô biết vấn đề của cô là gì không?” cô ta nói, tấn công Georgie mà không cần mào đầu. “Cô không quan tâm đến mọi người.”

Georgie hầu như không ngủ được, và cô quá kiệt sức để xử lý chuyện này.

“Bram đã ở lại xưởng phim không về nhà suốt hai đêm qua.” Chaz tiếp tục tấn công. “Anh ấy thật khổ sở, và tất cả là vì cô. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu anh ấy bắt đầu hít thuốc trở lại.” Khi Georgie không đáp lại, vài ngọn lửa giận trong Chaz nhường đường cảm giác nao núng. “Tôi biết cô yêu anh ấy. Không phải sao, Aaron? Sao cô không quay lại với anh ấy đi? Rồi mọi thứ sẽ ổn.”

“Chaz, đừng làm phiền chị ấy nữa,” Aaron nói một cách bình tĩnh khi cậu đi tới sau cô ta.

Georgie chưa từng tưởng tượng ra Aaron sẽ biến thành một người canh gác kiên định như vậy. Số cân nặng mất đi của cậu dường như đã trao cho cậu một sự tự tin mới. Hôm thứ Ba, khi câu chuyện của Mel Duffy về cuộc điện thoại của Georgie xuất hiện, Aaron đã ngay lập tức tấn công bằng

cách phát ra lời chối bỏ công khai rất hùng hồn mà thậm chí còn không hỏi ý kiến cô. Cô đã bảo cậu rằng chuyện Mel kể là đúng và cô không còn quan tâm nữa, nhưng cậu từ chối nghe theo.

Tấn công sự yếu đuối của Chaz dễ hơn là nghĩ đến sự yếu đuối của chính cô. “Có một vấn đề về những người luôn luôn nhúng mũi vào đời sống của người khác. Thường là vì họ không muốn giải quyết những rắc rối của chính mình.”

Chaz ngay lập tức xù lông. “Tất cả mọi thứ trong đời tôi đều ổn!”

“Vậy thì tại sao lúc này cô lại không ở trường dạy nấu ăn? Theo những gì tôi biết, cô thậm chí còn chưa liếc vào mấy quyển bài tập GED nữa.”

“Chaz quá bận để học hành,” Aaron nói. “Cứ hỏi cô ấy thì biết.”

“Tôi nghĩ cô sợ rằng nếu mình bước khỏi vòng an toàn của những gì cô đang có lúc này, bằng cách nào đó cô sẽ quay lại trên đường.” Ngay khi câu ấy rời khỏi miệng Georgie, cô nhận ra mình vừa phản bội lòng tin của Chaz. Cô cảm thấy thật tệ hại. “Tôi xin lỗi, tôi...”

Chaz cau có. “À, đừng có làm cái bộ mặt đấy. Aaron biết rồi.”

Cậu ấy biết sao? Georgie vốn không dự kiến điều ấy.

“Nếu Chaz không học,” Aaron nói, “cô ấy sẽ không phải lo bị trượt. Cô ấy sợ thôi.”

“Vớ vẩn.”

Georgie từ bỏ. “Tôi quá mệt để xử lý chuyện này ngay bây giờ. Đi đi.”

Như lệ thường, Chaz không di chuyển. Thay vào đó, cô ta đánh giá Georgie với vẻ không hài lòng. “Cô trông có vẻ như lại đang gầy đi.”

“Lúc này chẳng món gì có vị ngon lành hết.”

“Chúng ta sẽ xem xét chuyện ấy.” Chaz lao vào bếp, nơi cô ta nện bình bịch khắp xung quanh một lúc, sập cửa tủ bát, đóng mở tủ lạnh. Không lâu sau, cô ta đã làm ra một món xa lát giòn tan và một bát mì trộn pho mát. Đó là thứ thức ăn đầy tính an ủi, nhưng không dễ chịu bằng việc Chaz quan tâm đến cô.

Georgie ép Chaz mượn một bộ đồ bơi của cô và đi xuống bãi biển. “Trừ phi cô sợ nước.” Georgie đã nói câu ấy cùng một cái gần như là nhếch mép, như thể cô đang thách Chaz mặc đồ bơi. Cô biết Chaz ghét phô bày cơ thể, và cô hẳn đã quyết định đây là liệu pháp chữa trị. Nhưng vì Georgie gần như đã ra lời thách thức, nên Chaz đã mặc đồ bơi, rồi lục lọi đồ đạc của Georgie cho đến khi tìm thấy một cái váy cotton để mặc bên ngoài.

Aaron nằm trên một cái khăn tắm, đọc một tờ tạp chí trò chơi vớ vẩn nào đó. Khi cô mới biết cậu, cậu không chịu đến gần nước chút nào. Giờ cậu mặc một chiếc quần bơi màu trắng mới có gạch ngang màu xanh biển. Cậu vẫn còn cần giảm bớt vài cân nữa, vậy đáng ra trông cậu không thể nóng bỏng tí nào mới phải, nhưng cậu đã bắt đầu tập luyện để giảm cân và điều đó hiện thấy rõ. Cậu cũng tiêu tiền cho mái tóc cắt tử tế, cộng thêm cặp kính áp tròng nữa.

Cô ngồi ở mép khăn tắm, lưng quay về phía cậu. Chiếc váy mặc ngoài còn chưa chạm tới giữa đùi cô, và cô gần như rúc chân vào dưới người.

Cậu đặt tờ tạp chí của mình sang bên. “Trời nóng quá. Đi bơi đi.”

“Tôi không thấy thích.”

“Sao lại không? Cô đã bảo tôi cô thường đi bơi suốt ngày mà.”

“Chỉ là ngay lúc này tôi không muốn bơi, thế thôi.”

Cậu ngồi lên cạnh cô. “Tôi sẽ không chọc cô chỉ vì cô đang mặc đồ bơi đâu.”

“Tôi biết điều ấy.”

“Chaz, cô phải thoát khỏi những chuyện đã xảy ra đi.”

Cô chọc một cái que vào cát. “Có lẽ tôi không muốn thoát khỏi nó. Có lẽ tôi cần bảo đảm rằng mình không bao giờ quên để tôi không bị mắc vào một chuyện gì như thế lần nữa.”

“Không phải đâu.”

“Sao anh biết?”

“Logic đơn giản thôi. Cứ giả dụ cô lại bị gãy tay, hay thậm chí gãy chân. Cô có thực sự nghĩ Bram sẽ ném cô ra ngoài đường không? Hay Georgie sẽ không can thiệp, hay tôi sẽ không để cô ở nhà tôi? Giờ cô có bạn bè rồi, mặc dù cô sẽ không bao giờ biết được điều ấy theo cái cách cô xử sự với họ.”

“Tôi đã bắt Georgie ăn, không phải sao? Và anh đáng lẽ không nên nói với cô ấy chuyện tôi sợ bị trượt đến thế nào.”

“Cô thông minh, Chaz. Tất cả mọi người đều biết điều ấy trừ cô.”

Cô nhặt một vỏ sò vỡ lên và rê đầu nhọn trên ngón tay cái. “Tôi có thể thông minh, nhưng tôi đã hỏng nhiều kiến thức rồi.”

“Vậy thì sao? Đó là lý do có GED. Tôi đã bảo cô là tôi sẽ giúp cô học mà.”

“Tôi không cần giúp.” Nếu cậu giúp cô, cậu sẽ biết chính xác cô biết ít ỏi đến thế nào, và cậu sẽ ngừng tôn trọng cô.

Nhưng cậu dường như hiểu được những gì cô đang nghĩ. “Nếu cô không giúp tôi, tôi sẽ vẫn béo. Mỗi người giỏi một việc khác nhau. Tôi vốn luôn giỏi việc học, nên giờ đến lượt tôi giúp đỡ cô. Tin tôi đi. Tôi sẽ không xấu tính gần bằng cô đối xử với tôi đâu.”

Cô đã xấu tính với anh. Cả với Georgie nữa. Cô duỗi chân ra. Da cô trắng bệch như ma cà rồng, và cô thấy một chỗ nhỏ xíu cô đã bỏ qua khi cạo lông. “Xin lỗi.”

Nghe giọng cô hẳn phải thành thực lắm bởi vì anh không bỏ qua chuyện này. “Cô phải ngừng tỏ ra quá cục cằn với mọi người. Cô nghĩ làm thế khiến cô trông thật dữ dằn, nhưng nó chỉ khiến cô có vẻ đáng thương mà thôi.”

Cô bật dậy khỏi khăn tắm. “Đừng có nói thế!”

Cậu ngược lên nhìn cô. Cô trừng trừng nhìn lại, tay cô thẳng đờ hai bên người và bàn tay nắm chặt lại.

“Ngừng làm trò vớ vẩn đi, Chaz.” Giọng cậu có vẻ mệt mỏi, như thể cậu đã phát ngáy cô. “Đến lúc cô phải trưởng thành và bắt đầu hành xử như một con người tử tế rồi.” Cậu từ tốn nhồm dậy. “Cô và tôi là bạn thân, nhưng phân nửa thời gian tôi xấu hổ về cô. Như cái trò nhảm nhí với Georgie chẳng hạn. Bất kỳ ai có mắt cũng có thể thấy chị ấy đang cảm thấy đau khổ thế nào. Cô không cần phải làm điều ấy tệ hơn.”

“Cảm giác của Bram cũng tệ như thế thôi,” cô bắt bẻ.

“Điều đó chẳng biện minh được cho cái cách cô nói chuyện với chị ấy.”

Cậu trông như thể cậu sẵn sàng bỏ cuộc với cô. Cô muốn khóc, nhưng cô sẽ tự tử trước, nên cô mở toạc cái váy khoác ngoài ra và ném xuống cát. Cô cảm giác thật trần trụi, nhưng Aaron chỉ nhìn mặt cô. Khi cô ở trên

đường, đàn ông hầu như chẳng mấy khi nhìn mặt cô. “Anh hài lòng chưa?” cô khóc.

“Cô thì sao?” cậu hỏi.

Cô không hài lòng được mấy thứ ở bản thân, và cô phát ốm việc tỏ ra e sợ rồi. Rời khỏi nhà khiến cô run rẩy. Cô sợ lấy bằng GED. Sợ hãi quá nhiều thứ. “Nếu tôi tử tế với mọi người, họ sẽ bắt đầu lợi dụng tôi,” cô khóc.

“Nếu họ bắt đầu lợi dụng cô,” cậu nói bình tĩnh, “đừng tử tế với họ nữa.”

Da cô gai lên. Liệu có nhất định phải là tất cả hoặc không gì cả không? Cô nghĩ đến những gì cậu nói lúc trước, rằng cô có những người bạn sẵn sàng chăm lo cho cô. Cô ghét dựa dẫm vào người khác, nhưng có lẽ đó là vì cô chưa bao giờ có thể làm điều ấy. Aaron đúng. Giờ cô có bạn bè, nhưng cô vẫn cư xử như thể cô đơn độc trong trận chiến chống lại thế giới. Cô không thích khi biết rằng cậu nghĩ cô là một đứa khó chịu. Tỏ ra khó chịu sẽ không cứu được cô. Cô nhìn chân mình. “Đừng bỏ cuộc với tôi, được chứ?”

“Tôi không thể bỏ cuộc được,” cậu nói. “Tôi quá tò mò muốn xem cô sẽ trở nên thế nào khi cô trưởng thành.”

Cô ngược lên nhìn cậu và thấy vẻ hài hước trên mặt cậu. Cậu không hề nhìn cơ thể cô hay thậm chí là rời mắt khỏi mắt cô, nhưng cô vẫn nhận thức về cậu theo một cách khiến cô cảm thấy... râm ran hay đói khát. Thứ gì đó. “Anh sẵn sàng bơi chưa?” cô nói. “Hay anh muốn đứng đây cả ngày phân tích tâm lý tôi?”

“Bơi.”

“Đó cũng là điều tôi đã nghĩ.”

Cô lao tới mặt nước, cảm thấy gần như tự do. Có lẽ điều ấy sẽ không kéo dài, nhưng vào lúc này cảm giác ấy thật tuyệt.

Georgie chỉnh phim suốt cả ngày và đi lang thang quanh những con đường bản thủ của Hollywood và Tây Hollywood mỗi tối, chỉ có máy quay và khuôn mặt nổi tiếng của cô làm bảo vệ. Phần lớn các cô gái cô tiếp cận đều nhận ra cô và vô cùng sẵn sàng nói chuyện vào ống kính máy quay của cô.

Cô khám phá ra một trạm y tế di động chuyên chăm sóc lũ trẻ đường phố. Một lần nữa, sự nổi tiếng của cô lại mang lại kết quả tốt, và những nhân viên y tế để cô đi cùng họ mỗi đêm khi họ thực hiện các xét nghiệm HIV và STD, tư vấn khủng hoảng tâm lý, phát bao cao su, và giáo dục ngăn ngừa bệnh. Những gì cô nhìn và nghe thấy trong những đêm ấy khiến cô đau đớn. Cô cứ mãi hình dung Chaz ở giữa những cô gái ấy và nghĩ đến nơi cô bé đang ở nếu không có sự can thiệp của Bram.

Hai tuần trôi qua, và anh không hề cố gắng tìm gặp cô. Cô đã kiệt quệ tới mức thờ ơ, nhưng cô không thể ngủ nhiều hơn vài tiếng trước khi choàng tỉnh, bộ áo ngủ ướt đầm mồ hôi, tám men xoắn xít quanh người. Cô nhớ người đàn ông mà cô đã tin là Bram đến đau đớn, người đàn ông ẩn chứa một trái tim dịu dàng bên dưới vỏ bọc mĩa mai. Chỉ có công việc và việc biết rằng cô đã đúng khi không từ bỏ linh hồn mình để trả thù mới giữ cho cô khỏi tuyệt vọng.

Vì cánh nhà báo không có khả năng ẩn núp trong khu dân cư mà cô đến thăm, không có bức ảnh nào của cô rò rỉ. Dù cô đã lệnh cho Aaron ngừng việc cung cấp cho lũ báo lá cải những câu chuyện hôn nhân hạnh phúc, cậu vẫn tiếp tục làm thế. Cô không còn quan tâm nữa. Cứ để Bram xử lý nó.

Vào một ngày thứ Sáu ba tuần sau khi cô chia tay Bram, Aaron gọi và bảo cô đọc tờ *Variety*. Khi làm vậy, cô thấy thông báo:

Đã hoàn tất việc tuyển diễn viên cho *Ngôi nhà cây*, bộ phim được Bram Shepard phóng tác dựa trên quyển tiểu thuyết nổi tiếng của Sarah Carter. Thật ngạc nhiên, Anna Chalmers, một nữ diễn viên gần như vô danh, đã được nhận vai Helene, vai nữ chính khó nhằn.

Georgie nhìn màn hình. Xong rồi. Giờ Bram không còn cần phải thuyết phục cô tin vào tình yêu bất tử của anh nữa, điều đó giải thích lý do anh không hề nói chuyện lại với cô. Cô ép mình xỏ chân vào đôi giày vải và đi dạo dọc bãi biển. Hàng rào phòng thủ của cô đã sụp đổ, và cô kiệt sức, nếu không cô đã chẳng để mình dạt vào thế giới ảo tưởng nơi Bram xuất hiện ở ngưỡng cửa nhà cô, quỳ gối xuống van xin tình yêu cùng sự tha thứ của cô.

Phần nộ với bản thân, cô quay về nhà.

Sáng hôm sau điện thoại của cô réo lên trong lúc cô đang ngồi trước máy tính. Cô kéo mình ra khỏi trạng thái ngẩn ngơ và nheo mắt nhìn màn hình di động. Là Aaron. Cậu đã bay tới Kansas nhân dịp cuối tuần để chúc mừng lễ sinh nhật thứ sáu mươi của cha cậu. Cô hắng giọng rũ bỏ tiếng khàn khàn. “Buổi tụ họp gia đình thế nào?”

“Ồn, nhưng Chaz đang ốm. Em vừa gác máy, nghe cô ấy tệ lắm.”

“Có gì không ổn với cô ấy vậy?”

“Cô ấy không nói với em, nhưng cô ấy nghe như đang khóc vậy. Em đã bảo cô ấy tìm Bram, nhưng cô ấy không biết anh ấy ở đâu.”

Không phải ở Malibu, Georgie nghĩ, cổ trấn tĩnh lại.

“Em lo cho cô ấy,” Aaron tiếp tục. “Chị có nghĩ...”

“Chị sẽ lái xe qua đây,” cô nói.

Khi cô đi vào đường cao tốc, vở kịch tưởng tượng lại bắt đầu diễn ra trong đầu cô. Cô thấy mình đi vào căn hộ của Bram và phát hiện ra bóng bay ở khắp nơi. Hàng tá bóng bay trên trần nhà với dây ruy băng phát phơ trong không trung. Và cô thấy Bram đang đứng ở giữa đó, nét mặt anh mềm mại, lo lắng, dịu dàng.

“Ngạc nhiên chưa!”

Cô giậm chân ga và kéo mình quay lại thực tại.

Không một quả bóng lẻ loi nào lượn lờ trong ngôi nhà im lặng, trống rỗng, và người đàn ông đã phản bội cô chẳng ở đâu trong tầm mắt. Với lũ thợ săn ảnh lại đang cắm cọc ở cuối đường lái xe, cô bỏ xe cô ở nhà Rory và lên qua cổng sau. Cô đặt ví xuống và gọi tên Chaz. Không có lời đáp lại.

Cô đi hết căn bếp trống không vào hành lang sau nhà và lên cầu thang tới căn hộ của Chaz trên ga ra. Cô không ngạc nhiên khi thấy nó được trang trí đơn giản và gọn gàng chẵn chu. “Chaz? Cô ổn chứ?”

Một tiếng rên phát ra từ nơi có vẻ là phòng ngủ duy nhất. Cô thấy Chaz đang nằm trên một đồng chăn nệm xám nhàu nhĩ, đầu gối kéo áp vào ngực, mặt trắng bệch. Cô rên rỉ khi thấy Georgie. “Aaron đã gọi cô.”

Georgie đi vội tới bên giường. “Có gì không ổn vậy?”

Cô ôm chặt hai đầu gối. “Tôi không thể tin nổi là anh ấy đã gọi cô.”

“Cậu ấy rất lo. Cậu ấy nói cô bị ốm, và rõ ràng là cậu ấy đã đúng.”

“Tôi bị chuột rút.”

“Chuột rút sao?”

“Chuột rút. Chỉ thế thôi. Thỉnh thoảng tôi bị thế này. Giờ thì đi đi.”

“Cô đã uống gì chưa?”

“Tôi hết sạch thuốc.” Lời nói của cô ta gần như là một tiếng rên. “Để tôi một mình đi.” Cô quay mặt vào gối và nói, nhẹ nhàng hơn, “Làm ơn đi.”

Làm ơn đi? Chaz hẳn phải ốm thực rồi. Georgie lấy ra vài viên Tylenol từ bếp của Bram, làm một cốc trà, và mang nó quay vào căn hộ. Trên đường tới phòng ngủ, cô thấy một quyển sách bài tập GED mở ra trên bàn cà phê cùng với vài tập giấy nhớ vàng đã dùng và bút chì. Cô mỉm cười, nụ cười đầu tiên của cô trong tuần.

“Tôi không thể tin là Aaron đã gọi cô,” Chaz nói lại lần nữa sau khi đã uống thuốc. “Cô đã lái cả quãng đường từ Malibu về để cho tôi uống vài viên Tylenol sao?”

“Aaron đã rất lo lắng.” Georgie đặt chai nước xuống cái bàn cạnh giường. “Và cô hẳn cũng sẽ làm chuyện tương tự với tôi thôi.”

Điều đó kéo Chaz ra khỏi cảnh đau đớn. “Anh ấy lo lắng sao?”

Georgie gạt đầu và giơ cốc trà pha đường nóng hỏi ra. “Giờ tôi sẽ để cô lại một mình.”

Chaz vươn người dậy đủ xa để nhận lấy cốc trà. “Cảm ơn,” cô lầm bầm. “Tôi nói thật lòng đấy.”

“Tôi biết,” Georgie nói khi cô rời phòng.

Cô nhặt vài thứ mà cô đã bỏ lại, cẩn thận không liếc dù chỉ một lần vào phòng ngủ. Khi cô quay xuống gác, một dải nắng chiều vàng rực ủa vào qua các ô cửa sổ. Cô đã yêu ngôi nhà này. Các góc ngách và không gian của nó. Cô đã yêu những cây chanh trồng trong chậu và những chiếc khăn Tây Tạng, lò sưởi đá kiểu Aztec và sàn gỗ ấm áp. Cô đã yêu căn phòng ăn đầy giá sách và những chiếc chuông gió bằng đồng. Làm sao một người đàn ông đã thiết kế nên một ngôi nhà ấm cúng thế này lại có thể có một trái tim trống rỗng, thù địch đến vậy chứ?

Và đó là lúc anh bước vào.

Chương 27

Vẻ kinh ngạc của Bram tuyên bố thẳng thừng rằng cô là người cuối cùng trên trái đất anh dự kiến - hay muốn - gặp. Mặt cô trắng bệch do quá nhiều đêm ngủ muộn, và mắt cô thâm quầng, nhưng anh thì trông như đã sẵn sàng cho một bộ ảnh trên tạp chí *GQ*. Anh có một mái tóc mới gọn gàng, gần ngắn bằng mái tóc anh để thời *Skip và Scooter* của họ, và cô có thể thề rằng các móng tay của anh trông ra dáng được cắt tỉa một cách chuyên nghiệp.

Cô không thể chịu nổi chuyện anh nghĩ rằng cô đi tìm anh. “Chaz bị ốm,” cô nói lãnh đạm. “Tôi đã lái xe tới để kiểm tra cô ấy, và giờ tôi sắp đi đây.”

Cô vươn vai và băng qua phòng đi về hướng ban công, nhưng anh ở cạnh cô trước khi cô kịp chạm đến tay nắm cửa. “Đừng bước thêm nữa.”

“Đừng diễn trò, Bram. Tôi không có bụng dạ cho trò ấy đâu.”

“Chúng ta là diễn viên. Chúng ta làm giàu nhờ diễn trò.” Anh túm vai cô và quay cô lại đối mặt với anh. “Anh không trải qua toàn bộ chuyện này để em rời khỏi anh đâu.”

Cơn tức giận mà cô cứ nghĩ mình đã chế ngự được bùng cháy. “Trải qua toàn bộ *chuyện gì*? Anh đã trải qua *chuyện gì*? Nhìn anh đi! Quần áo anh thậm chí còn không một nếp nhăn. Anh đang rất tận hưởng cuộc sống đấy chứ!”

“Em thấy như thế sao?”

“Anh đang sản xuất và diễn trong một bộ phim tuyệt vời. Tất cả những giấc mơ của anh đã thành sự thật.”

“Không hẳn. Anh đã cãi nhau với em, nhớ chứ? Người quan trọng nhất trong đời anh.” Anh áp sát cô vào cánh cửa kiểu Pháp. “Và anh đang cố sửa điều ấy đây.”

Cô khịt mũi khinh miệt. “Bằng cách nào thế?”

Anh nhìn cô, đôi mắt đầy đông tố của anh phát ra ánh tâm hồn đau đớn đúng chất xương phim. “Anh yêu em, Georgie.”

Ánh lửa lóe lên trước mắt cô. “Và vì sao lại thế?”

“Bởi vì anh yêu em. Bởi vì em là em.”

“Anh nghe chân thành quá. Trông anh chân thành quá.” Cô chế nhạo và đẩy cánh tay anh ra. “Nhưng tôi sẽ không tin một lời nào trong đó hết.”

Ai đó ít hoài nghi hơn hẳn sẽ tin về đau đớn chân thật siết chặt khớp miệng anh. “Chuyện xảy ra hôm ấy trên bãi biển...” anh nói. “Anh biết chính xác nó xấu xí đến thế nào, nhưng anh cũng đã nhận được cuộc gọi thức tỉnh mà anh rất cần.”

“Ôiiiiii, rất tốt.”

“Anh biết em sẽ không tin anh, và anh thậm chí cũng không thể trách móc em.” Anh thọc mạnh tay vào túi quần. “Cứ nghe đã, Georgie. Bọn anh đã tuyển xong Helene. Nó xong rồi. Anh còn có thể có động cơ ngầm nào nữa chứ?”

Không còn cảnh im lặng chịu đựng đã theo chân cuộc chia tay của cô với Lance. Cô để tất cả tuôn ra. “Bắt đầu với sự nghiệp của anh đi. Cách đây ba tháng rưỡi, tôi là người sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để bảo vệ hình ảnh của mình, nhưng giờ đó là anh. Quá khứ vô đạo đức của anh đã cản đường tương lai anh, và anh đã lợi dụng tôi để sửa chữa điều ấy.”

“Điều đó không...”

“*Ngôi nhà cây* không phải một dự án cả đời có một nào đó với anh. Nó là phần đầu tiên trong một chiến lược được sắp đặt tỉ mỉ để đưa anh thành một diễn viên và nhà sản xuất đáng kính.”

“Chẳng có gì sai khi có tham vọng hết.”

“Có đấy khi anh vẫn muốn lợi dụng tôi để tăng cường hình ảnh quý ngài Đáng Tin của anh.”

“Đây là Hollywood, Georgie! Vùng đất hứa của ly hôn. Ai mà thèm - ngoài Rory Keene - quan tâm xem liệu chúng ta có giữ hôn ước hay không chứ?”

“Rory Keene. Chính xác!”

“Em không thực sự nghĩ anh muốn cuộc hôn nhân này kéo dài chỉ để không bị Rory nghĩ xấu chứ?”

“Không phải đó là thứ anh vẫn đang làm sao?”

“Thứ anh *đã* làm. Nhưng chuyện đó qua rồi. Anh rất vui lòng đặt cuộc sự nghiệp của anh vào chất lượng công việc của anh, chứ không phải hôn nhân của anh.”

Tim cô đã trở nên chai sạn, và cô không tin một lời nào của anh. “Anh sẽ nói bất kỳ điều gì để tránh một vụ bất hòa công khai, nhưng tôi đã xong với cái trò giả vờ giả vẹt chỉ để những người tôi không quen tin rằng tôi là một người mà tôi vốn không phải là tôi rồi. Tôi sẽ lệnh cho Aaron ngừng thông cáo cho báo chí. Và lần này, tôi sẽ bảo đảm cậu ấy làm theo những gì tôi nói.”

“Quý tha ma bắt em đi.” Sự biến đổi bắt đầu trong mắt anh, nơi vẻ tính toán lạnh lùng chuyển thành quyết tâm ương bướng. Và rồi anh hơi

điên lên. Anh hôn cô một cái thật mạnh rồi nửa kéo, nửa đẩy cô ra trước anh về hướng hành lang sau nhà. “Em sẽ đi với anh.”

Cô vấp chân, nhưng anh nắm chặt cô đến mức cô không thể ngã. “Bỏ ra!”

“Anh sẽ lái em tới một nơi,” anh đáp lại.

“Cứ làm như chuyện gì mới.”

“Trật tự đi.” Anh đẩy cô đi trước anh vào ga ra. Anh không thô bạo, nhưng anh cũng không hẳn là dịu dàng. “Đến lúc phải cho em hiểu ra anh coi trọng danh tiếng đáng kính của mình đến mức nào rồi.” Anh trông như con người hoang dại thuở quá khứ của anh.

“Tôi sẽ không đi đâu với anh hết.”

“Chúng ta sẽ xem xét chuyện đó coi sao. Anh khỏe hơn em, anh xấu tính hơn em, và anh chắc chắn tuyệt vọng hơn gấp ngàn lần.”

Con giận dữ của cô cháy to hơn. “Nếu anh *tuyệt vọng* đến vậy, sao anh lại không cố gắng nói chuyện với tôi ngay sau khi anh tuyên xong vai Helene? Sao anh không...”

“Bởi vì anh có vài chuyện anh cần phải làm trước!” Anh đẩy cô vào ô tô, và điều kế tiếp cô biết, họ đang lao xuống đường và ra khỏi cổng với hai chiếc SUV đen bám sát nút.

Anh bật điều hòa lên nấc to nhất, quá lạnh với đôi chân trần và áo phông mỏng của cô, nhưng cô không bảo anh vặn thấp xuống. Cô không nói gì. Anh lái xe như người điên, nhưng cô quá tức giận để quan tâm. Anh lại muốn phá nát tim cô lại từ đầu.

Họ đến đại lộ Robertson đang rộn ràng với những người đi mua sắm chiều thứ Bảy. Cô cúi người tới trước trong ghé khi anh phanh rín rít dừng

lại ở cửa phục vụ trước quán Ivy, ngôi nhà thứ hai của cánh thợ săn ảnh.
“Sao anh lại dừng ở đây?”

“Để chúng ta có thể xuất hiện công khai trước đông đảo công chúng.”

“Anh không nghiêm túc đấy chứ.” Một trong những tay thợ ảnh phát hiện thấy họ và cố chụp ảnh họ qua kính chắn gió. Cô đã rời khỏi ngôi nhà bên bờ biển mà không trang điểm chút nào. Tóc cô rối tung, chiếc áo phong màu xanh dương tuyệt đối không thể kết hợp được với chiếc quần soóc màu ngọc bích nhẵn nhúm, và cô đã đi đôi giày vải dạo bãi biển thay vì một đôi xăng đan. “Tôi sẽ không ra ngoài mà ăn mặc thế này đâu.”

“Em là người không quan tâm đến hình ảnh, nhớ chưa?”

“Có sự khác biệt rất lớn giữa việc không quan tâm đến hình ảnh và đi vào một nhà hàng lịch sự trong quần soóc bẩn thỉu và giày vải bụi bặm đấy!”

Thêm ba tay thợ ảnh nữa áp vào ô tô, những tay khác phóng qua dòng xe cộ để tới chỗ họ từ bên kia đường.

“Chúng ta sẽ không ăn,” anh nói. “Và anh nghĩ em rất đẹp.” Anh nhảy ra khỏi xe, đưa một nắm tiền cho người phục vụ, và huých người đi qua đám thợ ảnh ầm ĩ để mở cửa bên ghế phụ cho cô.

Áo phong lệch tông và quần soóc nhẵn nhúm. Tóc rối bù, không trang điểm... và một ông chồng có thể yêu cô nhưng chắc hẳn là không. Với một cảm giác không thực, cô ra ngoài.

Tình cảnh nhốn nháo nổ ra. Người ta đã không thấy họ ở cùng nhau nhiều tuần liền, và tất cả các tay thợ ảnh bắt đầu đồng thanh la hét.

“Bram! Georgie! Đẳng này!”

“Hai người đã ở đâu thế?”

“Georgie, Mel Duffy có nói dối về buổi hẹn của cô và anh ta không?”

“Cô có thai à?”

“Hai người vẫn ở cùng nhau chứ?”

“Có vấn đề gì với bộ cánh vậy, Georgie?”

Bram ôm một tay quanh người cô và chen qua đám đông về hướng thêm gạch. “Cho chúng tôi ít không gian nào, các bạn. Các bạn sẽ được chụp ảnh. Chỉ cần cho chúng tôi ít không gian thôi.”

Những người đi bộ há hốc mồm trên vỉa hè, những người ăn ở sân trong ngoái ra vẹo cổ, và một bộ ba nhà thiết kế túi xách vận đồ hoàn hảo ngừng cuộc trò chuyện của họ lại giữa chừng để trở mắt ra nhìn. Georgie thoáng cân nhắc việc đi mượn ít son bóng, nhưng có thứ gì đó đang xô lỏng một cách hoang dại khi đứng trước cả thế giới mà trông xấu xí hết mức.

Anh kề miệng vào tai cô. “Ai lại cần mở hộp báo khi chúng ta đã tới Ivy chứ?”

“Bram, tôi...”

“Mọi người nghe này.” Anh nhắc một cánh tay.

Georgie cảm thấy đờ đẫn, nhưng bằng cách nào đó cô xoay xở để cong miệng thành một nụ cười toe toét kiểu Scooter. Và rồi cô ngừng lại. Không giả vờ nữa. Cô tức giận, khích động, ớn đến tận cổ, và cô cóc thêm quan tâm ai biết điều ấy. Cô để tất cả những gì cô cảm thấy hiện lên trên mặt.

Một đám đông chặn kín vỉa hè. Khi máy ảnh tanh tách và máy quay ghi lại cảnh tượng ấy, Bram nói át cả âm thanh ồn ã. “Tất cả các bạn đều biết rằng Georgie và tôi đã cưới ở Las Vegas ba tháng trước. Điều các bạn không biết là...”

Cô không biết anh sẽ bóp méo chuyện này thế nào, và cô không quan tâm. Bất kể lời nói dối nào anh thốt ra cũng là lời của anh và cứ để mặc anh tự xử lý.

“... là chúng tôi đã là nạn nhân của hai ly cocktail pha thuốc lắc, và chúng tôi về cơ bản đã ghét cay ghét đắng nhau. Chúng tôi đã giả vờ yêu nhau suốt từ khi ấy.”

Đầu cô ngẩng phắt dậy. Trong một khoảnh khắc cô nghĩ mình đã nghe nhầm. Bram sẵn sàng đứng ở bậc thềm nhà hàng Ivy và phơ bày tất cả sao?

Hóa ra là, đúng như vậy. Anh kể hết mọi chuyện - một phiên bản cô đọng, nhưng sự thật vẫn ở đó, cho đến tận cảnh tượng xấu xí trên bãi biển. Cô nhìn vẻ quyết tâm của quai hàm anh và thấy mình nghĩ đến hình ảnh những người hùng mạnh mẽ trên màn bạc treo đầy tường văn phòng của anh.

Đám nhà báo quen với dối trá hơn là lời nói thật, và họ không tin một từ nào của câu chuyện đó. “Hai người đang lừa chúng tôi, phải không?”

“Không đùa,” Bram nói. “Georgie mới có cái ý tưởng phải sống một cuộc đời trung thực này. Quá nhiều Oprah rồi.”

“Georgie, cô bắt Bram làm việc này à?”

“Hai người chia tay chưa?”

Họ tấn công đúng như bản chất chó săn của mình, và Bram hét to át tiếng họ xuống. “Kể từ giờ trở đi, bất kỳ điều gì chúng tôi nói với các bạn cũng là sự thật, nhưng đừng mong chúng tôi nói với các bạn bất kỳ điều gì chúng tôi không muốn, kể cả khi chúng tôi có một bộ phim phải quảng bá và cần sự chú ý của công chúng đi nữa. Còn với tương lai của cuộc hôn nhân này... Georgie đã sẵn sàng đưa tôi ra tòa, nhưng tôi yêu vợ mình, và tôi đang cố hết sức để làm cô ấy đổi ý. Đó là tất cả những gì các bạn sẽ nghe từ hai chúng tôi vào lúc này. Rõ chứ?”

Cánh thợ ảnh lồng lên, xô đẩy chen lấn. Bằng cách nào đó Bram đã đẩy hai người họ xuyên được qua đám đông, ôm cô chặt đến mức chân cô rời khỏi mặt đất và cô tuột mất một chiếc giày vải. Người phục vụ xoay sở để hé cửa xe, và cô vào trong.

Khi Bram lái xe đi, anh gần như hất văng hai tên thợ ảnh đã trườn lên mũi xe họ. “Anh không muốn nghe một từ nào về động cơ ngầm nữa.” Về cau có u ám và giọng nói run run của anh không chấp nhận chuyện tranh cãi. “Hiển nhiên thôi, anh không muốn nói chuyện gì vào lúc này hết.”

Với cô thì điều đó ổn thôi bởi vì cô không thể nghĩ ra điều gì để nói.

Một đoàn xiếc toàn những chiếc SUV theo chân họ quay về nhà. Bram phóng vọt qua cổng, lái đến cửa trước, và thắng phanh lại đột ngột trước khi tắt máy.

Hơi thở nặng nhọc của anh lấp đầy không gian bên trong vừa đột ngột lặng như tờ. Anh mở bảng điều khiển và rút ra một chiếc đĩa DVD. “Đây là lý do anh không thể đến gặp em sớm hơn. Nó mới xong. Anh đã định đưa nó tới nay.” Anh đặt chiếc DVD lên lòng cô. “Hãy xem nó trước khi em đưa ra một quyết định nào trọng đại hơn về tương lai của chúng ta.”

“Tôi không hiểu. Đây là gì?”

“Anh đoán em có thể nói đó là... thư tình anh dành cho em.” Anh ra khỏi xe.

“Thư tình sao?” Nhưng anh đã biến mất ở hiên nhà rồi.

Cô liếc xuống chiếc đĩa DVD và đọc tiêu đề viết tay của nó.

Skip và Scooter

“Đi vào lòng đất”

Skip và Scooter đã kết thúc sau 108 tập, nhưng tiêu đề ở đây ghi là tập 109. Ôm chặt DVD vào ngực, cô đá văng nốt chiếc giày vải còn lại và chạy chân trần vào nhà. Cô không có kiên nhẫn để dò dẫm máy móc phức tạp trong phòng chiếu phim, nên cô mang bức thư tình điện ảnh lên gác và nhét nó vào đầu DVD trong phòng ngủ của anh. Cô ngồi xuống giữa giường, vòng một tay quanh đầu gối, và với mạch máu chảy rộn ràng, ấn nút bật.

Hình ảnh hai đôi chân nhỏ đi ngang qua một thảm cỏ xanh mượt hiện lên. Một đôi giày búp bê Mary Janes bằng da tinh xảo màu đen với đôi tất trắng cổ đăng ten. Đôi còn lại, giày bé trai màu đen sáng bóng chạm vào ống chiếc quần đen. Cả hai đôi chân đều dừng bước và quay về phía một ai đó đằng sau. Bé gái thút thít, “Bố?”

Georgie ôm người.

Tiếng đáp lại của cậu bé thật dữ dằn. “Em đã nói em sẽ không khóc mà.”

Một tiếng thút thít khác phát ra từ bé gái. “Em có khóc đâu. Em muốn bố mà.”

Một đôi giày thứ ba bước vào. Mũi giày đàn ông màu đen. “Bố đây, con yêu. Bố vừa phải đi giúp bà nội.”

Georgie rùng mình khi máy quay rê ngược lên ống một chiếc quần đen gấp li là lướt tới một bàn tay dài, móng được cắt tỉa cẩn thận, đeo một chiếc nhẫn cưới bạch kim. Đôi tay bé gái luồn qua tay anh ta.

Cảnh quay cận mặt đứa bé xuất hiện trước mặt cô. Cô bé khoảng bảy hoặc tám tuổi, tóc vàng và thánh thiện, mặc một chiếc váy nhung đen và đeo chuỗi ngọc trai xinh xắn.

Máy quay lùi lại. Khuôn mặt của một bé trai trang nghiêm cùng tầm tuổi đang nắm lấy tay kia của người đàn ông.

Hình ảnh cắt sang một góc rộng hơn quay một người đàn ông cao, gầy và hai đứa trẻ từ phía sau khi họ băng qua bãi cỏ được cắt tỉa gọn gàng. Một bóng cây râm mát xuất hiện, một bãi cỏ trải dài, thêm nhiều cây cối. Vài loại đá nào đấy. Góc quay rộng ra.

Không phải đá.

Georgie ép đầu ngón tay vào môi.

Một nghĩa trang sao?

Bỗng nhiên khuôn mặt của người đàn ông lấp kín khung hình. Skip Scofield. Anh lớn tuổi hơn, thanh lịch hơn, và chỉnh tề một cách hoàn hảo, như xu hướng của tất cả người nhà Scofield. Mái tóc ngắn, gọn gàng, bộ vest đen phẳng phiu, một chiếc cà vạt màu đỏ sẫm đáng tôn vinh thất nơi cổ chiếc áo sơ mi trắng. Và những đường nét đau khổ hằn sâu khắc trên khuôn mặt điển trai của anh.

Georgie lắc đầu không dám tin. Anh chắc không thể...

“Con không muốn đâu, bố ơi,” bé gái nói.

“Bố biết, con yêu ạ.” Skip bế cô bé lên. Cùng lúc ấy, anh vòng cánh tay còn lại quanh đôi vai gầy của bé trai.

Georgie muốn hét lên. Nó là một hài kịch! Nó đáng ra phải vui vẻ chứ!

Giờ đây ba người cùng đứng ở rìa một ngôi mộ chưa lấp đất với những người đưa đám mặc đồ đen làm nền. Cậu bé vùi mặt vào người bố, nghẹn ngào nói. “Con đã thấy nhớ mẹ lắm rồi.”

“Cả bố cũng thế, con trai ạ. Mẹ đã chẳng bao giờ hiểu được bố yêu mẹ đến thế nào.”

“Bố đáng lẽ phải nói với mẹ.”

“Bố đã cố, nhưng mẹ không hề tin bố.”

Mục sư bắt đầu nói bên ngoài máy quay, giọng nói rền vang của ông ta thật quen thuộc. Georgie nheo mắt.

Cảnh chuyển đến cuối buổi lễ. Hình ảnh quay sát quan tài trong lòng đất. Một nắm đất rơi xuống nắp quan tài bóng loáng theo sau bởi ba cây tú cầu màu xanh dương tròn trịa.

Cảnh quay chuyển sang Skip và mục sư - vị mục sư chắc chắn không phải là mục sư thật. “Cho ta chia buồn với con, con trai,” mục sư nói, vỗ lưng Skip.

Cảnh quay mờ đi rồi tới hình ảnh Skip và hai đứa trẻ nức nở đứng đơn độc cạnh nấm mồ. Skip quỳ gối xuống và ôm chúng vào lòng, mắt anh nhắm lại đầy đau đớn. “Tạ ơn Chúa...” anh lầm bầm. “Tạ ơn Chúa, bố có hai con.”

Đứa bé trai giật ra, trông đầy tự mãn, gần như hận thù. “Chỉ có điều không phải thế đâu.”

Cô bé gái chống nạnh. “Chúng tôi là tưởng tượng, nhớ chưa?”

Cậu bé trai châm biếm, “Chúng tôi là những đứa trẻ mà ông hẳn có thể có nếu xưa kia ông không khôn nản đến thế.”

Chỉ như vậy, hai đứa trẻ biến mất, và người đàn ông đứng một mình bên nấm mồ. Đau đớn. Khổ sở. Anh ta nhặt một bông cẩm tú cầu ra khỏi một lẵng hoa và nhắc nó lên môi. “Anh yêu em. Bằng cả trái tim anh. Đây là mãi mãi, Georgie.”

Màn hình chuyển tối đen.

Georgie ngồi đó sững sốt, rồi lao bắn khỏi giường và bỏ vào hành lang. *Trong tất cả...* Cô phi xuống cầu thang, qua sân trong, dọc lối đi và ra khu dành cho khách. Qua cánh cửa kiểu Pháp, cô thấy anh đang ngồi ở bàn, nhìn chăm chăm vào khoảng không. Khi cô lao vào trong, anh nhảy bật dậy.

“*Thư tình sao?*” cô gào lên.

Anh gạt đầu giật cục, mặt trắng bệch.

Cô chống tay lên hông. “Anh đã *giết* chết tôi!”

Họng anh nghèn nghẹn khi anh nuốt xuống. “Em... ừ... đã không nghĩ anh sẽ *giết chính anh*, phải không?”

“Và còn bố tôi! *Bố* của chính tôi đã chôn tôi!”

“Ông ấy là một diễn viên giỏi. Và một... một ông bố vợ tử tế đến đáng ngạc nhiên.”

Cô nghiêng rằng. “Tôi phát hiện ra vài khuôn mặt quen thuộc trong đám đông. Chaz và Laura hả?”

“Họ đều có vẻ” - anh lại nuốt xuống - “thích nghi lẽ ấy.”

Cô vung tay lên. “Tôi không thể tin anh đã *giết* Scooter!”

“Anh không có nhiều thời gian để xử lý kịch bản. Đó là thứ tốt nhất anh có thể đưa ra, đặc biệt là khi anh phải... quay mà không có em.”

“Đúng vậy nhỉ!”

“Nó đáng ra đã hoàn thành hôm qua, nhưng cô con gái thánh thiện giả vờ của em hóa ra lại là một diva. Đúng là cực kỳ khó chịu để làm việc cùng, điều này không báo trước chuyện gì tốt đẹp cho *Ngôi nhà cây*. Con bé sẽ đóng vai đứa trẻ.”

“Dẫu vậy, một diễn viên nhí xuất sắc đấy,” Georgie dài giọng, vất tay ngang ngực. “Tôi biết mình đã nhỏ nước mắt.”

“Nếu có khi nào đó chúng ta có một đứa con diễn xuất như thế...”

“Thì đó sẽ là lỗi của bố con bé.”

Điều đó làm anh chết sững lại, nhưng cô chưa sẵn sàng phóng thích anh, dù cho chút hạnh phúc bay bổng ít ỏi đã bắt đầu lớn lên trong cô. “Thề với Chúa, Bram, đó là cái thứ phim ảnh rác rưởi ngu ngốc nhất, ngớ ngẩn nhất, sụt mướt nhất...”

“Anh đã biết em sẽ thích nó mà.” Anh dường như không thể nghĩ ra phải làm gì với đôi tay mình. “Em có thích, phải không? Đó là cách duy nhất anh có thể nghĩ ra để cho em thấy anh hiểu rất rõ ngày hôm đó trên bãi biển anh đã làm tổn thương em nhiều thế nào. Em hiểu điều ấy, đúng không?”

“Dù rất kỳ cục, nhưng có.”

Mặt anh rúm lại. “Em sẽ phải giúp anh, Georgie. Anh chưa từng yêu ai trước đây hết.”

“Không yêu cả bản thân anh à,” cô nói lặng lẽ.

“Không có gì nhiều để yêu. Cho đến khi em bắt đầu yêu đáp lại anh.” Tay anh trượt vào túi quần. “Anh không muốn làm tổn thương em lần nữa. Không bao giờ. Nhưng anh đã làm điều ấy mất rồi. Anh đã hy sinh thứ em mong muốn nhất.” Mặt anh rúm lại. “Helene thực sự mất rồi, Georgie ạ. Hợp đồng đã được ký. Vai đó là tất cả với em - anh biết điều ấy - và anh đã

làm hỏng nó, nhưng anh không thể nghĩ ra bất kỳ việc gì khác để làm nữa. Trừ phi anh nhận một nữ diễn viên khác, anh không có cách nào để chứng minh anh cần em vì chính bản thân em hết.”

“Em hiểu điều ấy.” Cô nghĩ đến những chuyện đau đớn mà người ta gây ra cho chính mình và cho người khác vì tình yêu, và cô biết đã đến lúc nói cho anh điều mà chỉ gần đây tự bản thân cô mới nhận ra. “Em thấy mừng.”

“Em không hiểu đâu. Anh không thể thay đổi được chuyện này, em yêu ạ, và không có cách nào anh có thể đền bù lại cho em.”

“Anh chẳng có gì phải đền bù hết.” Lần đầu tiên cô nói to điều này. “Em là một nhà làm phim, Bram. Một nhà làm phim tài liệu. Đó là thứ em muốn làm với đời mình.”

“Em đang nói về cái gì thế? Em yêu diễn xuất.”

“Em từng rất thích được làm Annie. Em từng thích được làm Scooter. Em đã cần những tiếng vỗ tay và lời tán dương. Nhưng giờ em không cần điều ấy nữa. Em đã trưởng thành, và em muốn kể câu chuyện của những người khác.”

“Thế Ồn thôi, nhưng - màn diễn thử của em thì sao? Màn biểu diễn sáng chói ấy?”

“Không một phần nào trong đó đến từ tim em hết. Tất cả chỉ là kỹ xảo thôi.” Cô chọn từ ngữ một cách cẩn thận, ghép từng mẩu lại khi nói, cố nói lên đúng suy nghĩ của mình. “Chuẩn bị cho buổi thử vai ấy đáng ra phải là công việc thú vị nhất em từng làm, nhưng nó thật nặng nề. Em không hề thích Helene, và em ghét chôn tẩm tối mà cô ta lôi em đến. Tất cả những gì em muốn làm lúc ấy là bỏ đi cùng chiếc máy quay.”

Anh nhướn một bên lông mày, bắt đầu trông giống anh hơn. “Chính xác thì em đã khám phá ra điều ấy khi nào?”

“Em cho là mình đã biết ngay từ lúc đó, nhưng em cứ nghĩ mình chỉ đang phản ứng lại mớ bòng bong mà em dính vào cùng anh. Em đã tập đi tập lại suốt một thời gian, và khi em không thể chịu đựng thêm nữa, em lại nhặt máy quay lên và quấy rầy Chaz, hoặc đi phỏng vấn một nữ bồi bàn nào đó. Còn với tất cả những lời nói về việc cải cách sự nghiệp, em đã không hiểu ra rằng mình đã làm được rồi.” Cô mỉm cười. “Hãy đợi đến khi anh xem lại đoạn phim mà em đã quay - câu chuyện của Chaz, những đứa trẻ đường phố, những bà mẹ độc thân đáng kinh ngạc ngoài kia. Không phải tất cả cảnh quay đều phù hợp cho cùng một bộ phim, nhưng khám phá xem cảnh nào sử dụng ở đâu sẽ dạy em rất nhiều điều.”

Anh cuối cùng cũng vòng qua bàn bước đến bên cô. “Không phải em đang nói thế chỉ để anh không thấy tội lỗi đấy chứ?”

“Anh đùa à? Em thích anh thấy có tội. Như thế em sẽ dễ dàng điều khiển anh hơn.”

“Em đã làm được điều ấy rồi,” anh khàn giọng. “Dễ dàng hơn em có thể hình dung nhiều.”

Anh dường như chìm đắm trong khuôn mặt cô. Cô chưa từng cảm thấy được yêu thương hơn. Họ nhìn sâu vào mắt nhau. Vào tâm hồn nhau. Và không ai thốt lên một lời mĩa mai nào hết.

Anh hôn cô như thể cô là trinh nữ. Buổi gặp gỡ dịu dàng nhất của đôi môi và trái tim. Nó lãng mạn đến xấu hổ, nhưng cũng không đáng xấu hổ như đôi má ửng đỏ của họ. Họ ôm nhau thật gần, mắt nhắm lại, tim đập dồn dập, tràn trề theo một cách họ chưa từng cảm thấy. Họ biết khiếm khuyết của nhau cũng rõ như họ biết chính mình, và họ càng biết rõ hơn sức mạnh của nhau. Điều đó khiến cho khoảnh khắc này càng thêm ngọt ngào gấp bội.

Họ trò chuyện thật lâu. Cô sẽ không giấu giếm gì hết, và cô kể cho anh về cuộc gọi cho Mel Duffy và việc cô suýt làm.

“Anh hẳn cũng sẽ không trách móc gì em nếu em có làm nốt việc ấy,” anh nói. “Và nhớ nhắc anh đừng bao giờ để em có súng nhé.”

“Em muốn kết hôn lại,” cô thì thầm. “Kết hôn thực sự ấy.”

Anh hôn thái dương cô. “Bây giờ không thực sự sao?”

“Một buổi lễ riêng tư. Đẹp đẽ và thân mật.”

“Được thôi.” Tay anh lang thang tới ngực cô, và khao khát vẫn rùng rục giữa họ sôi trào. Cô phải dùng hết sức lực mới dứt ra được. “Anh không thể tưởng tượng được khó khăn thế nào em mới dám nói được điều này đâu.” Cô kéo tay anh lên môi và hôn các ngón tay anh. “Nhưng em muốn một đêm tân hôn.”

Anh rên rỉ. “Làm ơn đừng để nó đúng là những gì anh đang nghĩ.”

“Anh có bận tâm lắm không?”

Anh xem xét nó. “Có.”

“Nhưng đầu sao anh vẫn đồng ý, phải không?”

Anh nâng niu mặt cô trong hai tay. “Em sẽ không cho anh lựa chọn nào, phải không?”

“Có chứ. Chúng ta cùng nhau trải qua chuyện này mà.”

Anh mỉm cười và khum một bàn tay quanh hông cô. “Poppy có chính xác hai mươi tư tiếng để tổ chức đám cưới trong mơ của em. Anh sẽ lo phần tuần trăng mật.”

“Hai mươi tư tiếng ư? Chúng ta không thể...”

“Poppy có thể.”

Và Poppy có thể thật, mặc dù cô ta phải mất đến bốn tám tiếng, và rồi họ đẩy cô ta ra khỏi buổi lễ, một điều mà cô ta không hề thích tí nào.

Họ cưới vào lúc hoàng hôn trên một bãi biển riêng biệt trải dài ở một vịnh kín. Chỉ có năm vị khách đứng cùng với họ: Chaz và Aaron, Paul và Laura, cùng Meg, người đã đến một mình bởi vì họ không để cô mang theo bạn hẹn. Sasha và April không thể đến kịp, và Bram không chịu đợi họ. Georgie muốn mời Rory, nhưng Bram nói cô ấy khiến anh quá lo lắng, điều này khiến Georgie cười lẩn lộn, thế là Bram buộc phải hôn cô đến hết hơi.

Họ đề nghị Paul chủ trì buổi lễ. Georgie nói đó là điều tối thiểu ông có thể làm sau khi chôn cô. Khi ông chỉ ra rằng ông không được phong mục sư, họ gạt ông đi. Tính hợp pháp đã được chứng kiến cách đây mấy tháng rồi. Đám cưới này là một buổi lễ của trái tim.

Buổi hoàng hôn rực rỡ sắc màu bao trùm cả bãi biển tối hôm ấy. Những bó hoa phi yến, diên vĩ và đậu ngọt tràn ra khỏi các xô kẽm đơn giản được buộc ruy băng bay phấp phới trong gió. Mặc dù Georgie đã cấm Poppy cấm công cưới hoặc vẽ trái tim lên cát, cô lại nhắc sót việc xây lâu đài cát, thế nên có một bản sao dinh thự Scofield hai mét trang trí vỏ sò và hoa tươi vươn dậy gần cô dâu chủ rể.

Georgie mặc một chiếc váy vàng giản đơn, mấy nhành hoa cài trên mái tóc đen. Bram đi chân trần. Lời thề mà họ đã viết ra nói lên những gì họ biết, những gì họ đã học được, và những gì họ hứa hẹn. Sau buổi lễ, họ ngồi quanh một ngọn lửa trại để ăn cua và món bánh sô cô la ngậy kem của Chaz. Paul và Laura không thể rời mắt khỏi nhau, và khi lửa cháy tanh tách, Laura thoáng rời khỏi Paul để tới gần Georgie. “Cháu có phiền lòng về chuyện bố cháu và cô không? Cô biết nó quá nhanh. Cô biết...”

“Cháu không thể vui hơn.” Georgie ôm bà khi Chaz và Aaron tho thân bước đi, kề vai nhau, dọc bãi biển.

Bram nhìn khuôn mặt xinh đẹp của vợ mình rực lên dưới ánh lửa trại và nhận ra rằng cảm giác hoảng loạn vẫn luôn là bạn đồng hành thầm lặng của anh đã biến mất. Nếu một phụ nữ thông minh như Georgie có thể chấp nhận anh với đủ mọi khiếm khuyết, vậy thì anh phải chấp nhận bản thân lâu rồi mới phải.

Tạo vật xinh đẹp, chu đáo, thông minh, tuyệt vời này là của anh. Có lẽ anh nên sợ sẽ làm cô thất vọng, nhưng không. Theo mọi cách được tính đến, anh sẽ luôn ở đó vì cô.

Khi đêm buông xuống, Georgie rút cuộc cũng chú ý đến con thuyền hơi đang tiến lại gần từ một chiếc du thuyền đậu ngoài khơi. “Đó là cái gì vậy?”

“Món quà bất ngờ của anh,” anh thì thầm bên tai cô. “Anh muốn đem tân hôn của chúng ta diễn ra trên thuyền. Để đền bù cho lần đầu tiên.”

Cô mỉm cười. “Anh đã đền bù được từ lâu rồi.”

Các vị khách tiễn họ với một cơn mưa gạo nâu mà Meg đã mang theo. Khi họ ra chỗ du thuyền, Bram ôm vợ mình thật chặt. Anh muốn đem tân hôn của họ hoàn hảo. Lance đã trao cho cô một cỗ xe sáu ngựa trắng, và Bram không thể chịu đựng được ý nghĩ bị thua kém.

Ngay khi họ ở trên boong, anh dẫn cô đi xuyên qua con tàu im lặng tới phòng giải trí lớn nhất. “Chào đón tới tuần trăng mật, tình yêu của anh.”

“Ôi, Bram...”

Tất cả mọi thứ đúng y như anh đã sắp xếp. Những cây nến màu trắng rực mình trong bình thủy tinh tỏa ra một thứ ánh sáng lung linh khắp sàn gỗ ấm và thảm trải sang trọng. “Nó đẹp quá...” cô nói theo một cách khiến anh tin rằng cô đã quên bằng cảnh xe ngựa. “Em yêu nó. Em yêu anh.” Ánh mắt

cô lướt qua anh về phía giường, và cô bật cười vui vẻ. “Kia có phải là cánh hoa hồng vương vãi trên đệm không?”

Anh mỉm cười sát da cô. “Nhiều quá à?”

“Quá nhiều.” Cô vòng tay quanh người anh. “Em yêu nó!”

Anh cởi đồ cho cô thật chậm rãi, hôn tất cả những chỗ anh phơi bày: đường cong vai cô, đường cong ngực cô. Anh quỳ gối xuống và hôn bụng cô, đùi cô, biết rằng anh là người đàn ông may mắn nhất trên trái đất. Cô cởi đồ cho anh cũng chậm rãi như vậy, và khi anh không thể chịu đựng lâu hơn, anh kéo cô về chỗ giường và tắm đệm đầy cánh hoa hồng.

Điều vốn có vẻ là một ý hay, nhưng mà....

Anh kéo một cánh hoa ra khỏi miệng. “Cái thứ đáng chết này ở khắp mọi nơi.”

“Em cũng phải nói thế. Cả ở đây nữa này.” Cô mở hai đùi. “Làm gì nó đi, được chứ?”

Vậy nên có lẽ rốt cuộc những cánh hoa hồng này cũng không phải một ý tồi cho lắm.

Con thuyền đu đưa bên dưới họ. Họ làm tình hết lần này đến lần khác, ẩn mình trong thế giới khoái lạc riêng của họ, dùng cơ thể thề nguyện tất cả những gì họ đã hứa hẹn bằng lời.

Sáng hôm sau, anh thức dậy trước và chỉ nằm yên đó, với vợ anh trong cánh tay, hít hà hơi thở của cô, tạ ơn... và nghĩ về Skip Scofield. *Cậu sẽ phải giúp đỡ tôi, anh bạn ạ. Tôi không có nhiều kinh nghiệm làm một anh chàng nhạy cảm như cậu.*

Cậu có thể bắt đầu bằng cách bỏ tính mỉa mai đi, Skip đáp lời.

Georgie sẽ không nhận ra tôi nữa.

Ít nhất cũng hãy chọn đúng thời điểm vậy.

Điều ấy thì anh có thể làm được, Georgie rúc lại gần, và anh ôm tay trên hông cô. *Cuối cùng tôi cũng hơn cơ cậu một điều, Skipper. Cậu ở đó, mãi mãi mắc kẹt với Scooter Brown bé nhỏ. Và tôi ở đây...* Anh hôn mái tóc mềm mại của vợ mình. *Tôi ở đây cùng Georgie York.*

Cô cuối cùng cũng cựa mình, nhưng cô không để anh hôn cô cho tới khi cô đã chải răng. Khi cô trần truồng bước ra khỏi nhà tắm, anh nhìn thấy một cánh hoa khô đang dính lấy núm vú cô thì liền giơ một tay ra. “Đến đây, vợ yêu,” anh nói dịu dàng. “Cùng làm em có bầu nào.”

Cô khiến anh kinh ngạc bằng việc xua anh đi. “Để sau.”

Anh nhòm dậy trên gối và nhìn cô một cách cảnh giác khi cô rút máy quay ra khỏi một trong những chiếc va li đã được đưa lên thuyền. “Chaz từng cảnh báo anh về chuyện này rồi,” anh nói.

Cô mỉm cười và chỉnh vị trí của mình ở chân giường để cô có thể đối diện với anh. Ánh sáng ban mai luôn qua các ô cửa sổ bên mạn tàu nhuộm vàng mái tóc đen của cô. Anh dựa người vào gối và nhìn cô nâng máy quay.

“Bắt đầu từ đầu nhé,” cô nói. “Hãy kể cho tôi tất cả mọi thứ anh yêu ở vợ mình đi.”

Anh biết cô đang trêu chọc anh, nhưng anh sẽ không chơi trò chơi của cô. Thay vào đó, anh tựa người vào thành giường, nựng một chân cô trong tay anh, và làm y như cô bảo.

Đoạn kết

Iris York Shepard bực mình hết mức một đứa trẻ bốn tuổi có thể bực mình. Cô bé đứng ở giữa sân sau nhà mình, tay khoanh ngang lồng ngực phẳng lì, bàn chân nhỏ gõ gõ một cách đáng ngại lên cỏ, vẻ cau có trải khắp khuôn mặt không cân xứng bé bỏng đáng yêu. Iris không thích những lúc sự chú ý rời khỏi cô bé quá xa, và thậm chí ông bà ngoại yêu thương của cô cũng đã bỏ đi tới nói chuyện với chú Trev.

Bram thấy con gái anh từ hiên nhà và mỉm cười. Anh biết khá rõ điều gì sắp tới. Cả Georgie cũng vậy, cô đã chú ý thấy vẻ nổi dậy của Iris từ bên kia sân, nơi cô đang đuổi theo đứa con trai chập chững của họ. “Làm gì đi,” cô hét qua đầu các vị khách của họ.

Anh nghĩ đến chuyện ấy. Anh có thể bế Iris lên và cù con bé, hoặc bế dốc ngược người con bé rồi đung đưa, một điều con bé rất thích, hoặc thậm chí là trò chuyện đôi chút với con bé - một điều mà bất ngờ thay anh ngày càng giỏi hơn - nhưng anh không làm gì hết. Để chuyện diễn ra tự nhiên thì vui hơn nhiều.

Hai mươi lăm người bạn thân thiết của Bram và Georgie đã được mời tới bữa tiệc kỷ niệm thường niên ở sân sau nhà họ, bữa tiệc lần này đánh dấu năm năm kể từ hôm đám cưới trên bờ biển của họ. Quá nhiều chuyện đã xảy ra trong những năm qua. *Ngôi nhà cây* chỉ là một cú nổ nhỏ nhoi với khán giả đại chúng nhưng lại là một cú nổ kinh hoàng với giới phê bình, điều này đã đưa tới nửa tá vai diễn lý thú cho anh. Rồi, với sự chống lưng của Rory, anh đã sản xuất kịch bản phim của riêng anh. Khán giả yêu nó, và sự nghiệp của anh đã được xác lập.

Còn với Georgie... Cô vẫn đang lý giải thế giới qua ống kính máy quay của cô và làm việc một cách tuyệt vời. Trong ba bộ phim tài liệu của cô cứ bộ phim sau lại tuyệt vời hơn phim trước, và cô đang bắt đầu chất đống các giải thưởng lớn. Nhưng dù cả hai người họ vô cùng yêu công việc của mình, ngay cả việc làm phim cũng không trao cho họ nhiều niềm vui bằng gia đình họ.

Chaz bắt đầu luôn lách đi qua đám đông. Khi Bram nhìn thấy mái tóc vuông đen mượt, bộ váy hai dây ngắn màu đỏ sơ ri, và đôi xăng đan bạc của cô, anh hầu như không nhớ nổi cô gái tuyệt vọng mà anh đã giải cứu bên ngoài quán bar cách đây nhiều năm. Thậm chí cô gái trẻ thường thống trị căn bếp của anh cũng đã dịu xuống. Không phải Chaz đã đánh mất vẻ xác xược của mình - cô và Georgie vẫn có thể đối đầu vì cái tính ấy - nhưng giờ tất cả họ là gia đình - anh và Georgie cùng các con họ, Chaz cùng Aaron, và tất nhiên, cả Paul và Laura, cặp đôi đã kết hôn ở chính khoảng sân sau này.

Đám cưới của họ đã là công việc đầu tiên của Chaz sau khi rời trường dạy nấu ăn. Thay vì làm việc ở một nhà hàng cao cấp như cô vẫn luôn lập kế hoạch, cô đã làm họ ngạc nhiên khi quyết định mở một doanh nghiệp tổ chức tiệc tại nhà. “Em thích ở trong nhà của mọi người,” là cách cô giải thích cho điều ấy.

Cô dừng lại cạnh anh. “Iris sắp sửa mất bình tĩnh đây. Anh tốt hơn là nên làm gì đó nhanh lên.”

“Hoặc anh có thể đứng yên đây và nhìn con bé khiến Georgie phát điên.” Anh ăn thử một cái bánh và ra dấu về khu vực bể bơi, nơi cự trụ lý riêng của Georgie đang mải mê trong một cuộc thảo luận sôi nổi với April và Jack Patriot. “Khi nào thì em mới đưa cậu bé si tình khỏi cảnh khốn khổ và cưới cậu ta?”

“Sau khi anh ấy tạo ra một triệu đô thứ hai.”

“Anh ghét lộ tin mới lắm, nhưng anh nghĩ cậu ấy đã làm được rồi.” Aaron đã thành lập công ty video game của riêng cậu và thành công lớn với một trò chơi có tên *Đội Quân Ngựa Vằn Hiếu Chiến*. Với vóc người săn chắc, vẻ oai vệ, và đáng ngạc nhiên nhất là nổi bật với vẻ sành thời trang, cậu thậm chí còn thay đổi nhiều hơn Chaz. Bram cầm lấy một cái bánh khác. “Hai người các em đã mất khá lâu để khám phá ra mình yêu nhau đấy.”

“Em còn phải trưởng thành mà.” Mắt cô dịu lại khi cô nhìn Aaron. “Em sẽ cưới anh ấy một ngày nào đó, nhưng vào lúc này, em còn quá vui sướng khi bắt anh ấy phải cẩn thận dè chừng.”

Paul cuối cùng cũng phát hiện ra cô cháu gái đang bọc mình của ông và rời khỏi vợ ông, nhưng đã quá muộn. Iris đã chọn xong bàn của cô bé rồi, một chiếc bàn thép đặt ở chính giữa khoảng sân sau đông đúc, và bắt đầu trèo lên trên.

“Iris!” Georgie cố di chuyển, nhưng một chiếc xích đu và cậu con trai đang ngó ngoáy làm cô mắc kẹt. “Iris! Xuống ngay.” Iris giả vờ không nghe thấy. Thay vào đó, cô bé cẩn thận bước tránh qua một cốc đồ uống ai đó bỏ lại, dang rộng tay, và hiệu triệu cả đám đông bằng một giọng nói chỉ huy quá lớn so với một thân hình bé nhỏ như của cô bé. “Nghe cháu đây, tất cả mọi người! Cháu sẽ hát!”

Aaron đặt ngón tay lên môi và huýt sáo. “Hát đi, Iris!”

Vòng qua đám đông, Bram đi tới bên Georgie và bế con trai họ từ tay cô đúng lúc Iris mở khuôn miệng bé xinh ra và cất cao tiếng hát. Đến lúc cô bé chạm đến đoạn điệp khúc đầu tiên trong bài biểu diễn đoạn mở đầu vở kịch *Annie* đầy mạnh mẽ và du dương của cô bé, cả Bram lẫn Georgie đều không nỡ lòng kéo cô bé xuống.

“Chúng ta sẽ làm gì với con bé đây?” Georgie nói với một tiếng thở dài.

“Anh đoán cuối cùng thì chúng ta sẽ phải chuyển con bé cho bà Laura thôi.” Anh hôn mái đầu ướt mồ hôi của con trai anh. “Em biết Laura và Paul đang mòn mỏi muốn xem Iris diễn như thế nào rồi đây.”

“Chúng ta biết con bé sẽ diễn như thế nào mà. Nó sẽ rất chói sáng.”

“Con bé thực sự giỏi, không phải sao?”

“Không một nốt sai. Nó được sinh ra để biểu diễn. Và chúng ta không cần một ngôi sao nhí khác trong gia đình nữa đâu.”

Bram đặt đứa bé chập chững đang ngo ngoạ của họ xuống đất. “Tin tốt là, con bé sẽ không bao giờ cảm thấy mình phải biểu diễn để giành được tình yêu của ai đó.”

“Đúng vậy. Có rất nhiều tình yêu nơi đây cho con bé.”

Họ còn quá mê mải mỉm cười với nhau để chú ý thấy con trai họ đã ngồi bịch xuống và bắt đầu vỗ tay theo nhịp với bài hát của chị gái. Giọng Bram trở nên khàn khàn, theo cái cách thường xuyên xảy ra khi anh đối diện với niềm hạnh phúc của mình. “Ai lại có thể tưởng tượng được một anh chàng như anh cuối cùng lại có một gia đình thế này chứ?”

Cô tựa đầu vào vai anh. “Skip cũng không thể xuất sắc hơn được.” Và rồi cô nhăn mặt. “Ôi, trời ơi... Đến màn nhảy thiết hài rồi.”

“Ít nhất con bé cũng mặc nguyên quần áo.”

Nhưng anh đã nói quá sớm. Một chiếc váy hoa bé xinh bay vào khóm hồng.

“Con bé thừa hưởng điều đó từ mẹ đấy,” anh thì thầm. “Anh chưa từng biết một người phụ nữ nào lại háo hức được cởi quần áo của mình ra đến thế.”

“Không phải lỗi của em. Anh rất có sức thuyết phục mà.”

“Và em thật không thể cưỡng nổi.”

Skip Scofield chọn đúng khoảnh khắc ấy để gõ vào vai Bram. Ai lại tưởng tượng ra được điều này cơ chứ? Sau rớt anh lại biến thành một người đàn ông của gia đình.

Và một gia đình tuyệt vời xiết bao, Bram nghĩ, nhìn xung quanh.

Iris cúi mình và chuyển tới bài hát kế tiếp. Con trai anh lăn lộn trên cỏ. Và vợ anh, vợ của chính anh, kiễng chân và thì thầm vào tai anh. “Đây là cảnh tái hợp tuyệt vời nhất.”

Anh không thể đồng ý hơn.

Lời tác giả

Tất cả các nhân vật tiểu thuyết của tôi đều cùng tồn tại trong một thế giới hư cấu, nên độc giả tinh ý sẽ nhận thấy vài con người quen thuộc tái xuất hiện: April Robillard và Jack Patriot từ *Natural Born Charmer*, Fleur, Jake và Meg Koranda từ *Glitter Baby*. Tôi không thể cưỡng lại thôi thúc đi thăm các bạn cũ của mình và dự định vẫn sẽ tiếp tục làm vậy.

Một số người vô cùng đặc biệt đã giúp đỡ tôi khi tôi viết cuốn sách này. Xin cảm ơn Joseph Phillips vì chia sẻ những kiến thức về vùng Nam California với con người miền Trung Tây này, cảm ơn Julie Wachowski vì hướng dẫn tôi học hỏi quy trình sản xuất phim hiện đại, cảm ơn Jimmie Morel, sự sáng suốt của bạn luôn khiến tôi sâu sắc hơn, và cảm ơn Dana Phillips, người đã tạm thời từ bỏ việc biên tập phim để chăm sóc hai đứa trẻ đáng yêu nhất trên thế giới này. Bất kỳ lỗi sai nào, không may mà có, đều là của tôi. (Nhưng cứ việc thoải mái trách họ!)

Thêm nhiều lời cảm ơn nữa dành cho Carrie Feron, biên tập lâu năm và là người bạn thân nhất của tôi, cũng như Steven Axelrod và Lori Antonson ở công ty đại diện Axelrod. Trợ lý phi thường của tôi, Sharon Mitchell, là vô giá. Xin gửi nhiều cái ôm thật thiết tới gia đình tôi; chị gái tôi; Dawn và nhà Chili Babe; tới các bạn cùng chạy bộ với tôi; Kathy và Suzanne; tới Kristin Hannah và Jayne Ann Krentz; và xin cảm ơn nhóm fan hâm mộ Seppy ở bảng tin nhắn trên trang web của tôi. Bất kỳ tác giả nào cũng nên có nhiều con người tuyệt vời như các bạn cổ vũ.

Cuối cùng, xin gửi lời tán dương tuyệt vời dành cho tất cả những người ở William Morrow và Avon Books, thêm chút nỗ lực nồng nhiệt hơn

cho riêng Lisa Gallagher. Tôi không bao giờ quên mình may mắn đến thế nào khi là một phần của một đội xuất bản nhiệt tình, tài năng đến vậy.

Susan Elizabeth Phillips

www.susanelizabethphillips.com

-
- [1] Giải vô địch của liên đoàn bóng bầu dục Mỹ - ND.
- [2] Giải bóng rổ nhà nghề Mỹ - ND.
- [3] Hai nhân vật trong loạt phim truyền hình *Friends* (1994-2004) của Mỹ.
- [4] Nhân vật phản diện trung tâm của tác phẩm *Chiến tranh giữa các vì sao*.
- [5] Bruce Willis và Demi Moore, hai diễn viên nổi tiếng của Mỹ, kết hôn với nhau từ năm 1987 đến năm 2000. Sau khi chia tay, họ vẫn là bạn tốt.
- [6] Giống chó cao nhất thế giới hiện nay, có nguồn gốc từ Đức.
- [7] Trò nô lệ tình dục.
- [8] “Ball” trong tiếng Anh vừa là “vũ hội”, vừa là tiếng lóng chỉ tình hoàn.
- [9] Tập hợp tám trường đại học danh giá hàng đầu nước Mỹ (Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Pennsylvania, Princeton, Yale).
- [10] Khêu gọi.
- [11] Một nhãn hiệu đồ ăn dành cho người ăn kiêng của công ty Kellogg.
- [12] Một đề kiểm tra gồm năm môn học mà những người vượt qua sẽ lấy được bằng trung học của Mỹ.
- [13] Bắt nguồn từ câu nói nổi tiếng trong ngành luật: “Người luật sư tự đại diện cho chính mình là một luật sư gốc với khách hàng.”
- [14] Từ dùng để chỉ hỗn hợp bản thiêu ở hố phân.